CURSA DE 48 ORE

ANDREW BOURELLE

ANDREW BOURELLE

CURSA DE 48 DE ORE

Original: *48 Hours to Kill* (2021)

Traducere din engleză și note de:
CONSTANTIN DUMITRU-PĂLCUȘ

virtual-project.eu

TREI

2022

Cel care se luptă cu monștrii să ia aminte, să nu devină el însuși un monstru. Iar de privești îndelung abisul, află că și abisul îți scrutează străfundul sufletului.[1]

Nietzsche

[1] Friedrich Nietzsche, *Dincolo de bine și de rău. Preludiu la o filosofie a viitorului,* traducere din limba germană de Francisc Gronberg, Editura Humanitas, București, 1991, Partea a patra, „Aforisme și interludii”, 146, pag. 89.

PROLOG

Abby

Cu 9 ani în urmă

Camioneta a virat și în fața lor a apărut lacul, o întindere uriașă albastră, sclipitoare. Bărci cu motor și iahturi mici îi brăzdau suprafața ca niște avioane cu reacție pe cer, lăsând în urmă dâre albe pe apa de cobalt.

Abby se simțea ușor amețită. Ședea pe mijlocul banchetei, cu Ethan în stânga, la volan, și Whitney în dreapta. Camionul cobora pe autostrada de munte, iar pinii treceau în viteză pe lângă ei. Geamurile erau deschise și aerul răcoros de munte năvălea în cabină ca un vârtej. Părul lui Abby dansa în jurul ei.

Se duceau către plajă. Pe drum, Ethan aproape că nu a rostit niciun cuvânt. Fie era mahmur, fie doar obosit, dar lui Abby nu-i păsa. Fratele ei de 21 de ani avea apartamentul lui, un serviciu nou, pe câtă vreme ea era doar un copil care se pregătea să meargă la liceu. Când Ethan plecase de-acasă, Abby se temuse că o s-o dea uitării, mai ales că lucra ca bodyguard la un club de striptease. Când îți petreci și ziua și noaptea în preajma unor femei dezbrăcate, cum să mai dai doi bani pe sora ta mai mică?

Dar Abby fusese întotdeauna preferata lui Ethan. Și viceversa.

Când era mică și mama lor pleca la muncă, el rămânea să aibă grijă de ea. O ajuta să-și facă temele și se uitau la televizor împreună. O ducea la film. Abby nu știa ce făcea el în restul timpului – se îmbrâncea cu clienții zurbagii când lucra? petrecea cu fetele după ce termina programul? —, dar se bucura că încă era importantă pentru el.

— Și ia ziceți, le-a întrebat el când intra pe autostrada 28, sunteți bucuroase că mergeți la liceu?

— Bineînțeles, a răspuns Abby, cu un ton neutru.

Whitney a ridicat din umeri.

Adevărul era că amândouă erau bucuroase. Meciuri de fotbal vineri seara. Baluri. Băieți. Întâlniri. Petreceri. Liceul fusese singurul lor subiect de discuție din ultima vreme, dar lucrurile

alea n-aveau cum să fie prea interesante pentru cineva ca Ethan, care putea să se ducă în baruri, să joace la cazinouri sau să stea în oraș toată noaptea, fără interdicții.

— Cum e la noul serviciu? a adăugat Abby, schimbând subiectul. Sunt frumoase fetele de la club?

— Unele da.

Ethan a încetinit, căutând un loc liber pe acostament unde să parcheze, dar mașinile erau înghesuite bară la bară. S-a îndreptat în marșarier spre un loc liber. Locul era strâmt, mai ales că mașina lui cea nouă avea montat la spate un cârlig de remorcă uriaș, dar a reușit să parcheze cu ușurință.

— Te-ai cuplat cu vreuna dintre ele? s-a interesat Whitney.

— Nu-l întreba așa ceva, a intervenit Abby.

— Cu toate, a răspuns Ethan, cu un zâmbet viclean.

— Ce scârbos, a comentat Abby și l-a lovit cu pumnul în braț.

* * *

O potecă șerpuia în josul pantei printr-o zonă împădurită. De-a lungul țărmului presărat cu bolovani erau ascunse pâlcuri de mici plaje. Ethan căra o lădiță frigorifică, în care erau câteva sticle de bere pentru el și băuturi răcoritoare pentru fete, alături de un prosop și un roman. Abby și Whitney își duceau saltelele și prosoapele, pășind cu grijă pe potecă și ferindu-se de crengi.

Când au ajuns în sfârșit la plaja pe care o căutau, au văzut că era aglomerată.

— Unde vreți să stați? le-a întrebat Ethan.

Abby și-a croit drum printre păturile și prosoapele de pe nisip și s-au așezat într-un loc destul de izolat, în apropierea unui bolovan mare, unde și-au întins prosoapele.

— Să vă dați cu cremă de protecție, le-a dădăcit Ethan. Amândouă.

— Bine, *mamă,* a răspuns Abby.

— În regulă. N-aveți decât să nu vă dați.

S-a aruncat pe burtă, ridicându-și brațele deasupra capului, și a închis ochii, ca și cum avea de gând să ațipească. Barba nerasă îi lucea în lumina soarelui ca niște fire de nisip pe obraji. Abby a așteptat câteva minute, apoi și-a dat cu cremă de protecție. Ea și Whitney și-au întins cremă pe spate una alteia.

Plaja se afla lângă Coffin Rock, o stâncă înaltă de aproape 20 de metri, ce se ridica deasupra apei în forma unui coșciug din lemn de pin așezat în picioare, rupt parcă dintr-un western de

demult. Partea din spate cobora în pantă spre țărm. Era un urcuș abrupt printre pietre și copaci, dar oamenii erau atrași de această plajă și pentru că veneau să sară de pe stâncă.

Umblau zvonuri despre unii care muriseră când săriseră. Apa era atât de rece, încât șocul termic îi lăsase inconștienți. Sau loviseră suprafața apei într-un unghi greșit și-și frânseseră șira spinării. Abby nu știa dacă vreuna din poveștile alea era adevărată. Văzuse destui care săriseră fără să pățească nimic.

Un grup de băieți, poate liceeni, poate studenți, ședeau pe prosoape în apropiere și beau bere direct din sticle. Se tot uitau la Abby și Whitney. După ce și-au terminat berile, s-au îndreptat spre Coffin Rock, s-au cățărat prin spate și au sărit pe rând, zbierând entuziasmați când scoteau capul din apă. Unul dintre ei s-a apropiat apoi de Abby și Whitney, zâmbind și scuturându-și apa din păr.

— Beți ceva, fetelor? a întrebat el și a arătat spre grup, dând de înțeles că, dacă voiau bere, puteau să li se alăture.

Ethan și-a ridicat capul de pe prosop.

— Oh, salut, amice, a rostit tânărul.

Ethan s-a ridicat în picioare, făcându-l pe celălalt să se simtă neînsemnat. Băiatul era mai mic decât Ethan, dar deja făcuse burtă de la bere. Își lăsase o bărbiță rară, dar părul îi creștea în smocuri pe obraz.

— În ce an ești? l-a întrebat Ethan.

— Sunt anul I la UNR.

— Deci cât ai? Nouășpe ani?

— Așa, și?

— Dacă mai vorbești o singură dată cu fetele astea, i-a retezat-o Ethan, te bag în spital.

Băiatul a deschis gura să protesteze, dar Ethan nu terminase.

— O să te pun jos și-o să-ți frec ochii cu nisip până o să plângi cu sânge. Ai priceput?

— Dumnezeule! a zis tipul, îndepărtându-se. Încercam și eu să fiu amabil.

S-a retras spre grupul său, iar fetele au auzit bombăneli mormăite, în timp ce le povestea celorlalți despre discuție. Abby simțea că-i e rău de la stomac – simpla posibilitate a unei bătăi îi crescuse nivelul de adrenalină.

— Doamne, Ethan, doar vorbeam cu ei.

— Nu suntem niște puștoaice, a completat Whitney.

— Voi două meritați ceva mai bun decât idioții ăștia.

Băieții au început să vorbească tare, spunând cuvinte din categoria „căcănar” și „păsărică”. Îmbărbătați de faptul că erau mai mulți, vorbeau despre ce-o să-i facă lui Ethan dacă le mai zicea ceva.

— Mă întorc, a spus Ethan.

Abby a crezut că se duce să se bată cu toată gașca și a deschis gura să-l oprească. Dar Ethan a trecut pe lângă ei fără să le arunce măcar o privire. Avea o atitudine anume – nu se prefăcea că-i ignoră, ci îi ignora de-adevăratelea. Băieții l-au cântărit din priviri când a trecut pe lângă ei, dar el îi și dăduse uitării. Atât erau de insignifianți.

— Doamne, ce tare e frate-tu! a exclamat Whitney.

— Îh, a replicat Abby.

A făcut un gest care sugera că se sufocă și s-a prefăcut că-i vine să vomite.

Ethan a urcat fără grabă pe panta abruptă din spatele stâncii. Când a ajuns în vârf, s-a îndreptat și s-a uitat în jos, ca și cum ar fi contemplat serios ceva. Soarele scânteia pe apa albastră. Abby se aștepta să-l vadă sărind pur și simplu, cum făcuseră și băieții, și să intre cu picioarele înainte în apă. Dar el s-a aruncat cu capul înainte. S-a înfipt în apă ca o săgeată și a dispărut într-o volbură de apă. Abby îl aștepta să reapară la suprafață după o clipă, dar apa s-a liniștit, fără să se vadă nicio urmă de înotător.

Secundele treceau.

Ethan tot nu apărea.

— Of, fir-ar să fie! a exclamat Whitney.

Abby s-a ridicat în picioare, iar Ethan a ieșit în sfârșit la suprafață.

— Dumnezeule! M-am speriat de m-am căcat pe mine.

— Și eu la fel, a răspuns Abby.

Au râs amândouă și l-au văzut pe Ethan cum se cățăra înapoi pe stâncă.

S-a aruncat din nou și a dispărut în apă, de data asta rămânând în adânc și mai mult.

— Doamne, Ethan, haide odată! s-a rugat Abby.

Fratele ei a reapărut, aruncându-și capul pe spate, iar ea și-a dat seama că-și ținuse răsuflarea. Când a ajuns înapoi lângă ele, Ethan s-a prăbușit pe prosop, gâfâind din greu.

— Era să ne dai un atac de inimă, a spus Whitney.

— Ai rămas sub apă, cât să fi fost, vreo cinci ore, a adăugat Abby. Am crezut c-ai murit.

— Am găsit o mică grotă acolo jos, le-a zis Ethan. La baza stâncii.

Le-a explicat că era o despicătură în Coffin Rock, cam la șase metri sub apă, o crăpătură largă de vreo 20 de centimetri.

— Puteam să-mi bag tot brațul acolo. Mi s-a părut c-ar fi o ascunzătoare bună pentru o comoară, dacă aș avea așa ceva.

— Măcar să fi fost și tu pirat! a glumit Whitney.

— Vreau s-o văd, a spus Abby.

— Grota?

— Da.

Ethan le-a zis că putea să urce pe vârf ca să se asigure că nu se arunca nimeni. În felul acesta, Abby putea să se ducă înot și să caute fisura fără să-și facă griji că i-ar putea sări cineva în cap.

— E destul de adâncă, a adăugat el. Probabil că e greu să ajungi la ea fără să sari de pe stâncă. Mă dureau urechile ca naiba când am ajuns acolo.

— Nu, a insistat Abby. Vreau să sar.

— În niciun caz.

— Că doar n-oi fi tu șeful meu.

Ethan și-a lăsat ochelarii pe nas și s-a uitat lung la ea.

— Nu cred că e o idee bună, Abby.

— Ba o să sar. Ori mă ajuți, ori n-ai decât să stai aici și să te uiți.

Ethan s-a ridicat încet în picioare. Între timp, aproape că se uscase.

— Doamne, cât ești de căpoasă.

— Căpoasă?

— Îndărătnică, a lămurit-o el. Încăpățânată.

Ea și-a dat ochii peste cap.

— Capsomană, a completat Whitney inutil.

Abby le-a arătat amândurora degetul mijlociu.

A fost rândul lui Ethan să-și dea ochii peste cap.

— Vrei să vii, Whitney? a întrebat Abby.

— Cum să nu? Vin.

— Știți că mor oameni sărind de-acolo, nu? le-a întrebat Ethan.

— E doar o legendă urbană, a replicat Abby.

Au ajuns la pantă și Ethan a luat-o înainte. Poteca era nisipoasă la început, dar în scurt timp au început să se cațăre pe pietre. Toți erau desculți. Ethan urca fără probleme, dar Abby și Whitney călcau cu băgare de seamă.

— Eu nu știu ce să zic de chestia asta, a spus Whitney.

Nici Abby nu era sigură, dar acum era nevoită s-o facă. În vârf, Ethan s-a postat la un pas de margine. Își ținea brațul ridicat ca pe un fel de barieră de care deocamdată nu voia să le lase să treacă.

Abby s-a uitat în jos. Întregul lac se întindea înaintea ei, cu apa sclipind în razele soarelui. Oamenii de pe plajă păreau micuți de tot.

— Dar-ar dracii! a exclamat Whitney. De aici, pare de o sută de ori mai înaltă.

Abby își simțea gura uscată.

— Eu nu sar, a anunțat Whitney. Nici nu mă gândesc.

— Ba eu am să sar, a replicat Abby.

— Ești sigură? a întrebat-o Ethan.

Abby s-a apropiat cu un pas de margine și a simțit un val de vertij. Îi tremurau picioarele.

Ethan a ținut-o de braț și a echilibrat-o.

— Bine, a spus el, trebuie să te arunci cât mai departe de stâncă. Dar în același timp să cazi direct în jos. Ai înțeles? Lovești apa cu picioarele. Îți ții brațele lipite de corp. Acum, peștera…

— Sincer, mi se rupe de peșteră. Eu vreau doar să sar. O să mă ocup de peșteră altă dată.

Ethan s-a tras în spate și i-a făcut loc. Abby s-a uitat peste margine. La baza stâncii se vedeau valuri mici, iar de acolo, saltul de nici 20 de metri părea să fie de șaizeci. Abby simțea că-i tremură tot corpul.

A tras aer adânc în piept, l-a lăsat să iasă. Apoi, încă o dată.

— Poți s-o faci, i-a șoptit Whitney. Ești minunată.

Ethan n-a scos niciun cuvânt.

Abby a pus piciorul pe margine și a sărit departe de peretele stâncii.

Imediat, a știut că unghiul căderii era greșit. Era lăsată pe spate, nu cădea drept. A fluturat din braț, încercând să se îndrepte, dar suprafața albastră se apropia rapid.

A lovit apa cu un pleoscăit și tot aerul i-a ieșit brusc din

plămâni. Viteza cu care căzuse a cufundat-o adânc în apă. Din instinct, a inhalat profund și a simțit dintr-odată în tot corpul o răceală de gheață. A tușit și a inhalat din nou, dar nu era nici pic de aer. Doar apă. A încercat să înoate în sus, dar o greutate invizibilă o trăgea în jos.

Deasupra, lumina soarelui trimitea raze divine prin suprafața apei. Lacul era imposibil de limpede – putea să vadă până-n vârful stâncii și chiar să-l deslușească pe Ethan, micuț ca o figurină de erou din filmele de acțiune, privind-o de sus.

El n-avea de unde să știe că i se întâmplase ceva nasol. Ar fi bănuit că, până la urmă, hotărâse să caute peștera. Din perspectiva lui, ea era doar o pată sub apă.

Ethan! Ajutor!

Dar nu putea să spună nimic. Apa din jurul ei se întuneca tot mai mult, ca și cum ar fi înotat într-un nor de cerneală. Nu era sigură dacă se ducea la fund sau își pierdea cunoștința.

Nu! Te rog, nu!

Ceva a străpuns suprafața apei. Ethan era în fața ei și a apucat-o de brațe, uitându-se în ochii ei.

Apoi apa s-a făcut neagră ca țițeiul și Abby și-a pierdut cunoștința.

* * *

S-a trezit tușind. Stătea întinsă pe o parte, pe nisip. Din nas i se scurgea lichid. Apa, atât de rece când îi pătrunsese în corp, ieșea caldă acum.

— Respiră, spunea Ethan. Nu trebuie decât să respiri.

Abby a început să plângă. S-a ghemuit cu genunchii la piept. Ethan o mângâia pe braț, iar Whitney, îngenuncheată în fața ei, îi spunea că o să fie bine. Abby s-a ridicat în capul oaselor și l-a luat în brațe pe fratele ei, suspinând.

Cineva a început să bată din palme și alți câțiva s-au alăturat corului de aplauze. Abby s-a uitat în jur cu ochii umezi și a văzut că în jurul lor se adunase o mică mulțime.

— M-ai salvat, a spus Abby, smiorcăindu-se.

— Nu-i mare scofală, a zis Ethan râzând.

— Vorbesc serios. Puteam să mor. M-ai *salvat.*

— Bineînțeles, a răspuns el sărutând-o pe frunte. M-aș fi aruncat și în fundul iadului pentru tine.

PARTEA I

MONȘTRII

Capitolul 1

Ethan

2 ore până la eliberare

Celula era rece, ca întotdeauna în această perioadă a anului, iar Ethan ținea pătura subțire din bumbac în jurul lui ca pe un giulgiu. Dârele slabe ale respirației sale erau vizibile în aerul cenușiu-întunecat, la fiecare expirație apăreau noi fuioare de ceață. Auzea sunetele închisorii cuprinse de agitație, ca un fel de creatură mare ce se trezește la viață. Scrâșnetul brichetelor. Scârțâitul arcurilor de pat. Tușituri umede și pline de flegmă. Oameni care se întorceau în pat, încercând să stea comod înaintea apelului de dimineață. Câteva voci înăbușite, conversații în celule îndepărtate, șoptite la început, apoi, cu fiecare minut, tot mai puțin grijulii.

Fereastra celulei lui Ethan începea să se schimbe din neagră în albastră. Sticla era groasă de câteva degete și avea gratii de fier încrucișate. Chiar și în lumina cea mai bună nu oferea nimic mai mult decât o imagine încețoșată de culori și forme. Dar fereastra era singurul obiect din celulă la care merita să privești, singurul lucru cu un dram de culoare în lumina cenușie a zorilor. Stând treaz în patul lui, privea lung, urmărind schimbările subtile prin care dreptunghiul de zece pe patruzeci de centimetri evolua de la albastrul-închis ca de oțel la indigo și în sfârșit la bleu.

Sub Ethan, în patul de jos, Jack tăcea și el. Ethan nu-i auzea respirația, ceea ce-i spunea că tovarășul său de celulă era treaz.

— Te-ai trezit? a întrebat de jos Jack.

— Mda, a răspuns Ethan.

— Mă gândeam io. Ai dormit vreun pic?

— Ceva-ceva, a zis Ethan, deși puținul somn de care avusese parte fusese agitat și lucid, cu vise și gânduri care se învârtejeau ca vopseaua în apă.

— Astăzi e ziua cea mare, ai?

— Îhâm.

Arcurile au scârțâit sub el când Jack s-a întors pe o parte.

— Nu vreau să sune a poponăreală, a zis Jack, dar o să-mi fie dor de tine.

Ethan a râs liniștit.

— Las că mă-ntorc curând.

Ethan primise o învoire de 48 de ore. Timp de 48 de ore, urma să iasă din închisoare, să poată să meargă în aer liber în loc să se zgâiască printr-un bloc de sticlă mată. Să se plimbe printre alți oameni în afară de pârnăiași, gardieni și asistenți sociali.

Fără arest la domiciliu. Fără brățări la glezne. Fără niciun fel de supraveghere.

Dar nu de entuziasm nu reușise să doarmă. Sau de anxietate. Își petrecuse noaptea, așa cum își petrecuse fiecare noapte din ultimele săptămâni, gândindu-se la singura lui soră.

Abby.

Primise învoirea ca să poată lua parte la înmormântarea ei.

Capitolul 2

Ethan

1 oră și 43 de minute până la eliberare

Ethan a sărit din pat și s-a dus la toaletă. Simțea răceala podelei din beton sub tălpile goale. A început să-și golească vezica. Deși abia dacă apucase să doarmă, se simțea doar parțial treaz și se uita țintă la zid. Jack stătea întins în spatele lui, dar nu exista niciun motiv de jenă. Trebuiau să facă totul unul în fața celuilalt. Să se pișe. Să se cace. Uneori, chiar să plângă când primeau vreo scrisoare de afară. Când se masturbau în pat, fiecare avea gentilețea să se prefacă a nu-l

auzi pe celălalt. Nu puteai să ai secrete față de tovarășul de celulă.

Vreme de doi ani avusese un alt coleg de celulă, un puști negru închis pentru că încercase să jefuiască un magazin din Las Vegas. Vorbea tot timpul, un șuvoi neîntrerupt de povești și fantezii despre cum o să fie viața lui când o să iasă din pușcărie. Ethan s-a simțit ușurat când a fost eliberat condiționat. După asta, a stat singur un timp, dar apoi l-au adus pe Jack de la centrul corecțional Lovelock. Era palid la față, uscățiv și plin de cicatrice. În acel moment, stătuse în închisoare șapte ani, dar în ultimii doi avuseseră loc șase tentative de a-l ucide. Cineva avusese în sfârșit ideea de a-l transfera într-o altă închisoare în încercarea de a-i salva viața.

Și se părea că a funcționat. Fusese doar o singură tentativă, iar Ethan îi salvase viața lui Jack, trimițându-și cotul în falca agresorului care se furișase în spatele lor în curte. După întâmplarea asta, Jack a început să mănânce bine, să prindă puteri și să se împrietenească încet-încet cu Ethan. S-au înscris împreună la cursurile prin corespondență ale Colegiului Western Nevada. Și-a luat o slujbă în pușcărie; făcea ursuleți din pluș. Acum aspira să fie transferat la penitenciarul de minimă securitate din apropiere – în Carson City erau trei închisori –, în care pușcăriașii puteau să lucreze cu caii. Era din Montana și crescuse printre cai. Jack era unul dintre puținii oameni din pușcărie care chiar se simțeau vinovați pentru ceea ce făcuseră. Dar se statornicise într-o viață în care dacă nu era fericit, era măcar mulțumit să se bucure cât putea de ea.

Deși nu vorbeau niciodată despre asta, Ethan știa că seninătatea lui Jack în privința propriei sale vieți se datora, cel puțin în parte, prieteniei lor. Jack era unul dintre foarte puținii oameni de aici pentru care Ethan avea un anumit respect. Restul erau sociopați, imaturi emoțional sau pur și simplu proști. Infractori de carieră prea bătuți în cap ca să iasă din cercurile vicioase în care se aflau. Dependenți de droguri care, în ciuda anilor de abstinență petrecuți în închisoare, se făceau muci în maximum 24 de ore de la eliberarea condiționată. Cei mai mulți se gândeau numai la ei înșiși, fără niciun dram de empatie, ca să nu mai vorbim de compasiune, pentru oricine sau orice.

Jack nu semăna deloc cu ei. Era un om bun. Ethan se gândea mereu că, una peste alta, era un om mult mai bun decât el.

Ethan fusese infractor profesionist și, dacă era să fie sincer cu el însuși, avea mai multe în comun cu restul deținuților decât cu Jack. Rupsese oase și umpluse nasuri de sânge. Nu ucisese pe nimeni, dar îndreptase pistolul către mutra cuiva.

Jack nu avusese un trecut violent. Până în ziua în care împușcase patru oameni.

* * *

S-au dus la cantină și s-au așezat singuri la o masă de patru persoane. Ethan se tot uita la ceas: un afișaj digital simplu pe o brățară din cauciuc, pe care îl cumpărase cu ani în urmă de la magazinul pușcăriei. În mod normal, nu era un ins agitat, dar nu putea sta locului. Nu astăzi.

Cantina era gălăgioasă. Nu mai rămăsese nimic din sunetele joase de mai devreme ale deșteptării. Acum totul în jur era turbulent – oameni arțăgoși, înfometați și neliniștiți. Ethan și Jack mâncau în tăcere. Pușcăriașii erau negri, albi, hispanici. Aveau capetele rase, bărbi și tatuaje. Unii erau zgomotoși, se dădeau mari din cauza propriei nesiguranțe. Alții își vedeau de treabă, încercând să treacă neobservați. Cei cu termene lungi și viețașii – cei aflați acolo „zi de vară până-n seară”, cum se zicea – păreau în largul lor, ca niște profesori titulari printre stagiarii din universitate, care încă nu se dumiriseră cum să facă să supraviețuiască. Dar sub această prefăcătorie, ființa o atmosferă de tensiune și frică. În orice moment putea să izbucnească o încăierare. Închisoarea era violentă. Pentru cei mai mulți dintre bărbații de-acolo, violența era o a doua natură.

Ethan mai văzuse așa ceva. În prima lui săptămână, un bărbat fusese înjunghiat la o masă de lângă el. În timp ce individul zăcea întins pe spate, sângele se întindea pe podeaua din beton într-o băltoacă mare și roșie, de ziceai că-i vin. La un moment dat, puteai să vezi viața în ochii tipului. În momentul următor, nu mai era. Se deosebea de orice scenă cu o moarte văzută vreodată în filme, pentru că acolo măcar puteai să-ți dai seama că actorul era încă viu, prefăcându-se, ținându-și respirația și așteptând ca regizorul să strige „stop”. Dar moartea e vizibilă. N-aveai cum s-o mimezi.

— Pot să te-ntreb ceva? a început Ethan.

— Tocmai m-ai întrebat.

— Pot să te întreb altceva?

Jack a încuviințat cu o mișcare scurtă din cap.

— Eu nu cred că, dacă ai avea ocazia, ai proceda la fel, nu-i așa?

Jack l-a studiat cu seriozitate. Și-a pus jos furculița de plastic.

Ethan îi știa povestea. Fratele lui de 21 de ani se încurcase cu niște traficanți de droguri, care i-au făcut de petrecanie din motive rămase nedescoperite. Jack și Celălalt frate al său, care avea doar 16 ani, au luat legea în propriile mâini. Au început o luptă armată pe o stradă dintr-un cartier din Garson City, doi cowboy din Montana cu puști de vânătoare și arme automate împotriva unei case pline de drogați cu mitraliere. Când fumul s-a risipit, erau cinci traficanți și doi gură-cască morți, iar fratele mai mic al lui Jack încasase un glonț în cap. Era internat într-un spital de boli psihice pe undeva, pe jumătate legumă, iar Jack nu-l mai văzuse de când fusese arestat.

— Dacă aș proceda la fel? a zis Jack. Nicio șansă.

Ethan atinsese un punct sensibil, așa că n-a împins conversația mai departe. Dar Jack părea să fi simțit că întrebarea lui ascundea mai multe, așa că a continuat el.

— De ce? Te gândești să faci pe justițiarul când pleci de-aici?

Ethan nu i-a răspuns. Uciderea surorii sale rămăsese nerezolvată, iar el cochetase cu ideea de a face niște investigații, să vadă ce-ar putea afla. Nu-și îngăduise să meargă cu gândul până la ce i-ar fi făcut ucigașului dacă l-ar fi găsit. Sau ucigașilor.

— Chestia e că atunci când tot întrebam în jur despre fratele nostru, încercând să aflăm cine-l omorâse, mă gândeam că aș face orice ca să îndrept lucrurile. Aș risca moartea, dezmembrarea, damnarea – mi-aș risca sufletul. Și nu mă refer la sensul biblic al sufletului. Știu că nu există niciun dumnezeu. Vorbesc despre umanitatea mea. Aș fi pus-o la bătaie ca să repar lucrurile.

Jack a început să respire superficial. A deschis gura și cuvintele au ieșit înecate.

— Dar fratele meu era deja mort, așa că nimic din ce-am făcut n-a avut nici cea mai mică importanță. Dacă n-aș fi fost eu, acum niște oameni de pe-acolo ar fi continuat să trăiască. Iar celălalt frate n-ar fi ajuns într-un spital, victimă colaterală a nevoii mele idioate de răzbunare.

— Scuze că te-am întrebat.

— Să nu te prind că faci vreo prostie cât ești în permisie,

Ethan, a spus Jack, privindu-l insistent, ca să-l facă să-i înțeleagă vorbele. Te descurci binișor aici și încă ai putea avea o viață ca lumea după ce-o să ieși în vreo doi ani. Nu da cu piciorul la tot pentru răzbunare. Sora ta s-a dus și nu poți face nimic ca s-o aduci înapoi.

* * *

Uneori, se mai așezau și alții la masa lor la micul-dejun, dar astăzi au rămas singuri până când s-a apropiat Miguel, un puști mexican, și l-a interpelat:

— Hei, Lockhart, ești liber ca pasărea azi, așa-i?

Puștiul a zâmbit. Îi lipseau doi dinți din față sus și avea o mustăcioară amărâtă, iar tatuajele i se ițeau ca niște tentacule de sub gulerul cămășii.

Puștiul ajunsese la pușcărie cu vreo două luni în urmă și îl abordase pe Ethan încă din primele zile, spunându-i că a lucrat pentru Shark, fostul lui patron.

— Suntem tovarăși în clubul de keno, zisese tânărul.

Ethan nu știa ce putea să însemne asta și nu voia să aibă nimic de-a face cu niciunul dintre colaboratorii lui Shark. Închisoarea era plină de sicofanți care încercau să se lipească de câte-un pește mai mare. Multor deținuți le plăcea atenția acordată, dar Ethan nu-i arătase niciodată puștiului altceva decât indiferență rece. Spre lauda lui, tânărul înțelesese mesajul și-l lăsase în pace.

Până astăzi.

— Să-l saluți pe Shark din partea mea, te rog! l-a rugat Miguel.

Ethan nu i-a răspuns. Nici el, nici Jack nu voiau companie.

— Îmi pare rău pentru sora ta, *amigo,* a spus Miguel la plecare. Am văzut-o dansând, a strigat el peste umăr. Era o bucățică bună de tot.

Ethan a simțit că i se urcă sângele la cap. A strâns cu mâinile tava din polistiren, mai-mai s-o rupă în două.

— Dă-l încolo, l-a calmat Jack. Încearcă și el să ți se vâre sub piele.

Ethan a afișat un zâmbet forțat și a dat drumul tăvii.

Abia dacă mâncase ceva. Mâncarea, dacă puteai să-i zici așa, era alcătuită din praf de ouă, pâine veche cu jeleu întins cu zgârcenie pe ea și un morman de ceva care ar fi trebuit să fie terci de ovăz, dar arăta și avea gust mai mult de piure de cartofi

învechit. Avea o cutie mică de lapte, ca alea primite la școala elementară, dar data expirării trecuse de mult, iar lichidul era la temperatura camerei.

S-au ridicat să-și ducă tăvile la ghenă. Ethan l-a zărit pe Miguel, care-i urmărea din cealaltă parte a cantinei. Nu se omora cu subtilitatea. Ethan nu știa cum să-i interpreteze purtarea, dar nu a zăbovit cu gândul asupra lui. Urma să fie liber în mai puțin de o oră.

Jack l-a însoțit pe Ethan prin curte, spre biroul asistentului de caz. Au mers în tăcere. Aerul era rece și din nări le ieșeau dâre albe de abur. Erau deja afară și alți deținuți. Halterofilii își făceau obișnuitele exerciții de dimineață. Doi inși jucau handbal la zidul din cărămidă al blocului C. Un grup de puști dansau rap freestyle într-un cerc. Un paznic cu pușca în mâini stătea pe pasarela metalică pe sub care treceau Ethan și Jack.

Au încetinit când s-au apropiat de destinație, știau amândoi că mai erau lucruri de spus.

— Îmi pare rău de sora ta, a început Jack, dar aici ai reușit să-ți bagi mințile-n cap. Să nu faci ceva care ar putea să pună în primejdie chestia asta.

— Întotdeauna m-am așteptat ca soră-mea să facă parte din viața mea când oi ieși. În parte, motivul pentru care am vrut să mă schimb a fost ca să-i fiu un frate bun. Acum nu mai știu ce mă așteaptă afară.

Jack a întins o mână și i-a pus-o lui Ethan pe umăr. Era un gest stângaci. Erau prieteni, cei mai buni prieteni, dar aici nici tovarășii cei mai apropiați nu se îmbrățișau și nu ofereau mângâieri. Chiar și cei care se cuplaseră – homosexualii sau heterosexualii nevoiți să se descurce cum puteau – rareori manifestau tandrețe în public.

Ethan i-a spus gardianului că avea programare la asistentul responsabil pentru dosarul lui. Gardianul a vorbit prin intercom și, în timp ce așteptau aprobarea de intrare, Jack a întins mâna, un alt gest rar. Ethan a întins-o și el. Strânsoarea lui Jack a fost puternică și nu i-a dat drumul.

— Să nu faci vreo prostie, a repetat el.

— Nu-ți face griji. N-am să fac.

Ethan și-a dat seama că Jack nu-l credea. Când ți-ai petrecut tot timpul cu o persoană – în cea mai mare parte, într-o cutie de pantofi de un metru optzeci pe doi metri jumătate cu pereți din

beton –, ajungi să te pricepi să-i citești gândurile celuilalt.

Capitolul 3

Ethan

53 de minute până la eliberare

Daryl Maxell îl aștepta în birou, unde toate suprafețele erau înțesate cu dosare și tot felul de documente. Pereții erau zugrăviți în aceeași culoare ștearsă ca și celulele pușcăriașilor, însă Daryl avea o fereastră pe fațada închisorii. Afară erau două rânduri de gard de sârmă, cu colaci de sârmă tăioasă la bază și pe coamă, în fața unei parcări cu pietriș. Cu toate acestea, priveliștea era mult mai bună decât de la fereastra ca un bloc de gheață a lui Ethan.

— Ești în întârziere, a spus Daryl, cu ochii pe ceas. Îți pierzi din timpul liber, prietene.

Ethan s-a așezat pe scaunul de lemn din fața biroului.

— Sora mea tot moartă o să fie când ajung acolo.

Daryl a roșit.

— Da, mă rog, îmi pare rău de chestia asta.

A luat un dosar, l-a deschis și a spus:

— În regulă, să mai trecem o dată prin astea.

— Chiar trebuie?

— Da. Trebuie să mă asigur că îți înțelegi drepturile de deținut aflat în permisie.

Daryl Maxwell era trecut de patruzeci de ani, avea părul rar și burtă. De patru ani se ocupa de cazul lui Ethan.

— Chestia asta nu se întâmplă aproape niciodată, a continuat Daryl. Poate că la o închisoare de minimă securitate poți să fii eliberat fără restricții. Dar la una de maximă securitate? De regulă, familia trebuie să plătească o echipă de paznici care să te urmărească pas cu pas. Sau măcar să fii nevoit să porți o brățară la gleznă. Dar tu, prietene, beneficiezi de combinația atipică dintre un dosar curat – a ridicat de pe masă dosarul lui Ethan – și un avocat foarte bun.

— Ca să nu mai vorbim de un asistent de caz dispus să-mi țină partea, a adăugat Ethan cu amabilitate.

— Se poate să fi ajutat și asta. Și probabil că ai și un înger păzitor undeva. Un prieten sus-pus?

Ethan credea că știe la ce face aluzie Daryl, dar a tăcut.

Daryl a dat pagina la o hotărâre judecătorească din dosar.

— Deci, a spus el, ce înseamnă asta e că vei fi eliberat pentru 48 de ore. Permisia începe la ora 9 dimineața.

Daryl i-a explicat că gardienii îl vor duce într-un „costum din trei piese” – setul complet alcătuit din cătușe pentru mâini, cătușe pentru picioare și lanț legat la talie – până la stația de autobuz, unde îl vor elibera.

— Duminică dimineața, la 9, când te întorci, vii la închisoare, nu în stația de autobuz. Ai înțeles?

— Da.

— Intrarea de est, a precizat Daryl. La poarta prin care intră și ies mașinile. O să fiu acolo ca să te întâmpin. Să nu întârzii – nici măcar un minut.

Pe pereții cenușii ai biroului erau lipite câteva desene făcute de un copil, iar pe un raft stătea o singură poză înrămată a unei fetițe cu codițe și strungăreață. Daryl îi spusese odată că fiica lui era acum adolescentă și stătea în Winnemucca împreună cu mama ei. Ethan îl întrebase de ce nu avea poze mai recente cu ea. „Pentru că arată trăsnet”, îi răspunsese Daryl, „iar asta-i o pușcărie, dar-ar dracii”. Mesajul fusese limpede: Daryl nu voia ca toți pușcăriașii din stabiliment să saliveze după fiica lui adolescentă.

— Dacă nu ești aici duminică, la 9:00 dimineața, a continuat Daryl, la ora 9:01 pe numele tău o să fie emis un mandat de arestare și unul de urmărire generală. Ai înțeles?

— Am înțeles.

— Și chiar dacă apari la 9:05 sau 9:10, eu o să am de completat o mulțime de hârțoage, iar tu o să te alegi cu o bilă mare și neagră la dosar. Ăsta-i genul de lucruri care ar putea să te coste ani în fața unei comisii de eliberare condiționată.

Poate că pentru unii deținuți era amenințare goală, dar pentru Ethan, o asemenea consecință avea o greutate reală. Avea toate șansele să iasă în doi ani. Nu voia ca numărul acela să se umfle la cinci. Sau la zece.

Daryl i-a întins lui Ethan o foaie de hârtie. Pe ea erau trecute

informații legate de Ethan – vârsta, înălțimea, greutatea, culoarea părului –, precum și un text care explica în limbaj juridic că era un condamnat în permisie.

— Ăsta-i actul tău de identitate, i-a spus Daryl. Dacă ai vreo interacțiune cu oamenii legii, asta le arăți.

— Pot să-l folosesc ca să-mi cumpăr o bere?

— Nu ai voie să bei, Ethan.

— Era o glumă.

— Hai să mai reluăm regulile.

— A fost o *glumă.*

— Știu, dar hai să le reluăm.

Daryl a ridicat mâna și a început să numere pe degete.

— Fără alcool. Fără droguri. Fără arme. Niciun delict, de niciun fel – nici măcar o traversare neregulamentară.

Ethan a încuviințat din nou.

— Nu ai voie să conduci mașina. Nu ai permis.

— Nici mașină nu am.

— Păi nici să nu împrumuți de la vreun amic. Ești tras pe dreapta, te întorci imediat aici. Gândește-te că e ca și cum ai fi eliberat condiționat. Orice încălcare a condițiilor de eliberare și ești arestat imediat, iar asta ar putea duce – corecție: *va duce* – la prelungirea sentinței.

Daryl terminase degetele de la o mână, așa că a ridicat-o și pe cealaltă și a întins arătătorul.

— Nu părăsești statul, a spus. California nu-i așa departe, dar nici să nu-ți treacă prin minte să treci granița. Dacă ești prins acolo, te vor aresta și o să fie niște bătăi de cap legate de extrădare.

S-a aplecat în față și s-a uitat cu seriozitate la Ethan.

— Ascultă, prietene.

Avea obiceiul să-i numească pe toți pușcăriașii *prietene,* dar Ethan se gândea că atunci când vorbea cu el folosea cu dărnicie termenul.

— Ai șanse să ieși de-aici cu prima ocazie de eliberare condiționată. Mai ai doi ani.

A arătat cu degetul spre Ethan.

— Dar nu uita că sentința ta inițială a fost de 20 de ani. Dac-o feștelești acum, atât o să stai aici.

Daryl i-a explicat că, deși era eliberat ca să participe la înmormântarea surorii sale, nimeni n-o să verifice dacă într-

adevăr se afla acolo.

— Practic vorbind, atâta timp cât respecți condițiile, ai la dispoziție 48 de ore pe care să le petreci cum vrei.

— Mă duc la înmormântare, a spus Ethan iritat. Nu mă duc să fac snowboarding la muntele Rose și nici să joc păcănele la Circus Cirus.

— Și nici să nu te gândești să-ți iei tălpășița de-a binelea. Cum ai încercat să speli puțina, cum te trezești că-ți petreci restul vieții la pârnaie.

Daryl s-a lăsat pe spătarul scaunului, ca și cum ar fi scăpat de o greutate de pe piept. Și-a scos o carte de vizită dintr-un suport de plastic de pe birou și a scris ceva cu pixul pe spate.

— Tine asta la tine. Ai numărul meu de mobil acolo. Dacă te lovești de vreo problemă sau vrei să știi ce poți și ce nu poți să faci, mă suni, bine?

Ethan a vârât cartea de vizită în buzunarul blugilor.

— Ai vreo întrebare?

— Îmi primesc lucrurile înapoi sau trebuie să port căcaturile astea? a întrebat Ethan, uitându-se în jos la hainele lui.

Toți deținuții purtau blugi și cămăși din denim – asta era uniforma. Nu era la fel de rău ca în alte pușcării, dar fără doar și poate Ethan n-ar fi purtat în mod normal așa ceva.

— Trebuie să porți asta, a spus Daryl. Când o să fii afară, poți să te-mbraci cu alte haine, dar trebuie să aduci căcaturile astea înapoi. Altfel, o să ți le pună în cont.

Daryl s-a ridicat și a întins mâna. Ethan i-a prins-o. Strânsoarea nu era nici pe departe la fel de fermă ca a lui Jack.

— În tot timpul ăsta cât ești plecat, a spus Daryl, o să rămâi deținut al Departamentului de Corecție Nevada. Să nu uiți.

Ethan l-a asigurat că n-o să uite, iar Daryl măcar a lăsat impresia că l-ar crede.

Avea senzația că tocmai primise o versiune diferită a discursului pe care i-l ținuse Jack. Poate că amândoi simțiseră ce avea de gând.

Când a aflat că Abby fusese ucisă, îl cuprinsese o furie atât de mare, încât îi venea să spargă zidurile închisorii, să distrugă totul în lume până îl va găsi pe ucigașul surorii sale. Înainte să primească permisia, nu crezuse că ar avea vreo șansă. Dar acum, chiar credea că va putea să rezolve crima în 48 de ore, în condițiile în care polițiștii – cu tot ce aveau la dispoziție – nu

reușiseră în trei săptămâni? Iar dacă l-ar găsi pe ucigașul lui Abby, putea el s-o facă fără – după cum se exprimase Jack – să-și piardă sufletul?

Acum, că venise momentul, toată acea controversă interioară părea indecisă. Își dădea seama de futilitatea acelei furii. Era neajutorat. Nu-l putea găsi pe ucigaș. Nici dacă ar fi avut la dispoziție o lună, darămite în 48 de ore. Nu singur. Ideea de a investiga moartea surorii sale era doar fantezia unui om îndurerat, care încă nu se împăcase cu realitatea.

Sora lui era moartă, iar el nu putea face nimic în privința asta.

Capitolul 4

Ethan

7 minute până la eliberare

Furgoneta a hurducăit și l-a zgâlțâit pe Ethan în scaun. Și-a lungit gâtul ca să se uite pe geam – altă fantă îngustă, asemenea celei din celulă –, dar curelele care-l țineau lipit de scaun îl împiedicau să vadă bine. Zărea firele telefonice și brațele scheletice ale copacilor. În afară de asta, nu vedea decât cerul albastru – mult mai curat decât albastrul mâlos vizibil prin sticla geamului din celulă –, dar tot nu reușea decât să întrezărească libertatea.

A zâmbit. Nu se putea abține. Pentru prima oară în cinci ani, era în afara închisorii.

Avea cătușe la glezne, iar cătușele de la mâini erau legate cu un lanț de mijloc. Cătușa de pe încheietura mâinii stângi îl incomoda teribil, în locul în care apăsa peste ceasul lui ieftin de pușcărie. A încercat să-și elibereze mâna, doar ca să vadă dacă reușește. Cătușele nu erau strânse și auzise de la alți deținuți că puteai să scapi de cătușele mai largi dacă aveai lubrifiant sau erai dispus să-ți rănești puțin încheietura. Puțini știau lucrul acesta, însă Ethan tot nu putea să-l facă.

Cătușele urmau să-i fie scoase în curând, dar și-a adus aminte că, deși o să poată umbla ca și cum ar fi fost liber, tot un deținut

al Departamentului de Corecție Nevada avea să fie.

În permisia asta, nu libertatea era partea importantă, ci Abby.

Moartea ei îl întristase – chiar îl mâniase –, dar încă nu acceptase în întregime cele întâmplate. S-a gândit că poate funeraliile îl vor face să înțeleagă că sora lui era moartă.

Dar nici atunci n-ar fi fost sigur. Nu-i găsiseră cadavrul. Daryl îi spusese că erau suficiente probe ca să fie siguri că fusese un caz de omucidere, nu unul de dispariție de persoană. Însă dacă nu o vedea întinsă într-un coșciug, nu era sigur că înțelegerea putea să-și facă loc în mintea lui.

Poate că era mai bine așa. Voia atât de tare să o vadă din nou, încât poate că era mai bine să nu o vadă așa, plină de chimicale injectate, nemișcată ca un manechin din plastic – doar un înveliș al frumoasei fete vii și însuflețite care fusese.

* * *

— Cum te simți? l-a întrebat unul dintre gardieni.

Ethan și-a frecat instinctiv încheieturile, ca și cum cătușele ar fi fost mai strânse, iar el le purta de mai multă vreme.

— Ciudat, a răspuns el.

A tras aer în piept îndelung. Aerul era rece, la fel cum fusese în curtea închisorii cu o oră mai devreme, dar cumva îl simțea altfel.

— Ai bani de autobuz, da? l-a întrebat celălalt gardian.

Ethan a încuviințat.

— Mi se pare că următorul pleacă la 9 jumătate, așa că du-te înăuntru și ia-ți bilet.

Ethan a simțit imboldul de a se purta frumos cu cei doi, poate chiar să le strângă mâinile. De asemenea, se aștepta să-i țină un mic discurs în care să-i spună să nu facă vreo prostie, să se ferească de buclucuri și să nu fie tentat să-și ia tălpășița de-a binelea. Dar ei s-au mulțumit să se uite la el, fără să-și dea seama ce mai aștepta. Erau simpli șoferi. Nu era nevoie să le mulțumească și nici măcar să-și ia rămas-bun.

— În regulă, a spus din nou și s-a întors către stație.

În sticla reflectorizantă de la intrare, i-a văzut pe gardieni urcându-se în furgonetă.

Era oficial: permisia lui începuse.

Capitolul 5

Abby

Cu 5 ani în urmă

Abby s-a întors acasă de la școală și și-a aruncat rucsacul pe pat. Avea de făcut teme, dar n-avea niciun chef. Era ultimul ei an de liceu și avea o lipsă majoră de motivație, dar stăpânea de multă vreme arta de a se descurca făcând doar eforturi minime.

A luat telefonul ca să-l sune pe Ethan și să-l întrebe dacă voia să iasă pe undeva. Poate să vadă un film. Sau să meargă să alerge în Rancho San Rafael Park. Nu prea avea importanță.

Nu i-a răspuns.

— Hei, eu sunt, a zis când a intrat mesageria vocală. Sună-mă. Poate mergem pe undeva.

Ethan o s-o sune. Întotdeauna o suna, oricât de ocupat ar fi fost. Problema nu era să-l facă să sune, ci să-l convingă să petreacă ceva timp împreună. În ultima vreme, fusese „dispărut în misiune”, iar lui Abby nu-i plăcea. Încă de când începuse să muncească la club și se mutase în apartamentul lui, lucrurile se schimbaseră. Dar în ultimul timp fusese remarcabil de absent, pentru că avea mult de muncă. Sau cel puțin așa spunea.

La început, pe Abby n-o deranjase. Își ocupase timpul cu întâlniri cu băieți, petreceri și meciuri de fotbal, ca să nu mai pomenim și de ceva învățătură. Dar consilierii îndrumători din școală o tot băteau la cap să se înscrie la un colegiu, ceea ce a făcut-o să-și dea seama că persoana cu care voia să discute despre viitor era fratele său. S-a gândit la cât trecuse de când nu mai stătuseră împreună și a realizat că-i era dor de el.

S-a trântit pe canapea și a pornit televizorul. În Sparks avea loc o urmărire de proporții, iar știrile locale intraseră cu o relatare în direct, întrerupând ce emisiune de divertisment o fi fost la ora aia. A mutat pe Netflix ca să se uite la Orange is the New Black.

Trecuse deja vreun sfert de oră când i-a bâzâit telefonul. Se aștepta să fie Ethan, dar era Whitney. Își trimiteau mesaje scrise de o sută de ori pe zi, dar de sunat, se sunau foarte rar. Trebuia

să fie ceva foarte interesant – vreo bârfă de pe la școală – ca să sune în loc să trimită un mesaj.

A oprit sonorul televizorului și a răspuns.

— Dă drumul la televizor, i-a spus Whitney.

— E pornit. Mă uit la Orange.

— Nu, dă-l pe știri. Cred că fratele tău a fost arestat.

Lui Abby îi tremura mâna când a luat telecomanda. A mutat pe canalul local de știri – care încă vorbea despre urmărirea din Sparks – și a ținut apăsat butonul de volum.

Pe ecran, un reporter stătea în fața unui cazinou din Sparks. În fundal, se vedeau mașini de poliție și ambulanțe, iar polițiști în uniformă intrau și ieșeau din cadru. Reporterul zicea ceva despre un jaf armat. Un suspect reținut, celălalt, în libertate.

— Poliția l-a identificat pe suspectul reținut, a spus reporterul, ca fiind Ethan Lockhart din Reno.

Inima lui Abby bătea cu putere – nu știuse niciodată că ar putea să bată atât de tare sau așa de repede.

— Crezi că-i el? a întrebat-o Whitney.

— N-are cum, a răspuns Abby.

Încerca să pară sigură pe ea, dar adevărul este că bănuia că ar putea fi el. De multă vreme avea suspiciuni că se ocupa și de altele la Dark Secrets, nu doar verifica actele de identitate la intrare și îi arunca pe ușă pe recalcitranții care încercau să pună labele pe țâțele fetelor. Mai întâi, călătorea o grămadă prin oraș. Și nu doar prin oraș – practic, prin tot nordul Nevadei. Îl suna și, într-o zi era în Sun Valley, ca a doua zi să fie în Mound House sau în Fallon. Îi zicea că face niște comisioane pentru Shark, proprietarul clubului, dar Abby nu înțelegea de ce un patron de club de striptease avea de rezolvat atât de multe treburi și atât de departe.

Cu Whitney încă la telefon, Abby s-a așezat la computerul mamei ei și a intrat pe site-ul de la Reno Gazette Journal. Știrea principală se referă la jaf, dar nu dădeau prea multe detalii. Ziarul nu avea mai multe informații decât postul de televiziune.

— Hai că închid, a spus Abby. Încerc să-l sun pe Ethan.

A închis și a format numărul. În timp ce aștepta să-i răspundă, privea lung la fotografiile cu Ethan de pe raftul din sufragerie. Toate rafturile erau pline de poze cu ei doi, de când erau bebeluși și până vara trecută, când fuseseră fotografiați la un barbecue. În imagini, Ethan avea același zâmbet șiret, ca și cum

auzise o glumă pe care n-o pricepea nimeni în afară de el.

— Sună-mă imediat ce asculți mesajul ăsta, a zis către mesageria vocală și a închis.

Apoi i-a trimis și un SMS:

SUNĂ-MĂ SUNĂ-MĂ SUNĂ-MĂ!!!

A început să se plimbe neliniștită prin cameră și s-a gândit s-o sune pe mama ei.

Nu. Până nu afla ceva, nu era nevoie să o îngrijoreze.

A sunat-o pe Whitney.

— RGJ tocmai și-au actualizat relatarea, i-a spus prietena ei. Au o poză cu el.

Abby a dat refresh pe pagină și a apărut fotografia lui Ethan.

Fratele ei privea fix în obiectivul aparatului foto, încercând să pară tare, dar teama de pe chipul lui era palpabilă. Și mai era ceva. Tristețe? Regret?

Zâmbetul care-i era atât de drag lui Abby nu se vedea pe nicăieri.

Capitolul 6

Ethan

47 de ore, 59 de minute rămase

Holul autogării era o încăpere simplă, cu podele albe, ca de spital, și vopsea verde-avocado pe pereți. În fața lui, o singură persoană la coadă și nimeni altcineva. Celălalt călător, care arăta și mirosea ca un om fără adăpost, scotocea prin buzunare, doar – doar o găsi bănuții necesari pentru un bilet.

Ethan a auzit o ușă deschizându-se în spatele lui și zgomot de cizme pe gresie.

— Pușcăriaș! s-a auzit un glas din spate. Pușcăriaș evadat!

Ethan a tresărit, surprins de țipete, și s-a întors. Un bărbat stătea acolo și arăta cu degetul spre el.

— Blake? a spus Ethan, dar întrebarea era inutilă.

Chiar dacă nu-l mai văzuse de cinci ani, cel mai vechi prieten al lui era inconfundabil.

Blake a început să râdă. Ethan a rămas consternat o clipă, apoi a zâmbit și a clătinat din cap.

— Trebuia să-ți fi văzut mutra! a spus Blake.

Blake fusese partenerul lui metaforic în fărădelegi când erau adolescenți și partenerul lui real în fărădelegi când s-au făcut mai mari. Nu se putea abține să nu urle și în privința asta nu se schimbase deloc. Avea același chicotit răutăcios, aceeași expresie mizantropică în ochi. În cele din urmă a reușit să se stăpânească și s-a apropiat în clănțănitul cizmelor negre de cowboy pe gresie. Și-a desfăcut brațele și l-a îmbrățișat strâns pe Ethan, care a tresărit instinctiv. Apoi l-a cuprins pe prietenul său cu brațe vlăguite de surpriză.

A simțit un pistol în haina lui Blake. S-au desprins din îmbrățișare. Omul fără adăpost și casierul de la ghișeu i-au privit lung, apoi și-au văzut de treburile lor.

— Fir-ar să fie, a spus Blake, studiindu-l pe Ethan din cap până-n picioare. Arăți *solid.* Ai tras de fiare?

— Cam asta-i tot ce poți să faci acolo. Să ridici greutăți. Și să citești cărți.

— Arăți bine, bărbate, a spus Blake. Mă așteptam să văd un ins gălbejit și slăbănog, cum sunt ăia abia întorși din Irak. Dar tu, bărbate, arăți de parcă te-ai fi antrenat pentru Super Bowl.

Ethan a râs stingherit.

Cinci ani fără băutură, fără droguri, cu exerciții fizice regulate și mese la ore fixe îl făcuseră să se simtă sănătos.

Blake, în schimb, nu arăta așa de bine. Cu vreo cinci centimetri mai scund decât Ethan, mereu fusese la fel de puternic, la fel de în formă. Acum arăta mai firav, aproape slăbănog. Avea niște semiluni întunecate sub ochi, pielea palidă și fire albe care câștigau teren la tâmple în fața părului său negru și pieptănat lins pe spate. Arăta ca și cum fie nu mai dormise de câteva zile, fie abia se trezise – era greu să-ți dai seama.

— Și tu arăți bine, i-a răspuns Ethan.

Tonul lui sugera că o spusese doar din amabilitate, așa că a adăugat:

— Îmi pare că în ultima vreme te-mbraci mai ca lumea.

Blake avea pantaloni negri, cizme negre și o geacă de piele ce părea scumpă, lăsată deschisă ca să se vadă cămașa roșu-sângeriu.

— Mulțumesc, a spus Blake, ridicându-și gulerul hainei. E nouă, a precizat el. Tu, în schimb – arăți de parcă ai lucra la un magazin Gap din anii 1980. Cât denim poate să pună un om pe corp?

— N-au vrut să-mi dea hainele mele vechi, poți să crezi?

— Ce nu pot să cred, a zis Blake, e că stai aici, în fața mea.

— Mai important, cum dracu' se face că tu stai aici în fața mea?

— Că doar nu credeai c-o să te lăsăm să mergi cu autobuzul!

* * *

Mașina închisorii plecase din parcare, lucru pentru care Ethan era recunoscător. Bănuia că n-ar fi făcut sau zis nimic că pleca împreună cu Blake – nu era teoretic nimic ilegal –, dar nu voia să atragă atenția asupra lui.

Parcarea era aproape goală; nu se vedeau decât un BMW lucios în față și un sedan mai vechi în spate. Niciuna dintre mașini nu părea să i se potrivească lui Blake, dar acesta a deschis ușa din dreapta a BMW-ului și i-a ținut-o deschisă lui Ethan, ceea ce a părut un gest ciudat, bătător la ochi. Mașina era atrăgătoare și aerodinamică, sclipea și se vedea că era proaspăt cernită.

— Frumoasă mașină, a spus Ethan.

— Îți place?

— Desigur, a răspuns Ethan, doar din politețe.

O mașină de 100.000 de dolari era genul de lucruri care poate că l-ar fi impresionat cu cinci ani în urmă.

Interiorul mașinii era aproape imaculat. Mirosea a piele dată cu ulei.

— Ascultă ce puțin zgomot face, a spus Blake.

Ethan abia dacă reușea să-și dea seama dacă motorul e pornit.

Blake a apăsat pe accelerație – *acum* auzea motorul turat. Mașina a pornit, iar cauciucurile au scrâșnit scurt când au părăsit în viteză parcarea.

În timp ce se îndepărtau, Ethan a văzut silueta unei persoane în sedan. Putea fi o mașină oficială, iar Ethan s-a întrebat pentru un moment dacă stătea cineva cu ochii pe el. Apoi s-a liniștit zicându-și că era paranoic.

Capitolul 7

Ethan

47 de ore, 41 de minute rămase

— Shark vrea să te vadă, a spus Blake. Am ordine stricte să te aduc la el de îndată.

Erau prinși în traficul din Carson City. Exista o rută ocolitoare care evita cea mai aglomerată arteră a orașului, dar, de unde se aflau, nu avea nicio noimă s-o ia pe-acolo. Așa că se târau ca melcul odată cu traficul. Blake tot accelera, apăsa pe frână și se încurca în schimbătorul de viteze de pe volan, de parcă n-ar fi fost în stare să conducă așa de încet.

— Ce s-a mai întâmplat de când am plecat?

Blake a clătinat din cap, ca și cum nici lui nu-i venea să creadă.

— S-au schimbat multe, bărbate. Multe.

— Ia dă-mi raportul.

Ethan era nerăbdător să înceapă această conversație. Voia să obțină de la Blake cât mai multe informații în timpul drumului de 45 de minute de la Carson City la Reno.

Deși economisea timp mergând cu mașina în loc de autobuz, tot simțea cum i se scurtează permisia. Dacă nu era atent, timpul avea să zboare cât ai clipi.

— În ultima vreme, Shark controlează cea mai mare parte a acțiunii din toată zona asta. Reno. Carson. Tahoe. S-a băgat peste tot.

— Deci acum e pe cai mari? a întrebat Ethan.

— Ca un adevărat rechin, a spus Blake. În părțile astea, el e prădătorul-șef. Cămătăria și comerțul cu bunuri furate sunt mărunțiș pentru el acum.

Fără doar și poate Shark plătise onorariul avocatului care-i obținuse lui Ethan permisia. Dar dacă Shark avea acum atâta putere cum zicea Blake, Ethan bănuia că ar putea să fie și „îngerul păzitor” la care se referise Daryl. Era clar că Shark trăsese și altfel de sfori ca să-l elibereze pe Ethan fără escortă.

Așa că acum se întreba ce ar putea Shark să vrea în schimb.

În capătul de nord al orașului, scăpat din traficul bară la bară, Blake a accelerat, a urcat în viteză panta care slujea drept poartă de acces în valea Washoe, apoi a făcând slalom printre celelalte mașini pe șoseaua dreaptă care-i ducea spre Reno.

Vântul dinspre munți sufla cu putere în vale, iar rafalele izbeau mașina. Spre est, Sierra Nevada se înălța de la poalele dealurilor spre vârfurile muntoase acoperite de zăpadă. Către vest, suprafața lacului Washoe era agitată. Totul părea în același timp familiar și nou, o contradicție ciudată creată de cinci ani de absență.

Limita de viteză anunțată era de 110 kilometri pe oră, dar Blake depășea celelalte mașini de parcă se aflau în zona unei școli. Vitezometrul de apropia de 160. Totuși, deplasarea era lină, în ciuda vântului. Ethan s-a uitat în retrovizor. Dacă sedanul îi urmărise, acum dispăruse de mult.

Ethan s-a întors să spună ceva și a observat că, atunci când Blake accelerase, cracul pantalonilor se ridicase pe picior. Ascuns în cizmă se vedea un pistolet. Un .38 micuț, bănuia, care probabil avea doar două gloanțe.

— Îl mai știi pe Stuart Kicking Bird? l-a întrebat Blake. Am jucat fotbal împotriva lui în liceu.

Kicking Bird jucase ca fundaș de colț pentru echipa din Douglas County, iar Ethan își amintea clar meciul. Ethan, jucător la primire, n-a prins nicio pasă tot jocul pentru că Kicking Bird stătuse pe capul lui tot timpul. Ethan era jucător la primire pe tot terenul pentru că era rapid și puternic, dar în special pentru că era înalt – putea să sară și să prindă pase la care ceilalți nu reușeau să ajungă. Stuart Kicking Bird era cu aproape opt centimetri mai scund decât el, dar a rămas lipit de Ethan cu tenacitatea unui pitbull care își încleștase fălcile și nu-i mai dădea drumul. Ethan își amintea numele pentru că era deosebit și pentru că îl auzise pe crainicul stadionului strigându-l – „pasă respinsă de Kicking Bird” – toată seara.

— Era iute, a spus Ethan.

— Rapid, l-a corectat Blake, ca și cum distincția ar fi fost importantă. Acum este aghiotantul lui Shark. E un ucigaș cu sânge rece.

Ethan a fost surprins de franchețea afirmației. Nu-i vorbă, când lucrase pentru Shark, caftiseră o mulțime de indivizi, dar niciodată nu li se ceruse să ucidă pe cineva. Dacă totuși se

întâmpla așa ceva – și nu credea că s-ar fi întâmplat, cel puțin nu de multe ori –, Shark avea alți oameni care s-o facă. Faptul că Blake vorbise atât de direct despre crime însemna ori că deveniseră între timp mai frecvente, ori că avansase în ierarhie și era informat în legătură cu astfel de lucruri. Sau ambele variante.

— Ți-aduci aminte de acum zece ani, a spus Blake, conflictul ăla cu împușcături din Garson City, cu doi fermieri din Montana care s-au războit cu un distribuitor de metamfetamină?

Ethan s-a înfiorat. Știa despre conflict, desigur – toată lumea din nordul Nevadei și-l amintea. Dar Ethan știa mai multe detalii decât alții. Tovarășul lui de celulă, Jack, fusese unul dintre „fermieri”.

— Atunci a fost omorâtă și sora lui Kicking Bird, a spus Blake. La vremea aia, se droga până-n măduva oaselor cu meta. Când a murit soră-sa, a renunțat la droguri uite-așa – Blake a pocnit din degete –, ca și cum n-ar fi fost nimic. De droguri s-a lăsat, dar n-a luat-o pe calea cea dreaptă. A început să facă joburi. La scurt timp după ce-ai plecat, a venit să lucreze pentru Shark. S-au potrivit ca Butch Cassidy și Sundance Kid. Acum, individul e un nemernic fără scrupule. Să ții cont că e un ins cu care nu vrei să te-ncurci.

— Nu mi-e frică de Stuart Kicking Bird.

Ajunseseră în Reno, pe autostrada 395. Orașul era așezat într-o vale, între două lanțuri muntoase, Sierra Nevada spre vest, negru și cu creste acoperite de zăpadă, și masivul Virginia spre est, cu dealuri mai mici, de culoare brună.

— Și nici de Shark nu mi-e frică, a adăugat Ethan.

— Păi, ar cam trebui să-ți fie. De-aia-ți spun toate astea. Lucrurile nu mai sunt cum erau odată.

— De ce trebuie să mă tem?

Blake i-a aruncat o privire care-i dădea de înțeles că ar fi cazul să știe. Și știa.

Cu cinci ani în urmă, tăcerea din momentul arestării îi adusese multe lui Ethan. Shark îi promisese că „o să aibă grijă” de sora lui cât timp era plecat. Să nu ducă lipsă de bani, asta fusese înțelegerea. Acum, că Abby nu mai era, Shark nu mai era sigur de loialitatea lui Ethan.

— Din punctul meu de vedere, a continuat Ethan, și-a încălcat promisiunea când a angajat-o pe Abby să lucreze la Dark

Secrets. Nu asta am avut în minte când i-am cerut să aibă grijă de ea.

— Ei bine, ea oricum nu mai e printre noi. Iar Shark nu mai are nimic cu care să se asigure că tu o să taci.

— Deci crezi c-o să-mi vină de hac? Ca să nu riște?

— Nu. Doar îți spun că trebuie să ai grijă. Să fii atent ce zici. Să arăți puțin respect.

Ethan a clătinat din cap, de-acum mânios.

— Ia mai scutește-mă! O să-i spun nemernicului ăluia exact ce cred despre el și despre faptul că a angajat-o ca stripteuză și a lăsat să fie omorâtă sub privirile lui protectoare. Ticălosul ăla...

S-a oprit. Nu mai știa ce să spună. Blake a tras îndelung aer în piept.

— Tot ce vreau să-ți spun e că Shark și Kicking Bird nu mai sunt niște oameni pe care să-i calci pe bătături. Lucrurile s-au schimbat pe-aici.

Ethan ar fi vrut să-i spună lui Blake că el trăia în fiecare zi printre ucigași. Că și el se schimbase. În schimb, și-a mușcat limba și l-a lăsat să termine ce-avea de spus.

— Lucrez pentru Shark, dar noi doi suntem prieteni de copii. Doar încerc să-ți port de grijă, frățioare.

* * *

Blake a ieșit de pe autostradă și a luat-o pe Virginia Street, pe sub faimosul panou cu „CEL MAI MARE ORĂȘEL DIN LUME”. După lăsarea întunericului, când luminile de neon scăldau cazinourile, centrul orașului Reno putea să se deghizeze și să arate fermecător într-o manieră ieftină. Nici pe departe spectacolul oferit de Las Vegas, dar turiștii amețiți de băutură puteau să-l considere la fel de opulent pentru o noapte. Totuși, în timpul zilei, în prim-plan erau magazinele de amanet și oamenii fără adăpost și puteai să vezi adevărata față a grupului de clădiri din centru: o vizuină a jocurilor de noroc, care-i atrăgea pe localnici și pe dependenți să-și cheltuiască lefurile, să-și amaneteze moștenirile de familie și să-și irosească viețile în căutarea unei averi dobândite ușor sau a unei rezolvări rapide pentru patima lor. În unele privințe, era un oraș al păcatului în mai mare măsură decât Vegas. Vegasul le oferea pensionarilor, studenților gălăgioși și fetelor care veneau la petreceri ale burlăcițelor amăgirea opulenței. Spoiala nu era la fel de strălucitoare la Reno. Era mai ușor să vezi prin ea până în

măruntaiele jegoase. Centrul orașului Reno însemna mizerie, lăcomie și adicție.

Au mers mai departe pe podul peste râul Truckee. Câteva restaurante și sedii de firme mărgineau această secțiune a canalului: o cafenea, un bar, o prăvălie de închiriat biciclete. Vara, curenții rapizi învolburau râul, care se umplea de caiaciști. Dar în acel moment nivelul apei era scăzut și era mult prea frig pentru astfel de activități.

Se apropiau de clubul lui Shark, iar Ethan nu credea c-o să fie în stare să amâne întrebarea pe care voia foarte mult să o pună.

— Tu crezi că Shark a avut ceva de-a face cu ce i s-a întâmplat lui Abby?

— Nu.

Ethan i-a aruncat o privire care spunea: *Ești sigur?*

— Nu avea nimic de câștigat din asta.

Ăsta era adevărul. Oricât de mult s-ar fi gândit, Ethan nu reușea să găsească un motiv pentru care Shark s-o vrea pe Abby moartă. Nu ar fi făcut decât să complice înțelegerea cu Ethan.

— Tu ai ști? l-a întrebat Ethan. Ai fi la curent cu așa ceva?

— Probabil, a spus Blake. De obicei, sunt informat despre chestiile astea.

— Și mi-ai spune, dacă ai ști ceva?

Blake i-a adresat un zâmbet larg, care spunea: *Chiar trebuie să întrebi?*

— Cum zisei, frățioare: lucrez pentru Shark, dar noi doi suntem prieteni de multă vreme.

— M-am gândit că poate-o să ieși din combinație, a spus Ethan. Că o să ți se pară un semnal de alarmă ce-am pățit eu.

Blake a izbucnit în râs.

— N-ai cum să ieși, bărbate. Chiar și când ești ia pârnaie, e doar o pauză.

A întins mâna și l-a bătut pe Ethan pe genunchi.

— Nu-ți face griji. Când o să ieși, o să se găsească un loc și pentru tine. Nici n-apucă să se usuce cerneala pe actele de eliberare condiționată și-o să fii la volanul unei mașini ca asta.

Ethan a mormăit ceva pe un ton neutru. Ar fi putut să-i spună lui Blake că nu voia să se întoarcă și că atunci când ieșea din pușcărie își dorea o viață normală, o slujbă cinstită. Dar ce rost ar fi avut?

În închisoare, a avut la dispoziție o grămadă de timp să se gândească la lucrurile pe care le făcuse, la oamenii cărora le făcuse rău. Odată, flirtase cu o fată la El Cortez, un băruleț modest aflat la câteva intersecții de locul în care se aflau acum. Când prietenul ei i-a spus lui Ethan să o lase în pace, i-a sucit omului mâna la spate, l-a țintuit la podea și – cu toate că tipul era supus, cu toate că nu era nevoie – i-a dat brațul peste cap. Ceva a pocnit în articulația umărului. Omul a urlat cât l-au ținut bojocii, iar Ethan și Blake au început să râdă și au ieșit în stradă, în căutare de gâlceavă.

Ethan nu mai voia să fie acea persoană.

Dar presupunea că Blake voia în continuare. Și că așa va fi mereu.

Capitolul 8

Ethan

46 de ore, 50 de minute rămase

Blake a intrat cu BMW-ul la Dark Secrets și a oprit la poarta spre parcarea angajaților. Pe asfaltul crăpat, se vedea aruncat un prezervativ derulat. Pe lângă gardul din plasă de sârmă se adunaseră hârtii, ambalaje de fast-food și cutii de bere goale. Vopseaua neagră a clădirii era decolorată și jupuită, dând fațadei un aspect deplorabil.

Locul nu se schimbase niciun pic.

Blake a coborât geamul portierei și a tastat codul de acces.

Ethan a văzut ce numere tastase și a observat că era alt cod decât când lucra el acolo. De la Shark învățase asta. Ori de câte ori cineva tastează un cod – la o ușă încuiată, la un bancomat, la coada de la casa de marcat –, trebuie să te uiți. Nu știi niciodată când ți-ar putea fi de folos informația.

Dark Secrets era o clădire uriașă. Clubul propriu-zis, cu scena principală, barul și câteva camere private, abia dacă ocupa jumătate din construcție. În rest, erau birouri, vestiar, magazie, bucătărie și un depozit în care țineau limuzina folosită la

petrecerile private. Astăzi, limuzina era parcată afară, iar ușa rulantă de la depozit era închisă. Câteva vehicule erau parcate în spate: un Cadillac Escalade, probabil al lui Shark, și alte câteva care aparțineau poate puținilor angajați veniți la muncă la ora aia.

Când au coborât din BMW, Blake i-a spus că vrea să fumeze o țigară înainte de a intra. Ethan era nerăbdător să termine odată, dar n-a comentat nimic. Se simțea ciudat stând acolo. La 21 de ani, i se păruse că a tras lozul cel mare când s-a angajat la Dark Secrets. Clădirea – și serviciul – păreau nemaipomenite. Până să reușească să vadă prin fațada sclipitoare și urâțenia de dedesubt, fusese deja ademenit de charisma lui Shark. Mușcase momeala. Fiecare treaptă urcată în ierarhie i se părea mai atrăgătoare decât precedenta. De la îmbrâncirea vreunui client recalcitrant a trecut la rupt degetele celor care-i datorau bani lui Shark. Iar de acolo, a ajuns să intre într-un cazinou, cu mască și înarmat cu un MP5.

— Uite ce e, bărbate, i-a spus Blake. Trebuie să-ți spun ceva.

Cerul, senin în primele ore ale dimineții, începuse să se înnoreze și aerul devenise cenușiu.

— Probabil că n-am să pot veni la înmormântare. Sigur nu la slujba din seara asta.

Sinceritatea scuzelor era mișcătoare. Blake era prietenul lui cel mai bun, sau cel puțin fusese cândva, dar nici măcar nu-i trecuse vreodată prin minte să se aștepte să vină și să-i stea alături așa cum ar face cel mai bun prieten.

— Shark a pus la cale un joc de cărți cu miză mare la Neptune, a adăugat Blake. Rezervat baștanilor. Bani mulți la mijloc.

— Stai de pază la ușă?

— Nu, a răspuns Blake cu mândrie. Avem un bodyguard de la club pentru asta. Eu conduc show-ul. Mă asigur că totul merge ca uns. Stau cu ochii pe bani și dau împrumuturi, dacă e nevoie. Am grijă să nu trișeze nimeni. Intrarea e o sută de miare și după aia nu mai e nicio limită. Oamenii ăștia sunt serioși. Au rezervat tot penthouse-ul. Or să mai tragă câte-un pui de somn din când în când, dar în cea mai mare parte o să joace întruna. Douăzeci și patru de ore cel puțin. Poate chiar patruzeci și opt.

Ethan s-a gândit la intervalul lui de libertate de 48 de ore. I se părea de neconceput ca un om să stea tot acest timp la o masă

într-o cameră plină de fum, uitându-se la cărțile de joc și pariind.

— Uite, a spus Blake și i-a întins o carte de joc.

Pe față era un as. Pe spate era desenul unei creaturi diavolești, cu coarne de țap și gheare, cu colți ca de lup ieșiți peste buze. Avea o coadă de șarpe încolăcită la picioare și ținea un sceptru în vârful căruia era înfipt un craniu uman.

— Asta îți dă liber la intrare, a spus Blake. Știu că n-o să vii să joci, dar dacă te plictisești și vrei să-mi ții companie... a spus și a lăsat fraza în aer.

— Dacă mă vezi că vin cu o sută de miare, o să știi că ți-am furat mașina și am vândut-o.

Blake a râs și și-a aruncat pe asfalt țigara fumată doar pe jumătate.

* * *

De îndată ce Blake a deschis ușa de la intrarea de serviciu, Ethan a auzit sunetul muzicii hair metal a anilor 1980 duduind dinspre cabaret. Au mers de-a lungul holului cu pereți din gips-carton pe care nimeni nu se obosise vreodată să-i vopsească și au trecut pe lângă ușa sălii unde se îmbrăcau dansatoarele. Cineva scrisese cu marker negru literele D-E-Z, astfel că acum pe ușă scria „VESTIAR DE DEZBRĂCAT”.

Ethan crezuse că se vor duce direct în spate, în biroul lui Shark, dar Blake s-a îndreptat în cealaltă direcție, spre club. Ethan spera că Shark era acolo, dar mai probabil se afla în spate și Ethan trebuia să aștepte să fie chemat.

Nu voia să aștepte – și-așa, timpul lui liber se scurgea rapid.

Au trecut de bucătărie și de draperia care acoperea intrarea în club. Puținalumină de acolo venea de la becurile divers colorate. Roșul era nuanța dominantă. Totul avea efectul de a le face pe fete să arate mai bine și, cumva, să-i facă pe bărbați să arate trași la față și îmbătrâniți, ascunzând celulita și acneea femeilor și adâncind ridurile și cearcănele bărbaților.

O fată dansa pe scenă. Avea părul blond-platinat și niște baloane în loc de sâni. Se auzea piesa „Stranglehold” a lui Ted Nugent, iar fata își unduia șoldurile seducător pe acordurile lente, în crescendo, ale chitarei. Avea câteva tatuaje ici și colo: un trandafir pe braț, un fluture pe un șold.

Nu se uitau la ea decât câțiva bărbați. Altă fată se ocupa de mese, o activitate deloc rentabilă când afacerea mergea atât de slab. Stătea la masă cu un client, discuta banalități, dar bărbatul

nu dădea semne c-ar vrea să ofere ceva pentru un dans în poală. Venise să bea niște beri, să se uite la dansatoare și să-și clătească ochii cât putea el de bine pentru cât mai puțini bani posibil. Schimbul de dimineață era cel mai nerentabil pentru dansatoare – nu ieșeau bani în perioada asta.

Ethan l-a urmat pe Blake la bar, unde era staționată o matahală de bodyguard, care se străduia să arate plictisit și fioros în același timp. Managerul, Cal, stătea în spatele tejghelei și fața i s-a luminat când l-a zărit pe Ethan.

— Hei, ia te uită, ne vizitează trecutul cumva?

Din câte știa Ethan, Cal se ocupa de clubul lui Shark mai mult sau mai puțin legal. N-avea cum să nu fie implicat în operațiunile de spălare de bani care aveau loc, sau măcar să fie la curent cu ele, dar altfel activitățile lui erau întru totul dedicate clubului, fără amestec în alte fărădelegi ale patronului. Era un tip slăbuț cu o pieptănătură complicată, menită să-i ascundă chelia. A luat un telefon, a tastat un număr și a rostit doar: „Au ajuns”. Apoi a șters barul cu un șervet pe care l-a aruncat peste umăr, o mișcare exersată care semăna cu ce făceau barmanii prin filme.

— Ce ziceți, băieți, să vă dau ceva de băut?

Blake a comandat un bourbon cu gheață. Ethan a cerut un pahar cu lapte.

— Lapte?

— N-am mai băut nimic de cinci ani, a răspuns Ethan. Și o gură dacă beau s-ar putea să mă-mbăt.

Pe scenă, muzica se îndrepta spre punctul culminant, iar fata a sărit pe bară, și-a înfășurat picioarele goale pe stâlpul metalic și s-a întors cu capul în jos. Ethan a zărit două cicatrici de incizie la baza fiecărui sân.

— Bruce, i-a zis Cal bodyguardului, el e Ethan Lockhart. Bodyguardul l-a cântărit din priviri nepăsător.

— Am auzit de tine, a răspuns el.

Tipul era cam cu cinci centimetri mai înalt decât Ethan și mătăhălos. Puternic, da, dar și gras. Avea o ceafă ca o șuncă de Crăciun și corpul clădit ca un trunchi de stejar. Unul dintre ochi era încețoșat de o pânză cenușie ca de păianjen, care-i acoperea irisul și pupila.

— Bruce a jucat în linia de atac pentru Nevada, a intervenit Blake, ca și cum asta ar fi trebuit să-l impresioneze pe Ethan.

— Arăți ca un înaintaș, a replicat Ethan.

— Și frate-său a jucat, a adăugat Blake.

Bruce și Wayne erau gemeni, i-a explicat el, și amândoi lucrau la club de aproape un an.

— Îți mai aduci aminte cum eram și noi? a întrebat Blake, împungându-l pe Ethan în umăr. Doi ţânci care învățau tainele meseriei.

— Pe tine și pe fratele tău vă cheamă Bruce și Wayne? s-a mirat Ethan. Chiar așa de mari fani Batman au fost părinții voștri?

— Să știi că poanta asta nici n-am mai auzit-o până acum.

Cântecul s-a terminat, iar dansatoarea blondă a părăsit scena.

— Tu vezi ceva cu ochiul ăla? s-a interesat Ethan, care ar fi vrut ca întrebarea lui să fie o împunsătură, dar Bruce nu a părut deranjat.

— Nu, a recunoscut el, închizând ochiul teafăr, totul e doar o mare ceață.

A deschis ochiul bun și s-a uitat la Ethan cu seriozitate.

— Pare a fi o vulnerabilitate în profesia asta, a remarcat Ethan.

Bruce a ridicat din umeri. Ethan încercase să-l calce pe nervi, dar nu i-a mers. A deschis gura ca să-i spună că toți înaintașii pe care-i cunoscuse vreodată erau grași și lenți – altfel, ar fi jucat pe un alt post –, dar s-a abținut. Nu era în curtea pușcăriei – nu era nevoie să-i arate puștiului ăstuia cine era masculul alfa.

— Atenție la mine, toată lumea, s-a auzit vocea DJ-ului, avem o surpriză frumoasă pentru voi. S-o aplaudăm pe Sierra Rose.

Un spot a luminat scena și o femeie frumoasă a apărut pășind țanțoș pe piesa lui Michael Jackson, „Billie Jean”. Se mișca în ritmul uverturii executate pe claviaturi, oprindu-se la fiecare câteva secunde și privind seducător spre sala goală. Purta ciorapi albi care ajungeau până pe coapse, o fustă neagră scurtă care abia dacă acoperea ceva și o geacă neagră din piele, descheiată în față, dezvăluind un sutien alb. Părul îi era strâns sub o pălărie neagră de fetru pe care o tot aranja pe cap în anumite momente ale cântecului.

Blake și Cal au început să discute despre jocul de poker de care urma să se ocupe Blake și despre posibilitatea de a aduce acolo un grup de stripperițe ca să-i surprindă pe jucători. Bruce se prefăcea că ar fi interesat, dar nu-și dezlipea ochii de la

dansatoare.

Nici Ethan nu-și putea muta privirile de la ea. Nu-și amintea ca vreuna dintre fete să fi fost atât de dinamică. Era sexy, desigur, dar mai avea ceva, o charismă intensă pe care nu o aveau toate dansatoarele.

Fata și-a ridicat pălăria, a aruncat-o în spate, apoi și-a legănat capul într-un arc de cerc larg care i-a eliberat coama de păr caramel. I-a surprins privirea lui Ethan și pe față i-a apărut un zâmbet, pe care el l-a luat la început drept ușuratic. Dar apoi expresia i s-a schimbat puțin și s-a uitat într-o parte, parcă jenată. Acum se mișca pe scenă cu mai puțin elan, parcă din inerție.

îl recunoscuse, dar Ethan habar n-avea cine era ea.

Toți o urmăreau. Blake și Bruce trebuie să fi văzut genul ăsta de lucruri în fiecare zi – iar Cal era pe-acolo de cel puțin două decenii –, dar cu toții păreau vrăjiți de fată.

A început al doilea cântec – întotdeauna dansau câte două piese –, iar tânăra a continuat să se miște pe scenă.

— Ce mama dracului face aia acolo? a bombănit Bruce.

Ethan a crezut că poate se plângea în legătură cu melodia, pe care Ethan n-o recunoscuse, dar apoi Bruce a spus:

— Hei, Cal, nu respectă regulile.

Fata s-a rotit în jurul barei și s-a lăsat în genunchi în fața singurilor doi clienți așezați lângă scenă. Aceștia și-au îndoit gâturile ca să se uite pe sub fusta ei, iar fata s-a îndepărtat cu pași apăsați, mimând sfiiciunea.

Ethan și-a data seama despre ce vorbea Bruce. În afară de pălărie, fata nu dăduse nimic jos de pe ea, nici măcar geaca. În acest moment al numărului, ar fi trebuit să se fi debarasat de majoritatea hainelor, dacă nu de toate, până la chiloții tanga.

Cal era iritat.

— Nu-mi pasă dacă ai doi clienți sau două sute – trebuie să le dai ce-și doresc.

— Da, a fost de acord Bruce. Iar clienții vor țâțe.

Ethan încerca să-și dea seama dacă fusese plecat de prea mult timp ori fata chiar era atât de frumoasă pe cât i se părea lui că este. Se afla la o distanță bunicică, dar avea o vedere excelentă – confirmată de ultimul control din penitenciar – și era destul de sigur că mintea lui înfometată de femei nu-i juca feste.

— Uite că vine Stu, i-a atras atenția Blake, lovindu-l în umăr.

Ethan și-a desprins ochii de la dansatoare. Dinspre o ușă aflată în partea din spate a clubului se apropia un bărbat amerindian zvelt, cu pași măsurați și siguri. Ethan nu l-ar fi recunoscut dacă ar fi trecut pe lângă el pe stradă, dar știind cine era, a văzut asemănarea cu adolescentul care-l arsese pe terenul de fotbal în urmă cu 12 ani. Avea cam un metru optzeci și era bine făcut – nu-și crescuse masa musculară ca Ethan, dar fără doar și poate că era în bună formă fizică. Purta pantaloni din stofă și un sacou negru, iar părul, și el negru, era tuns scurt. Nu era îmbrăcat țipător ca Blake, dar ceva în legătură cu costumația sa – culoarea neagră, lipsa de frivolitate – îi dădeau un aer de seriozitate care lui Blake îi lipsea. Înfățișarea atent construită a lui Blake îl făcea să arate ca unul care aspiră la titulatura de gangster. Stuart Kicking Bird, fără să se străduiască prea mult, arăta ca un gangster.

— Stu, a continuat Blake. El e Ethan Lockhart.

Kicking Bird a dat ușor din cap, abia luând act de prezentare. Nu a întins mâna.

— Cândva, demult, am jucat fotbal unul împotriva celuilalt, i-a amintit Ethan.

Kicking Bird s-a uitat la el cu o expresie care sugera nu numai că încerca să și-l amintească pe Ethan, dar și că avea dificultăți să-și aducă aminte vremurile când se ocupase cu ceva atât de banal ca fotbalul. Ca și cum se întâmplase într-o altă viață.

— Îmi pare rău de ceea ce s-a întâmplat cu sora ta, a spus Kicking Bird, o afirmație ce părea destul de bine cugetată, dar era ca și cum vorbele ar fi fost furnizate de sistemul audio al unui computer.

Individul avea ochi reci și un ton monoton.

— Da, a intervenit Cal din spatele lui, încercând să compenseze faptul că nu zisese nimic mai devreme, am fost cu toții tare triști când am auzit.

— Mulțumesc, a răspuns Ethan.

— Mda, a adăugat Bruce, la fel de lent în intervenția sa în conversație cum fusese probabil și pe terenul de fotbal. Chiar a fost o fată frumușică.

Ethan a simțit o undă de iritare. O fată frumușică? Doar atât îi fătase mintea mocofanului ăstuia?

— Haide, Ethan, l-a îndemnat Blake, bătându-l ușor pe spinare. Hai să-l vedem pe Shark.

— Tu nu, a spus Kicking Bird și Blake s-a oprit în loc. Shark a spus că ești liber. Du-te la hotel și începe să pregătești lucrurile.

Blake a părut rănit. N-ar fi vrut să lipsească de la reuniune. Dar n-avea de gând să-l sfideze pe Kicking Bird.

— Da, pare un plan bun.

L-a mai îmbrățișat o dată pe Ethan.

— Să vii să mă vizitezi, fratele meu, i-a șoptit la ureche. Ultimul etaj. Neptune.

— Sigur, a răspuns Ethan, știind că n-o să se ducă.

Bruce a luat-o înainte, urmat de Ethan și, în ariergardă, Kicking Bird. Au trecut pe lângă scenă și Ethan s-a uitat în sus la fată. Ea i-a prins privirea și acum expresia ei se schimbase.

Era îngrijorată. Pentru el.

Capitolul 9

Ethan

46 de ore, 22 de minute rămase

Bruce a împins ușa ce dădea în camera unde se îmbrăcau dansatoarele, iar Ethan l-a urmat. Pe un perete erau dulapuri metalice, iar pe celălalt se aflau niște despărțituri cu oglinzi, unde fetele se așezau ca să-și schimbe costumele și să se machieze. Încăperea era goală acum, în afară de blonda cu sâni falși care se aflase pe scenă mai devreme și o tânără negresă îmbrăcată în colanți cu imprimeu stil leopard și fără nimic în partea de sus a corpului. Ambele femei se uitau la ei în oglindă când Ethan a intrat împreună cu Kicking Bird și Bruce. Nu au făcut niciun efort ca să se acopere cu ceva.

Camera duhnea a parfum care acoperea o duhoare de sudoare înțepătoare.

— Dezbracă-te, Ethan, a spus Kicking Bird.

— Poftim?

— Trebuie să dai hainele jos de pe tine.

— Păi de ce?

— Poți să-ți dai seama și singur de ce.

— Crezi că am vreun fir de microfon?

— De fapt, acum nu se mai folosesc fire, a comentat Bruce pe un ton serios. Mai degrabă un abțibild cu un mic transmițător wireless. Așa am văzut eu la televizor.

Ethan și-l imagina stând singur în apartament, mâncând o găletușă de înghețată și urmărind *Law & Order.*

— E o măsură de precauție, a insistat Kicking Bird. Nu poți să-l vezi pe Shark dacă nu te dezbraci.

— Am lucruri mai bune de făcut decât să stau aici cu niște căcănari ca voi, a replicat Ethan. Am acceptat să vin aici în semn de amabilitate fată de Shark.

— Și pentru că Shark l-a plătit pe avocatul care ți-a completat actele pentru permisie, mi se pare rezonabil ca amabilitatea ta să acopere și această solicitare.

Ethan se uita de la Kicking Bird la Bruce. A surprins privirea tinerei negrese. Aceasta se întorsese și nici nu se mai prefăcea că-i urmărește doar în oglindă.

— Haide, drăguțule, dă jos textila, l-a îndemnat ea. Aici nu e cazul să faci pe rușinosul.

Comentariul ei a avut darul să împrăștie tensiunea, iar Ethan a râs pe înfundate. Bruce a chicotit și el. Kicking Bird a rămas tăcut.

Ethan și-a dat jos geaca, a lăsat-o să cadă pe podea, și apoi și-a descheiat cămașa. Și-a tras tricoul peste cap, s-a descălțat, și-a desfăcut cureaua și a lăsat și blugii să cadă.

A rămas în șosete și boxerii de la pușcărie.

— De tot, a insistat Kicking Bird.

Ethan și-a scos ciorapii și a lăsat și boxerii să cadă. A stat așa, pe loc, ca toată lumea să îl vadă.

A auzit o pereche de tocuri apropiindu-se pe hol și cineva a împins ușa. Era fata de pe scenă. A încremenit, s-a uitat la Ethan, apoi și-a coborât privirea la pieptul acestuia, la stomac și mai jos.

— Ups, a exclamat ea. Scuze.

S-a uitat la Kicking Bird.

— Am vrut să zic, scuze că v-am întrerupt.

Se făcuse roșie la fată.

— Ia loc, a încurajat-o negresa. Savurează spectacolul.

Ethan a rămas în picioare. Bruce s-a apropiat și i-a scotocit prin haine, căutând orice ar fi putut să semene cu un microfon.

Când a terminat, le-a lăsat să cadă pe podea, iar Kicking Bird a mișcat o singură dată din cap ca semn că Ethan se putea îmbrăca.

Ethan și-a tras blugii pe el și a început să-și vâre o mână prin mâneca tricoului, când fata de pe scenă s-a apropiat de el.

— Bună, a spus ea zâmbind.

— Salut? a răspuns el cu ton întrebător.

Fata își aruncase pe ea o bluză de trening și-și prinsese părul la spate în coadă. De aproape, era și mai frumoasă decât fusese pe scenă. Avea o piele luminoasă și genul acela de ochi care te puteau ține prizonier. Era de o frumusețe izbitoare, fără îndoială, dar cu bluza aceea pe ea și cu părul prins la spate, arăta mai degrabă ca fata frumușică din vecini decât ca una pe care ai vedea-o într-un club de striptease. Acesta fiind și motivul pentru care bărbații o îndrăgeau atât de mult. Nu i-ar fi atras pe toți clienții, dar pentru unii putea să fie idealul, dulcică *și* sexy.

— Nu mă recunoști, așa-i?

Ethan a clătinat din cap, parcă scuzându-se. Încerca să se orienteze după numele de scenă – „Sierra Rose” dar nu-și amintea ca vreuna dintre fete să aibă așa un nume. În plus, era prea tânără ca să fi lucrat în club cu cinci ani în urmă.

— Whitney. Prietena lui Abby.

— Oh, Doamne! a exclamat el. Whitney?

Dintr-odată, o recunoștea. Fetița cu care sora lui obișnuia să alerge de colo-colo era ascunsă în trăsăturile femeii uluitoare ce stătea în fața lui. Ochii, nasul, felul cum i se aliniau dinții când zâmbea – toate erau indicii ale unui mister pe care nu reușise să-l dezlege. Iar acum, când misterul se rezolvase, se simțea ca un caraghios pentru că nu-l deslușise mai devreme.

A devenit repede conștient că rămăsese cu bustul gol, așa că a încercat să-și tragă tricoul peste cap în timp ce revederea cu Whitney îl făcea să se comporte stângaci. Și l-a pus pe dos și a fost nevoit să-l scoată și s-o ia de la capăt. Ea fusese stânjenită pe scenă, iar acum îi venise lui rândul.

— Nu știam că lucrezi aici, a zis Ethan, căutând mâneca potrivită. Ultima oară când te-am văzut erai…

A lăsat fraza în aer, încercând să-și amintească.

Whitney fusese întotdeauna un copil frumos, dar el era cu șapte ani mai mare. Iar după ce ea și Abby deveniseră adolescente, el nu mai fusese prea mult prin preajmă. Fusese

ocupat să lucreze pentru Shark.

Fata zâmbea cu gura până la urechi și Ethan și-a dat seama că și el făcea la fel. În sfârșit a reușit să-și îmbrace corect tricoul. Nu prea știa ce să-i spună. Îi venea să-i zică „Arăți minunat” sau „Te-ai făcut fată mare de-acum”, dar niciuna dintre remarci nu părea potrivită.

Bruce a rupt tăcerea în locul lor.

— Haide odată, i-a atras el atenția, arătând spre încheietura mâinii, cu toate că nu purta ceas.

Pe Kicking Bird, conversația părea să-l lase indiferent. Celelalte fete se întorseseră cu fața la oglinzile lor.

— Ce să zic, a spus Whitney, mi-a părut bine să te văd.

— Da, și mie.

— Bănuiesc c-o să ne vedem diseară la slujbă.

— Da. Ne vedem atunci.

Alte două fete au intrat în cameră, unele noi, pe care Ethan nu le-a recunoscut. L-au privit cu curiozitate. Una dintre ele a scos un sunet exagerat, ca și cum ar fi gustat din ceva bun.

Tânăra negresă, care fusese acolo tot timpul, a confirmat:

— Da, știu. Trebuia să fi fost aici acum vreo două minute.

Whitney și-a tras pe ea niște pantaloni de trening pe fundul cărora era imprimat cuvântul ROZ. Și-a vârât picioarele într-o pereche de teniși fără șireturi și, fără să salute sau să-și ia rămas-bun de la celelalte fete, a plecat, cu o geantă sport aruncată peste umăr. Ethan, care tocmai se încheia la șireturi, a urmărit-o la plecare. Se gândea că poate-o să arunce o privire în urmă spre el, dar Whitney nu s-a uitat.

I s-a părut ireal s-o vadă pe fata asta din copilărie în acest moment al maturității lui. Cele două – clubul și fata – nu păreau să se potrivească între ele și asta îi amintea din nou de faptul că sora lui lucrase aici. Nici ea nu se potrivea cu locul ăsta. Nu așa cum se gândea Ethan la ele. Abby însemna tot ce era bun pe lumea asta – surioara lui mai mică, care nu putea face nimic greșit, în orice caz, nu în ochii lui. Avea un simț al umorului sarcastic, putea fi bătută-n cap și era încăpățânată în draci, dar în esență era o persoană minunată. Clubul, pe de altă parte, era plin de murdărie – clienți și angajați deopotrivă. Reprezenta tot ce era rău în trecutul lui.

Locul lui Abby nu fusese niciodată aici.

— Sunt gata, a zis el, ridicându-se în picioare.

Kicking Bird i-a cerut lui Bruce să se ducă la garaj să verifice nu știu ce.

Bruce a ieșit pe o ușă, iar Ethan la urmat pe Kicking Bird pe altă ușă. Holul era mai îngust decât și-l amintea, cu tavanul mai jos. Și-a adus aminte cum, în liceu fiind, a trebuit să meargă la fosta lui școală elementară ca s-o ia pe Abby de-acolo. Trecuseră câțiva ani de când fusese în clădirea aceea și era șocat de cât de mici i se păreau acum dulăpioarele sau pupitrele din sălile de clasă. Desigur, toate erau la fel; el era cel care se schimbase. La fel i se păreau acum măruntaiele clubului – familiare, recognoscibile, dar cumva diferite și mai mici decât și le amintea.

Kicking Bird a bătut o dată și a deschis ușa de la biroul lui Shark fără să aștepte răspuns.

Shark stătea în mijlocul încăperii, purtând, ca întotdeauna, haine țipătoare și bijuterii stridente. Din câte putea Ethan să-și dea seama, era posibil să fi fost acolo, în picioare, de câteva minute bune, ca și cum ar fi fost perfect normal să stea nemișcat ca o statuie, așteptând să se deschidă ușa biroului.

— Ah, iată-te! a exclamat Shark zâmbind larg.

Avea niște cioturi de dinți neuniformi, ca și cum cineva i-i pilise.

— Nu-mi vine să cred!

— Salut, Shark, a răspuns Ethan.

Shark la cântărit din priviri de sus până jos.

— Fir-ar să fie! Da’ mare te-ai făcut.

În afară de faptul că îmbătrânise, Shark nu se schimbase mult. Cu un nas turtit, pielea palidă ca varul și aspră ca nisipul și o gură plină cu dinți mititei, Shark arăta cumva ca prădătorul oceanic după care își primise porecla. Era îmbrăcat cu o cămașă verde-lime, o cravată roz-somon, un sacou de culoarea lavandei, brățări de aur pe ambele încheieturi, inele pe mai multe degete.

— Nu-i puțin cam de dimineață pentru niște haine atât de țipătoare? a întrebat Ethan.

Shark a râs – un sunet gros, gâjâit, ca un urs care tușește – și l-a luat în brațe pe Ethan, care a tresărit. Apoi l-a îmbrățișat și el. Nu prea putea să se abțină. O fi fost Shark un om rău, dar era lucrul cel mai apropiat de un tată pe care-l avusese Ethan vreodată.

Capitolul 10

Ethan

46 de ore, 7 minute rămase

Biroul lui Shark era mai mizerabil decât și-l amintea Ethan, mai puțin impresionant. Înainte, pereții cu lambriuri din lemn păreau să-i dea un aspect rustic, ca de cabană, dar acum decorul părea ieftin și nepotrivit. De o parte și de alta a biroului erau mai multe acvarii. Cele din stânga lui Shark conțineau șerpi și diferite reptile, tarantule și scorpioni. La dreapta, erau pline de pești portocalii, roșii și galbeni. Cele mai multe dintre acvarii păreau goale acum, dar Ethan și-a imaginat că locatarii probabil că se ascundeau pe sub pietre sau se contopeau cu nisipul. Colecția îl impresionase când era mai tânăr, dar acum pereții din sticlă păreau murdari, iar peștii nu mai erau chiar atât de exotici.

Peretele din spatele biroului era și acum tapetat cu poze spectaculoase ale multora dintre fete, unele fiind atât de vechi, încât pieptănăturile se demodaseră. Shark nu afișa decât poze ale fetelor cu care se culcase – un etalaj de trofee tot mai numeroase, începând din ziua în care deschisese clubul. Ethan s-a simțit recunoscător că nu vedea nicio poză cu Abby. Sau cu Whitney.

Shark s-a așezat la birou, iar Ethan, în fața lui. Lângă el mai era un scaun, dar Kicking Bird s-a postat pe biroul lui Shark, cu fața la Ethan, mai aproape de el decât ar fi fost socialmente acceptabil într-o întrunire normală la birou. Părul tuns cu foarfecă al lui Shark, întotdeauna scurt, dar nu ras, avea mai multe fire cenușii decât în urmă cu cinci ani. Pielea de pe față i se lăsase, fălcile începând să semene cu ale unui buldog. Era mai masiv, dar nu cu mult. Întotdeauna fusese bondoc și bine legat, dar nu gras de-a binelea. Era un om care putea să-și pună un costum de haine business și să se învârtă lejer prin înalta societate sau putea să-și tragă pe el un tricou și să intre într-un bârlog de traficanți și nimeni – nici dacă era mai solid și mai puternic – nu l-ar fi călcat pe bătături.

Ethan a remarcat o fotografie pe birou, orientată astfel încât să fie văzută de musafiri, în care Shark ședea pe puntea unui mic iaht, cu câte-o tânără în costum de baie de fiecare braț.

— Am cumpărat o barcă după ce ai intrat acolo, i-a explicat Shark, observând încotro se îndreptase privirea lui Ethan. Dacă n-ar fi fost frig ca naiba acum, te-aș fi scos la o plimbare pe lac.

Ethan era dispus să sară peste amabilități – îl durea în cot de barca lui Shark –, dar s-a gândit că probabil era necesar să ia parte într-o oarecare măsură la această discuție măruntă.

— *Tu* ai cumpărat o barcă?

Shark îi mărturisise cândva lui Ethan că, de fapt, nu știa să înoate, ceea ce lui i se păruse de-a dreptul amuzant, având în vedere numele și afinitatea lui pentru pești.

— Ce pana mea, nu tre' să fii Michael Phelps ca să poți aprecia o felație în mijlocul lacului Tahoe, a replicat Shark.

Au sporovăit așa câteva minute. Au vorbit despre cum merge treaba la club și cum e viața în pușcărie, ambele discuții fiind în mod deliberat vagi. Kicking Bird n-a spus nimic. Muzica din club – o piesă pop pe care Ethan n-a recunoscut-o – ajungea la ei distorsionată și înăbușită.

În sfârșit, Shark a schimbat tonul ca pentru a arăta că trecea la treburi serioase. A întrebat:

— Deci ești ieșit pentru două zile, așa-i?

— Pentru pomenirea din seara asta și înmormântarea de mâine. Și o noapte în plus, ca să – nu știu – să fiu cu familia, bănuiesc.

— Te întorci duminică dimineața?

— Da, duminică dimineața.

— Fără paznici? Fără GPS pe gleznă?

— Fără. Bănuiesc că ție trebuie să-ți mulțumesc pentru asta.

Shark s-a lăsat pe spătarul fotoliului și a clătinat din cap.

— Avocatul? Aia n-a fost nimic.

— Păi atunci, mulțumesc.

A încercat să rostească vorbele cu convingere, ca să-i arate lui Shark că vorbise serios – în ciuda a ceea ce avea să spună peste câteva minute – și să-și exprime mulțumirile nu numai pentru avocat.

— N-am mai auzit niciodată de cineva care a primit permisie fără vreo echipă de securitate sau măcar o brățară la gleznă, a comentat Shark. De-aia m-am gândit că poate colaborezi cu

agenții federali.

Ethan s-a întrebat dacă se juca acum cu el, dar pe Shark nu-l caracterizase niciodată modestia. Daryl îi făcuse aluzie la un prieten sus-pus – un înger păzitor – care contribuise la negocierea condițiilor de eliberare. De bună seamă că se înșelase.

Shark s-a aplecat în față, cu expresia schimbată.

— Știi că pot să adulmec o minciună de parc-ar fi un căcat de câine lipit de pantoful tău. Sunt un detector de minciuni uman.

Ethan știa că e adevărat. Shark își clădise această reputație cu mult timp în urmă ca jucător de poker care putea întotdeauna să-și dea seama când cineva joacă la cacealma. Era o deprindere care i-a servit de minune mai târziu, ca negustor de mărfuri furate și cămătar. Într-o zi, în club, Blake și Ethan l-au pus la încercare. Au spus minciuni și adevăruri despre cele mai banale lucruri – culorile lor preferate, filmele lor preferate, ce mâncau la micul-dejun – și Shark a ghicit adevărul de fiecare dată.

— Lucrezi pentru agenții federali? a întrebat Shark pe un ton din care dispăruse toată jovialitatea. Să nu mă minți, c-o să știu!

Ethan a aruncat o privire spre Kicking Bird, care stătea foarte aproape de el, apoi s-a uitat din nou la Shark. S-a temut pentru o clipă că mișcarea ochilor să-i i-ar putea crea lui Shark o impresie greșită.

— Nu lucrez pentru polițiști, Shark. Nici pentru agenții federali. Pentru nimeni. Nu te-am vândut acum cinci ani. De ce te-aș băga în bucluc acum?

Ethan a simțit cum îi crește pulsul. Ce s-ar întâmpla dacă lui Shark i s-ar părea că îl minte?

Shark s-a relaxat în fotoliu, mulțumit.

— Am vrut doar să lămuresc chestia asta.

Ethan s-a aplecat în față.

— Eu n-am aceleași superputeri de detectare a minciunilor ca tine, dar am și eu o întrebare. Ai vreo legătură cu moartea lui Abby?

Ethan simțea că-i tremură brațele și picioarele. Inima îi bătea mai tare decât ar fi dorit.

— Nu, a răspuns Shark pe un ton liniștit, și a părut sincer. Bineînțeles că nu. Mi-a plăcut sora ta, băiete. Era o fată simpatică. Ți-am spus c-o să am grijă de ea și asta…

— Când te-am rugat să ai grijă de ea, a ripostat Ethan, nu ți-am sugerat s-o angajezi să se dezbrace, dar-ar dracii!

— Ascultă-mă, a replicat Shark așezându-și mâna pe birou. Asta a fost ideea ei.

Ethan începea să fiarbă.

— Mi se rupe mie de a cui a fost ideea, a ripostat el, aplecându-se peste birou. Nu trebuia s-o faci.

Kicking Bird s-a ridicat, gata să intervină, dar Shark l-a liniștit cu un gest.

— Ethan, respiră adânc, l-a îndemnat Shark.

Ethan s-a uitat lung la el, apoi s-a întors într-o parte. A făcut câțiva pași prin încăpere. S-a uitat la unul dintre șerpi, care stătea încolăcit sub o lampă de căldură. Se uita la el cu ochi reci de reptilă.

— Știi ceva despre cum e să-i plătești pe oameni la negru? a continuat Shark. Să speli bani, adică. Să faci banii ilegali să pară legitimi. Știi ceva despre asta?

Ethan a crezut că e o întrebare retorică, dar se părea că Shark chiar așteaptă un răspuns.

— Nu, a răspuns el.

— Era greu *să-i dau* bani surorii tale, să-i plătesc școala, facturile și altele. Ea se ducea și plătea totul cu bani gheață și nu putea să demonstreze că ar avea vreun venit. A fost controlată de Fisc. De două ori.

Ethan asculta. Îi studia fața lui Shark, dar nu putea să-și dea seama dacă minte sau nu.

— Să vină să lucreze aici a fost ideea ei. Așa, era simplu să pară totul legal. Cam o dată pe lună, când termina tura de vineri noaptea, o aștepta la bar un plic dolofan. Un bacșiș generos de la un client anonim.

A întors degetul spre el, ca și cum n-ar fi fost evident cine era clientul anonim.

— Toate astea au fost pentru tine, a zis și a arătat spre Ethan. Pentru loialitatea ta.

— Și pentru tăcerea mea.

— Da. Pentru ambele. Dar tot pentru tine.

Ethan s-a gândit că adevărul se afla probabil undeva în detaliile ascunse ale poveștii lui Shark. Abby poate c-o fi propus să vină să lucreze la club, dar Ethan nu era într-atât de naiv încât să nu-și dea seama că Shark îi plantase ideea. Probabil îi

spusese că-i este greu să-i dea bani, îi explicase cum funcționează spălarea de bani, spunându-i probabil ceva de genul „ce bine-ar fi dacă ai avea o slujbă legală, unde să te pot plăti în plus”.

Ethan a deschis gura ca să-l întrebe pe Shark de ce n-a pus-o să servească băuturi la mese, în loc să danseze – fetele alea erau îmbrăcate în negru din creștet până-n tălpi, în blugi și helănci, astfel încât să fie siguri că erau privite doar ca niște chelnerițe. Abby ar fi putut să facă jobul ăla la fel de ușor. Dar n-a mai spus nimic. Discursul despre loialitate al lui Shark își făcuse efectul. Nu voia să pară nerecunoscător. Omul avusese grijă de sora lui – indiferent dacă lui Ethan îi plăcea sau nu maniera în care o făcuse – și-i plătise avocatul și la arestare, și când depusese cererea de permisie.

— Totul e foarte urât. A fost ucisă, Shark. Nici măcar nu reușesc să mă-mpac cu gândul.

— Știu, băiete, a răspuns Shark, lăsându-se din nou pe spătarul fotoliului. Ăsta-i unul din motivele pentru care am vrut să vorbesc cu tine azi. Sunt pregătit să te-ajut să faci ceva în privința asta.

Ethan s-a uitat pe rând la cei doi bărbați din fața lui. Kicking Bird era imposibil de citit. Shark părea încântat de sine, ca și cum tocmai îi făcuse lui Ethan oferta vieții.

— Tu știi că am și eu anumite relații, a continuat Shark. Stu și cu mine o să cercetăm uciderea surorii tale. O să aflăm ce s-a întâmplat. Avem anumite talente și metode pe care polițiștii nu le au.

— Care-i clenciul? a întrebat Ethan.

— Cine zice c-ar fi un clenci?

— Ei, haide. Nu sunt nou în chestiile astea.

Shark s-a încruntat, ca și cum ar fi fost nedumerit.

— Ei, dacă te oferi, a răspuns el, ar fi un mic lucru pe care ai putea să-l faci. Dar de fapt e mai degrabă spre binele tău decât al meu.

Ethan asculta. Pulsul abia apucase să-i încetinească, dar acum îi accelera din nou.

— Tot ce te-aș ruga ar fi să nu te superi prea tare când o să te întorci duminică în pușcărie.

Era rândul lui Ethan să se încrunte. Nedumerirea sa era reală.

— Știi, a adăugat Shark ridicând din umeri, dacă s-au

schimbat puțin lucrurile cât ai fost plecat.

Ethan a înțeles.

Jack.

Nu și-ar fi dat seama dacă Blake nu i-ar fi povestit că Stuart Kicking Bird își pierduse sora. Jack – sau fratele lui – o ucisese pe sora lui Kicking Bird. Înainte să fie mutat din închisoare, Jack fusese victima mai multor tentative de omor. Dar de îndată ce începuse să stea prin preajma lui Ethan, tentativele încetaseră. Lucrurile începeau să capete noimă.

Ethan s-a uitat urât la Kicking Bird, încercând să-l intimideze, dar fostul lui adversar la fotbal i-a întors privirea la fel de impasibil ca oricând.

— Nu se poate așa ceva, i-a zis Ethan lui Shark. M-ai scos din pușcărie pentru asta?

— Nu te-am scos eu afară, a insistat Shark. Doar l-am plătit pe avocat. Dar când am auzit că vrei să ieși, m-am gândit că ni se oferă șansa să rezolvăm niște trebușoare.

Ethan ar fi vrut să plece cât mai repede de-acolo. Acum, că știa ce puneau la cale, nu mai voia să ia parte la această conversație. Se gândea ce-ar putea face ca să-i oprească, dar știa că primul pas era să-și păstreze cumpătul, deocamdată.

— Acum, eu o să-ți fac acest favor, a continuat Shark. O să aflu ce s-a întâmplat cu Abby. Iar tu nu trebuie decât să trăiești și să-i lași și pe alții să trăiască.

— Un favor? a ripostat Ethan. Îmi ești *dator,* Shark. Tocmai am făcut cinci ani în pușcărie și mai am cel puțin doi. Puteam să te dau în gât și să plec liber.

— Apreciez, a răspuns Shark. Dar dacă m-ai fi dat în gât, n-ai fi ajuns prea departe.

Ethan a înțeles amenințarea.

— Mi-ai promis c-o să ai grijă de ea. Dacă tu crezi c-o să poți afla ce i s-a întâmplat, atunci fă-o. Pentru mine. Nu te târgui cu mine să mă uit în altă parte în timp ce tu ucizi pe cineva.

— Bine, o să-ți fac favoarea asta. Dar nu mă târguiesc. O *să te uiți* în altă parte. Înțelege, Ethan, că puteam să fac asta în orice moment, dar m-am abținut din respect pentru tine. Acum, că ai ieșit și nu trebuie să fii acolo, e momentul.

— Adică acum, când nu sunt acolo ca s-o împiedic?

— Știu că ești prieten cu tipul ăsta, a spus Shark, dar mie îmi datorezi loialitate.

— Nu mai lucrez pentru tine.

Shark a zâmbit larg, arătându-și dinții retezați.

— Știi, a comentat el, lucrurile s-au mai schimbat pe-aici de când ai plecat.

— Așa am auzit și eu.

— Stu a devenit mâna mea dreaptă. Dacă n-ai fi fost în pușcărie, puteai să fii tu mâna mea stângă. Mi-a plăcut mereu de tine, Ethan.

— Păi, măcar îl ai pe Blake.

Shark a clătinat din cap.

— E un băiat bun. Loial. Dar nu e ca tine, Ethan. Întotdeauna mi-am dorit să fi fost arestat el.

A dus un deget la buze și a scos un *șșșt.*

— Să nu-i zici c-am spus asta.

— Și cu mine s-au schimbat lucrurile, Shark. Când îmi termin sentința, vreau să trăiesc curat. Nu mai vreau să am nimic de-a face cu locul ăsta.

— O să mai vorbim despre asta înainte să te duci înapoi, a spus Shark, ca și cum vorbele lui Ethan ar fi fost lipsite de importanță.

Ethan nu i-a răspuns. N-avea nicio intenție să se mai vadă cu Shark înainte să se întoarcă.

Ca și cum i-ar fi citit gândurile, Shark l-a anunțat:

— Eu și câteva fete vom veni la înmormântare. Vreau să-mi prezint omagiile.

Ethan s-a simțit din nou năpădit de mânie. Nu voia ca Shark să ia parte la înmormântarea lui Abby. S-a ridicat să plece și a pornit spre ușă înainte să-l oprească.

— Mai e ceva ce vreau să-ți arăt înainte să pleci, a continuat el. În depozit.

Ochii lui Kicking Bird au privit iute la Shark: o expresie de surprindere – prima emoție reală pe care o văzuse Ethan pe fața lui de când intrase în club.

— E în regulă, l-a liniștit Shark pe Kicking Bird. Vreau să vadă.

— Ce să văd? a întrebat Ethan.

Shark a rânjit din nou. În acel moment, cu ochii lui negri îngustați, fața lui îi amintea lui Ethan de ce oamenii se temeau de el.

Capitolul 11

Abby

Cu 5 ani în urmă

Abby a coborât din autobuz și s-a îndreptat spre clădirea tribunalului districtual. Chiulea de la școală. Maică-sa îi interzisese să se ducă, dar ea s-a gândit că trebuia să fie alături de Ethan. Era o zi de primăvară caldă. Gazonul din curtea tribunalului își pierdea tenta maronie de iarnă, ici și colo răsărind fire verzi. Copacii înfloreau. Părea a fi o zi a unor noi începuturi, ceea ce era nedrept, căci asta era ziua în care Ethan se ducea la închisoare.

A trecut prin detectorul de metale și s-a uitat în jur, ca să vadă unde trebuie să meargă. Holurile erau pline cu polițiști în uniformă și avocați în costume negre simple. Alții arătau ca niște scursuri ale societății: bărbați cu dinți lipsă și fețe arse de soare, femei în haine second-hand, cu bebeluși în brațe.

De la avocați la infractori, toți arătau ca și cum se simțeau confortabil în lumea asta. Știau unde să meargă, cum să vorbească limba necesară.

Abby se simțea pierdută.

Un bărbat – evident un avocat, cu pantofi negri lucioși și păr pieptănat lins, corespunzător – a observa i-o în trecere.

— Nu arăți de parc-ai fi de pe-aici, a remarcat el. Pot să te ajut cu ceva, domnișoară?

Ea i-a spus ce sală de tribunal căuta.

— Sentința în cazul Lockhart, a spus tipul și a arătat în lungul holului. Pot să te conduc până acolo.

— E bine.

Sala de judecată nu era chiar așa cum se așteptase. Nu avea tavane boltite și ferestre mari, nici bănci de mahon ca niște strane de biserică. Scaunele erau mai mult ca niște fotolii de cinematograf, iar masa judecătorului era un simplu birou înălțat pe o platformă, cu o tăblie lambrisată cu lemn. Emblema statului Nevada era montată pe perete ca un portret.

Abby s-a așezat în spate și a așteptat.

Erau acolo avocați, polițiști și vreo doi reporteri pe care i-a recunoscut de la posturile locale de televiziune. L-au adus pe Ethan într-un trening albastru cu inițialele WCSO, de la Washoe County Sheriff’s Office, imprimate pe față și pe spate. Avea cătușe la mâini și la picioare, legate cu un lanț petrecut pe după talie. Mergea ușor cocoșat și târșâindu-și picioarele, ca un bătrân cu probleme la spate și la genunchi. Sala era pe jumătate goală, dar n-a văzut-o pe locul ei din spate.

I-au desfăcut cătușele de la mâini înainte să se așeze.

Când aprodul a anunțat: „Ridicați-vă”, s-a ridicat și ea, așa cum s-a ridicat și Ethan. S-a uitat la spatele lui în timp ce judecătorul a intrat printr-o ușă din spate și le-a cerut tuturor să ia loc.

Judecătorul, un ins cu piept masiv îmbrăcat într-o robă neagră ca un mare sac de hârtie, a explicat scopul audierii:

— Un juriu te-a găsit vinovat de jaf armat. Astăzi ești audiat în vederea pronunțării sentinței.

Procurorul districtual a luat primul cuvântul, chemând martorii – un angajat al cazinoului, managerul, paznicul rănit –, care au discutat despre cum fuseseră traumatizați de cele întâmplate. Managerul cazinoului a vorbit despre cum fusese afectată afacerea. Paznicul a explicat că nu va mai putea lucra și că s-a pensionat medical.

Apoi a venit rândul avocatului lui Ethan. Era un individ înalt, osos – cu un aer de insectă, de călugăriță în costum – și părea să se deșire în timp ce se ridica de pe scaun. A spus că n-are niciun martor.

Le rugase pe Abby și pe mama ei să depună mărturie despre caracterul lui Ethan, dar Abby mai avea opt zile până să împlinească 18 ani, iar avocatul n-a vrut s-o lase să vorbească fără consimțământul maică-sii.

Judecătorul i-a cerut lui Ethan să ia cuvântul.

— Îmi pare rău pentru ce am făcut, a spus Ethan. A fost o greșeală stupidă. Nu vă rog să fiți indulgent, domnule judecător.

Au trecut mai departe la recomandările din partea procurorului și a avocatului lui Ethan. Procurorul districtual a cerut pedeapsa maximă: zece ani pentru infracțiune, plus încă zece pentru folosirea unei arme automate.

Avocatul a insistat că Ethan se căia pentru faptele sale și nu avea un istoric de comportament criminal. I-a reamintit

judecătorului că, potrivit dovezilor criminalistice, arma găsită asupra lui Ethan nu era cea folosită pentru atacul asupra paznicului.

— Adevăratul infractor este încă în libertate. Nu-l pedepsiți pe domnul Lockhart pentru ceea ce a făcut complicele lui.

Judecătorul i-a cerut lui Ethan să se ridice din nou, iar acesta s-a conformat și a rămas în picioare. Nu părea să tremure, așa cum făcea Abby.

— Domnule Lockhart, a început judecătorul, deși știm că nu ai tras cu arma ta în timpul acestui jaf, infracțiunea pentru care ești acuzat este ieșită din comun. Este insolentă, nesăbuită și egoistă. Este premeditată și imorală. Aceasta nu este fapta unui infractor mărunt.

Inima lui Abby bătea să-i spargă pieptul.

Te rog, Doamne. Te rog!

— Mai mult, a continuat judecătorul, refuzul tău de a ajuta la arestarea complicelui este și mai supărător. Dacă într-adevăr ți-ar fi părut rău pentru ceea ce ai făcut, i-ai fi ajutat pe oamenii legii să-l găsească – după cum a spus avocatul dumitale – pe adevăratul criminal aflat în libertate. Prin urmare, faptul că ți-ai exprimat remușcarea nu ne convinge.

Abby privea țintă la spatele lui Ethan. Lacrimile îi încețoșau vederea.

— Ethan Lockhart, ești condamnat la 20 de ani de închisoare.

Abby și-a acoperit fața cu palmele. Trupul îi era zgâlțâit de suspine pe care încerca să și le stăpânească.

— Domnule aprod, a adăugat judecătorul, dacă sunt prezenți membri ai familiei domnului Lockhart, poate să stea câteva minute cu ei înainte să-l iei în custodie. Sunt aici membri ai familiei Lockhart?

— Nu, domnule judecător, a răspuns Ethan.

— Sunt aici, a țipat Abby, sărind în picioare.

S-a grăbit pe culoarul dintre scaune. Ethan s-a întors, cu o expresie de pură surprindere pe chip.

Abby a trecut pe lângă polițistul în uniformă și și-a aruncat brațele în jurul gâtului lui Ethan. Plângea cu sughițuri, iar el a cuprins-o cu brațele lui puternice. Abby se simțise întotdeauna în siguranță în brațele acelea.

— O să fie bine, i-a șoptit el. Pare mai rău decât este de fapt. În șapte sau opt ani o să fiu eligibil pentru eliberare

condiționată. În maximum zece ani, ies.

— Zece? a țipat ea.

— Șșșt, a liniștit-o Ethan.

A mângâiat-o pe spate, iar ea și-a desfăcut brațele de pe gâtul lui.

Ethan și-a lipit gura aproape de urechea ei și i-a șoptit:

— Șeful meu o să-ți aducă niște bani periodic. Ca să te ajute. Să nu-i spui mamei de unde-i ai, bine?

A privit-o în ochi și masca de om tare pe care o purtase a început să se destrame. Ochii i s-au împăienjenit de lacrimi. Gura lui se chinuia să vorbească fără să plângă.

— Te iubesc, Abby. Ești singurul lucru care contează pentru mine în toată lumea asta. Trebuie să trăiești o viață frumoasă. Să fii bine. Să fii fericită.

— Nu e corect, a suspinat Abby.

— Ba e corect. Primesc ce merit. Dar o să ies într-o bună zi și-o să fii mândră de mine. O să fiu fratele mai mare pe care îl meriți.

Aprodul s-a apropiat și le-a spus să încheie cu urările de rămas-bun.

Doi adjuncți de șerif s-au poziționat între cei doi. Alți doi i-au pus cătușele la loc lui Ethan.

— Rămâi cu bine, surioară.

Ea i-a împins pe polițiști și l-a mai îmbrățișat o dată. El n-a putut s-o îmbrățișeze din cauza cătușelor. Polițiștii au tras-o într-o parte cu blândețe, dar ferm, iar pe el l-au condus pe o ușă în spatele tribunalului. Ethan a întors capul și a privit-o în ochi până l-au împins pe ușă afară.

Abby s-a grăbit să iasă, a fugit până într-o parte a clădirii și s-a prăbușit lipită de zid, plângând.

După câteva minute, unul dintre reporteri s-a apropiat de ea.

— Îmi cer scuze, sunteți de acord să dați un interviu pentru canalul…

— Du-te dracului, s-a răstit la el Abby.

S-a oprit din plâns, dar nu s-a ridicat. Și-a cuprins genunchii cu brațele și a privit lumea. Lumina soarelui era neobișnuit de puternică, cu o intensitate extremă, de parcă tocmai fusese la oculist ca să-i pună picături de dilatare a pupilelor.

Avocatul lui Ethan s-a apropiat pe trotuar, cu pași mari și lenți.

— Ești bine?

— Tu ce crezi?

Omul și-a pus servieta jos și s-a așezat lângă ea. Crăcii pantalonilor i s-au ridicat mai sus de șosete și i se vedeau câțiva centimetri din picioarele slăbănoage, cu pielea albă și solzoasă.

— Mai poți să faci ceva? a întrebat Abby. Un apel? Rejudecare?

— Îmi pare rău. Dovezi mai solide de-atât nu există.

Mașinile treceau pe lângă ei ca într-o zi normală, ignorând-o pe fata care ședea lângă tribunal și a cărei lume, așa cum o cunoscuse ea, se sfârșise.

— Singura noastră speranță era o sentință mai blândă, i-a explicat avocatul. Am crezut c-o să beneficiem și de o oarecare indulgență. Dar procurorul s-a supărat pentru că n-au reușit să-l facă să colaboreze.

— Adică să-l dea în gât pe complice?

— Mă rog, da, asta au zis acolo, în sală, dar ei îi voiau pe toți – toată afacerea, inclusiv pe Shark. Fratele tău e prea deștept ca să facă așa ceva.

Abby a continuat să se uite absentă la drum, ca și cum nimic nu se schimbase, dar mintea ei lucra la capacitate maximă. Ethan nu-i dăduse, practic, niciun fel de detaliu despre ce se petrecuse. Întotdeauna își zisese că așa-numitul complice fusese cel mai bun prieten al lui, Blake. Dar Shark? Proprietarul clubului? În ce fel era implicat?

Avocatul discuta cu ea ca și cum ar fi știut mai multe decât știa de fapt.

— Trebuie să plec, a spus el și i-a pus mâna pe umăr, ca și cum erau doi vechi amici. Să ai grijă de tine.

S-a ridicat în picioare. Abby și-a înclinat capul ca să se uite la el.

— Fratele tău te iubește foarte mult, a adăugat el. Shark o să aibă grijă de tine.

Ea a încuviințat, începând să înțeleagă subtextul.

În timp ce avocatul se îndepărta, i-a răsărit în minte sământa unei idei.

Capitolul 12

Ethan

45 de ore, 33 de minute rămase

Shark și Ethan au așteptat cât Kicking Bird descuia ușa depozitului. Când lucra el aici, ușa aceea nu fusese niciodată încuiată. După ce au intrat, a înțeles de ce acum era.

În centrul halei, stătea un bărbat pe un scaun metalic pliant. Avea mâinile legate cu cătușe, iar scaunul era așezat pe o foaie mare de plastic transparent întinsă pe podeaua de beton. Bruce stătea rezemat de un banc de lucru din apropiere, ocupat cu telefonul.

Bărbatul încătușat era negru, probabil puțin sub 30 de ani, deși era greu să-ți dai seama pentru că avea fața tumefiată și plină de vânătăi. Capul îi atârna în jos, cu bărbia aproape lipită de piept. Din gură i se scurgeau picături de salivă roz. Ethan s-a înfiorat la gândul că bărbatul ar putea fi mort. Dar pieptul acestuia s-a ridicat ușor, apoi s-a lăsat.

Nu avea cătușe la glezne și nici nu era legat de scaun, dar nu era în stare să fugă.

Muzica din club era redusă la nivelul unor bufnete înfundate de bas.

— Trezește-l, a spus Shark.

Kicking Bird a scos ceva din buzunarul sacoului și l-a trecut pe sub nasul tipului. Acesta s-a deșteptat cu o smucitură, mai-mai să răstoarne scaunul.

Shark, Kicking Bird și Bruce stăteau în semicerc în fața lui. Ethan a rămas într-o parte, ca să nu poată fi considerat altceva decât un martor. Tipul se uita când la Shark, când la Kicking Bird – pe Bruce părea să nu-l bage în seamă – și a deschis gura să spună ceva. Shark a ridicat mâna ca să-l facă să tacă.

— Vreau să știu ce le-ai spus.

— Cui?

Mințea prost. Ethan nu avea nevoie de puterile speciale ale lui Shark de detectare a minciunilor ca să-și dea seama.

Shark a ridicat privirea în tavan și a tras aer adânc în piept, ca

un părinte care încearcă să nu-și piardă răbdarea cu copilul obraznic.

— Să nu începi să mă minți, l-a avertizat el. Ai vorbit cu federalii, Anton. Ăsta-i un fapt.

Anton a scuturat din cap. A încercat să-și ridice brațele într-un soi de gest, dar apoi le-a lăsat jos când și-a amintit că erau încătușate.

— Nu, Shark, îți jur.

Shark l-a atenționat cu o mișcare de braț pe Bruce – un gest prin care-i transmitea să facă ceva. Matahala a pornit spre banc, a fost cât pe ce să alunece pe plasticul de pe podea, apoi a mers mai departe.

— Dă drumul la radio dacă tot ești acolo.

Pe bancul de lucru era o boxă veche, iar Bruce a pornit-o. S-a auzit o piesă de heavy metal din anii 1980, iar el a dat mai tare. Ethan știa de ce: ca să acopere țipetele.

Bruce s-a întors cu ceva ce semăna cu o foarfecă de grădină, doar că era din oțel inoxidabil. Mânerele erau lungi de cel puțin 15 centimetri, cu o lamă groasă și ascuțită și o margine curbată pe care să apese lama.

— Foarfecă de oase, i-a explicat Shark lui Ethan. Medicii legiști o folosesc mai ales pentru coaste, dar e bună și pentru degete. Cu o sută de dolari, de pe internet, dar face toți banii.

I-a spus lui Bruce să-i dea foarfecă lui Stu.

— Vreau să-l las fără degetul mare, a spus Bruce.

Shark a clătinat din cap.

— Osul e prea gros. Ultima oară când a încercat Blake, a făcut pe dracu' să-l pieptene.

Ethan a simțit că-l cuprinde greața când a auzit ce era dispus Blake să facă pentru Shark. Nu era sigur dacă aveau această conversație ca să-l sperie pe Anton sau dacă într-adevăr era o controversă cu privire la ce deget trebuia retezat.

— Pot eu, a intervenit Bruce. Dacă-l tai din articulație, pariez că degetul se desprinde imediat.

— Dă-i foarfecă lui Stu, a repetat Shark.

Anton a încercat să se ridice, dar Bruce l-a împins la loc în scaun.

— Vă spun, a zis Anton. Spun tot ce vreți să știți.

— Da, a încuviințat Shark. O să ne spui.

Bruce i-a prins capul lui Anton și, cu mâna liberă, i-a imobilizat

unul dintre brațe, în timp ce Kicking Bird l-a apucat de degete. Anton și-a mișcat mâna cât a putut, dar Kicking Bird a lucrat cu răbdare. Nu era nevoie să se grăbească, rezultatul era inevitabil.

— Vino aici și ajută-i, l-a îndemnat Shark pe Ethan, care însă nu s-a mișcat.

În sfârșit, Kicking Bird i-a prins zdravăn lui Anton degetul mic și i l-a dat pe spate, gata-gata să-l rupă. Anton a gemut de durere, iar lui Ethan i-a trecut prin minte gândul grețos că bietul de el încă nu simțise nimic.

Kicking Bird a petrecut lama pe după degetul lui Anton și a urmat o pauză ce a părut mai lungă decât a fost de fapt. Ca și cum întreaga încăpere și-ar fi ținut respirația. Anton privea cu ochii holbați, ca și cum s-ar fi gândit – preț de o clipă doar – că poate n-or să meargă până la capăt. Că era doar o amenințare. O sperietură. Un bluf.

Kicking Bird a strâns mânerele. Lamele au tăiat mai întâi doar pielea. Anton nu putea nici să țipe, nici să implore – era prea ocupat să respire. Intrase în hiperventilație. Apoi osul a cedat și s-a auzit o pocnitură ca și cum s-ar fi rupt o rămurică uscată. Degetul a căzut pe folia de plastic ca un rest de mâncare aruncat pe jos. Sângele a năvălit în poala lui Anton.

Ethan a avut senzația că se învârtește încăperea cu el. A încercat să tragă aer în piept, dar a simțit mirosul de sânge și a crezut c-o să vomite sau o să leșine, ori și una, și alta. Și-a impus să se calmeze.

Bruce i-a dat drumul lui Anton și s-a dat un pas înapoi ca să privească. Pieptul victimei se sălta convulsiv, din gura deschisă ieșind doar un șuierat gâjâit, ca și cum traheea se subțiase cât un fir de păr. Shark s-a apropiat și l-a pocnit în față.

— Gura!

Anton a tăcut. Pieptul i se ridică și cădea în succesiune rapidă, dar acum era tăcut, privindu-și mâna cu ochii cât cepele și nevenindu-i să creadă. Poala i se îmbibase de sânge.

— Cu care dintre agenți ai vorbit? a urlat Shark.

— Hughes, a răspuns Anton cu o voce răgușită, de parcă nu mai băuse nimic de o săptămână și cu lacrimi în ochi. Brian Hughes.

Shark s-a întors către Kicking Bird.

— Același nemernic, a comentat el exasperat. Nu se dă bătut!

Kicking Bird a făcut un mic gest aprobativ din cap către Shark,

fără să-i răspundă însă.

— Și ce i-ai zis? l-a întrebat Shark pe Anton.

— Nu știu. De câteva joburi.

A început să le enumere. Un jaf la un magazin de bijuterii. Mașini furate. O prostituată pe care o îngropaseră în desert.

— Ce fel de dovezi are?

— Nimic, a zis Anton scuturând din cap. Nimic, omule, îți zic…

— Ai avut microfon?

— Nu, a răspuns Anton, și de data asta a părut sincer – clar diferit de felul în care răspunsese înainte să rămână fără deget. A vrut să mă pună să port, dar nu am ajuns până acolo.

— Altceva?

— Nimic, omule. Îți jur.

— Ai pomenit ceva de keno?

— Nici vorbă.

Ethan s-a încruntat. Apăruse din nou: o referință la keno pe care n-o înțelegea. Shark a dat din cap mulțumit.

Apoi a început milogeala.

Anton i-a promis lui Shark că dacă-i dă drumul, pleacă din oraș și n-o să-l mai vadă niciodată.

— Sau îi zic la agentu' ăla niște minciuni. Să-l trimit pe o pistă falsă. Pot să-l joc pe degete, dacă vrei.

Shark s-a întors cu spatele la Anton și s-a dus cu pași apăsați, fără grabă, până la bancul de lucru. Anton a continuat să trăncănească în timp ce Shark căuta o sculă potrivită. A luat o șurubelniță, a cântărit-o în palmă, apoi a pus-o la loc. S-a hotărât la un ciocan de dulgher. Era mare, de vreo 45 de centimetri, și făcut din oțel. Shark l-a apucat de mânerul cauciucat, cântărindu-l și cântărindu-și și variantele.

Ethan știa că, de fapt, nu prea existau variante. O singură cale de ieșire din scenă pentru Anton.

Shark s-a întors pe folia de plastic.

— Shark, îți jur că voiam să-ți spun.

Anton a dat să se ridice, dar Bruce l-a apucat de umeri și l-a împins în jos.

Shark a ridicat ciocanul.

— Idiotul – a lovit cu ciocanul – pizdii – a lovit din nou – mă-tii!

De fiecare dată când capul metalic al ciocanului izbea țeasta lui Anton, se auzea un fel de țiuit, ca un clopoțel înfundat. Anton s-a lăsat vlăguit în scaun, dar n-a căzut. Un firicel de sânge

cobora dinspre linia părului. Shark a dat drumul ciocanului și scula a zăngănit pe beton.

— Termină tu, Stu.

Fără să scoată o vorbă, Kicking Bird s-a dus în spatele lui Anton, în timp ce Bruce s-a dat într-o parte ca să privească. Kicking Bird avea un cuțit în mână – Ethan nu văzuse de unde-l scosese – și l-a înșfăcat de păr pe Anton, i-a tras capul în spate și i-a înfipt cuțitul în beregată. Fără ezitare. A vârât lama și a tăiat cartilajul traheii. Anton a scos un gâlgâit gros, ca un înecat care tușește apă. Sângele a ieșit într-o cascadă care zvâcnea. Trupul lui Anton a alunecat de pe scaun și a căzut într-o parte, pe plastic.

Ethan a simțit că-l ia amețeala și s-a concentrat să nu cadă. N-a vrut nici să-și întoarcă privirea, totuși. Nu voia să-i miroasă Shark slăbiciunea. Și voia să vadă cu ochii lui de ce erau capabili oamenii ăștia. Chiar acum, în timp ce se întâmpla, știa că în orice moment din viitor – peste doi ani, peste cinci sau peste zece –, dacă ar fi fost vreodată tentat să se întoarcă să lucreze pentru Shark, trebuia să-și amintească de acest moment.

Bruce zâmbea de parcă făcuse ceva palpitant, coborâse din montagne russe sau văzuse vreo celebritate.

— A fost nemaipomenit, s-a entuziasmat el.

Kicking Bird se apucase deja de treabă. A mutat cadavrul lui Anton astfel încât să stea întins pe spate. A luat scaunul metalic și l-a pus deoparte. Apoi s-a dus la un colț și a tras plasticul spre cadavru. Bruce i s-a alăturat. În câteva secunde, cadavrul era învelit ca un cadou, cu interiorul plasticului transparent mânjit de sânge. Kicking Bird a lipit pachetul cu bandă adezivă rezistentă. Bruce a luat o sticlă de clor și o cârpă de pe bancul de lucru și a îngenuncheat ca să curețe scaunul pe care șezuse Anton. Kicking Bird a venit lângă el și a început să șteargă foarfeca și ciocanul.

— În deșert sau în lac? l-a întrebat Bruce pe Shark, în timp ce se lăsa pe un genunchi ca să șteargă o pată de sânge de pe beton.

Shark a scos din buzunar un registru legat în piele și s-a uitat în el.

— În deșert, a răspuns și i-a întins registrul lui Bruce. Stu o să te ajute. Blake o să fie ocupat cu jocul de cărți, iar fratele tău îl ajută.

Shark stătea rezemat de banc și-i privea pe cei doi cum lucrau. Ai fi zis că uitaseră toți de Ethan, care a deschis gura să spună ceva. Era uscată.

— Am terminat aici? a întrebat cu o voce pe care nu și-o recunoștea.

Shark s-a apropiat de el.

— Acum ai înțeles de ce te-am întrebat de agenții federali?

Ethan nu i-a răspuns. Nu credea că era genul de întrebare la care trebuia să răspundă.

— Trebuie să fiu prudent. Sunt pe urmele mele.

A pus o mână pe umărul lui Ethan, iar el și-a impus să nu se tragă într-o parte.

— Îmi placi, Ethan. Întotdeauna mi-ai plăcut.

L-a bătut ușor pe obraz, ca pe un copil.

— Desigur, a adăugat el, și Anton îmi plăcea.

Capitolul 13

Whitney

45 de ore, 25 de minute rămase

Whitney stătea în mașină, cu motorul pornit. Aeroterma pompa aer rece înainte să înceapă să încălzească. A dat drumul la radio, a căutat un post, apoi l-a închis. A observat că-și strânsese pumnii și s-a forțat să-i desfacă.

Intrase pe poarta care dădea în parcarea pentru clienți și se oprise în așa fel încât să vadă și ușa de la intrare, și parcarea din spate. Nu era sigură cât timp va sta Ethan acolo sau pe care dintre uși o să iasă. În parcare nu erau multe mașini, așa că vedea bine toate ieșirile.

Când Ethan dispăruse în spate cu Stu și Bruce, se uitase la Cal, care era în spatele barului și o privea furios. Cântecul aproape se terminase, așa încât știa că ar face bine să le ofere bărbaților din club un final frumos. Nu fusese în stare să-și dea jos hainele cu Ethan acolo. Nici măcar n-o recunoscuse, dar tot nu putea să-l lase s-o vadă așa.

După ce plecase și mai rămăseseră 30 de secunde din cântec, și-a dat jos geaca, și-a tras fermoarul fustei și a lăsat-o să cadă pe podea, și pe crescendoul din finalul cântecului, și-a desfăcut sutienul și a oferit publicului ce-și dorea.

Simțea că-i e rău de la stomac.

După aceea, se dusese la bar și-l întrebase pe Cal dacă poate să-și ia restul zilei liber.

— Ce dracu a fost asta? a spus el. Cu primul cântec îi ațâți. La al doilea, le arăți ce au venit să vadă.

— Scuză-mă, a spus Whitney, mimând sinceritatea. Nu mă simt bine. Pot să mă duc acasă?

— Abia ai venit.

— Știu, dar ai destule fete.

Mai veniseră câțiva clienți, dar clubul era în continuare gol.

— Cu înmormântarea lui Abby din seara asta, nu mă simt prea bine.

Whitney detesta să folosească pretextul ăsta, dar a părut să funcționeze. Expresia lui Cal s-a schimbat de la iritată la plină de compasiune.

— Bine, a spus el, cară-te de-aici.

Nu se așteptase să-l vadă pe Ethan când intrase în cabină, cu atât mai puțin dezbrăcat. Ea se străduise să nu se dezbrace în fața lui pe scenă și uite că el trebuise să se dezbrace în fața ei în culise.

Și mai și arăta bine.

Când intrase în camera aia și îl văzuse acolo, i se tăiase răsuflarea pentru o clipă. Întotdeauna fusese zvelt, atletic, dar în cinci ani pusese pe el o grămadă de mușchi. Avea umeri lăți și definiți, iar mușchii pieptului și abdomenului erau sculptați în piatră. Vene groase se unduiau pe bicepși ca niște șerpi care i se mișcau pe sub piele.

Când l-a văzut, a simțit cam ce le făcea ea bărbaților în fiecare seară.

Totuși, nu de-aia îl așteptase. Poate c-o să aibă nevoie de o mașină. Sau de un loc unde să doarmă. Poate avea nevoie de un prieten.

De când nu mai era Abby, Whitney avea cu siguranță nevoie de unul.

Capitolul 14

Ethan

45 de ore, 22 de minute rămase

Ethan s-a străduit cât a putut să se comporte normal în timp ce mergea prin club. În dreptul barului, Cal l-a întrebat dacă voia un dans în poală – din partea casei, în amintirea vremurilor de altă dată – și a reușit chiar să pară nonșalant când a refuzat oferta. Dar era doar actorie – de îndată ce a împins ușa de la intrare și a dat de aerul rece, a pășit într-o parte și și-a îngăduit să vomite. Bila i-a urcat pe esofag albă și fierbinte, împrăștiindu-se pe asfalt. A icnit de câteva ori. S-a îndreptat și a tras aer în piept. Aerul răcoros îi făcea bine pe fața jilavă. Din balta de vomă se înălța o coloană de abur.

A auzit vaietul unui motor și s-a ridicat, ștergându-se la gură cu mâneca gecii. Un Prius albastru a oprit în dreptul lui. Geamul a coborât și a văzut-o înăuntru pe Whitney.

— Ești bine?

— Acum sunt mai bine, a răspuns el. Am mâncat prea mult la micul-dejun.

Își dădea seama că fata nu-l credea.

Whitney a întins mâna în spate și a scos o sticlă de apă din geanta sport. I-a întins-o, iar el a luat o dușcă, și-a clătit gura și a scuipat.

— Vrei să te duc undeva? l-a întrebat fata.

— Nu vreau să te deranjez.

Whitney a dat ochii peste cap.

— Urcă în mașină, Magic Mike[2]!

El și-a mai umplut odată gura cu apă și a scuipat-o înainte să se urce.

— Unde te duc?

Ethan s-a lăsat pe spătar, a tras aer în piept și a închis ochii.

— Poți să mă duci la maică-mea?

— Sigur, a spus fata, pornind mașina. O să se bucure să te

---

[2] Aluzie la titlul unui film artistic din 2012, care îl are ca protagonist pe stripperul omonim (N.t.).

vadă.

— Nici vorbă, a replicat Ethan clătinând din cap.

* * *

Whitney a luat-o pe o stradă laterală și a ocolit pe după universitate, spre vechiul lor cartier.

— Și ce zici c-ai mai făcut? a întrebat ea, iar din tonul ei reieșea că-și dă seama de cât de absurdă era întrebarea.

Făcuse o glumă, pentru că niciunul dintre ei nu știa ce altceva ar putea să spună.

— Nu vreau să fiu nepoliticos, dar simt nevoia să mă gândesc un minut.

Whitney a tăcut.

Ethan nu-și putea scoate din minte ce tocmai văzuse. A încercat să alunge imaginile și să se concentreze la ceea ce-i spusese Shark.

Shark nu voise decât să-l scoată pe Ethan două zile din pușcărie – ca să elimine protecția lui Jack. Sau poate că era adevărat ce-i spusese: nu trăsese niciun fel de sfori ca să-l scoată pe Ethan din închisoare, ci pur și simplu profitase de situația care se ivise.

— Ai un telefon la tine? a întrebat Ethan.

— Da.

— Pot să sun pe cineva?

Whitney a scos un telefon din buzunarul bluzei de trening, a apăsat un buton ca să-l deblocheze și i l-a dat lui Ethan. Interfața era diferită față de ultimul telefon pe care îl avusese Ethan, dar a recunoscut pictograma verde cu receptorul telefonic pe ea. Ethan a scos din buzunar cartea de vizită a asistentului lui de caz și a tastat cifrele pe ecran.

— Daryl Maxwell.

— Ethan sunt.

— Hei! a spus Daryl aparent bucuros, ca și cum ar fi auzit pe un vechi prieten cu care nu mai vorbise de-o vreme. Ți s-a și făcut dor de mine?

Capitolul 15

Daryl

45 de ore, 3 minute rămase

Daryl și-a dus telefonul la ureche în timp ce se întorcea prin curtea penitenciarului. Se dusese lângă zidul estic ca să discute cu un tânăr care studia pentru testul de echivalare a diplomei, însă chiulise la ultimele două ședințe cu meditatorul. Era frig afară, dar cu toate astea o mulțime de pușcăriași își petreceau timpul prin curte, închisoarea era veche de peste o sută cincizeci de ani, iar clădirile și infrastructura din jurul ei aveau o înfățișare frankensteiniană, o combinație ciudată între zidurile vechi din gresie și pasarelele metalice ruginite, alături de construcțiile moderne din plastic și oțel lucios.

— Cum îți e în libertate? l-a întrebat pe Ethan.

Lockhart era unul dintre deținuții lui preferați. Nu era sigur de ce. Ethan era un tip solid, dur. Putea să se descurce singur în pușcărie. Dar sub aparența asta se ascundea un tânăr obișnuit, care o luase pe un drum greșit în viață. Daryl cunoștea detaliile arestării sale și întotdeauna considerase că sentința severă fusese nedreaptă.

Ethan primise mai mulți ani decât mulți alții care făcuseră lucruri mai grave.

Ethan i-a ignorat întrebarea și a trecut direct la subiect:

— Poți să-mi faci un serviciu?

— Depinde.

— Tovarășul meu de celulă. Jack. Poți să-l scoți dintre deținuți? Să-l pui la carceră până mă întorc?

— De ce naiba? a întrebat Daryl, oprindu-se din mers. Spune-mi despre ce e vorba, Ethan.

— Nu e nimic. Am o presimțire.

Daryl n-a făcut niciun comentariu. A ridicat capul și a tras aer adânc în piept. Dacă Ethan dăduse de bucluc după ce ieșise, era exact ceea ce Daryl îi spusese să nu facă.

— Înainte de a fi transferat, i-a explicat Ethan, au fost câteva tentative de asasinat. Și chiar și după aia, au mai fost una sau două. Dacă nu sunt acolo…

— Să-l protejezi? a încheiat fraza Daryl. Ai o părere foarte bună despre tine, nu-i așa, Ethan?

— Poți să-i spui asta? a insistat Ethan. Să-i dai de ales.

Era o solicitare neobișnuită, dar Daryl aborda cu pragmatism luarea deciziilor. Se îndoia că pe Jack îl păștea vreun pericol real

– cel puțin, nu mai mare decât îl păștea în orice zi obișnuită pe oricare dintre pușcăriași –, dar mantra lui era *„decât să-ți pară rău, mai bine iei măsuri*”. Nu voia să vină la serviciu a doua zi și să afle că Jack ăsta fusese înjunghiat la duș.

Totuși, Daryl era doar un asistent de caz, iar transferarea cuiva din detenția generală la carceră nu era genul de lucru pe care să-l poată obține cu un simplu telefon. Trebuia să completeze niște formulare, să ofere niște justificări și, cu toate astea, era posibil ca superiorii să nu fie de acord.

A tras aer adânc în piept.

— Bine, o să încerc. Dar îmi rămâi dator.

— Mulțumesc, Daryl.

Daryl voia să-i mai țină o dată lui Ethan predica despre cum să se ferească de buclucuri, dar telefonul a scos un bip, semn că se încheiase convorbirea.

— Ce bulangiu! a comentat Daryl, privind lung ecranul negru al telefonului. Mi-a închis telefonul în nas!

Capitolul 16

Ethan

44 de ore, 56 de minute rămase

— Ce-a fost asta? a întrebat Whitney după ce Ethan a încheiat convorbirea.

— O poveste lungă.

Nici n-ar fi avut timp să-i spună. Ajunseseră deja acasă la maică-sa.

Din mașină, Ethan a privit lung la casa în care crescuse împreună cu Abby. La exterior, pereții arătau la fel, doar că vopseaua se decolorase și începea să se cojească. Aleea din beton era de un cenușiu mai deschis decât și-o amintea, ca și cum soarele o albise în ultimii cinci ani. Ușa de la intrare – fusese mereu așa bej? Ethan nu-și mai amintea.

Ethan și Abby avuseseră tați diferiți, dar în casa lor nu fusese niciodată prezentă figura unui tată. Mama lor avusese iubiți

temporari, însă Ethan nu-l privise pe niciunul dintre ei cu vreo urmă de respect. Întrucât de obicei mama lor avea mai multe slujbe ca să poată achita ratele ipotecare, de multe ori îl lăsa să aibă grijă de Abby. Se ciondănea de multe ori cu maică-sa – el nu era un copil deosebit de cuminte –, dar ăsta era un aspect în care ea avea deplină încredere în el. Iar Ethan nu o dezamăgise niciodată. Intrase în buclucuri când începuse să umble creanga prin oraș cu Blake sau să ia parte la chefuri cu echipa de fotbal, dar maică-sa a închis ochii la toate astea pentru că avea grijă de sora lui.

Abia când Abby a crescut suficient ca să-și poarte singură de grijă, lucrurile au început să meargă rău de tot. După liceu, n-a mai fost așa de mult prin preajmă. Avea joburi de zilier, ici și colo – spăla vase, monta acoperișuri, muta mobilă –, câștigând suficient cât să aibă propriul apartament. Nu fusese niciodată croit pe facultate și nu pentru că n-ar fi fost suficient de deștept. Avea o memorie bună, mai ales la calcule, puzzle-uri și modele repetitive, dar pur și simplu nu se vedea într-o sală de curs, luând notițe și studiind pentru examene. Și nu era deloc interesat să se împovăreze cu datoria unui împrumut pentru studii. La 21 de ani s-a dus să lucreze pentru Shark și a crezut că a tras lozul cel mare. Asta era o slujbă – atât cea din club, cât și serviciile suplimentare pe care i le cerea Shark – unde putea să rămână mult timp. Dar nu i-a trecut nicio clipă prin cap ce fel de exemplu ar putea să-i ofere lui Abby. Mama lui a știut totuși, iar când a fost arestat – un lucru pe care ea îl considera inevitabil –, a declarat că nu mai vrea să-l vadă niciodată.

Whitney a deschis portiera și a dat să coboare, dar Ethan nu se mișca.

— Ei haide, a zis ea trăgându-l de braț. O să fie bine.

Ethan a ieșit din mașină în frig, dar a ezitat pe trotuar când a văzut, câteva case mai încolo, un sedan parcat pe stradă. Nu era sigur, dar semăna cu cel de dimineață, din parcarea de la autogară.

— Așteaptă-mă o secundă, i-a spus lui Whitney și s-a îndreptat spre mașină.

Șoferul a pornit motorul; mașina era cu fața spre Ethan, așa că dacă mergea înainte ar fi trecut chiar pe lângă el. Însă mașina a intrat în marșarier pe o alee și a întors. S-a mișcat repede și a dispărut până să ajungă Ethan. Din nou, șoferul era

doar o siluetă la volan.

Nu i-a trecut prin cap să se uite la plăcuța de înmatriculare și și-ar fi dorit să se fi uitat. Nu știa la ce i-ar fi folosit informația, dar nu i-ar fi stricat să o aibă.

— Cineva cunoscut? l-a întrebat Whitney.

— Nu sunt sigur.

Whitney a luat-o înainte, ca și cum ea copilărise în casa aceea, nu el. A bătut la ușă și, văzând că nu-i răspunde nimeni, a încercat mânerul. Acesta s-a rotit, așa că a deschis ușa și și-a anunțat sosirea.

— Doamnă L? a strigat ea. E cineva acasă?

A pășit înăuntru.

— Sunt Whitney Potter. Am o surpriză pentru dumneavoastră.

Tonul ei l-a făcut pe Ethan să se înfioare. Asta n-avea să fie o surpriză plăcută.

Au găsit-o pe mama lui în living, ghemuită pe canapea și înfășurată cu o pătură. Lumina din tavan era redusă ca intensitate, dar nu stinsă. Ecranul televizorului era negru. Mama lui nu făcea nimic. Pur și simplu stătea cu ochii deschiși în lumina cenușie.

Casa mirosea a fum de țigară. Scrumiera de pe măsuța de cafea era plină cu vârf de mucuri.

Whitney s-a apropiat de ea și a îngenuncheat lângă canapea.

— V-am adus pe cineva, a șoptit ea.

Mama lui Ethan și-a mutat privirea spre el.

— Deci ți-au dat liber ca să vii la înmormântarea soră-tii.

— Bună, mamă.

Ea și-a întors privirea din nou la ecranul negru al televizorului. Ethan s-a întrebat ce fel de pastile luase și câte.

Era abia după-amiază, dar cerul cenușiu și lumina slabă făceau să pară că orele sunt mai înaintate. Maică-sa arăta cu 15 sau 20 de ani mai bătrână decât o ținea el minte. Întotdeauna fusese o femeie atrăgătoare – se bătuse de multe ori la școală cu băieții care ziceau în glumă ce tare și-ar dori să i-o tragă maică-sii –, dar se părea că timpul o ajunsese din urmă. Nu împlinise încă 50 de ani, dar arăta mult mai vârstnică. Avea rădăcini cărunte de cel puțin un centimetru, acoperite cu o vopsea de păr ieftină. Ridurile se răspândeau dinspre buzele palide, mărturie a unei vieți în care trăsese din țigară. Pungile de sub ochi, mereu prezente de când devenise mamă singură,

erau acum înnegrite. Arăta ca și cum nu dormise nici măcar un minut în ultimele trei săptămâni.

Ethan s-a apropiat și a îngenuncheat lângă Whitney.

— Îmi pare rău, mamă.

— Îți pare rău? a zis ea cu o voce aspră. Pentru ce?

A rostit cuvintele ca pe o întrebare, dar tonul fusese sarcastic.

— Îmi pare rău că n-am fost aici.

L-a privit lung, străpungându-l cu găurile negre ale ochilor.

— Nu pentru asta ar trebui să-ți pară rău.

S-a ridicat lent, a întins mâna după pachetul de Camel de pe măsuță și s-a chinuit să scapere bricheta. În sfârșit, a aprins țigara, a tras un fum lung, apoi l-a suflat. A îndreptat spre Ethan cele două degete cu care ținea țigara.

— Faptul că ai fost plecat a fost cel mai bun lucru care i s-a întâmplat vreodată surorii tale.

Whitney s-a ridicat și a făcut un pas înapoi, știind că nu era cazul să se amestece.

— Problema a fost când tu erai aici. Și lucrai la clubul ăla. Și făceai Dumnezeu știe ce pentru criminalul ăla nenorocit.

Ethan a lăsat capul jos. N-avea niciun rost s-o contrazică. Tot ce spusese era adevărat.

— Când ai plecat, m-am simțit *ușurată.* Mi-am zis că poate acum Abby n-o să te mai admire atâta și-o să facă ceva bun cu viața ei.

A tras din țigară și a suflat fumul pe nas.

— Dar tu deja stricaseși ce era de stricat. A mers fix pe urmele tale. S-a dus la clubul ăla dezgustător.

A arătat spre Whitney cu țigara.

— Împreună cu asta.

Whitney arăta de parcă ar fi pălmuit-o cineva, dar nu s-a apărat.

— Las-o pe Whitney în pace, a ripostat Ethan. Pe mine ești furioasă.

S-a ridicat și s-a îndepărtat câțiva pași, uitându-se la un raft pentru cărți acoperit cu bibelouri și fotografii înrămate. O duzină de poze din care îl privea Abby, la vârste diferite. Într-una din ele, Abby era o fetiță cu părul prins în codițe și un zâmbet din care lipsea dințișorul de lapte căzut. O alta în care Abby, mai mare, stătea picior peste picior, cu coatele sprijinite de genunchi și bărbia rezemată în pumn, cu un zâmbet larg și

mândru. Era și o poză cu Abby și Whitney, probabil că din gimnaziu, în care cele două fete, îmbrăcate în uniforme de majorete, stăteau spate în spate, cu brațele încrucișate și zâmbind luminos. Whitney era ușor de recunoscut, dar diferită – un copil drăguț care ascundea femeia frumoasă ce avea să devină. O explozie de durere i-a lovit inima la gândul că Abby nu avea să continue să crească, să se schimbe.

Nu era nicio fotografie cu Ethan.

Au rămas tăcuți multă vreme. Mama lui și-a terminat țigara și a stins-o în scrumiera plină. Whitney s-a apropiat de Ethan și l-a atins ușor pe braț:

— Trebuie să mergem, i-a atras ea atenția pe ton scăzut.

Avea dreptate. Ar fi vrut să o poată consola pe maică-sa, dar era limpede că ea ar fi preferat să fie singură decât alături de fiul ei.

— Trebuie să mă duc să iau ceva, a anunțat-o el pe Whitney.

S-a dus pe coridor până la vechiul lui dormitor. După ce se mutase de-acolo la 21 de ani, mama lui îi păstrase camera mai mult sau mai puțin așa cum fusese. Îi dăduse jos posterele de pe pereți, dar patul rămăsese, precum și vechile lui trofee de fotbal și o parte din haine. Înainte de proces, când ieșise pe cauțiunea plătită de Shark, își eliberase apartamentul și-și adusese aici câteva cutii cu lucruri, în principal haine, dar și televizorul, aparatura stereo și o bicicletă de munte.

Dar ea îi transformase camera în cu totul altceva. Acum erau acolo o măsuță cu o mașină de cusut pe ea, un fotoliu rotativ într-un colț, o cuvertură atârnată pe perete. Whitney stătea în prag, urmărindu-l. Ethan a trecut pe lângă ea și s-a întors în hol.

— Mamă, a spus el încet. Știu că ești supărată pe mine, dar trebuie să știu unde mi-e costumul. Nu pot să merg la înmormântare îmbrăcat așa.

— Nu vreau să te duci deloc.

— Ba o să mă duc, a răspuns el, cu fermitate de data asta.

Femeia a tras aer în piept.

— Abby ți-a luat toate lucrurile. I-am spus că vreau să le arunc, așa că a venit și le-a luat.

— Ai o cheie de la apartamentul ei?

— Acum e un loc al crimei. Nu te poți duce acolo. Polițiștii mi-au spus că o să-mi dea de știre când pot să merg să fac curat.

Whitney și-a pus din nou mâna pe umărul lui Ethan și i-a spus

ceva, foarte încet. El a mijit ochii, nesigur. Whitney s-a dat mai aproape ca să-i șoptească. Trecuseră cinci ani de când Ethan nu mai simțise mirosul unei femei.

— Am eu o cheie.

Ethan a dat din cap.

— O să plecăm acum, mamă, a zis el și a pornit spre ușa din fată.

— Dac-aș fi știut că or să-ți dea drumul, a strigat maică-sa, n-aș fi lăsat niciodată FBI-ul să mă convingă s-o declar moartă.

— Ce? a întrebat el oprindu-se în loc.

Femeia se uita spre fereastră, deși storurile erau trase.

— Aș fi lăsat-o să rămână persoană dispărută pe vecie dacă asta însemna că nu trebuie să te văd.

— Ce tot vorbești acolo?

Daryl îi zisese că existau suficiente dovezi ca să se știe sigur că Abby era moartă.

— Tu ai declarat-o moartă? a întrebat Ethan.

— Ăia de la FBI mi-au zis să fac așa.

— FBI? De ce este implicat FBI-ul?

— Nu știu, Ethan, s-a răstit ea. Am vorbit cu Departamentul de Poliție din Reno, cu FBI-ul. La naiba, nici nu mai știu câți au fost aici să pună întrebări.

Ethan o privea fix.

— Dar FBI-ul te-a convins s-o declari moartă?

— A zis că ajută la anchetă, a răspuns ea, pe un ton defensiv și supărat. Că e mai ușor dacă îi zice anchetă de crimă.

Ethan nu știa multe despre anchetarea crimelor, dar ce auzea n-avea nicio noimă.

— Cine ți-a spus?

— Un tânăr. Nu știu cum îl cheamă. Cartea lui de vizită e pe-aici pe undeva.

— Unde?

— În bucătărie.

Ethan a luat-o într-acolo, iar ea a strigat după el, aproape în lacrimi:

— Nu știam ce să fac. N-am avut pe nimeni alături să mă ajute.

Speranța s-a umflat ca un balon în inima lui. *Oare – o fi posibil ca Abby să fie încă în viață?*

A scotocit prin talmeș-balmeșul de pe blatul din bucătărie:

teancuri de hârtii, corespondență nedesfăcută, facturi cu notificări de plată. A mai văzut un mănunchi de banane care se înnegriseră și o cutie de biscuiți Cheez-It culcată, din care se împrăștiau cubulețe portocalii.

Frustrat, împingea încolo și încoace lucrurile de pe blat. S-a întors să o strige iar pe maică-sa, dar Whitney era acolo și și-a pus cu blândețe o mână pe spatele lui.

— Te ajut eu.

Atingerea ei a avut darul de a-l liniști. Whitney a căutat mai întâi pe blat, apoi s-a mutat la unul dintre sertarele unde mama lui își ținea întotdeauna actele și alte nimicuri: baterii, foarfeci, pixuri, scotch.

În sfârșit, a găsit o carte de vizită îndesată sub un magnet de pe frigider și i-a dat-o lui Ethan. Cartea de vizită îi aparținea unui polițist din Reno, Calvin Taylor, nu unui agent FBI. Erau scrise adresa biroului de poliție, numărul de telefon și adresa de e-mail. Mai era un număr pe spate, probabil de mobil.

— Cred că ăsta e polițistul cu care am vorbit și eu, a remarcat Whitney.

— Ai vorbit cu polițiștii?

— Bineînțeles că am vorbit. Sunt prietena ei cea mai bună. Nu și-ar fi făcut treaba cum trebuie dacă nu mi-ar fi pus nicio întrebare.

Ethan a pus cartea de vizită în buzunar.

S-a dus apoi să-și ia din nou rămas-bun de la maică-sa, care se întinsese la loc pe canapea, așa cum o găsiseră.

Nu s-a uitat la el și, pentru o clipă, a crezut că n-o să spună nimic. Dar până la urmă a spus:

— Știi ce i-am spus lui Dumnezeu când am aflat că Abby nu mai e?

Ethan a așteptat.

— I-am spus că, dacă a trebuit să pierd un copil, de ce n-ai putut să fii tu ăla?

Ethan n-a răspuns. Dacă ar fi existat un dumnezeu, și el i-ar fi spus același lucru.

Capitolul 17

Jack

44 de ore, 32 de minute rămase

Jack stătea singur în curte. Era frig și era tentat să se întoarcă în celulă, dar aerul curat de-afară era un privilegiu prețios în pușcărie. Deținuții îndurau condiții mai rele de-atât – zăpadă, ploaie, temperatură de 38 de grade – ca să fie afară când aveau ocazia.

Puținele mese de picnic erau de obicei teritoriu interzis. Trebuia să faci parte dintr-o bandă, să ai protecție sau să sugi cocoșelul cuiva ca să obții un loc acolo. Altfel, nu puteai să te așezi decât pe jos.

Câțiva deținuți jucau baschet, plângându-se pe rând despre cât de dură era mingea și că nu sărea din pământ nici de-a dracului. Alții făceau jogging. De obicei, el și Ethan își petreceau timpul de repaus în curte la bancurile cu greutăți, care erau mereu aglomerate. Dar astăzi, fără Ethan, Jack nu avea chef să-și croiască drum printre ceilalți ca să tragă de fiare. Ethan era ca băiatul popular de la școală care-l lăsa pe Jack să se țină scai de el. Jack nu prea știa ce să facă și cum să se descurce fără el. Așa că s-a gândit să-și petreacă timpul stând de unul singur și respirând aerul curat și răcoros.

A observat pe cineva care se uita în direcția lui. În cele 15 minute de când ieșise în curte după masa de prânz, văzuse aceeași persoană uitându-se de două ori la el. Era puștiul care vorbise cu ei în dimineața aceea, Miguel.

I s-au încordat toți nervii. Se petrecea ceva.

Jack a început să meargă, ca și cum s-ar fi plimbat, și s-a dus lângă zidul din piatră de la marginea îndepărtată a curții. În felul ăsta, dacă tipul făcea o manevră, l-ar fi văzut venind. Nu avea cum să i se furișeze în spate. Și, întrucât se afla la jumătatea zidului, nu putea fi înghesuit într-un colț.

S-a uitat din nou la puști. Miguel l-a privit drept în ochi și n-a făcut niciun efort să se ferească. Zâmbea, arătându-și ambii dinți lipsă din față. Și-a scos limba prin gaura aceea, un gest pe

care Jack nu știa cum să-l interpreteze.

Dar nu putea fi de bine.

Jack s-a uitat în jur după gardieni. De obicei, erau cel puțin trei care supravegheau curtea, dar acum n-a văzut decât unul pe latura îndepărtată. În general, dacă se făceau nevăzuți astfel, însemna că fuseseră mituiți. Mai era un foișor de pază în câmpul vizual, dar din unghiul în care se afla, Jack nu reușea să distingă dacă era cineva acolo.

S-a gândit că ar putea să se îndrepte spre singurul gardian rămas la datorie, dar apoi l-a zărit pe asistentul lui Ethan, Daryl Maxwell, însoțit de un alt gardian, intrând în curte din aripa clădirii administrative. Maxwell și gardianul – un ins solid cam ca Ethan și cunoscut pentru forța lui excesivă – erau mai aproape. Așa că s-a dus spre ei.

Deodată, au izbucnit strigăte. Miguel se bătea cu un alt tip, care se luase de statura lui. Își dădeau unul altuia lovituri de pumn imprecise, haotice, și în jurul lor începea să se strângă mulțimea. Gardianul care rămăsese în curte s-a dus spre ei ca să-i despartă. Dar era ceva fals. Nu încercau să-și facă rău cu adevărat. Ceea ce lui Jack îi spunea că era o diversiune. Altcineva urma să fie atacat.

Și știa cine avea să fie.

S-a întors în loc exact în momentul în care un individ solid cu părul prins într-o coadă la spate – asemenea lui Thor, personajul din revistele de benzi desenate pe care le citea cândva – venea spre el cu un șiș. Jack a făcut câțiva pași în spate. Thor a împins lama în față, dar gardianul care venise cu Maxwell s-a apropiat rapid dintr-o parte. Thor nu l-a văzut venind și a încasat o lovitură cu bâta în cap, care a scos un pocnet sonor – ca două bile de biliard care se ciocnesc. Apoi i s-au înmuiat picioarele. Gardianul l-a izbit din nou cu bâta, mai tare, iar zeul tunetelor s-a prăbușit într-o grămadă gelatinoasă.

Inima lui Jack bătea să-i spargă pieptul. Daryl Maxwell, care arăta la fel de zdruncinat ca și Jack, s-a apropiat de el.

— Dar-ar dracii! a exclamat Maxwell. Cred că Ethan Lockhart tocmai ți-a salvat viața.

— Ce ziseși? a întrebat Jack.

Ethan, i-a explicat Maxwell, a sunat și l-a rugat să-l pună pe Jack în custodie de protecție.

— Bănuiesc că nu ai nimic împotrivă, având în vedere ce

tocmai s-a întâmplat.

— Sigur, a răspuns Jack înmărmurit, întrebându-se ce dracu făcuse Ethan de aflase de chestia asta.

Alți gardieni s-au apropiat în fugă, dându-i la o parte pe deținuții care căscau gura. Agresorul zăcea nemișcat pe jos, iar din părul blond i se prelingea un firicel de sânge.

Miguel și deținutul cu șișul nu luaseră în calcul eventualitatea ca Maxwell să apară însoțit de o escortă. Dacă nu ar fi apărut, Jack ar fi fost cel întins la pământ, doar că în loc să fie lovit și lăsat să zacă inconștient, s-ar fi stins cu sângele șiroind din el.

Daryl i-a făcut semn și au pornit amândoi spre ieșirea din curte.

Jack s-a uitat în jur după Miguel și a văzut că bătaia lui falsă se încheiase fără prea mult tam-tam. Din mijlocul unei mulțimi de deținuți, puștiul s-a uitat spre Jack. Arăta de parcă ar fi pariat o sumă consistentă de bani pe echipa lui favorită, care pierduse la scor.

Capitolul 18

Ethan

44 de ore, 22 de minute rămase

Au rămas în Prius, cu motorul în ralanti și aerul condiționat încălzind mașina. În tot cartierul, iarba de pe peluze era brună, iar copacii, scheletici.

Au vorbit câteva minute despre întâlnirea cu mama lui Ethan, dar nu prea erau multe de spus. Whitney credea că mama lui o să-și schimbe atitudinea – doar avea nevoie de timp –, iar Ethan presupunea că maică-sa o să-l urască pe vecie. Acum stăteau într-o tăcere confortabilă, Ethan neștiind ce să facă în continuare, iar Whitney, presupunea el, dispusă să-l ducă oriunde i-ar fi cerut.

Ținea în mână cartea de vizită pe care o luase de pe frigiderul maică-sii și se uita lung la ea.

— Ai unde să stai la noapte? l-a întrebat Whitney. Adică, nu mi

se pare c-o să stai cu maică-ta.

— Nu știu unde-o să stau, a răspuns el. Probabil că aș putea…

Avea de gând să spună că probabil ar putea să se ducă la jocul de poker al lui Blake și să doarmă într-un pat liber din apartamentul pe care îl rezervaseră, dar Whitney l-a întrerupt:

— Poți să vii la mine

El n-a zis nimic, iar ea s-a grăbit să adauge:

— Canapeaua e foarte comodă.

— S-ar putea să-ți accept oferta.

— Voiai să mergi la Abby? Ca să-ți iei costumul.

Ethan s-a uitat în jur, ca să vadă dacă sedanul apăruse din nou, dar nu l-a zărit pe nicăieri. Și-a întors privirea la cartea de vizită.

— Vrei să mă duci în altă parte mai întâi?

Whitney a băgat în viteză.

— Vrei să mergi la polițistul ăla?

— Da, a răspuns el. Nu mi se pare nimic logic aici.

— Te aștept aici, i-a zis Whitney când a parcat mașina în fața secției de poliție.

— Poți să vii și tu, dacă vrei.

— Poate c-o să fie mai deschis cu tine dacă nu sunt și eu acolo. Dar vreau să aud ce are de spus, așa că ia-ți notițe cu atenție.

Și-a atins tâmpla cu degetul.

— Notițe mentale, am vrut să spun.

Și-a scos telefonul și a început să navigheze printre ecrane.

Ethan a intrat în zona de recepție. În lumina fluorescentă, gresia de pe podeaua holului părea aproape galbenă. Un bărbat în uniformă – mai tânăr decât Ethan, dar probabil mai în vârstă decât Whitney – stătea la un ghișeu de primire, tastând ceva la un computer. Altfel, încăperea era liniștită.

Ethan a scos cartea de vizită din buzunar și i-a zis că vrea să-l vadă pe detectivul Taylor. I-a arătat omului de la birou cartonașul.

— Cine să-i spun că-l caută?

— Ethan Lockhart.

Omul a dat un telefon. Ethan s-a uitat la ceas. Îi venea să strige: *Grăbește-te! Trece timpul!*

După câteva secunde, polițistul a închis și l-a anunțat pe Ethan:

— Îmi pare rău, dar e într-o ședință.

Ethan s-a aplecat peste tejghea, l-a privit pe tip în ochi și a rostit apăsat:

— Spune-i că am informații importante despre uciderea lui Abby Lockhart.

— Aha.

— Și nu vorbesc decât cu el, a precizat Ethan.

Capitolul 19

Taylor

44 de ore, 5 minute rămase

Calvin Taylor stătea la birou și ronțăia morcovi baby dintr-o pungă cu „fermoar”, în timp ce răsfoia dosarele unui omor prin împușcare din urmă cu câteva luni: un fost soț părăsit care l-a ucis pe noul iubit al soției sale. Se apropia o audiere la tribunal și Taylor își recitea dosarele, ca să fie pregătit pentru a depune mărturie.

Știa cazul pe dinafară și în principal nu făcea decât să ardă gazul până la terminarea turei. Cu toate acestea, i-a cerut polițistului de la recepție să-i spună lui Ethan Lockhart să plimbe ursul. Auzise că tipul căpătase permisiunea de a ieși din închisoare ca să ia parte la înmormântare, dar Taylor nu mai avea nimic de-a face cu cazul. FBI i-l suflase de sub nas din cauza unor posibile legături cu gangsterul care deținea Dark Secrets. Nu-i picase bine că trebuise să renunțe la caz, dar între timp depășise momentul, căci erau destule cazuri de omoruri și persoane dispărute care să-i ocupe timpul.

Abby Lockhart și fratele ei nu mai erau problema lui. Telefonul a sunat din nou.

Când a răspuns, polițistul de la recepție i-a transmis mesajul lui Ethan.

— Zice că nu vrea să vorbească decât cu tine.

— Bine, a răspuns Taylor, pufnind exasperat. Vin într-un minut.

După ce a încheiat convorbirea, a mormăit ca pentru sine:

— Numai vineri mi se-ntâmplă din astea.

A mai zăbovit un moment ca să-și ascundă punga de morcovi în sertar și să pună la locul lor dosarele de violentă domestică. Nu știa ce urmărea omul, dar și-a dat seama că n-o să scape fără să stea de vorbă cu el. S-a dus pe hol, a apăsat butonul care descuia electronic ușa și a ieșit în holul de la intrare.

Lockhart stătea lângă un șir de scaune, suficient de agitat încât să nu se poată așeza. Era un bărbat alb, probabil în jur de 30 de ani, cu vreo cinci centimetri mai înalt decât Taylor și solid ca un zid de cărămidă. Ca mulți deținuți, era clar că trăgea de fiare. Era îmbrăcat în denim din cap până-n picioare – se părea că cei de la închisoare nu-l lăsaseră să-și schimbe hainele. Lockhart semăna la față cu sora lui. La început, când fusese declarată persoană dispărută, Taylor împrumutase de la maică-sa un teanc de poze. Fusese o fată foarte frumoasă, iar Ethan era și el un bărbat tânăr și chipeș. Arătau ca un cuplu de tineri americani get-beget, care ar fi trebuit să aibă un viitor luminos și totuși, nu se știe cum, unul dintre ei ajunsese în pușcărie, iar celălalt fusese ucis.

— Ethan Lockhart? a întrebat el. Calvin Taylor.

A întins mâna, iar tânărul i-a strâns-o.

Avea o strângere de mână fermă, dar nu încerca să-l pună în inferioritate. Uneori, pușcăriașii strângeau mâna atât de tare, încât ai fi zis vor să-i frângă degetele. Dar Taylor își petrecuse viața în preajma unor duri și nu se lăsa intimidat. Spre lauda lui, pe Ethan Lockhart părea că nu-l interesează să intimideze. Arăta ca un frate mai mare care încearcă să înțeleagă o lume din care o persoană iubită putea să dispară violent. Taylor văzuse expresia aceea de o mie de ori pe fețele oamenilor care încă nu-și reveniseră în urma unor crime tară noimă ca aceasta. A simțit un acces de milă pentru acest tânăr.

Taylor a tastat un cod pe ușă, ascunzând cu corpul tastatura numerică. După ce au ieșit din holul de la intrare, l-a întrebat:

— Chiar ai informații vitale sau ai spus așa doar ca să-mi atragi atenția?

Pe fata lui Lockhart s-a ivit umbra unui zâmbet.

— Așa mă gândeam și eu, a comentat Taylor.

— La fel cum dumneata nu erai de fapt într-o ședință.

— M-ai prins, a răspuns Taylor chicotind. Te deranjează dacă

stăm la mine în birou, în locul sălii de interogatorii?

— Putem să stăm oriunde vrei. Pentru că dumneata o să vorbești cel mai mult.

Capitolul 20

Ethan

43 de ore, 57 de minute rămase

Biroul detectivului Taylor era o cămăruță înghesuită, cu o masă de scris din lemn, câteva fișete, un scaun cu rotile capitonat și un mic scaun de lemn. Pe perete era fixat un raft metalic plin cu bibliorafturi. Pe polițe era ordine. Masa de scris era goală, exceptând o cutie de intrări și o cutie de ieșiri, precum și un Rolodex dolofan, plin cu cartonașe îngălbenite cu adrese.

Taylor i-a făcut semn lui Ethan să ia loc în fața biroului. Când detectivul s-a așezat pe scaunul lui, și-a desfăcut nasturii gecii sport și Ethan a zărit un pistol atârnat aproape de corp, într-un ham de umăr. Era ceva pătrățos, probabil un Glock. După ce s-a așezat, geaca s-a mișcat și i-a acoperit din nou pistolul.

— Deci ai ieșit din pușcărie, a reluat Taylor, și vrei un rezumat al cazului surorii tale. Așa e?

— Încerc doar să înțeleg ce s-a întâmplat.

— N-o să încerci să rezolvi problema de unul singur, nu?

Taylor părea să fie adeptul unui stil direct, de evitare a subiectelor inutile, pe care Ethan îl aprecia.

Polițistul avea puțin peste cincizeci de ani. Bărbat de culoare, cu păr cărunt tuns scurt și ceva grăsime în jurul taliei unui corp care fusese cândva atletic. I se citea pe chip o oboseală care sugera că practica de mult timp profesia asta. Era clar că văzuse multe, dar asta nu-l transformase neapărat într-un dur. Încă își păstrase un calm prietenos.

— La pușcărie, nimeni nu mi-a spus nimic, a răspuns Ethan. Încerc doar să mă lămuresc puțin, înainte de a mă întoarce acolo duminică.

— S-ar putea să nu te afli în biroul care trebuie. Agenții federali au preluat cazul de la noi.

— De ce?

— Tu de ce crezi?

— Shark.

— Tu ai spus-o, nu eu.

— Poți să-mi povestești totuși ce anume știi?

— Nu pot să-ți spun prea multe. E o anchetă în desfășurare, chiar dacă nu mai e a noastră.

Ethan s-a aplecat peste birou.

— Atunci poate poți să-mi răspunzi la asta. De unde știți că Abby e moartă? Nu există un cadavru.

A simțit un fior rostind cuvintele astea despre sora lui.

Taylor s-a uitat lung la el șovăielnic.

— N-o să ies în public cu chestiile astea, l-a asigurat Ethan. O să mă întorc în pușcărie în – s-a uitat la ceasul de la mână – în, să zicem, 43 de ore. Vreau doar să știu ce s-a întâmplat cu sora mea.

Taylor a părut satisfăcut.

— Inițial, am clasificat-o drept persoană dispărută, dar i-am tratat cazul ca pe o omucidere, pe baza dovezilor găsite la locul faptei.

Ethan a înghițit în sec.

— Vrei să spui că ar exista o șansă să fie doar dispărută?

— Puțin probabil.

Taylor și-a întors palmele în sus, ca și cum ar fi cântărit ceva în fiecare.

— Când dosarul era la mine, am stabilit că sora ta era aproape sigur moartă. Îmi pare rău, dar ăsta-i adevărul. Totuși, când investighez o crimă sunt un om scrupulos. Nu las deoparte niciun detaliu. Nu-mi place să declar o victimă decedată cât timp nu am un cadavru. Nu-mi place să fac supoziții.

— Deci dacă ai fi continuat ancheta nu ai fi declarat-o moartă?

— Nu. Ca să fiu sincer cu tine, cred că e o chestie stranie.

Ethan a simțit că i se pune un nod în gât.

— Și mie mi s-a părut la fel.

Timp de câteva secunde, au tăcut amândoi. Ethan nu-l remarcase până atunci, dar acum auzea clar ticăind ceasul de perete al lui Taylor.

— Am găsit mult sânge la locul crimei. Medicii legiști au apreciat că e cel puțin un litru, dacă nu chiar doi. Sora ta era mică de înălțime. Probabil că avea în tot corpul vreo trei litri și jumătate. A pierdut între o treime și o jumătate din tot sângele. Vorbim de o hemoragie de clasa III sau chiar clasa IV. Fatală fără asistentă medicală.

Ethan a simțit un val de amețeală. S-a gândit la sângele care se scurgea din trupul lui Anton în dimineața aceea și și-a imaginat aceeași cantitate țâșnind din corpul lui Abby. Balonul de speranță care se umflase în sinea lui a pocnit. Acul fusese felul în care formulase Taylor propoziția: „*fatală fără asistență medicală*”.

— Și ești sigur că era sângele lui Abby?

Taylor a dat din cap afirmativ.

— ADN-ul s-a potrivit cu cel din firele culese din peria ei de păr și o buclă din părul ei de bebeluș pe care l-am luat de la mama ta.

— Vreun indiciu, ceva?

— În mod evident, FBI-ul crede că știe ceva, a răspuns Taylor ridicând din umeri. Dar nu am avut niciun indiciu concret. Nicio dovadă clară la locul crimei. Nu am găsit nici amprente, nici ADN care să nu poată fi ușor explicate. Nicio armă a crimei. Niciun semn de pătrundere prin efracție.

— Deci ucigașul ar putea fi cineva pe care-l cunoștea? Un prieten?

— Sau cineva cu care lucra. Ori pur și simplu a uitat să încuie ușa.

Ceasul ticăia.

— Nu prea înțeleg cum decideți jurisdicția, a spus Ethan. De ce e Shark cazul lor și nu al vostru.

— Cu ceva timp în urmă, un funcționar le-a cerut ajutorul ca să întocmească un dosar împotriva lui Shark. Teoretic, lucrăm în colaborare cu unitatea de crimă organizată a FBI-ului. Dar ăsta e PR. Cazul lui Shark e al lor. Nu prea mai avem multe de-a face cu investigația.

Taylor a inspirat profund, ca și cum cântărea cât de multe putea să mai dezvăluie.

— Instinctul îmi spune că n-a fost Shark, a adăugat el.

Ethan a așteptat o clarificare.

— Mai întâi, a continuat Taylor, am pus niște întrebări discrete

despre locul în care s-a aflat Shark în noaptea aceea. Are un alibi solid, la fel ca toți oamenii lui.

— Stuart Kicking Bird? a întrebat Ethan, neștiind sigur dacă trebuia să arate că știa numele colaboratorilor lui Shark.

Dar, desigur, Taylor știa că făcuse și el parte din echipa lui Shark.

— Da. El a fost la cazinou practic toată noaptea. Înregistrările camerelor de securitate o confirmă.

— Blake Freeman?

Taylor a confirmat cu o mișcare din cap.

— Da. Și cei doi jucători de fotbal. Și Anton Trujillo. Chiar și tipul cel nou din Midwest. Toți soldații lui Shark făceau altceva în noaptea aia.

Ethan nu știa cine era tipul cel nou din Midwest, dar presupunea că jucătorii de fotbal erau Bruce și fratele lui, Wayne. Anton, bineînțeles, era bărbatul la uciderea căruia tocmai asistase.

— Și mai e ceva, a adăugat Taylor. Ce i s-a întâmplat surorii tale nu prea e în stilul lui Shark.

— Cum adică?

— Dușmanii lui Shark tind să dispară fără urmă.

Ethan s-a gândit la Anton. La modul eficient în care gașca lui Shark îl ucisese și se descotorosise de el în dimineața aceea. Dacă ar fi vrut să o ucidă pe Abby, putea s-o facă pur și simplu în depozit. Nu era nevoie să vină la ea acasă și să lase în urmă un litru sau doi de sânge.

— Poți să-mi spui cu cine-ar trebui să vorbesc de la FBI?

— Îl cheamă Brian Hughes.

Ethan a încercat să nu se trădeze prin nicio reacție. Era același nume pe care Anton i-l spusese lui Shark înainte să-i reteze Kicking Bird beregata.

Taylor a întins mâna spre Rolodex.

— Colegii îmi tot spun că ar trebui să-mi trec toate chestiile astea online, a comentat Taylor în timp ce căuta printre cărțile de vizită. Treci pe digital. Dar eu sunt de modă veche. Uite aici.

A tras un cartonaș gălbui și a transcris numele și numărul de telefon pe un bilețel. Ethan a observat că pe cartea de vizită era o adresă scrisă de mână pe lângă numărul de telefon. Deși vedea informația scrisă invers, a memorat-o.

— E tânăr, a precizat Taylor. Are reputația că e agresiv,

forțează arestări, pune lucrurile în mișcare. Mi se pare că a urcat în ierarhie destul de repede.

Taylor a părut să-și dea seama că lăsase să se înțeleagă ceva negativ cu privire la Hughes și a încercat să se corecteze.

— Să nu mă-nțelegi greșit, a continuat el. E un tip de treabă. Am fost la un barbecue la el acasă. Doar că, nu știu cum să-ți spun, ori de câte ori cineva are o ascensiune atât de rapidă, înseamnă că se pricepe la jocurile politice. Iar ăsta e un lucru pe care eu nu l-am făcut niciodată și nici măcar n-aș ști cum se face. Eu doar rezolv cazuri. Sau încerc.

Ethan s-a trezit dorindu-și să se fi ocupat tot Taylor de cazul lui Abby. Părea un polițist priceput.

— Apreciez că ai fost atât de amabil, a spus Ethan. La urma urmelor, sunt un fost pușcăriaș. Pardon, *sunt* pușcăriaș.

— Asta nu-nseamnă că n-a fost o tragedie ce a pățit sora ta.

Taylor i-a dat bilețelul cu numărul de telefon pe el.

— Nu sunt sigur că o să se bucure că ți-am dat numărul, așa că dacă întreabă…

— O să-i spun că îl am de la maică-mea, l-a liniștit Ethan.

Când se ridicau în picioare, Ethan s-a simțit copleșit. Cât de naiv fusese să creadă că poate să iasă din pușcărie și să rezolve cazul surorii sale în 48 de ore? Era mai confuz ca oricând.

Taylor l-a condus pe coridor și a trecut de ușa spre holul de la intrare. Whitney venise înăuntru – probabil că i se făcuse frig în mașină – și discuta cu polițistul de la recepție, care era evident că o plăcea. Se vedea de la o poștă.

Când Ethan a reușit să-i surprindă privirea, polițistul a afișat o expresie de parcă fusese prins făcând ceva interzis.

— Domniță, i s-a adresat Taylor lui Whitney. Încântat să vă revăd.

— Domnule detectiv, a răspuns ea politicos și l-a salutat cu o ușoară mișcare a capului.

După ce Taylor a închis ușa în spatele lui, Whitney i-a zâmbit lui Ethan, făcându-l să simtă un fior de căldură. Apoi s-a gândit la Abby și s-a simțit vinovat că s-a simțit fericit, fie și pentru o clipă.

Capitolul 21

Ethan

43 de ore, 6 minute rămase

În timp ce mergea prin parcare, Ethan s-a uitat în jur după sedan, dar nu a zărit nicio mașină care să semene cu acesta. Poate că era doar paranoic și mașina pe care o văzuse lângă locuința mamei sale nu era aceeași cu cea pe care o văzuse în stația de autobuz.

Înainte să ajungă la mașină, telefonul lui Whitney a început să sune.

— Nu recunosc numărul ăsta, a zis ea arătându-i ecranul.

— E asistentul meu de caz.

Whitney a dat cu degetul pe ecran, ca să răspundă la apel, apoi i-a întins telefonul lui Ethan.

— Ei bine, ai avut dreptate, a spus Daryl.

Ethan a simțit un nod în stomac.

— Jack e bine?

— Dacă întârziam două minute, colegul tău de celulă putea să fie la infirmerie acum. Sau la morgă. Mai probabil la morgă.

— Dar nu e rănit, nu?

— E bine. Tipul care l-a atacat, în schimb, e în ambulanță, în drum spre spitalul Carson-Tahoe. S-ar putea să nu se mai trezească niciodată după lovitura pe care i-a administrat-o gardianul.

Whitney a pornit mașina și Ethan s-a așezat lângă ea, apoi a răsuflat ușurat.

— Mulțumesc, Daryl, din toată inima.

— E cineva aici care vrea să vorbească cu tine.

După o pauză, Ethan a auzit o voce nouă la telefon.

— Hei, partenere. Cred că-ți datorez un mulțumesc.

Ethan nu auzise niciodată vocea lui Jack venind prin intermediul vreunui dispozitiv mecanic. Cumva, accentul lui părea mai apăsat, ca al unei vedete a muzicii country care vorbea la radio.

— Dacă o mierleai, a spus Ethan, cine știe ce fel de tovarăș de

celulă îmi aduceau pe cap. Așa că am avut grijă de interesul meu.

— De unde-ai știut?

— O intuiție.

— Dar-ar dracii! a exclamat Jack cu năduf.

Ethan s-a uitat pe geam la dealurile brune care se înălțau la distanță de oraș. Nu era sigur cât de multe putea să-i spună lui Jack. Liniile telefonice fixe din pușcărie erau aproape sigur sub urmărire, dar ăsta era telefonul mobil al lui Daryl. Era neverosimil ca și ăsta să fie ascultat. Totuși, Daryl stătea acolo, aproape, și putea să audă ce spunea Ethan. Și chiar dacă nu auzea, îi vedea fața lui Jack și auzea tot ce-i răspundea acesta.

— Au fost doi, i-a povestit Jack. Unul baban. Seamănă cu Thor. Poate că l-ai văzut prin curte. El urma să dea lovitura, în timp ce altul a creat o diversiune. Mexicanul. Ăla cu dinții lipsă. Știi despre cine vorbesc?

Ethan știa. Omul lui Shark, Miguel.

— Daryl poate să mă audă? a întrebat Ethan vorbind cât mai încet posibil.

— Nu cred.

A încercat să-și aleagă atent cuvintele, pentru eventualitatea în care i-ar fi ascultat cineva.

— E o rudă a cuiva care a murit când tu și fratele tău… știi ce zic?

— Mhm.

— Lucrează pentru cineva pe care îl știu de ceva vreme.

— Știu ce vrei să spui, a răspuns Jack pe un ton indiferent, fără să se trădeze față de Daryl prin reacția sa.

— Cred că s-ar putea să fi vrut să mă vadă ieșit din pușcărie. Au văzut o ocazie să ajungă la tine. Nu pot să-mi dau seama dacă au avut ceva de-a face cu sora mea.

— Domnul Maxwell vrea să-i dau telefonul înapoi acum, a replicat Jack pe un ton neutru, ca și cum Ethan i-ar fi vorbit despre o farfurie cu ouă jumări. Te rog doar să ții minte ce ți-am spus în dimineața asta.

O secundă mai târziu, Daryl era din nou la telefon.

— Ce ți-a spus azi-de-dimineață?

— Ce mi-ai spus și tu, i-a răspuns Ethan sincer. Să nu fac vreo prostie.

— Și? Faci vreo prostie?

— Am băut bere și-am tras cocaină pe nas toată ziulica, a glumit Ethan. Oh, și conduc fără permis. Și chiar acum mă pregătesc să trec granița în California.

— Foarte amuzant, ce să spun!

Ethan i-a mulțumit din nou pentru că-l salvase pe Jack și l-a asigurat că se ferește de buclucuri.

În timp ce Whitney îl ducea cu mașina acasă la sora lui ca să-și caute costumul, i-a împrumutat din nou telefonul și a sunat la numărul agentului FBI. Apelul a intrat pe mesageria vocală. Nu a lăsat un mesaj. Nu era sigur că agentul l-ar fi sunat înapoi după ce ar fi ascultat mesajul.

A pus telefonul la loc în consola dintre scaune.

— De când m-ai luat, te-am alergat prin tot orașul și am tot vorbit la telefonul tău. N-am avut la dispoziție nici măcar un minut să mai stăm și noi de vorbă. Iartă-mă.

Whitney i-a aruncat un zâmbet.

— E în regulă. Mi-e drag să te văd, Ethan.

Capitolul 22

Ethan

42 de ore, 35 de minute rămase

Whitney a intrat cu mașina într-o zonă cu case. O bandă de asfalt îngustă separa două șiruri de case cu trei niveluri, fiecare vopsită în culori pastel: bleu, roz sau vernil, culori care poate că într-o zi însorită ar fi părut pline de viață, dar sub cerul cenușiu fantomatic aveau un aspect bolnăvicios.

— Sunt drăguțe căsuțele astea, a remarcat Ethan, surprins că sora lui își putea permite ceva de genul ăsta. Locuia singură?

— Da, a răspuns Whitney. Am fost colege de apartament cu vreo doi ani în urmă, dar nu pentru mult timp.

A scos mașina din viteză și i-a zâmbit lui Ethan.

— Uneori, cei mai buni prieteni nu sunt și colegi de cameră buni.

Ethan s-a gândit la Jack. La drept vorbind, proximitatea lor

forțată îi făcuse să se împrietenească. Au învățat să treacă cu vederea ce-i irita la celălalt. Și poate mai important, când au privit în jur la ce alte variante au la dispoziție – dependenți de droguri, ucigași, pedofili – au fost recunoscători.

Whitney a parcat mașina în zona rezervată pentru vizitatori de la capătul șirului de locuințe și au pornit pe jos pe alee. Casele stăteau una în fața celeilalte ca niște imagini reflectate în oglindă, identice, în afara culorilor. Fiecare avea câte o ușă la nivelul de jos, alături de un garaj, și la primul și la al doilea nivel existau balcoane, unde erau probabil livingurile și dormitoarele.

Ethan simțea miros de carne prăjită – cineva făcea un grătar.

— Aici e, a spus Whitney oprindu-se la o ușă verde.

Ethan se așteptase să vadă vreo bandă galbenă pusă de poliție, dar nu era nimic de genul ăsta. În schimb, se vedeau niște pete negricioase în jurul clanței și glafului de ușă.

Pete rămase de la prelevarea amprentelor.

Whitney a băgat cheia în broască și a răsucit-o, încercând să nu atingă mânerul murdar de pudră. A ținut ușa deschisă cu antebrațul și i-a făcut semn lui Ethan să intre.

Nu aveai unde să te duci în afară de garaj sau etaj. În timp ce pășea pe scara acoperită cu mochetă, încerca să calce cât mai aproape de marginea treptelor, ca să nu distrugă cumva probele dacă mergea pe mijloc, adică pe unde trebuie să fi călcat ucigașul lui Abby. Știa că era irațional. Polițiștii colectaseră toate probele deja. Făcuseră fotografii, culeseseră fire de păr și luaseră amprente. Nu a văzut pete de sânge pe mochetă. Când îi luase cadavrul de-acolo, de bună seamă că ucigașul îl înfășurase în ceva.

Ajuns în capul scării, Ethan a întins mâna pe după colț și a găsit întrerupătorul de lumină. Panoul era acoperit cu aceeași pudră și deodată Ethan și-a simțit mâna murdară.

Primul etaj consta dintr-un living și o zonă de luat masa aflată lângă bucătărie. Era spațios. Cele trei spații nu erau separate de pereți, ci doar de o tejghea. Un covor mare era întins în fața canapelei în formă de L, dar altfel întreaga podea era acoperită cu gresie albă. În spațiul unde se întâlneau bucătăria, livingul și sufrageria, podeaua era pătată cu o peliculă purpurie leșioasă.

Era locul unde găsiseră sângele lui Abby.

Un litru.

Probabil doi.

Ethan a simțit că i se înmoaie genunchii. A îngenuncheat și a pus palma pe podea – departe de pata de sânge – ca să se stabilizeze.

Whitney s-a lăsat în genunchi lângă el și l-a cuprins cu un braț.

— Hai să ieșim un pic la aer, l-a îndemnat ea.

Ethan n-a reacționat, dar ea s-a ridicat și s-a dus în balcon. A găsit și el forța necesară s-o urmeze. Afară, s-a prins cu mâinile de balustradă și s-a sprijinit de ea, cu capul în jos, respirând îndelung și lent.

Aerul rece îi dădea o senzație plăcută în plămâni.

Whitney l-a mângâiat pe ceafă.

Ethan începea să se simtă mai bine când, din locuința în oglindă de peste drum, un bărbat a ieșit pe balconul lui cu o farfurie și un clește, deschizând grătarul unde pusese la fript un piept de pui. A avut o reacție întârziată când i-a văzut pe Ethan și Whitney, întrebându-se fără îndoială ce căuta cineva în casa fetei de peste drum de el, care fusese ucisă.

— Whitney?

— Bună, a răspuns fata.

Ethan a avut impresia că Whitney nu-și mai amintea cum îl cheamă pe bărbat, care avea probabil aceeași senzație, pentru că i-a amintit:

— Robert. Robert Winther.

— Desigur, a răspuns ea politicos. Ce mai faci?

Era un ins bondoc, cam durduliu la față. Un bărbat care, Ethan era convins de asta, fusese foarte entuziasmat să locuiască peste drum de o stripteuză și probabil că monitorizase ferestrele cu mare atenție ca să prindă orice mișcare de-ale lui Abby – orice pretext ca să iasă pe balcon să schimbe o vorbă cu ea sau un motiv să iasă ca să verifice cutia poștală în același timp cu ea.

— Ce faceți acolo? a întrebat el. Sunteți OK?

— Da, suntem OK. Am venit să luăm niște lucruri. El este fratele lui Abby.

Omul a făcut ochii mari și a rămas cu gura căscată.

— Oh, Doamne, a spus el. Așa de rău îmi pare pentru Abby! Era o ființă minunată.

— Mulțumesc. Vă deranjează dacă am vorbi despre Abby? Poate că, dacă ați locuit așa de aproape, ați văzut ceva.

Robert s-a încruntat și a spus:

— Am povestit deja la poliție tot ce știu.

— Puteți să-mi spuneți ce le-ați povestit?

— Păi, cred că da.

S-a uitat la drumul de sub el, măsurând spațiul care-i separa.

— Aș putea să vin acolo după ce mănânc.

— Nu, a răspuns Ethan. S-ar putea ca poliția să considere casa tot loc al crimei.

— Noi am obținut permisiunea să venim, a adăugat repede Whitney, dar nu cred că ar avea voie să vină și altcineva aici.

Robert i-a invitat să vină la el să discute.

— Noi terminăm aici în câteva minute, a adăugat Whitney. Să aveți timp să vă luați cina.

Bărbatul a intrat în casă. Din cauza apropierii dintre locuințe, Ethan putea să vadă direct în apartamentul lui. Îi vedea televizorul, canapeaua, blatul de bucătărie. S-a gândit că și el putea să vadă la fel de bine în apartamentul lui Abby.

Capitolul 23

Ethan

42 de ore, 1 minut rămase

Ethan și Whitney s-au dus la al doilea etaj și s-au uitat prin șifonierele lui Abby. Nu au găsit cutii care să semene cu cele pe care le căuta el. Whitney a sugerat să se uite și în garaj, dar Ethan voia să arunce mai întâi o privire în jur. Când plecase el, Abby încă mai locuia cu mama lor. Nu o văzuse niciodată în locuința ei. A recunoscut câteva dintre lucrurile surorii sale. O veioză. Un raft de cărți. Lumânări decorative. Un animal de pluș pe care-l avea de când era mică. Alte lucruri erau noi. Mobila. Tablourile de pe perete. Un computer cu ecran mare și plat așezat pe un birou.

Apartamentul arăta ca locuința unui adult. Când stătuse singur, Ethan trăise în ceva ce arăta evident a bârlog de burlac, cu mobilă la mâna a doua, o masă pliantă pe care mânca și o

țintă pentru săgeți cu o sută de găuri în gips-cartonul din jur. Sora lui era mai mică decât el, dar locuise ca un adult adevărat. Avusese stil, gust, suficienți bani ca să-și decoreze casa așa cum îi plăcuse. Ethan nu știa care-i sunt stilul și gusturile. Dacă ar fi ieșit de la închisoare, n-ar fi știut ce să facă într-un loc ca ăsta. Ar fi rugat-o pe Abby să-l ajute să aleagă mobila și culoarea pentru zugrăvit.

În drum spre parter, trecând prin living, a zărit două poze înrămate. Una îl înfățișa pe el, abia trecut de 20 de ani. Ea trebuie să fi fost în liceu când îi făcuse fotografia. Avea un zâmbet pe care nici el nu și-l recunoștea, un zâmbet superior, de om țâfnos. Părea fericit, dar în ochii lui mai era și ceva care nu-i plăcea. O încredere în sine întunecată. Fundalul era curtea din spatele casei mamei sale. Abby făcuse probabil poza când trecuse el pe-acolo, în vizită. Dar cine mai știa ce făcuse înainte sau după ce-a fost acolo. Din câte-și amintea Ethan, se poate să fi rupt degetele cuiva în dimineața aceea, după care a venit să ia o gustare.

Cealaltă poză era cu ei doi. Abby avea probabil doar un an; el avea în jur de opt. Pozaseră în fața unui fundal verde estompat. Ea chicotea – fericirea pură a unui copilaș mic, care se bucură de viață. Și Ethan părea fericit. Privirea – acea uitătură mizantropică de tipul „nu-mi pasă de nimic” pe care o avea în cealaltă poză – nu era acolo încă. Aici nu se vedea niciun semn al bărbatului ce avea să devină.

* * *

Ethan a deschis ușa garajului și a bâjbâit după întrerupător. Când s-a aprins lumina, a spus:

— Dar-ar dracii!

Camioneta lui Dodge stătea acolo, ca un animal uriaș într-un spațiu prea strâmt.

— Încă mai avea camioneta mea?

— A, da, a răspuns Whitney. Avea de gând să ți-o dea înapoi când ieșeai.

Ethan cumpărase camioneta la mâna a doua când începuse să lucreze pentru Shark. Întotdeauna plănuise să-și cumpere altă mașină mai bună, dar văzând-o acum, a simțit că i se potrivea mai bine decât ceva elegant ca BMW-ul lui Blake.

— Eu am crezut c-o să o vândă și-o să-și ia în schimb ceva mai practic.

— În niciun caz. A trebuit să-i facă tot felul de reparații ca s-o mențină în funcțiune. Frâne noi. O pompă de benzină nouă. Alternator. Nu-mi mai amintesc ce-a mai fost. Transmisia, cred.

— Transmisia? Ar fi ieșit mai ieftin dacă-și lua o mașină nouă.

— A vrut să-ți facă o surpriză, a spus Whitney ridicând din umeri și zâmbind larg.

Camioneta abia încăpuse pe lățime în garaj, dar spațiul era adânc, așa că era suficient loc în spate pentru o bicicletă, un răcitor de apă și câteva cutii de depozitare. S-au strecurat pe lângă camionetă și au găsit acolo cutiile lui Ethan, împinse în colțul îndepărtat, separate de celelalte lucruri. Whitney l-a ajutat să treacă prin ele. Ea i-a găsit costumul împăturit într-o pungă mare de plastic de la curățătorie.

Ethan a continuat să scotocească. A găsit o pereche de blugi mai vechi, un hanorac, niște bocanci cu talpă groasă. A mai căutat și a găsit și niște boxeri. I-a spus lui Whitney că vrea să-și schimbe hainele. Voia să scape de denimul hainelor de la pușcărie.

— O să aștept în hol, a zis ea, după care a adăugat: Desigur, te-am văzut deja dezbrăcat, așa că nu mai ai nimic de ascuns.

El a râs și și-a scos tricoul.

— Rămâi, dacă vrei. Ce-mi pasă mie?

Whitney a zâmbit și a plecat.

S-a întors după un minut cu un sac de gunoi pentru hainele schimbate.

— Arăți mai bine, a remarcat ea.

Se simțea mai bine. Purtase blugi în fiecare zi a ultimilor cinci ani și totuși, cumva, în ăștia se simțea mai comod. Vechea lui bluză de sport, bocanci cu bombeuri oțelite, toate-i veneau mănușă.

— Uite, i-a arătat Whitney, aplecându-se și scoțând ceva dintr-o cutie. Ar trebui să porți și asta.

Era o geacă de piele pe care o purtase când lucra pentru Shark.

Ethan a ezitat. Își cumpărase geaca din primii bani câștigați. Voia să arate într-un anumit fel. Cool. Dur. Acum părea că face parte dintr-o costumație. O uniformă. Asemenea lui Blake, care apăruse astăzi arătând ca unul ce vrea să fie un gangster, Ethan își cumpărase geaca din dorința de a intra în pielea personajului.

— Hai s-o luăm cu noi, a zis el în cele din urmă.

Când au ajuns la ușă, Whitney s-a oprit.

— Ah, da, voiai să vorbești cu vecinul ciudat al lui Abby.

— Poate c-o fi văzut ceva util. Oameni care au venit sau au plecat. Cine e?

Era reprezentantul de vânzări al unei companii farmaceutice, i-a explicat fata.

— Mai vine pe la Dark Secrets uneori. Cred că îi vindea lui Shark medicamente pe rețetă, înainte să strângă compania șurubul. Nu e tocmai unul dintre obișnuiții barului, dar dă bacșișuri mari, iar ăsta e un detaliu pe care fetele îl țin mereu minte.

Odată, într-o zi cu vânzări slabe, Abby îi povestise că își căuta o locuință nouă, iar el îi zisese că peste drum de el era o casă nelocuită.

— N-aș spune că eram prietene cu el, dar îl mai îngăduiam pe lângă noi pentru că ne dădea din când în când mostre farmaceutice.

Când Ethan a ridicat din sprâncene, ea a ripostat:

— Ce e? Că tu oi fi vreun sfânt, prietene.

— Corect!

Capitolul 24

Ethan

41 de ore, 25 de minute rămase

Vecinul i s-a prezentat din nou lui Ethan. Le-a făcut semn să vină la etaj. Apartamentul lui era identic cu al lui Abby, deși nu și-l decorase nici pe departe la fel de frumos. Avea probabil 30 și ceva de ani, ceva mai în vârstă decât Ethan, însă frizura foarte atent aranjată dădea impresia cuiva care încerca din răsputeri să arate mai tânăr decât era.

S-a oferit să le facă o cafea sau un ceai și a părut afectat de refuzul celor doi, ca și cum s-ar fi așteptat la o vizită de socializare.

— Vreți să luați loc?

— Nu, a răspuns Ethan.

— Nu putem să stăm mult, a intervenit Whitney. Speram doar să ne spui de vreun lucru pe care poate că l-ai văzut în casa lui Abby.

— Păi, în noaptea în care… ăă… s-a întâmplat, a început el, găsindu-și greu cuvintele, am auzit-o certându-se cu iubitul ei.

— Iubitul ei? a întrebat Whitney. Avea un iubit?

S-a uitat la Ethan cu o privire care spunea: *Dacă ar fi avut un iubit, aș fi știut.*

— Păi, a continuat Robert, l-am văzut acolo de multe ori. De vreo două luni, cel puțin.

Ethan s-a dus la fereastră în timp ce asculta. Lăsaseră o lumină aprinsă în apartamentul lui Abby, iar el putea să vadă direct în livingul ei. Bănuia că de la etajul de deasupra, tipul putea să vadă la fel de ușor și în dormitor.

— Oricine-o fi fost, a spus Robert, s-au certat. Știu că locuințele astea sunt apropiate, dar de obicei nu poți să auzi ce se întâmplă alături. Însă de data asta i-am auzit clar țipând.

— Le-ai spus și polițiștilor?

— Da. Detectivului. Un tip negru. Nu-mi mai amintesc cum îl chema.

— Taylor?

— Parcă da. Eram așa de îngrijorat, că i-am făcut o poză bărbatului când pleca.

Ethan s-a uitat lung la el. Avea o poză a criminalului?

— Ți-a trecut prin cap să vezi ce-i cu ea? a întrebat Ethan. Sau să suni la poliție?

— Cum ziceam, tipul nu era tocmai un străin. Iar Abby era încă în viață când a plecat. Storurile erau ridicate și am văzut-o mișcându-se prin casă. Dar mi s-a părut suficient de ciudat ca să fac poza. Acum îmi doresc să fi sunat la poliție.

Robert a mai explicat că la Abby încă erau aprinse luminile când se dusese el la culcare.

— A doua zi, când m-am trezit, am plecat la cabana mea din California. N-am știut că s-a întâmplat ceva până în ziua următoare, când m-au sunat polițiștii ca să-mi pună niște întrebări. Am venit repede înapoi ca să le arăt poza și să le spun ce știam.

Robert le-a mai povestit că în ultimele trei săptămâni fusese plecat în interes de serviciu. Se întorsese acasă doar pentru

înmormântare.

— Mă simt cam aiurea să stau aici, a urmat el, știind ce s-a întâmplat peste drum de mine. Mă gândesc chiar să vând casa asta.

Lui Ethan inima îi bătea repede și simțea un fel de anxietate bolnăvicioasă în stomac.

— Ai o copie după poza aia? l-a întrebat pe Robert.

Robert a urcat scara care ducea la etajul al doilea. Ethan și Whitney s-au uitat unul la celălalt. Whitney avea o expresie deznădăjduită și confuză pe față, iar Ethan putea doar să presupună că și el arăta la fel de îndurerat.

S-a dus după Robert pe scară.

— Oh! a exclamat Robert, surprins să-l vadă. Coboram eu cu poza.

I-a întins lui Ethan o fotografie printată pe hârtie lucioasă. O privire cu coada ochiului i-a arătat lui Ethan că Robert avea un computer desktop și o imprimantă laser.

Poza fusese făcută dintr-un punct de observație înalt, probabil de la etajul al doilea al apartamentului. În imagine se vedea un bărbat, pe la 35 de ani, care ieșea din casa lui Abby. Fotografia era de bună calitate, având în vedere că fusese făcută noaptea și fără ca omul să știe. Distanța focală fusese micșorată. Lumina de la intrarea casei lui Abby era aprinsă, așa că tipul era complet luminat. Păr negru. Chipeș. Maxilare pătrățoase. Bine clădit.

Se poate să fi fost surprins într-un moment nefavorabil, dar după față și după postură lăsa impresia cuiva care se uită dacă nu-l vede cineva plecând de acolo.

Arăta ca tipul de nemernic charismatic care se duce la un club de striptease și o agață pe una dintre dansatoare.

Ethan a simțit că i se face greață când s-a gândit la sora lui cu individul ăsta.

Whitney a urcat și ea la etaj.

— L-ai mai văzut pe tipul ăsta până acum? a întrebat-o Ethan.

— Nu cred.

— La club?

— Poate, a răspuns ea. Vin mulți acolo. Știi și tu cum e.

Ethan s-a așezat la biroul pe care se afla computerul.

— Să ne întoarcem jos, unde e mai confortabil, a propus Robert.

Ethan la ignorat. Ținea fotografia cu ambele mâini, privind fix la ea. Mâinile îi tremurau.

— La ce oră a fost făcută asta?

— La miezul nopții. Puțin după. Ora nu apare pe prinț, dar aparatul meu înregistrează orele la care sunt făcute pozele.

Ethan s-a uitat prin cameră. Aparatul foto se afla pe noptieră. Nu știa nimic despre camerele fotografice, dar asta părea să fie una scumpă.

S-a dus la fereastră și a tras jaluzelele. S-a uitat la apartamentul lui Abby. La etajul de sus, storurile erau deschise, astfel că el putea să vadă direct în dormitorul ei. De aici, putea să vadă parțial și la primul etaj, dar unghiul nu era deloc bun. Ușa de la intrare era vizibilă clar, unghiul fiind aproape identic cu cel din fotografie.

Încerca să stabilească de unde făcuse Robert poza. Din cauza măririi, nu prea putea să-și dea seama.

Robert s-a apropiat de Ethan și a arătat spre poză.

— Cum ziceam, deja le-am spus polițiștilor despre asta. Nu știu ce au făcut cu poza.

Ethan nu și-a ridicat privirea din fotografie. Dar când Robert s-a apropiat de el, ochii i s-au mutat spre picioarele acestuia. Pe covor erau niște urme, ca și cum ar fi stat acolo un lampadar sau ceva similar. A numărat trei urme –, fiecare cam de mărimea unei monede de 25 de cenți –, înainte ca Robert să-și miște picioarele și să acopere două dintre ele.

Ethan l-a privit lung. Erau incomod de aproape unul de celălalt.

— Ai un aparat fain, a remarcat el. Faci multe poze?

— Uneori. E un hobby. Călătoresc prin tot statul. Și prin California. Îmi place să iau aparatul cu mine și să văd ce găsesc interesant de pozat.

— Ai și unele atârnate pe pereți?

S-a uitat în jur, observând ce se afla în cameră: o ușă de debara, o baie, biroul și computerul. Nicio poză pe pereți.

— Le pun în cabană, a răspuns Robert.

— Desigur.

Ethan s-a dus la debara și a deschis-o.

— Nu. Hei! Ce naiba faci?

În debara se afla trepiedul, în poziție verticală, cu cele trei

picioare desfăcute la aceeași distanță ca și cele trei urme de pe covor.

Robert s-a apropiat grăbit de el.

— Asta e casa mea. Nu poți să…

Ethan s-a întors brusc, cu pumnul strâns. I-a tras lui Robert o lovitură rapidă și grea în figură, iar omul a căzut pe spate ca și cum ar fi alunecat pe gheață.

Surprinsă, Whitney a scos un țipăt scurt.

Robert zăcea pe podea și avea imprimat pe obraz un semn roșu de forma unui pumn. Ethan îl lovise tare, dar nu atât de tare cât ar fi putut. Un pumn tras cu toată forța era un mod bun de a trimite la spital pe cineva. Sau de a-ți frânge singur mâna.

Ethan s-a uitat la Robert o secundă, ca să se asigure că respira.

— De ce-ai făcut asta? l-a întrebat Whitney.

Ethan nu i-a răspuns. S-a așezat la birou și a început să-i deschidă sertarele. A găsit o serie de dosare de arhivare, toate etichetate și organizate alfabetic. A scos câteva afară și fiecare era dedicat câte unui client diferit pentru vânzările sale farmaceutice. Apoi a deschis sertarul din mijloc și a găsit ce căuta. Acolo, într-un vălmășag de pixuri, agrafe și cărți de vizită, era un plic alb, mare pe care scria cu litere mari de tipar *ABBY.*

În plic erau și alte fotografii. Câteva erau cu ea stând de vorbă cu bărbatul pe care-l pozase Robert plecând de la ea de-acasă. Cei doi erau așezați fie la masa din bucătărie, fie pe canapea, și discutau. Puteau să fie un cuplu sau el putea să fie un comis-voiajor care face reclamă la un produs de dedurizare a apei. Nu era nimic romantic în acele poze.

Dar în timp ce răsfoia fotografiile, imaginile au devenit pornografice. Abby în chiloți. Abby goală. Abby făcând sex cu bărbatul din celelalte imagini, stând deasupra lui cu spatele la aparat, unghiul de poză fiind numai bun ca să-i arate profilul unui sân. Fața bărbatului era vizibilă, chiar mai clară decât în poza pe care i-o arătase Winther.

— Oh, Doamne, a exclamat Whitney. *Nemernicul* ăsta e bolnav.

Îngrețoșat, Ethan s-a lăsat pe spătarul scaunului și s-a uitat în sus la Whitney. În ochii ei se vedeau lacrimi. Fata i-a pus mâna pe umăr.

— Ce facem? a întrebat ea.

— Nimic, a răspuns Ethan, clătinând din cap.

— Ar trebui arestat. Crezi că el…

N-a terminat, dar Ethan știa ce voia să întrebe. S-a uitat la Robert, care zăcea inconștient pe podea. Îi venea greu să-l vadă pe individ profitând de Abby.

— Nu, a spus Ethan. Nu e el.

Doar un voyeur jalnic și singuratic.

Probabil că avusese intenția să-i ajute pe polițiști, dar nu le putea spune ce făcea el de fapt. Așa că a inventat o poveste trasă de păr despre faptul că-l pozase pe individ din grijă pentru Abby.

Ethan s-a întrebat dacă cei doi se certaseră într-adevăr. Și dacă Robert avea vreo poză din timpul disputei. A rugat-o pe Whitney să-l ajute să caute alte poze prin computer și în aparatul foto. Memoria camerei era goală – nicio fotografie. Iar computerul era protejat cu parolă. Niciunul dintre ei nu știa suficient despre computere ca să încerce măcar s-o spargă.

Ethan a pus pozele la loc în plic și l-a îndoit pe jumătate. L-a băgat în buzunar, unde se făcuse aglomerație: cărțile de vizită ale lui Daryl și Taylor, bilețelul cu numărul de telefon al agentului FBI, formularul de identificare a deținuților primit de la Daryl și cartea de joc pe care i-o dăduse Blake ca să poată intra la jocul de poker. A mai scotocit prin sertare după ceva în care să le pună pe toate și a găsit un plic mare, gol, cu o adresă de returnare gata imprimată într-un colț. A băgat toate cartonașele și hârtiile în el și l-a pus într-un buzunar, lăsând doar pozele cu Abby în celălalt.

Între timp, Whitney a căutat prin sertarul noptierei. A venit de-acolo cu o mână de flacoane cu pastile. Avea și un săculeț alb de hârtie de la o farmacie și a vârât toate flacoanele acolo, apoi a pus punga în poșetă.

— Lua-l-ar dracu’ de nemernic, a spus ea și au plecat lăsându-l inconștient pe podea.

Capitolul 25

Ethan

40 de ore, 41 de minute rămase

Au luat niște mâncare thailandeză și s-au dus la Whitney ca să se pregătească pentru slujba de pomenire. Niciunul dintre ei n-a mâncat mare lucru. Amândoi au tăcut, vlăguiți de toate câte se întâmplaseră și neliniștiți în privința ceremoniei.

Când Whitney l-a întrebat ce intenționa să facă, n-a vrut să-i dezvăluie că plecase de la închisoare în dimineața aceea cu gândul să încerce să-l găsească pe ucigașul lui Abby. Acum, că ieșise și începuse să facă săpături, perspectiva de realizare a acelui obiectiv părea imposibilă. Se simțea cu totul depășit de situație, ca și cum ar fi înotat în larg, fără să zărească țărmul în nicio direcție.

Whitney i-a pregătit masa de călcat, ca să-și calce costumul. S-a dus la duș în timp ce el se chinuia să netezească stofa. Efortul părea aproape inutil. Nu mai ținuse în mână un fier de călcat de cinci ani. I se părea ciudat că se putuse dezvăța de o asemenea activitate cotidiană, dar iată că nu mai știa cum se face.

Când Whitney a ieșit din duș, s-a dus și el la baie. A rămas sub dușul fierbinte, încercând să se bucure de căldură. De cinci ani nu mai făcuse duș de unul singur, iar în pușcărie temperatura și presiunea apei erau mereu capricioase. Apa era fie rece, fie fierbinte în draci și ori abia picura, ori avea presiunea unei instalații de sablat. Dușul nu i-a fost de prea mult folos, așa cum sperase. Nu se simțea deloc mai relaxat.

Când a ieșit din baie înfășurat într-un prosop, Whitney se apucase să-i calce costumul, cu mult mai mult succes decât el. Acum nu mai avea nicio cută. Și ea era înfășurată într-un prosop și avea și unul în jurul capului. Ethan i-a mulțumit, iar ea i-a zâmbit. Picioarele ei, abia acoperite, erau bronzate și musculoase. Gâtul, expus acum de părul ridicat și prins sub prosop, era lung și presărat cu broboane de umezeală.

— Să știi că m-am spălat cu șamponul tău, a anunțat-o el. Și cu gelul de duș.

Whitney s-a aplecat spre el și și-a apropiat fața de gâtul lui.

— Miroase bine pe tine, a răspuns ea râzând.

— Cred că n-ar fi indicat să mă întorc la pușcărie mirosind așa.

Whitney a chicotit și a scos fierul din priză, lăsându-l să se

răcească pe masa de călcat. S-a dus în dormitor, iar Ethan și-a îmbrăcat costumul. Cămașa albă cu nasturi era fixă pe corp, iar mușchii – mai voluminoși decât altă dată – se umflau sub țesătură. Gulerul era și el strâns și nu s-a simțit prea comod când și-a mai legat și cravata la gât. Ca și cum și-ar fi vârât capul în lațul ștreangului. Pantalonii erau mulați, iar sacoul îl strângea la umeri. Avea senzația că dacă s-ar fi încordat, i-ar fi sfâșiat spatele. Iar pantofii ăștia îi făceau mereu bătături dacă îi purta prea mult.

Whitney încă nu terminase pregătirile, așa că a ieșit pe balcon. Avea un apartament minunat cu un dormitor nu la fel de mare ca al lui Abby, dar la fel de drăguț. Era într-un bloc înalt, iar priveliștea era spectaculoasă. De pe balcon, puteai să vezi râul Truckee și centrul orașului Reno. Soarele apunea și cazinourile își aprinseseră firmele în lumina ce căpăta nuanțe cenușii. Cerul era plin de nori, cu tente de roz în amurg. Culoarea se schimba în fiecare secundă în timpul apusului, transformându-se în roșu-aprins, apoi în stacojiu-închis – aproape sângeriu –, înainte de a deveni purpuriu, astfel încât norii au rămas ca niște cocoloașe vineții.

Ethan trăia într-o lume fantastică. De dimineață, se trezise într-o celulă, așa cum se trezise în fiecare zi din ultimii cinci ani, iar acum stătea aplecat peste balustrada unui balcon, privind orașul. Astăzi, văzuse cum este ucis un om. Îl făcuse knockout pe altul. Stătuse peste petele din locul în care sora lui pierduse doi litri de sânge.

Chiar și mai straniu, nimic din cele aflate despre sora lui nu avea vreo noimă. De ce preluaseră cei de la FBI cazul? De ce aveau nevoie să o declare moartă? Cine era bărbatul din fotografii? De ce nu i-a spus Taylor nimic despre el? Cine – dacă într-adevăr fusese cineva – îl ajutase să iasă din închisoare? Cine naiba era omul din sedan care îl urmărea?

Și cea mai importantă întrebare dintre toate: era oare vreo șansă ca Abby să fie de fapt în viață?

Whitney a ieșit și ea pe balcon. Se îmbrăcase cu o rochie neagră, simplă și pantofi negri cu toc înalt. Avea părul lăsat pe umeri și drept, aranjat sobru. Se machiase decent. Arăta foarte diferit de dansatoarea spectaculoasă pe care o văzuse pe scenă în dimineața aceea, dar, dacă așa ceva era posibil, arăta și mai uluitor.

— Arăți prezentabil, a remarcat ea.

Mai aveau câteva minute până la plecare, iar Whitney l-a întrebat dacă vrea să bea ceva.

— Nuu, a răspuns el. E mai bine să respect regulile.

— Nu ai voie să bei un pahar măcar?

— Fără băutură. Fără droguri. Fără condus mașina.

Le număra pe degete, exact cum făcuse Daryl dimineață.

— Nu părăsesc statul. Fără arme. Nicio infracțiune de niciun fel.

— Am impresia, a răspuns fata râzând, că lovirea cu pumnul a unui pervers intră la categoria infracțiuni.

— Mă rog. Cinci din șase nu-i așa rău.

Aerul de pe balcon devenea tot mai rece cu fiecare secundă, așa că s-au întors în apartament. Nici ea n-a băut nimic. S-a așezat pe canapea, picior peste picior, iar el, perpendicular față de ea, pe brațul scurt al L-ului, încercând să nu se uite la picioarele ei.

— Să nu te superi că te-ntreb, a început el, dar cum ați ajuns tu și cu Abby să lucrați la Dark Secrets? Nu m-aș fi așteptat la așa ceva. De la niciuna dintre voi.

Whitney a țuguiat buzele și a clătinat din cap. I-a explicat că s-au dus împreună să lucreze la club. Niciuna dintre ele nu se descurcase prea bine la colegiul comunitar. Whitney urmase cursuri de asistentă medicală, dar a simțit că nu era făcută pentru o astfel de carieră, iar Abby era plictisită de cursuri care repetau ce învățase deja în liceu. Au făcut cereri de angajare la club mai întâi dintr-un capriciu, iar apoi, după ce au văzut câți bani se pot câștiga, s-au gândit să rămână câțiva ani, să câștige niște bani și să se retragă. Întotdeauna i se păruse cumva ca un joc – o aventură amuzantă în care erau angrenate ea și Abby.

— Fără Abby, nu prea mai știu ce caut acolo.

Ethan a ascultat fără să comenteze. Nu voia să facă pe lupul moralist. Doar și el lucrase la club.

— Că să fiu sinceră, e destul de palpitant. Îi ai pe bărbații ăia în palmă. Te face să te simți cumva… cum să zic… puternică. E măgulitor, într-un fel. Înainte să intri în tură, în cea de noapte, când e nebunie, dai pe gât două shoturi, poate iei și o pastilă, și toată noaptea e un mare party în care totul e ca în ceață. Dansezi, zâmbești și, știi, ești high, și între timp bărbații îți dau bani cu nemiluita.

Ethan s-a gândit la perioada în care lucrase și el la Shark. În cea mai mare parte, jobul părea într-adevăr că un party. Și abia a doua zi dimineață punea sub semnul întrebării ce făcuse în noaptea de dinainte.

— Uneori, a continuat Whitney, e destul de scârbos totuși. Când te oprești să te gândești la ceea ce faci. Sau într-o tură de zi cu clienți puțini. Când apare câte-un pervers în șort de baschet subțire, fără chiloți, care vrea dansuri în poală unul după altul.

S-a înfiorat și a adăugat:

— În zile de-astea, nu mă simt cu mult mai bine decât o prostituată.

— V-ați dat vreodată întâlnire cu indivizi care veneau la bar? Cum ar fi individul ăsta din poze. Crezi că era de la club?

— Abby nu se întâlnea *niciodată* cu tipi care veneau la bar. Sau cel puțin nu mi-a spus. Eu m-am întâlnit odată cu un tip de la club. Mare greșeală. N-am s-o mai repet niciodată. Cu mult timp în urmă. Dumnezeule, nici n-aș putea să-ți spun când a fost ultima dată când m-am culcat cu cineva.

Ethan a ezitat și apoi a comentat:

— Pariez că aici te-am întrecut.

Capitolul 26

Ethan

38 de ore, 21 de minute rămase

Casa mortuară era mai aglomerată decât se așteptase Ethan. Mama lui era acolo și se străduia să întâmpine lumea, dar nu părea să fie în stare să se achite de sarcină. Își pieptănase părul și își dăduse cu niște fond de ten, dar arăta ca și cum nu voia nimic altceva decât să se întoarcă pe canapeaua ei și să privească în gol. Stătea de vorbă cu cineva, iar el și Whitney s-au strecurat pe lângă ea. Privirile nu li s-au întâlnit, dar Ethan știa că îl văzuse.

În aer se simțea un parfum sintetic greu. În lumina slabă din

încăpere, cu greu reușea să recunoască pe cineva. Unele dintre femeile prezente erau clar de la club, machiate excesiv și cu fuste prea scurte pentru această ocazie. Nu aveau talentul lui Whitney de a se adapta la medii diferite.

Alții se poate să fi fost colegi de clasă, dar Ethan nu îi recunoștea. Era într-o cameră plină de străini și totuși avea senzația că oamenii îl privesc și vorbesc despre el.

— Ăsta-i fratele ei, a auzit-o șoptind pe o femeie, ăla din pușcărie.

Era acolo și un sicriu, lucru pe care Ethan nu-l înțelegea. Era făcut din lemn băițuit într-o culoare întunecată, cu elemente decorative din aur fals și era așezat lângă ceea ce părea să fie elementul central al ceremoniei: un etalaj de fotografii și o masă cu obiecte importante, cum ar fi un ursuleț de pluș de când era Abby mică, pompoanele de majoretă și câteva bijuterii. Erau și două dintre cărțile ei preferate din copilărie: *Monstrul de la sfârșitul cărții,* pe care Ethan i-o citise de nenumărate ori când ea n-avea decât doi-trei ani, și *Jocurile foamei,* de care fusese obsedată în liceu.

Pe un panou de plută erau prinse câteva zeci de fotografii: imagini cu Abby în toate perioadele vieții ei, de la fetița cu pistrui la femeia matură și frumoasă, cu un zâmbet uluitor. Într-una dintre poze, purta o robă albastră de absolvent, cu toca aranjată strâmb pe frunte și canaful aproape intrându-i în ochi. În alta, ea și Whitney pozaseră împreună, una în rochie verde, alta în rochie roz, probabil pentru balul de absolvire, la care Ethan nu fusese de față. Din poze nu reieșea nicicum că Abby lucrase ca stripteuză. Iar aici, la fel ca acasă la mama lui, nu era nicio poză cu Ethan.

Jumătatea de sus a sicriului era deschisă și pe partea laterală a acestuia era un bilet prin care participanții la ceremonie erau invitați să lase acolo suvenire, orice le aducea aminte de Abby. Sicriul, explicau instrucțiunile, avea să fie închis înaintea înhumării de a doua zi. Înăuntru era o varietate de obiecte: poze, un ambalaj de ruj, cărți poștale, CD-uri.

Ethan a ajuns într-un colț al încăperii de unde se uita la oameni. Îl căuta din priviri pe tipul din fotografii, dar nu l-a văzut. În serialele de televiziune se spune mereu că ucigașilor le place să ia parte la slujbele de pomenire – era palpitant să vadă consecințele faptelor lor –, dar din câte-și putea da seama, toți

de-acolo păreau oameni normali.

I-a trecut prin cap că poate sedanul pe care-l zărise mai devreme o fi acolo, așa că s-a dus în parcare ca să verifice. Nu se aștepta să vadă mașina, dar măcar căutarea acesteia îi oferise un pretext ca să iasă câteva minute. S-a plimbat printre mașinile parcate, inspirând aerul rece. Nu a văzut niciuna care să semene cu sedanul, dar încă nu era pregătit să se întoarcă înăuntru. A ocolit clădirea și în spate a găsit o rampă de încărcare și un angajat al casei funerare care fuma o țigară. Când l-a văzut pe Ethan, a aruncat-o și s-a întors să intre în clădire. Ușa din spate avea o tastatură numerică și, ca s-o deschidă, a tastat un cod. Ethan nu putea să vadă numerele pe care apăsase, dar era îndeajuns de aproape ca să-i urmărească mișcarea degetelor.

Auzea traficul de pe autostradă și vedea strălucirea firmelor cu neon ale cazinourilor. Cerul era în continuare înnorat și părea să reflecte luminile orașului, alcătuind o boltă cenușie leșioasă de la un orizont la celălalt.

Whitney a venit după el afară.

— Ești bine? a întrebat ea.

— Nu. Tu?

— Nici eu.

Au rămas tăcuți, apoi Whitney l-a luat de braț.

— Haide, să plecăm de-aici.

În drum spre mașină, Ethan s-a oprit.

— Mă duc să-mi iau rămas-bun de la mama, a zis el și s-a întors.

Whitney l-a însoțit și au găsit-o înăuntru, privind lung în sicriu.

— Mamă, a atenționat-o el încetișor.

Ea l-a privit în ochi. Făcuse un efort să-și acopere cu fond de ten fața trasă, dar tot arăta ca o femeie care își trăiește cele mai urâte săptămâni ale vieții.

— Eu și Whitney o să plecăm, mamă. Ne întoarcem mâine.

Când să plece, ea i-a rostit numele.

— Te-a iubit foarte mult. Încă de când era bebeluș, se uita la tine de parcă tu ai fi pus luna pe cer. La mine nu s-a uitat niciodată așa.

A început să plângă. Whitney s-a dat la o parte ca să nu-i stânjenească.

— Și eu am iubit-o, a răspuns Ethan, cu vocea frângându-i-se.

Am simțit la fel…

— Ba nu. Nu știu dacă există admirație mai puternică decât cea cu care se uită o soră mai mică la fratele ei mai mare. Tu n-ai văzut asta niciodată.

Ethan și-a șters ochii.

— Știu că ai iubit-o, Ethan. Poate că și iubirea unui frate pentru surioara lui e ceva special. Dar felul cum se uita ea la tine, felul cum se lumina ori de câte ori treceai pe la noi, tu le-ai luat ca pe ceva de la sine înțeles. Și pe ea ai considerat-o ceva de la sine înțeles.

Ethan a privit-o lung, dorindu-și să fi fost genul de fiu care să-și consoleze mama, care știa să-i spună cuvintele potrivite pentru a-i ușura durerea.

Dar n-a spus nimic, iar ea s-a întors și s-a îndepărtat.

Capitolul 27

Ethan

36 de ore, 37 de minute rămase

Întors acasă la Whitney, Ethan și-a scos cravata de la gât și a atârnat-o peste masa de călcat, care rămăsese nestrânsă în living. Tot acolo și-a lăsat și sacoul și și-a desfăcut nasturii de sus ai cămășii. S-a așezat pe canapea și a început să-și maseze tâmplele.

Whitney s-a schimbat în pantaloni de trening și un tricou cu AC/DC. S-a dus la frigider și a adus două beri. De data asta, Ethan n-a mai obiectat.

Două din șase reguli încălcate.

Whitney s-a întins pe canapea, cu un picior peste celălalt. Era desculță și avea unghiile vopsite cu roșu. Ethan se simțea secătuit, ca și cum toată energia i se scursese printr-o rană invizibilă. Nu mai băuse alcool de cinci ani, și fiecare sorbitură îi încălzea stomacul. Simțea furnicături răspândindu-i-se în membre. S-a uitat la sticlă. Nici pe jumătate golită.

— Simt că mă amețesc din asta, a mărturisit el și a râs forțat.

Whitney își ținea sticla între picioare.

— A fost o chestie tare ciudată, nu-i așa? a comentat ea. Ceremonia aia.

Ethan a încuviințat și a mai luat o gură de bere.

— Nu-mi vine să cred că nu mai e, a continuat Whitney. Cred că așa spun oamenii mereu când moare cineva. Dar chiar nu am senzația că a dispărut.

Ethan era de acord cu ea. Indiferent dacă ancheta rămăsese sau nu deschisă, fără să poată vedea un cadavru, era greu să accepți că murise. La naiba, chiar și o urnă cu cenușă ar fi fost mai convingătoare. Dar un panou de plută cu fotografii și un sicriu plin de mărunțișuri? Nu era de ajuns.

S-a întrebat dacă nu cumva, ținând cont de tot ce auzise de la maică-sa și de la detectivul Taylor, nu putea să accepte, la nivel emoțional, moartea lui Abby pentru că pur și simplu își dorea să nu fie adevărat. Se tot pomenea sperând că sora lui o să-și facă apariția vie și nevătămată. Aproape sigur nu făcea decât să se amăgească, dar nu reușea să scape de senzație.

— Toată povestea asta mă derutează. Niciun cadavru. FBI-ul îi spune mamei să o declare moartă. Tipul ăsta din fotografie. Nici măcar tu nu știai despre el, așa-i?

— E puțin cam ciudat că Abby nu mi-a spus că avea un iubit.

— Dacă asta era.

— Ce altceva ar fi putut să fie?

Ethan a clătinat din cap. Văzuse pozele. Dacă tipul nu era iubitul ei, nu-i pica deloc bine să se gândească măcar la alte posibilități. Un client care plătea? Nu-i venea să creadă că Abby ar fi făcut așa ceva, dar oricum fusese șocat și când ea devenise stripteuză.

— Știi, până și faptul că am fost lăsat să ies din închisoare în weekendul ăsta îmi dă senzația că se întâmplă ceva despre care nu știu nimic. Toată lumea pare surprinsă ca naiba că nu sunt în arest la domiciliu sau că nu am un paznic după mine tot timpul.

S-a ridicat și s-a dus spre ușa culisantă a balconului. Luminile orașului străluceau în întunericul de dincolo de geam. În reflexie, o vedea pe Whitney pe canapea.

S-a gândit la ce-i spuseseră Jack și Daryl în dimineața aceea. *„Să nu faci vreo prostie. Răzbunarea n-o să rezolve nimic. Ai un viitor în față*”.

— Mâine, a murmurat el, o să primesc niște răspunsuri.

— Ce?

— O să lămuresc povestea asta. O să aflu ce s-a întâmplat cu Abby. Îi datorez asta.

Whitney și-a coborât picioarele pe podea și s-a ridicat. Era prima oară când îi spunea lucrurile astea și fața ei a părut să se lumineze.

— Și cum o să reușești?

— O să încep cu agentul FBI despre care mi-a zis Taylor. Dacă ăla nu-mi spune ce vreau să aflu, am s-o iau de la început. Vorbesc din nou cu mama. Apoi cu polițiștii.

A făcut o pauză.

— O să vorbesc cu Shark.

— Nu ești detectiv, i-a amintit Whitney.

— Bineînțeles că nu-s, ce naiba! Dar pot să obțin răspunsuri. Ăsta-i un lucru la care mă pricepeam al dracului de bine.

I-a revenit fulgerător în minte momentul când îi dădea peste cap degetul mic unui tip. *„Okay, okay”,* spusese gemând omul, dar Ethan continuase și i-l rupsese, în timp ce omul țipa, Ethan l-a amenințat că-i rupe și degetul mare – cu toate că nici măcar ruperea primului deget nu fusese necesară.

— Tu chiar crezi că poți să lămurești toate astea? Într-o singură zi? Polițiștii și FBI-ul au avut la dispoziție trei săptămâni.

— Eu pot să fac lucruri pe care ei nu pot să le facă. Am obținut pozele de la nenorocitul ăla de vecin, nu? Ei ar fi avut nevoie de un mandat și ar fi fost nevoiți să se descurce printr-un noian de piedici avocățești.

— Și ce-o să faci, o să le forțezi mâna polițiștilor? Agenților FBI? Lui Shark?

Whitney punea la îndoială viabilitatea planului său, dar el își dădea seama că era entuziasmată – și ea voia să-l găsească pe ucigașul lui Abby.

Ethan a meditat serios la asta. Încă de când aflase că va primi permisie, întorsese pe toate fețele întrebarea: *Cât de departe era dispus să meargă?*

S-a uitat în ochii ei și i-a răspuns:

— Am de gând să fac tot ceea ce e nevoie.

Capitolul 28

Abby

Cu doi ani în urmă

Abby mergea pe coridorul cu ghișee de plexiglas. Pe partea ei erau vizitatorii, vorbind cu deținuții în receptoare ca de telefon. În cealaltă parte erau bărbații, tatuați, bărboși și duri. Chiar și cei mai mărunți dintre ei arătau înfricoșător. Câțiva deținuți au strigat-o din cealaltă parte. Vocile li se auzeau înfundat, dar le putea vedea fețele, auzea strigătele înăbușite de „Să-mi bag!” și „Hei, frumoaso!” O femeie venită în vizită la iubitul sau soțul ei a trântit receptorul în suport și a ieșit furioasă, vădit iritată că cel pe care-l vizita o fluiera pe fată.

Când venea în vizită, Abby era întotdeauna atentă la ce purta. Blugi largi, bluze lăbărțate, fără machiaj. Dar nu conta – vederea unei fete frumoase îi scotea din minți de fiecare dată.

Și-a găsit locul desemnat și a așteptat. Ethan a sosit după un minut. Nu-i făcea deloc bine să vadă că și el semăna cu ceilalți: dur, cu înfățișare aspră și rău. Răutatea i s-a înmuiat când a văzut-o, dar n-a dispărut complet.

— Bună, surioară, a spus el în telefon.

— Salut, fratele meu.

Și-a pus mâna pe sticlă, iar el a făcut la fel. Era un gest inutil – tot rămânea o distanță de vreo 30 de centimetri între palmele lor.

L-a întrebat cum merg lucrurile în închisoare și, ca de obicei, răspunsul lui a fost vag. Totul era bine. Nimic nou.

A întrebat-o despre școală, iar ea i-a răspuns la fel de evaziv. Nu voia să-i spună că picase la toate examenele din ultimul semestru pentru că nu se dusese la ore. Nu voia să-i spună că nu era făcută pentru colegiu.

Dar chiar era nevoită să-i spună ceva.

— Și mi-am luat un job nou, l-a anunțat ea cu reținere.

— Da?

— Te rog să nu te superi, a continuat ea, mușcându-și buza.

Ethan a așteptat. Sticla dintre ei era zgâriată și pătată de

mâinile altora.

— O să încep să lucrez la Dark Secrets. Ca dansatoare.

El a sfredelit-o cu privirea și, de data asta, Abby a fost recunoscătoare pentru bariera de sticlă.

— Nu-i deloc amuzant, Abby.

— Nu glumesc.

— *Nu* o să te duci să lucrezi la Dark Secrets.

— Ba da.

Ethan a pus receptorul pe suprafața biroului. Arăta de parcă furia pe care încerca să și-o înăbușe era suficientă ca să-l facă să omoare pe cineva. Și-a întors privirea într-o parte și a inspirat adânc de câteva ori pe nas, apoi a ridicat din nou telefonul.

— Abby, știu că, dacă îți spun să nu te duci, încăpățânată cum te știu, o să te duci doar ca să-mi faci în ciudă.

Ea a deschis gura să obiecteze, dar în spusele lui Ethan era un sâmbure de adevăr. De câte ori încerca să joace cartea fratelui mai mare și să-i spună ce să facă, ea se încăpățâna și își apăra poziția, hotărâtă să-i arate că nu mai era o mucoasă cu care putea să facă pe șeful.

— Dar nu vreau să te știu în preajma oamenilor ălora, a urmat el. Vorbesc serios. Poți să fii căpoasă următoarele zece dăți când o să-ți spun eu să faci ceva, dar ăsta-i momentul în care ar trebui să mă asculți.

— Dar și *tu* ai lucrat acolo.

— Și uite unde-am ajuns, a răspuns Ethan, ridicând brațele.

— Ethan, să știi că n-am de gând să jefuiesc cazinouri.

El a privit-o îndelung.

— Te rog. Fă asta pentru mine.

Iar ea și-a spus *„Păi asta fac”.*

— Îmi pare rău, i-a răspuns cu voce tare. Trebuie. Într-o zi o să înțelegi.

Ethan a izbit cu pumnul în masă. Gardianul care patrula prin spatele deținuților a ridicat privirea și și-a dus mâna la bastonul de la centură.

— Calmează-te, l-a îndemnat Abby.

— Dar-ar dracii, Abby. Îți jur pe tot ce vrei, dacă nu renunți la jobul ăla, nu te mai deranja să mă mai vizitezi vreodată.

A trântit receptorul în suport și a plecat.

Abby s-a ținut tare cât a trecut prin culoarul în care pușcăriașii o fluierau și prin punctele de control. În parcare, s-a

urcat în camionetă și a inspirat adânc. Și-a impus să nu plângă. Ethan o să treacă peste asta. O să se calmeze.

Dar în sufletul ei știa că nu se va întâmpla așa. Săptămâna următoare, prima lui întrebare va fi dacă acceptase slujba. Dacă îi va spune că da, va închide telefonul și va pleca.

Cât lucra la club, nu avea de ce să se mai întoarcă aici.

Capitolul 29

Ethan

34 de ore, 23 de minute rămase

Ethan stătea întins pe canapeaua lui Whitney, privind la tavanul învăluit în lumină albastră. Învelit în pătură, i se făcuse cald. Canapeaua era mai comodă decât patul din celulă, iar temperatura camerei era mult mai bună decât cea cu care era obișnuit. În celulă era frig iarna și foarte cald vara – rareori un mediu confortabil.

Dar în ciuda tuturor elementelor de confort cu care nu era obișnuit, Ethan nu putea dormi. Se tot uita la ceasul de la mână. Trecuse mai bine de o oră de când se culcase, însă în loc să se relaxeze, corpul lui se încordase și mai mult. Inima nu voia să-și încetinească bătăile. Îi spusese lui Whitney că urma să se trezească devreme, dar i se părea că-și irosește timpul întins pe canapea. Deja își consumase un sfert din intervalul de libertate. De ce să mai piardă încă șase ore și ceva așteptând până a doua zi?

S-a ridicat, și-a tras pe el blugii, apoi bocancii și bluza. Whitney avea un laptop pe masa din bucătărie și din fericire nu cerea nicio parolă. Era diferit de cele cu care era obișnuit – computerele din sălile de clasă de la pușcărie erau vechi, fără acces la internet –, dar s-a descurcat să deschidă un browser și să caute o bază de date cu hărți. A tastat adresa agentului FBI pe care o memorase când fusese în biroul lui Taylor și a studiat traseul. Era o plimbare de vreo cinci kilometri. Nu avea bani de taxi. S-a gândit să ia mașina lui Whitney, dar nu era sigur cum o

să reacționeze aceasta dacă-i lua mașina fără să-i spună și nici nu voia s-o trezească. Deja o deranjase suficient.

Și-a îmbrăcat geaca de piele. A avut senzația că îmbracă o uniformă, că intra într-un rol pe care îl mai jucase. Nu i se părea că i se potrivește. Nu mai era persoana aia. Dar nu avea de ales. Afară era frig și avea nevoie de ceva mai gros decât geaca de blugi de la pușcărie. Și-apoi, dacă era să afle ce i se întâmplase lui Abby, poate că trebuia să semene mai mult cu vechiul său eu.

A dat să-i lase lui Whitney un bilet, dar și-a zis că mai bine nu. Probabil că avea să se întoarcă înainte să se trezească ea. A deschis ușa apartamentului și a închis-o fără zgomot. Ușa s-a încuiat în urma lui.

Capitolul 30

Ethan

33 de ore, 53 de minute rămase

Ethan mergea pe străzile întunecate. De o parte și de alta, locuințe liniștite, cu luminile din față aprinse și cele de interior stinse. În fiecare dintre ele dormeau familii. S-a gândit la cum o fi să ai o viață normală, ca oamenii ăștia. A avut un moment de compătimire de sine, dar a alungat repede sentimentul. Singur își croise viața pe care o avea.

Deși a avut doar câțiva kilometri de parcurs, când a ajuns la strada pe care o căuta avea mâinile înghețate bocnă. Citea adresele imprimate pe bordură când ceva i-a atras privirea: pe alee, un sedan care semăna cu cel pe care-l văzuse mai devreme. Motorul era oprit și în mașină nu era nimeni. Ethan a verificat adresa.

Era casa lui Brian Hughes.

Un mister rezolvat.

Agentul FBI însărcinat cu investigarea uciderii lui Abby îl urmărise. Dar de ce?

Era o casă obișnuită. Garaj pentru două mașini. Pini în curtea

din față. Aleea care ducea la ușă, mărginită de tufișuri. A luat-o pe alee, încercând să se miște fără zgomot. Veranda era învăluită în întuneric. De o parte și de alta a ușii era câte un panou de geam mat, ca fereastra din celulă, și putea desluși o lumină slabă venind de undeva dinăuntru. Un televizor, probabil.

Chiar urma să facă asta? Să bată la ușa unui agent FBI în toiul nopții?

— Ai încercat să te ții scai de mine, bulangiule, a bombănit Ethan. Ei lasă, c-o să-ți arăt exact unde sunt.

A ridicat pumnul și a lovit în ușă. A apăsat de câteva ori pe butonul soneriei și apoi a bătut iar. Prin lumina intermitentă din interior, a întrezărit o mișcare. Ghicise bine: cineva se uita la televizor noaptea târziu.

Lumina de la intrare s-a aprins și Ethan a mijit ochii.

Ușa s-a deschis.

— Ce dracu se-ntâmplă aici? a întrebat bărbatul care a deschis ușa. E miezul no…

S-a oprit când și-a dat seama cine era în fața lui. Știa cine e Ethan. La rândul lui, Ethan l-a recunoscut și el.

Era bărbatul din fotografiile cu Abby.

Bărbatul – Brian Hughes – a afișat o jumătate de zâmbet. Nu era prietenos. Era un zâmbet ironic, ca și cum nu se putea abține. Putea să însemne o mulțime de lucruri, dar Ethan nu s-a putut gândi decât la unul singur: *Am futut-o pe sor-ta.*

Ethan a împins ușa cu un braț și l-a îmbrâncit pe agent cu celălalt. Zâmbetul sarcastic al lui Hughes s-a transformat în șoc.

— Stai puțin!

Avea un ton liniștitor, ca și cum ar fi încercat să calmeze un câine furios, dar era o diversiune – în timp ce vorbea, și-a dus mâna la spate și a scos de-acolo un pistol. Ethan s-a aruncat în față. L-a prins pe agent de încheietura mâinii înainte să apuce să țintească și i-a ținut brațul cât mai departe, astfel încât țeava era îndreptată deasupra umărului său. Ethan nu credea că Hughes voia să-l împuște – încerca doar să preia controlul înainte ca situația să degenereze. Dar acum, că Ethan îi apucase brațul, nu mai exista nicio cale de ieșire fără escaladare.

Cu brațul liber, Hughes a încercat să-i tragă un pumn în gât, dar Ethan și-a ridicat celălalt braț la timp ca să pareze stângaci lovitura. A înșfăcat brațul deviat cu mâna liberă și a ținut strâns lipită cealaltă încheietură de corpul lui Hughes. Corpurile lor era

apropiate, cu fețele la doar câțiva centimetri distantă. Ethan era în mod clar mai puternic, dar, ca agent FBI, Hughes trebuie să fi fost antrenat în lupta corp la corp. Ethan nu voia să-l subestimeze. Pe moment, se afla în avantaj, dar era posibil să nu dureze mult.

— Ethan! a spus Hughes cu o voce din care calmul dispăruse. Vreau să-ți s…

Ethan l-a lovit cu capul – cu forță – și în timp ce agentul se prăbușea pe spate, i-a smuls pistolul din mână.

Hughes și-a pierdut echilibrul și a căzut în fund. Ethan a trântit ușa în spatele lui și s-a repezit spre el, ținând pistolul de țeavă ca pe un ciocan. Tocmai agresase un agent FBI la el acasă și urma să suporte niște consecințe grave din cauza asta, dar în momentul ăla era atât de furios, încât nu-i mai păsa.

Hughes s-a târât în spate, cu un braț ridicat în semn de protest sau de autoapărare, ori poate și una, și alta. Ethan a aruncat pistolul cât colo, până lângă televizor. S-a temut că-l va folosi dacă îl mai ținea în mână.

— Stai puțin, a repetat Hughes. Pot să-ți explic.

Ethan a scos plicul din buzunarul gecii și i-a vârât în față una dintre poze.

— Explică-mi asta!

A lăsat pozele să cadă și l-a înșfăcat pe Hughes de gulerul bluzei de trening. A ridicat pumnul. Acumulase toată furia asta de când primise telefonul referitor la sora lui, de când se dusese la pușcărie, poate că încă de când se născuse. Era ca o mină și Brian Hughes tocmai călcase pe ea. Nu se mai putea opri – era pe punctul de a exploda.

— Eu te-am scos din pușcărie! a urlat Hughes.

Ethan a ezitat.

— Ce?!

— Am apelat la niște relații, oameni care-mi erau datori. Datorită mie ai ieșit din închisoare.

Ethan a încercat să proceseze informația primită.

I-a dat drumul la guler și s-a ridicat în picioare. Furia i se disipa – pentru moment, Hughes dezamorsase bomba.

— Tu ești îngerul meu păzitor? a întrebat Ethan.

— Îngerul *cum*?

Capitolul 31

Ethan

32 de ore, 25 de minute rămase

Ethan s-a așezat pe un fotoliu din living, unde se mai aflau un televizor cu ecran mare, câteva piese de mobilier și nimic altceva. Pereții erau zugrăviți într-un galben plictisitor, iar covorul era gros și neuzat. Totul părea destul de nou, ca într-o locuință de prezentare, însă decorată fără prea mult gust.

Hughes s-a întors din bucătărie cu două sticle de bere într-o mână, cu cealaltă ținând lipită de frunte o pungă cu legume congelate. A pus o bere pe măsuța din fața lui Ethan, iar el s-a așezat la capătul opus al canapelei.

— Mulțumesc, dar nu, a răspuns Ethan uitându-se lung la bere. Una dintre condițiile eliberării mele a fost să nu beau alcool.

— Pariez că n-ar trebui nici să ataci agenți FBI.

— Pariez că nici agenții FBI n-ar trebui să se culce cu stripperițe care lucrează pentru gangsteri.

— Touché.

Hughes purta pantaloni de trening și o bluză cu emblema Universității din Nevada. Ambele păreau noi-nouțe, de-ai fi zis că în drum spre casă se oprise pe la librăria universității. Tot ce era legat de el era bine pus la punct și șlefuit – o fațadă atent construită. Genul de nemernic după care o vedea pe Abby căzând în limbă.

Hughes adunase pozele și le pusese la loc în plic, care acum era pe măsuța de cafea.

— Vecinul ăla sinistru, a comentat el. E bolnav la cap.

— Știi de el?

— Detectivul de la poliția din Reno mi-a arătat o poză cu mine în fața apartamentului. N-am vorbit niciodată cu individul. Ceea ce a fost bine, având în vedere ce știa despre mine.

Ethan a tras aer în piept.

— Vrei să-mi spui ce mama dracului se întâmplă?

— Sunt impresionat că m-ai găsit. Și încă repede. Ai ieșit, de

cât, de 15 ore?

— M-ai ținut sub supraveghere. Credeai că n-o să te observ?

Hughes s-a arătat jenat.

— Să urmărești pe cineva e mult mai greu decât crede lumea. Ca s-o faci cum trebuie, ai nevoie de două, trei mașini.

— Și tu n-ai putut să obții atâtea?

— Nu, n-a fost niciun moment ceva oficial. Nimeni de la Birou nu știe că te-am ajutat să obții o permisie. Dar eram curios unde-o să te duci.

Ethan a așteptat în liniște. Hughes a zâmbit. Era aceeași expresie ironică, încântată de sine, pe care o avusese mai devreme.

— Voiam să ieși, a continuat Hughes, ca să începi să cercetezi moartea surorii tale. N-am știut c-o să vii să mă cauți. Cum m-ai găsit, totuși? Mi-ai văzut mașina? Ai pus pe cineva să o identifice după plăcuțele de înmatriculare?

Ethan nu voia să-i spună că îi zărise adresa pe Rolodexul lui Taylor. Hughes credea că venise în urma unei investigații, când de fapt era vorba de un grătar la care fusese la un moment dat Taylor. Până îi deschisese ușa, Ethan nici măcar nu-și dăduse seama că Hughes era tipul din fotografii.

— Am și eu sursele mele, i-a răspuns Ethan.

Hughes a părut să accepte explicația și a trecut mai departe. I-a zis că ancheta lui ajunsese într-un punct mort. Când auzise că Ethan făcuse cerere pentru permisie, dăduse câteva telefoane ca să se asigure că va primi permisia – fără să aibă echipă de pază. Știa că Ethan lucrase pentru Shark și că încasase o sentință de 20 de ani în loc să-l dea în gât. Dacă cineva putea ajunge suficient de aproape de Shark ca să afle ce se întâmplase, atunci Ethan era acela.

— Nu m-am așteptat să rezolvi cazul. Sincer, voiam să zgândări puțin tăciunii, că poate iese ceva la iveală și obțin niște indicii noi.

Ethan era derutat. Nu putea să așeze laolaltă toate piesele.

— Tu crezi c-a fost Shark? a întrebat el.

Hughes și-a dat ochii peste cap și s-a lăsat teatral pe spătarul canapelei, exagerându-și uimirea.

— Da! Dumnezeule, ai fost suficient de deștept ca să mă găsești, dar nu îndeajuns ca să-ți dai seama de asta?

Ethan a simțit că nemernicul ăla arogant îl călca pe nervi.

— Știu de ce e capabil Shark. Dar nu avea niciun motiv să o facă. Fără Abby, riscă să nu mai tac.

Hughes a răsuflat exasperat.

— Sora ta urma să-l dea în gât pe Shark, i-a explicat Hughes. A lucrat cu mine luni în șir, apropiindu-se tot mai mult de el. Urma să înceapă să poarte microfon, ca să încerce să ne aducă informațiile de care aveam nevoie ca să-l punem cu botul pe labe. Singurul motiv pentru care încă nu trecuse la faza asta a fost că, mă rog, e cam greu să porți un transmițător sub haine când jobul tău îți cere să le dai jos.

Ethan a simțit cum i se strânge stomacul, ca și cum în loc de intestine ar fi avut un cuib de șerpi, care se înnodau și se încolăceau unul în jurul celuilalt. S-a gândit la momentul în care Kicking Bird îi tăia beregata lui Anton. Și-a imaginat că pe scaun în locul lui Anton ar fi fost Abby.

— Ce naiba a fost în capul ei? De ce să facă una ca asta?

— Ca să te scoată din pușcărie.

Abby negociase condițiile eliberării lui Ethan, i-a explicat Hughes. Dacă le aducea dovezi suficiente pentru o condamnare, el ar fi primit imunitate.

Ethan s-a ridicat în picioare și a început să se plimbe prin fața televizorului.

— Eu oricum o să ies în doi ani. Dumnezeule, chiar dacă l-ai aresta pe Shark mâine, s-ar putea să dureze cel puțin doi ani până la proces. Iar ea a acceptat să treacă prin toate chinurile alea ca să mă scoată, cu cât, cu o lună mai devreme? Hai, maximum șase luni. Pariez că nu i-ai spus asta, nu?

— Știa cât mai aveai. Voia să facă tot ce se putea ca să fie de ajutor. A spus că nu conta dacă mai aveai zece ani sau doar o zi. A făcut-o pentru că te iubea.

Ethan s-a răsucit spre Hughes, de data asta cu pumnii încleștați.

— Ticălosule! Ai aruncat-o în ghearele monstrului ăluia.

S-a aplecat și a luat plicul de pe măsuță.

— În ce căcat ai intra dacă șefii tăi ar afla de povestea asta?

— Într-unul mare de tot. Și aș aprecia dacă n-ai spune nimic. Am ținut la Abby. Chiar am ținut.

Ethan și l-a imaginat pe Hughes în club, prefăcându-se că era un client obișnuit în căutarea unei fete pe care putea s-o

racoleze. Dacă n-o putea convinge să lucreze pentru el, măcar putea să se culce cu ea.

Îi venea să-l înșface pe agent și să-l lovească până nu mai mișcă. Și poate că nici atunci nu s-ar fi oprit.

Sau putea să ia fotografiile și să-l lase fără serviciu.

— Abby era uimitoare, a comentat Hughes. Era atât de plină de *viață*!

A regretat imediat felul cum își alesese cuvintele.

— Vreau să zic…

Ethan i-a arătat pozele și a spus:

— O să te duci pe copcă.

— Stai, a strigat Hughes venind după el în holul de la intrare. Ethan.

— Tu ai omorât-o! Tu ai întors-o împotriva lui Shark.

— Mai întâi și mai întâi, tu ai adus-o în preajma lui Shark, a ripostat Hughes. Dacă n-ai fi fost tu, ăla n-ar fi intrat în viața ei.

Cuvintele au avut asupra lui Ethan efectul unei lovituri fizice.

În hol era o oglindă. S-a uitat la reflexia lui: un mardeiaș solid, îmbrăcat în aceeași geacă de piele pe care o purta când lucra ca gorilă pentru fostul șef. A izbit reflexia cu pumnul. Cioburile de sticlă s-au împrăștiat pe gresie. Izbucnirea lui Ethan l-a făcut pe Hughes să tresară, dar n-a scos niciun cuvânt.

Ethan s-a sprijinit de zid. Și-a lăsat picioarele care tremurau să alunece de sub el și s-a așezat pe podea.

— Poți să fii furios pe mine. Dar ucigașul e încă în libertate. Într-acolo trebuie să-ți îndrepți furia.

— Ai dreptate, a răspuns Ethan, cu o voce molatică acum, aproape o șoaptă.

Mâna îi sângera. Tăietura era mică, dar printre degete se prelingea o cantitate surprinzătoare de sânge, umplându-i liniile din palmă. A închis pumnul și a frecat sângele între degete. Era alunecos.

Hughes s-a dus în bucătărie și s-a întors cu un șervet. Ethan l-a apăsat strâns pe tăietură și Hughes s-a așezat și el pe podea, rezemat de peretele din fața lui.

— Mi-a spus că nu avea încă nimic concludent, i-a zis Hughes, dar s-a oferit să găsească dovezi pentru noi, dacă făceam un târg pentru tine.

Ethan s-a simțit îngrețoșat. Cele mai multe dintre fetele de la club știau puține lucruri despre activitatea infracțională a lui

Shark. Desigur, știau că e angrenat în activități ilegale, dar nu știau detaliile. Singurul mod în care puteau să se apropie suficient ca să afle genul de informații dorite de Hughes era să devină un trofeu cu fotografia afișată pe peretele cu cuceriri ale lui Shark.

— Dacă ai fi ținut cu adevărat la ea, i-ai fi spus cât de fără rost erau toate astea.

Hughes a lăsat capul în jos.

— Uite ce e, încerc să fac lucrurile așa cum trebuie.

— Cum? Scoțându-mă din închisoare?

— Investigația legată de moartea lui Abby e blocată. Nu avem nimic concret. În cele din urmă, o să-l pot doborî pe Shark – am un om în interior, infiltrat adânc în organizația lui Shark. Dar omul meu nu știe despre Abby. Zice că n-a fost pus la curent în privința asta.

Ethan știa despre cine vorbea Hughes, dar pe moment s-a abținut să comenteze.

— Și ce te așteptai să fac eu?

— Nu știu. Cum am spus, investigația era blocată. Voiam să mai agit puțin lucrurile. Să introduc un element nou în ecuație.

— Te joci cu o lejeritate îngrozitoare cu viețile altora, a remarcat Ethan.

Și-a controlat tăietura. Hemoragia aproape că se oprise, lăsându-i pe mână o rețea de pete maronii.

— Ascultă-mă, nu m-am așteptat să afli despre mine, dar acum, că știi, s-ar putea să fie chiar mai bine. Fă-mi rost de orice informație poți despre Shark. Orice m-ar putea ajuta să deschid un dosar. Asta va fi răzbunarea ta – să-l vezi pe nenorocit în spatele gratiilor.

Ethan s-a ridicat, urmat de Hughes.

— De fapt, a continuat Hughes, incapabil să-și domolească entuziasmul din voce, tu știi atât de multe despre organizația lui Shark de dinainte, că nu prea mai ai nevoie să afli nimic. Cu omul meu în interior și mărturia ta legată de chestiile mai vechi, ar fi…

— Pe omul tău din interior îl cheamă cumva Anton?

Hughes a rămas înmărmurit.

— În locul tău, n-aș mai conta cine știe ce pe ajutorul lui, l-a anunțat Ethan cu o mână pe clanță.

A deschis ușa. Frigul s-a strecurat înăuntru ca un val de apă

înghețată.
— Trebuia să ia legătura cu mine azi. Unde e?
Ethan a pășit afară, luând cu el șervetul plin de sânge.
— Probabil că tot acolo unde e și Abby. Mulțumită ție.

Capitolul 32

Ethan

31 de ore, 42 de minute rămase

Ethan privea orașul de sus. Se afla în partea de vest, dincolo de McCarran, unde terenul se înalta și cartierele se întindeau până la poalele dealurilor. Spre nord, vedea centrul orașului. Cazinourile erau luminate cu neoane verzi și purpurii. Putea distinge blocul lui Whitney din apropierea râului. Își dorea să fi luat totuși mașina fetei. Frigul era tăios. Nu avea nici mănuși, nici căciulă. Doar un hanorac și geaca de piele. Și-a ridicat gluga și și-a înfipt adânc mâinile în buzunare.

Norii se împrăștiaseră în sfârșit, lăsând să se vadă stelele. Un avion a decolat de pe aeroport, înălțându-se repede peste dealurile de la est.

Spre sud, departe de celelalte cazinouri, se afla Galaxia, înalt și argintiu, parcă rupt dintr-un film de science-fiction, iar mai departe Neptune și Sandstorm, unul lângă celălalt, primul scăldându-se într-o lumină albastru-verzuie, al doilea răspândind o lumină oranj blândă. Se aflau la o distanță de câtiva kilometri. Undeva în Neptune, într-unul dintre apartamente, Blake supraveghea un joc de poker cu participanți dispuși să parieze sume mari de bani. Ethan avea nevoie de răspunsuri și nu știa de unde altundeva să le obțină.

A pornit în direcția aceea.

* * *

În cazinou te simțeai ca-ntr-o saună. A găsit un joc mecanic într-un colț și s-a așezat ca să se încălzească. Era epuizat. A întrebat-o pe chelnerița în costumație stridentă cât e ceasul și ea i-a spus că trecuse puțin de ora 3. Simțea că tremură și că-i

este foame. S-a gândit să caute un restaurant în cazinou și să-și comande ceva de mâncare – proteine ca să capete energie –, dar și-a dat seama că nu mai putea să aștepte. A pornit în căutarea ascensoarelor hotelului. Peste tot în jurul lui aparatele de păcănele făceau larma specifică, chemându-și clienții.

Locul era în întregime decorat într-o temă oceanică preluată din filmele de animație. Mocheta era colorată în acvamarin, cu desene cu pești, căluți-de-mare și caracatițe. Statuete cu aspect ieftin de sirene cu sutiene din scoici și tritoni înarmați cu tridente erau răspândite printre aparatele de jocuri. Meduze din sticlă stăteau atârnate de tavan, suspendate cu niște sârme. Exista și un acvariu masiv care îl făcea de rușine pe cel din biroul lui Shark. Era plin de pești multicolori, cu lungimi de la câțiva centimetri la câteva zeci de centimetri. Aerul stătut mirosea a fum de țigară.

A găsit ascensoarele și a apăsat butonul pentru penthouse. Între ușile ascensoarelor se afla un coș de gunoi în care a aruncat șervetul plin de sânge de la Hughes.

Când a ieșit din lift la ultimul etaj, a știut la ce ușă să se ducă, pentru că lângă ea, pe un taburet, stătea Bruce, de la club. Când s-a apropiat, a observat că nu era Bruce, ci fratele lui. Practic identici în toate privințele – până și hainele pe care le purtau –, cu excepția ochilor.

— Hei, Wayne, i s-a adresat Ethan, încercând să se poarte cât mai prietenos posibil. L-am cunoscut pe fratele tău azi.

Ethan a scos din buzunar cartea de joc primită de la Blake. A ținut-o ridicată, astfel încât Wayne să vadă creatura demonică desenată pe spate.

— Tu ești tipul ieșit din pușcărie? a întrebat Wayne. Fratele lui Abby?

I-a întins mâna și Ethan i-a strâns-o.

— Tare rău îmi pare pentru sora ta.

— Mulțumesc.

Deja îl plăcea pe Wayne mai mult decât pe fratele lui.

Wayne a scos din buzunar un card de acces și l-a strecurat în broasca ușii. Indicatorul luminos a clipit în roșu, așa că a trebuit să încerce din nou. De data asta, lumina pâlpâitoare a fost verde și Wayne a deschis ușa.

— Baftă, i-a urat el, ceea ce nu avea niciun sens pentru Ethan, până și-a dat seama că Wayne crezuse că a venit să joace.

Capitolul 33

Ethan

30 de ore, 17 minute rămase

Persoana care proiectase Neptune renunțase cu înțelepciune la tema marină cu tentă kitsch în hotelul propriu-zis. Apartamentul era amenajat cu gust. O cameră mare, spațioasă, cu tavan înalt și câteva uși ce dădeau spre dormitoare. În mijloc era o masă de poker octogonală cu tăblie acoperită cu fetru verde și muchie de lemn cu încrustații, cu frapiere și palete pentru adunat jetoanele. În jurul mesei ședeau șase bărbați: cinci jucători și un dealer. Judecând după cărțile etalate, Ethan și-a zis că probabil jucau versiunea Texas Hold 'Em. Jucătorii s-au întors spre el o clipă, după care și-au văzut de joc, apreciind dintr-o privire că nou-venitul nu era jucător.

Blake se afla lângă peretele din spate, alcătuit din ferestre de la podea la tavan. În spatele lui, se vedeau luminile orașului, o nebuloasă de felinare stradale, faruri de mașini și firme de neon de la cazinouri.

Cu un zâmbet larg, i-a venit în întâmpinare lui Ethan. I-a strâns mâna viguros și l-a îndemnat să meargă la bar. Pe tejghea stăteau aliniate sticle de băutură. Blake l-a întrebat ce bea.

— Nimic, a răspuns Ethan, după care a observat cât de uscată-i era gura. Apă, cred.

Blake a scos o sticlă din frigider și i-a dat-o lui Ethan.

— Avem și lapte, l-a anunțat cu un zâmbet afectat.

— Bun și ăla, a zis Ethan, știind că proteinele îi vor fi de folos.

Blake i-a turnat lapte într-un pahar de whisky și i l-a întins. Apoi a luat o mână de cuburi de gheață dintr-un vas argintiu și le-a pus într-un alt pahar. Și-a turnat cam trei degete de bourbon și a luat o gură.

Ethan a dat laptele pe gât și a băut o gură zdravănă de apă.

— Mă bucur c-ai ajuns.

Blake vorbea pe ton scăzut, fără să șoptească totuși, dar încerca să nu le distragă atenția celor de la masă.

— Ai nevoie de un loc unde să dormi? Avem tot apartamentul la dispoziție. Paturi din belșug.

Ethan a clătinat din cap.

— Unde te-ai cazat? La maică-ta?

Ethan nu i-a răspuns. Îi urmărea pe jucătorii de poker. Toți arătau cam la patruzeci sau cincizeci și ceva de ani. Majoritatea fumau. Unul avea un trabuc. Pahare cu băutură peste tot. Ethan s-a întrebat dacă își turnaseră singuri în pahare sau dacă Blake își asumase rolul de barman.

— Ăștia abia au început, i-a explicat Blake. Unii dintre ei n-or să se ridice de la masă timp de 24 de ore. Pe urmă, trag un pui de somn și mai fac o tură de 12 ore. E incredibil.

Ethan a dat ocol barului și și-a mai turnat un pahar de lapte.

— Vezi că ăla e pentru cocktailurile White Russian, l-a atenționat Blake, așa că ai grijă să mai lași ceva în sticlă.

Ethan a ridicat paharul la gură și Blake a exclamat:

— Dumnezeule! Ce-ai pățit la mână?

— Am dat cu pumnul într-o oglindă, ca un tâmpit.

Blake a râs.

— Vreau să-mi spui ce știi despre Abby.

Blake s-a oprit din râs. A înghițit ce mai rămăsese din bourbon.

— Eu cred că Shark a omorât-o, a adăugat Ethan, și vreau să fiu sigur.

Blake a pus paharul jos. Expresia de pe fața lui spunea: *Haide, măi, iar o luăm de la capăt?* I-a făcut semn lui Ethan să vină după el.

Au intrat într-un dormitor. În cameră erau o geantă mică – cu lucrurile lui Blake, a presupus Ethan – și o servietă neagră așezată pe patul cu așternutul bine întins.

Banii.

Cu cinci jucători și câte o sută de miare taxă de intrare de la fiecare, însemna că în acea servietă era cel puțin o jumătate de milion. Iar Blake avea nevoie și de ceva mălai în plus ca să ofere cu împrumut, dacă era nevoie. De acolo avea să câștige Shark bani serioși în noaptea aia. Din împrumuturi cu dobânzi mari acordate unora care-și permiteau să le achite.

Câți bani să fi fost acolo? Un milion?

— Bărbate, a început Blake, ți-am spus că nu cred că Shark are vreun amestec în chestia asta.

— Cine altcineva ar putea fi?

Blake și-a aruncat brațele în sus.

— Dar cine n-ar putea fi? Ar putea fi oricine din lumea asta.

Ethan s-a apropiat și a întrebat:

— Când oamenii din preajma lui Shark dispar, de obicei e din cauza lui Shark sau a altcuiva?

— Treaba asta nici măcar n-are logică, bărbate. Am mai vorbit despre asta.

Ethan și-a lăsat furia să se domolească. S-a îndepărtat și s-a așezat pe marginea patului.

— L-am văzut ucigând pe cineva azi. Pe unul, Anton, îl știi?

Blake a dat din cap afirmativ.

— I-au retezat un deget și apoi i-au tăiat beregata. Ah, și Shark l-a lovit în țeastă cu un ciocan de dulgherie. L-am văzut. El a vrut să-l văd.

— Îmi pare rău că a trebuit să vezi asta.

— Am mai văzut oameni uciși până acum, dar niciodată un om legat și torturat în halul ăla.

— Am mai torturat și înainte oameni, i-a amintit Blake. Noi doi.

— Să rupi un deget e una; să-l tai cu totul, e altceva.

L-a privit fix în ochi pe Blake. A lăsat privirea să pună întrebarea: *Ai ucis oameni?* Blake s-a îndepărtat jenat și s-a dus către ușă, rezemându-se de perete. Și-a scos o țigară.

— Ți-am spus că lucrurile s-au schimbat, a zis el. Mizerii de-astea nu mai sunt așa de rare. Eu mă descotorosesc de cadavre. Le arunc în lacul Tahoe sau le îngrop în Black Rock.

A tras cu sete din țigară și a suflat un inel de fum.

— Prefer lacul. De fiecare dată când trebuie să sap o groapă în deșert, fac bătături la mâinile astea frumoase.

Ethan și-a imaginat-o pe Abby înfășurată într-o prelată, aruncată de pe puntea unei bărci. Sau trântită într-o groapă în timp ce indivizi fără chip aruncau pământ cu lopețile peste plastic. Și l-a amintit pe Shark spunându-i lui Bruce să ducă trupul neînsuflețit al lui Anton în deșert, imediat după ce s-a uitat într-un registru legat în piele.

— Care-i faza cu registrul lui Shark? a întrebat el. După ce l-au ucis pe Anton, i l-a dat lui Bruce. Ce evidență ține el acolo?

Blake a ignorat întrebările. Și-a pus mâna pe umărul lui Ethan și s-a apropiat de el.

— Ascultă ce-ți spun, bărbate, a zis cu voce joasă și aspră. Nu vreau să fiu nevoit să te îngrop și pe tine. Trebuie să renunți la ideile astea. Nu-ți fac bine deloc.

Ethan i-a aruncat o uitătură cruntă. Nu știuse la ce să se aștepte din partea lui Blake. Să facă mărturisiri complete la a doua confruntare?

— Arăți obosit, bărbate. Ce-ar fi să te duci într-una din camerele astea și să te culci nițel? O să te simți mai bine.

— Nu, l-a refuzat Ethan. Sunt bine.

I-a mulțumit lui Blake pentru invitație și a pornit spre ușă. Blake l-a îndemnat să mai rămână, să stea și el pe-acolo. Se plictisise să aibă grijă de jucători. Le dăduse jetoane în schimbul banilor; acum nu mai trebuia decât să stea prin preajmă și să vadă dacă vreunul dintre ei voia să mai cumpere ceva jetoane – și să se asigure că nu erau probleme.

— Le-am propus să le aduc niște fete de la club care să le ofere un mic show. Să facă și ei o pauză. Dar ăștia nu vor niciun fel de distracție. Îți vine să crezi? Preferă să stea în jurul mesei și să se uite unii la alții decât să vadă niște țâțe legănându-se în fața lor.

— E naspa că te plictisești. Îmi pare rău că nu ai ocazia să torturezi și să omori oameni în fiecare seară.

— Ei haide, nu vorbi așa.

Ethan l-a ignorat și a ieșit din apartament.

* * *

A coborât cu liftul la cazinou. S-a dus către ușă, s-a oprit și apoi s-a întors, nereușind să se hotărască ce are de făcut. Zgomotele cazinoului răsunau în jurul lui. S-a dus la acvariul gigantic și s-a uitat la pești.

O chelneriță s-a oprit ca să-l întrebe dacă avea nevoie de ceva. Își ținea tava într-o parte, ca pe un disc frisbee, și și-a pus un braț pe umărul lui Ethan.

— Totul în regulă, drăguțule? Arăți de parc-ai avut o noapte agitată.

Era frumușică, blondă, cu un machiaj abundent și o voce în același timp înaltă și aspră, o combinație sexy care i se potrivea. Era mai mare decât el cu cel puțin câțiva ani, dar era atrăgătoare. Ar fi putut foarte bine să lucreze și la Dark Secrets.

— Ce-ai vrea să-ți aduc, frumosule? l-a întrebat ea mângâindu-l cu palma pe braț, de la umăr la cot, fără să facă

niciun efort să ascundă cât de mult îi plăcea să-i pipăie mușchii. Să știi că ies într-o oră, dacă mai zăbovești pe-aici.

S-a imaginat întins peste ea, cu unghiile ei înfipte în spinarea lui. Părea să fie exact lucrul de care avea nevoie: o partidă bună de sex – prima în cinci ani –, care să-i abată atenția de la faptul că întreaga lui lume se destrăma. Dar ce s-ar fi întâmplat după asta? Abby tot moartă ar fi fost, iar el nu s-ar fi aflat mai aproape de a ști cine o ucisese.

— Îmi pare rău, i-a răspuns chelneriței. Am ceva de făcut.

S-a întors la lift și a început să urce. S-a gândit la limita peste care trecea. După asta, nu va mai exista cale de întoarcere.

În hol, i-a spus lui Wayne că uitase ceva și bodyguardul cel corpolent i-a deschis din nou ușa.

De data asta, Ethan *era* acolo ca să joace.

Iar miza era viața lui.

Capitolul 34

Ethan

29 de ore, 26 de minute rămase

Înăuntru, Ethan a întins mâna și, cât mai silențios posibil, a rotit bara zăvorului în poziția încuiat. Wayne nu va putea să intre. Cel puțin până când cineva din interior nu îi descuia ușa.

Nu se vedea nici urmă de Blake, dar unul dintre jucători i-a spus:

— E la budă.

Ethan a traversat camera și a deschis ușa băii.

— Ocupat, a spus Blake peste umăr.

Stătea cu picioarele depărtate și dirija jetul de urină în vasul toaletei.

Ethan l-a apucat de umăr cu mâna stângă. Cu dreapta, l-a izbit cu pumnul în locul unde trebuia să se afle rinichiul. Blake a gemut și s-a răsucit. Urina s-a împrăștiat peste vas și pe perete. Ethan l-a înșfăcat de păr și l-a împins cu fața în jos. Blake s-a prins de marginea vasului, dar Ethan i-a luat brațul și i l-a răsucit

la spate.

— Ce mama dracului faci, bărbate? a întrebat Blake, dar imediat fața i s-a cufundat în apa galbenă.

S-a împotrivit, dar Ethan era mai puternic. În cele din urmă, Ethan l-a ridicat în picioare și l-a îmbrâncit în duș. Corpul i s-a agățat de perdea și a tras tija de susținere după el în cadă.

— Am intrat în pușcărie pentru tine! a urlat Ethan. Acum o să-mi spui ceva util.

— Ai înnebunit?

Părul lui Blake era ud și ciufulit, lipit peste frunte și ridicat.

— Ți-amintești când rupeam degetele unora ca să-i facem să vorbească? a întrebat Ethan. Începeam cu degetul mic și treceam pe rând spre degetul mare. Ia să vedem cum îți place când ți se întâmplă ție!

Sacoul lui Blake era deschis în față și pistolul dinăuntru era vizibil. Blake și-a mișcat mâna ușor, dar Ethan a clătinat din cap.

— Dacă atingi pistolul ăla, o să ți-l iau și-o să te bat cu el.

Dincolo de ușă s-a auzit mișcare. Wayne se apropia pășind greu. Cineva îi deschisese ușa.

— Unde? l-a auzit pe Wayne.

— În baie, i-a răspuns un jucător.

— Dar-ar dracii, a bombănit Ethan.

Ușa s-a dat de perete și uriașul a umplut cadrul.

— Nu te băga, Wayne, l-a avertizat Ethan.

— Rupe-i picioarele, dă-l dracului! a zbierat Blake.

Matahala s-a repezit la el, mai repede decât s-ar fi așteptat Ethan. L-a apucat de geacă și a încercat să-l tragă spre ușă. A fost o greșeală să-l trateze ca pe un bețiv de la club pe care putea să-l târască afară.

Ethan l-a izbit cu pumnul drept în coaste. Parcă ar fi lovit un perete de placaj, dar uriașul a tresărit și a gemut. Ethan a ridicat stânga, dar Wayne și-a mișcat și el brațul ca să pareze. Asta l-a lăsat expus, iar Ethan l-a atacat cu o lovitură de dreapta, dură și rapidă. I-a țintit tâmpla, dar pumnul i-a aterizat în obrazul individului. Capul lui Wayne s-a legănat într-o parte, iar matahala s-a împleticit în spate doi pași. Apoi a întins brațele ca să se prindă de cadrul ușii, și Ethan a profitat de poziția incomodă și de buimăceala adversarului. Și-a ridicat piciorul și l-a izbit cu talpa bocancului direct în plexul solar. Șocul loviturii l-a aruncat cât colo pe fundaș, care a rămas pironit cu fața la

podea.

Ethan a ieșit din baie, în timp ce Wayne se ridica, încet.

Știa că trebuie să se arunce pe el, să-l scoată din joc înainte să aibă ocazia să-și revină. Dar nu avea nimic de împărțit cu prostănacul ăla. Și aici nu era la pușcărie. Acolo, o bătaie însemna spitalizare sau moarte pentru unul dintre combatanți. Nu voia să facă nimănui așa ceva, dacă nu era nevoit.

— Chestia asta e între Blake și mine, a spus Ethan, dându-i ocol lui Wayne. E din vremurile de altă dată. Du-te înapoi în hol.

Wayne n-a răspuns.

Jucătorii se ridicaseră toți în picioare și priveau.

— O mie de dolari pe tipul cel mare, a anunțat unul dintre ei.

— Amândoi sunt mari, a remarcat altul.

— Pe ăla *mai mare.*

Wayne a părut încurajat de acest vot de încredere. Și-a împins brațul gros ca un buștean spre Ethan, care s-a lăsat pe spate la timp ca să evite lovitura și și-a trimis pumnul drept spre cutia toracică expusă a lui Wayne. Uriașul a gemut din nou, dar nu s-a oprit. A lansat rapid un swing de stânga, care și-a atins ținta de data asta. A fost o lovitură piezișă – l-a lovit pe Ethan în obraz și i-a șters nasul –, dar a fost suficient ca să-l dezorienteze pentru o fracțiune de secundă. Pumnul drept al lui Wayne l-a izbit în vintre, scoțându-i tot aerul din plămâni.

Ethan a încercat să se îndepărteze ca să poată trage aer în piept, dar Wayne nu l-a slăbit. L-a apucat, l-a cuprins cu brațele lui mari ca și cum ar fi atacat un adversar pe terenul de joc și l-a ridicat de la sol. Apoi l-a izbit de perete cu totul. Gips-cartonul a crăpat.

Wayne stătea aplecat peste el, ca un boxer care-și țintuiește oponentul în corzile ringului, aplicându-i lovitură după lovitură.

Ethan l-a prins pe Wayne de cap – mare cât un pepene – și a încercat să-i înfigă degetele mari în găvanele ochilor. Wayne s-a zvârcolit, iar Ethan a reușit să se desprindă. A făcut câțiva pași cu spatele în cameră. S-a lovit de masa de poker și s-a rostogolit pe ea, aterizând în picioare în partea cealaltă. Pe covor au căzut cărți, jetoane și sticle de bere.

Wayne s-a frecat la ochi. Blake stătea în ușa băii. Își dăduse pe spate părul ud de pe frunte și avea o expresie de amuzament detașat. Jucătorii se ciondăneau în privința șanselor celor doi.

Wayne se apropia.

Gata cu prostiile, și-a spus Ethan. *Închipuie-ți că ești în închisoare și termină-l pe individ.*

— Wayne, tu știi că în liceu am jucat pe post de primitor?

— Și ce?

Wayne era aproape acum, cei doi pregătindu-se de confruntare.

— Am fost și un bun șuter, a adăugat Ethan și, pășind în față, l-a pocnit pe Wayne în boașe cu bombeul de oțel al bocancului.

A izbit cu toată forța, ca și cum ar fi executat o lovitură de la 35 de metri.

Wayne a țipat și s-a îndoit de mijloc, ținându-se de zona inghinală. Avea fața paralelă cu podeaua, o poziție perfectă pentru upercutul năprasnic al lui Ethan. S-a auzit cum îi pârâie nasul, iar capul i-a sărit pe spate. Din nas i-a țâșnit un jet de sânge ca un bici. Picăturile au stropit tavanul aflat la trei metri deasupra.

Wayne s-a prăbușit pe podea, ghemuit într-o postură fetală.

Ori era inconștient, ori prea chinuit de durere ca să se miște. Ethan nu și-a putut da seama.

Dar a auzit clicul inconfundabil al armării unui pistol.

— Gata cu imitația asta ieftină de arte marțiale, a intervenit Blake, cu pistolul îndreptat spre fața lui Ethan.

Capitolul 35

Ethan

29 de ore, 20 de minute rămase

Cam trei metri îl separau de țeava pistolului. Ethan s-a îndreptat spre Blake.

— Nu glumesc, Ethan.

— Chiar o să mă-mpuști?

— Da, o să te-mpușc.

Ethan a continuat să înainteze. Blake s-a retras.

— Vezi că nu mai suntem într-un depozit cu o folie mare de plastic sub noi. Nu cred că vrei să tragi cu pistolul într-un hotel.

— Tu tot nu înțelegi cu cine te pui, nu?

Blake a continuat să meargă cu spatele, presat de înaintarea lui Ethan. Apoi a ajuns la peretele din sticlă.

— Stai pe loc, Ethan.

— Chiar o să-ți ucizi prietenul cel mai bun?

— M-ai băgat cu capul în veceu. Mi se pare că „cel mai bun prieten” e o expresie forțată.

— Atunci, fă-o!

— Nu…

Ethan s-a răsucit spre stânga și l-a apucat pe Blake de încheietură, forțând mișcarea pistolului într-o parte. Blake n-a apăsat pe trăgaci. Ethan l-a lovit cu pumnul. Iar și iar și iar – patru lovituri puternice. Fereastra de sticlă s-a zgâlțâit.

Blake s-a îndoit și Ethan i-a smuls pistolul din mână. A scos încărcătorul și l-a azvârlit în cealaltă parte a camerei. Apoi a scos și glonțul de pe țeavă și l-a lăsat să cadă pe covor. A aruncat în spate pistolul golit.

— Ethan, a început Blake, strâmbându-se de durere în timp ce vorbea, ești mort, știi asta, nu? Shark o să…

Ethan l-a înșfăcat de sacou, l-a smucit de lângă fereastră și l-a aruncat în cealaltă parte a camerei. Blake s-a lovit de masa de poker, mai aruncând pe jos niște jetoane.

Jucătorii îi priveau.

— Ce? i-a întrebat Ethan. La chestia asta nu mai pariați?

S-au îndreptat toți spre ușă, ca și cum ar fi simțit miros de fum și și-ar fi dat seama că se aflau într-o clădire care luase foc.

Blake încerca să se ridice în picioare, dar Ethan a venit din spate și l-a pocnit din nou în rinichi. S-a prăbușit, și Ethan a îngenuncheat deasupra lui, lovindu-l cu pumnul de mai multe ori în cutia toracică. Blake s-a zvârcolit până când, în sfârșit, Ethan s-a ridicat deasupra lui, răsuflând greu.

Vechiul lui prieten respira în rafale scurte, superficiale. Lacrimile îi șiroiau din ochi. Ethan s-a gândit că îi rupsese o coastă sau două.

— Te-am întrebat cu frumosul de două ori, a mârâit Ethan. Vreau niște nenorocite de răspunsuri, Blake.

— Nu… știu… nimic, a răspuns Blake cu vocea frântă.

— Spune-mi ceva care să mă ajute. Înainte erai în cealaltă tabără. Știi ce-ar putea să-mi fie util.

— Nu știu.

Blake părea gata-gata să plângă, ca un copil care încearcă din răsputeri să fie tare, să fie bărbat, dar nu reușește.

— Ești prietenul meu, a spus Blake, cu glas spart. De ce-mi faci asta?

Ethan s-a gândit să nu împingă lucrurile mai departe, dar ajunsese deja prea departe. Dacă închisoarea îl învățase ceva aceea era că, dacă începi ceva, trebuie să fii pregătit să mergi până la capăt.

L-a apucat pe Blake de păr și a început să-l târască spre baie. Blake a dat să se ridice, dar n-a reușit decât să alunece și să se împleticească tot drumul. Ethan l-a împins în cadă, cu capul aproape de robinet. Blake s-a zvârcolit și s-a încurcat în perdeaua din plastic.

Ethan a dat drumul la apă și s-a aplecat să pună dopul. Apa rece l-a izbit direct în față pe Blake, care s-a zbătut ca să se ferească de ea. Ethan i-a pus piciorul pe piept și l-a apăsat.

— Ai face bine să-mi spui ceva până nu urcă apa prea mult.

Blake s-a prins de marginea căzii și a încercat să se ridice, forțându-se să scape de apăsarea piciorului lui Ethan. A dat să întindă mâna la ceafă ca să tragă de dop, dar Ethan l-a apucat de braț și i-a sucit degetul mic până aproape că i l-a rupt.

— Ajutor! a țipat Blake. Ajutor! Să mă ajute cineva!

— Ajută-te singur! a zbierat la el Ethan.

Apa îi ajunsese până aproape de buze și și-a ridicat capul ca să-și aducă gura cu doi-trei centimetri deasupra apei. Care continua să se adune. În câteva secunde, avea să-i acopere gura.

— OK! a strigat Blake. OK!

— Ce?

Blake a scuipat apa din gură și a zis:

— Registrul! Registrul lui Shark!

Ethan s-a aplecat și a închis robinetul. A slăbit apăsarea de pe pieptul lui Blake suficient ca acesta să-și poată ridica puțin capul, dar nu și-a tras piciorul, pentru eventualitatea în care ar fi vrut să-l împingă din nou în jos.

— Spune-mi.

— Shark scrie acolo unde sunt toate cadavrele. Poți să te uiți și să vezi dacă vreuna dintre înregistrări se potrivește cu dispariția lui Abby.

Ethan a așteptat, gândindu-se la spusele lui Blake.

— Dacă au aruncat-o în Tahoe, n-ai s-o găsești niciodată, a gemut Blake. Dar dacă au dus-o în deșert, ai putea s-o dezgropi.

Ethan s-a simțit ca paralizat.

— Deci au ucis-o?

Blake a clătinat din cap, împrăștiind apa.

— Nu, bărbate. Nu știu. Doar îți spun că asta ar fi o cale prin care *s-ar putea* să afli.

Ethan a fost cât pe ce să-l întrebe de ce ar risca Shark să consemneze în scris acele locuri – mai ales în lacul Tahoe, unde cadavrele oricum n-ar rămâne în același loc –, dar și-a dat seama că nu era necesar. Răspunsul era simplu: orgoliul. Shark voia să țină evidența trofeelor. La fel ca fotografiile de pe peretele biroului.

Ethan a băgat mâna în apă și a scos dopul.

* * *

I-a întins mâna lui Blake și l-a tras afară din cadă. Blake aproape că nu mai era bun de nimic, astfel că Ethan a fost nevoit să facă cea mai mare parte din muncă. Blake a trebuit să-și mobilizeze toată tăria ca să stea în capul oaselor, sprijinit de cadă. Din hainele ude, apa se prelingea în șanțurile dintre plăcile de gresie ale podelei.

— Așa, registrul ăsta. Are vreun fel de cod?

— Cod?

— Da, cod. Dacă ajunge în mâinile polițiștilor, ăia să nu înțeleagă ce scrie acolo.

— Ei haide, că nu e ca-n filmele cu James Bond, a răspuns Blake.

De fapt, Ethan se gândea la *Răzbunătorii* și la registrul care i-a adus pierzania lui Al Capone. Poate că lucrurile de genul ăsta se întâmplau doar în filme.

Ethan a ieșit din baie și s-a dus în dormitorul în care fusese mai devreme cu Blake. A luat servieta și s-a întors. S-a oprit o clipă ca să vadă ce face Wayne, care rămăsese întins pe podea, cu fața într-o băltoacă de sânge.

— După ce plec de-aici, i-a zis el lui Blake, să faci bine să-l duci pe Wayne la spital. Poate n-ar strica să te duci și tu.

Ethan s-a întors în baie, unde Blake stătea ghemuit, cu genunchii strânși la piept. Arăta cam pe jumătate din cât arătase mai devreme, în aceeași zi, ca băiețelul cu care Ethan alerga peste tot în copilărie, nu ca bărbatul care devenise între

timp.

Ethan a ținut servieta la înălțime, ca s-o vadă și Blake.

— Nu face asta. Și-așa o să se-nfurie Shark, dar cu asta…

A avut o ezitare și a continuat:

— Cu asta e ca și cum ți-ai semna condamnarea la moarte cu un marker mare și negru.

— Vreau să faci trei lucruri pentru mine, i-a spus Ethan. Știu că o să te duci târâș la Shark de îndată ce-o să mă car de-aici, dar vreau aceste trei favoruri.

Blake se ținea de coaste, respirând cu atenție și grijă. I se vedea pistolul de la gleznă, dar la fel de bine putea să fie la o sută de kilometri distanță, căci n-ar fi fost în stare nici să încerce să ajungă la el.

— Mai întâi, să nu-i zici că mi-ai povestit despre registru.

— Doar nu vreau să mă sinucid.

— În al doilea rând, explică-i că-și primește banii înapoi când o să-mi spună ce s-a întâmplat cu sora mea.

Blake a clătinat din cap, nevenindu-i să-și creadă urechilor.

— Văd că ai porniri sinucigașe.

— În al treilea rând, spune-i lui Shark că ești rănit prea rău ca să mai faci ceva în weekendul ăsta. Stai întins pe canapea și ține-te departe până duminică dimineață la ora 9.

Apoi s-a aplecat și și-a apropiat fața de a lui Blake.

— Să nu treci de partea lui Shark împotriva mea.

Blake a ezitat, apoi a încuviințat, cu o expresie de tristețe pe chip. Ethan nu credea că era trist pentru că prietenia lor ajunsese în halul ăla. Era trist pentru că nu se aștepta să-l mai vadă pe Ethan. Sau, când l-ar fi văzut, Ethan avea să fie înfășurat în plastic, iar Blake avea să-i arunce pământ cu lopata peste față sau să-l împingă peste marginea unei bărci.

* * *

Ethan a ieșit din camera de hotel și a așteptat liftul. Cracul pantalonului îi era ud. Mâna dreaptă îi sângera din nou.

În lift era înconjurat de oglinzi din toate părțile. Reflexia lui arăta un om cuprins de nebunie, cu o privire mânioasă în ochii măriți. Pupilele, dilatate de adrenalină, erau ca niște farfurii negre, mari, care-i consumau irisurile. Era palid, iar în jurul ochilor pielea îi era întunecată și purpurie. Avea o înfățișare de sălbatic, înfometat și animalic.

Timp de cinci ani se străduise să nu fie persoana pe care o

vedea în oglindă. Dar acum iată-l: monstrul care nu voia să mai fie vreodată.

PARTEA A II-A

ABISUL

Capitolul 36

Abby

Cu 2 ani în urmă

Abby ședea lângă Whitney în vestiarul clubului. Înainte să intre, Whitney se uitase în jur și, după ce se asigurase că n-o vede nimeni, scosese un marker din geantă și scrisese literele *DEZ* înainte de *BRĂCAT.* Fetele intraseră apoi chicotind pentru prima lor tură la Dark Secrets.

Separeurile erau în majoritate pline, dar Abby și Whitney și-au găsit locuri învecinate. Au început să se machieze. Mult roșu în obraji. Contur de ochi din plin. Luciu de buze aplicat cu generozitate.

Fetele din jurul lor își vedeau de treabă în diferite stadii de dezbrăcare. Pălăvrăgeau. Se ciondăneau. Toate vorbeau tare, ca să se audă peste bubuitul basului care venea dinspre club.

Cal a intrat și a recapitulat ordinea dansatoarelor, ca și cum ar fi anunțat succesiunea jucătorilor la bătaie la un meci de baseball.

— În seara asta, o s-avem o sală plină, le-a avertizat el. Nu stați și frecați menta pe-aici. Când nu dansați, vreau să vă văd în sală, pentru dansurile alea în poală. Dacă zgârciobii vor conversație, vă mutați la fraierul următor.

Celelalte fete abia dacă i-au acordat atenție, dar Abby și Whitney au ascultat fiecare cuvânt. Nu voiau să dea greș chiar din prima noapte.

— Hei, Cal, l-a chemat Abby când acesta a terminat de vorbit.

Cal s-a apropiat de ele. Abby era în sutien și chiloți. Era hotărâtă să nu arate cât de jenată se simțea. Dacă nu suporta

să stea atât de aproape de managerul clubului, ce-o să facă peste un sfert de oră, când va trebui să pășească pe scenă?

— Aveți emoții, domnișoarelor? a întrebat el. Ca în prima zi?

— Puțin, a recunoscut Whitney.

— Ai putea să ne faci o favoare mică de tot? a întrebat Abby, arătând cu degetul mare și arătător o distanță cam de un centimetru.

I-a adresat zâmbetul ei cel mai lipsit de scrupule – unul care spunea: *Încerc să te manipulez, tu știi asta, dar oricum manevra o să funcționeze.*

— Despre ce e vorba? a spus Cal, încrucișându-și brațele la piept.

— Ai putea să ne aduci două shoturi? Ca să ne calmăm nervii.

— Mergeți și luați-vă singure, a răspuns el arătând spre ușă.

— Știi, chestia e că prima oară când ies acolo vreau să fie direct pe scenă. Vreau să mă arunc direct în apă. Imersiune totală. Dacă mă duc până la bar, ar fi cumva ca și cum aș încerca mai întâi apa cu degetul de la picior.

Cal s-a uitat când la Whitney, când la Abby, ușor amuzat.

— În regulă. Se face.

S-a dus către ușă.

— Oh, vreau o tequila, a zis Whitney.

— Și un Jameson pentru mine, a strigat Abby.

— O să beți ce-o să primiți, a răspuns el și a ieșit pe ușă.

După o clipă, l-au auzit înjurând în hol.

— Cine dracu a scris asta? a zis el

Fetele au izbucnit în râs.

Abby s-a uitat la ceasul de pe perete. Mai avea cam zece minute până când urma să intre pe scenă. Whitney venea după ea.

Abby și-a scos sutienul și a îmbrăcat un camizol alb mulat pe trup. Și-a tras pe picioare ciorapii albi și i-a prins de portjartier. Și-a strâns curelele pantofilor cu toc roșii, singurele obiecte din ținuta ei care nu erau albe. Whitney purta un neglijeu pufos ca de păpușă, de culoare purpurie.

Cal a venit cu shoturile comandate.

— Tequila Sauza, a anunțat el, și whiskey irlandez Jameson.

— Ești cel mai tare, Cal.

— Mda, bine. Să nu devină obicei.

Abby a luat paharele și le-a pus pe măsuțele din fața oglinzilor

lor. Și-a apropiat scaunul de cel al lui Whitney, ca să se poată privi amândouă în aceeași oglindă.

— Să mor io, ce bine arătăm!

— Da, așa e, a răspuns Whitney.

Abby s-a uitat în oglindă la fetele din spatele lor. O blondă cu forme voluptuoase într-un costum mulat se îndrepta spre ușă. O hispanică îmbrăcată cu un corset roz care-i împingea sânii practic până-n bărbie își înfășură eșarfa din pene în jurul gâtului și se pregătea să plece. O altă dansatoare, care tocmai își terminase numărul, a intrat goală, exceptând chiloții tanga, ținând în mâini un ursuleț de pluș și pantofii.

În lumina intensă a camerei, Abby putea să le vadă coșurile sau celulita de pe coapse și semicercurile vinete de sub ochi. O femeie își pensa firele de păr rebele de pe linia chiloților. Alta își aplica fond de ten pe venele brațelor, ca să le mascheze. Femeile erau drăguțe, dar majoritatea erau uzate, însă sexy într-un fel oarecum vulgar, obosit. Iar cele care nu erau așa, cele tinere – aveau să arate la fel în câțiva ani.

Dintr-odată, Abby s-a simțit neliniștită. O convinsese pe Whitney să facă împreună acest lucru, i-l prezentase ca pe o joacă amuzantă – ceva de făcut vreo doi ani, ca să câștige și ele niște bănuți. Va sfârși oare Whitney ca tipa de 35 de ani din colț, nevoită să-și acopere petele de vârstă cu pudră și câștigând doar jumătate din sumele pe care le obținea altă dată, străduindu-se să mai stoarcă încă un an de la trupul ei, până se gândea ce-o să facă în continuare? Dacă s-ar întâmpla așa, Abby nu și-ar ierta-o niciodată.

Era mai îngrijorată de soarta lui Whitney decât de a ei. Ea venise aici dintr-un singur motiv – ca să-l ajute pe Ethan. Dorise s-o însoțească și Whitney pur și simplu pentru că nu voia să fie singură. Poate că nu era o prietenă bună. Spera că Whitney o s-o înțeleagă într-o bună zi.

Tot ce-i spusese despre ideea de a trăi împreună o aventură fusese o minciună. Ea o făcea ca să poată descoperi ceva cu care să-și ajute fratele. Știa că Shark era responsabil, gangsterul lingușitor care trecea pe la ei pe-acasă cam la fiecare șase luni, spunând că venise să vadă ce mai face și lăsându-i un plic cu bani.

— Ăștia-s de la Ethan, îi spunea el. Acolo sunt plătiți bine pentru plăcuțele de înmatriculare pe care le fac. Știai că toate

plăcile de înmatriculare din statul nostru sunt făcute de pușcăriași?

Ce aiureală! Nu înghițise gălușca nici când avea 18 ani. Când împlinise 21 de ani, Shark i-a spus că Fiscul îi supraveghea îndeaproape finanțele, așa că avea nevoie de o metodă nouă prin care să-i facă plățile.

— Ce-ar fi să vii să lucrezi la club? a întrebat-o el. Ai tot ce-ți trebuie pentru asta.

Abby i-a râs în față. Dar apoi, în timpul nopții, s-a gândit la toate aspectele. Putea fi șansa ei de a-l ajuta pe Ethan. S-a gândit că va putea să ajungă în interiorul clubului, să se apropie de Shark și să afle despre el ceva de care ar putea fi interesați ori polițiștii, ori cei de la FBI.

Ethan făcuse deja trei ani de pușcărie. Nu-i păsa dacă-i reducea zece ani din sentință sau numai unul. Nu voia să petreacă acolo nici măcar un minut mai mult decât era nevoie. Dar mai întâi trebuia să fie convingătoare ca stripteuză. Să-i facă pe toți, inclusiv pe Whitney, să creadă că se afla aici ca să se simtă bine, să câștige niște bani și pentru emoția dată de faptul că-i determina pe bărbați să facă orice voia ea.

— Hei, fata cea nouă, a strigat una dintre veteranele ai cărei sâni începuseră să se lase. E rândul tău.

— Bine! a răspuns Whitney, încercând s-o încurajeze.

Abby a ridicat paharul și l-a ciocnit de cel al lui Whitney. Au dat de dușcă băuturile și fiecare a scos câte un chiot puternic. Celelalte fete s-au uitat la ele ca la niște copii caraghioși, dar lor nu le păsa.

Abby simțea că-i arde respirația.

— Hai, Abby, curaj! Arată-le maimuțelor ăstora cum se face.

Abby a ieșit țanțoșă din încăpere și a luat-o pe hol. A intrat în zona de așteptare din spatele scenei.

— În regulă, domnilor, a strigat DJ-ul. În seara asta, avem o surpriză cu totul specială. Să o primim cum se cuvine pe cea mai nouă membră a familiei Dark Secrets, care debutează azi pe scena principală – domnișoara Scarlet Grace.

Abby a urcat pe scenă pe versurile din deschiderea piesei „Pour Some Sugar on Me” de Deff Leppard. Își legăna șoldurile în ritmul cuvintelor. Apoi, când a început melodia, cu tobe și chitare, a făcut turul scenei, uitându-se la toți bărbații care se holbau la ea. S-a prins de bară și s-a rotit în jurul ei, dându-și

părul pe spate.

Clubul era înțesat, toate mesele erau ocupate, iar femeile treceau de la o masă la alta convingându-i pe bărbați să plătească 20 de dolari pentru un dans în poală pe durata unui cântec. O fată îi apăsa fața unui bărbat între pepenii ei falși. Alta își legăna fundul în fața unui tip îmbrăcat în costum, săltându-și fusta ca el să se poată uita pe îndelete la chiloții ei roșii.

Aerul era încins, umed și mirosea ca un vestiar după un meci de fotbal.

Pot să fac asta, și-a zis Abby. *Pentru Ethan.*

Bărbații din primul rând fluturau bancnotele de un dolar și de cinci dolari pe care voiau să i le vâre în chiloți. Abby a afișat zâmbetul ei cel mai larg și s-a dus către ei cu pași apăsați ca să le dea ceea ce-și doreau.

Capitolul 37

Whitney

28 de ore, 52 de minute rămase

Whitney stătea trează pe întuneric. Reușise să doarmă câteva ore, dar acum se uita lung la ventilatorul nemișcat din tavan, de deasupra patului. Se gândea la Ethan. I se aprinseseră călcâiele cu ani în urmă, când el tocmai terminase liceul, iar ea era doar o fetiță. Crezuse că i-a trecut, dar după ce-l văzuse azi și apoi petrecuse după-amiaza cu el, toate sentimentele alea vechi i se furișaseră din nou în minte.

Știa că n-ar fi trebuit să aibă astfel de gânduri în ajunul funeraliilor lui Abby, dar era singură. Și excitată. Nu mai făcuse sex de un an. Avusese o relație cu un tip pe care-l cunoscuse la club, un ins care se ocupa cu publicitatea la *Gazette Journal* și care se dovedise a fi un mare nemernic. După asta, jurase să nu mai aibă niciodată vreo legătură cu cineva cunoscut în club. Iar când ești stripteuză, nu prea ai alte ocazii să cunoști bărbați.

Știa că o relație de o noapte cu un tip aflat în permisie de weekend de la închisoare nu era o idee bună, dar era vorba de

Ethan. Îl cunoștea de-o viață. Era un om bun, contrar celor arătate de cazierul lui.

S-a ridicat să se ducă la baie. Camera era răcoroasă când a coborât din pat și simțea gresia rece sub tălpi. S-a hotărât să vadă ce face Ethan. De starea lui, dacă dormea sau nu, depindea ce avea să se întâmple după aceea. Nu și-a imaginat că o să-și arunce brațele în jurul lui, dar putea să-l invite să doarmă în pat. Ar fi fost drăguț; nu ar fi fost nevoie să facă sex.

Și-a pus un tricou și niște pantaloni de trening Victoria's Secret și a deschis ușa ca să vadă ce face.

Canapeaua era goală.

L-a căutat prin apartament. Nici urmă de el. Perna pe care i-o dăduse nu avea nicio adâncitură lăsată de capul lui, pătura era desfăcută, dar trântită pe perna canapelei. Camera era de un gri-albăstriu, singura lumină de afară pătrundea doar prin ușile culisante din sticlă.

A ieșit pe balcon. Frigul era înviorător. Respirația ei se vedea sub forma unor nori înghețați și denși. Betonul era rece ca gheața sub tălpile ei goale.

Mai jos, orașul era pe cât de liniștit putea să fie. S-a gândit că poate-l vede, îndepărtându-se de bloc sau venind către ea, ori pe o bancă din parc, dar Ethan nu era nicăieri. Parcul era pustiu, felinarele luminau alei pustii. Semafoarele continuau să clipească în roșu și verde pe străzile fără nicio mașină.

Era o lume din care oamenii lipseau, iar absența i-a îndreptat gândurile spre Abby.

Petrecuseră multe seri de vară pe acest balcon, privind spre oraș în timp ce se delectau cu o sticlă de vin, vorbind despre poveștile fetelor de la club sau amintindu-și de anii de liceu. Vorbeau câte-n lună și în stele – toate problemele lor păreau importante atunci, deși evident că nu erau, cel puțin nu acum, în umbra morții lui Abby.

I se părea ireal. A doua zi era înmormântarea ei și totuși, cumva, Whitney se gândea că ar fi drăguț s-o invite pe Abby să bea împreună o sticlă de vin și să se uite la vreo comedioară romantică.

Niciodată nu mai simțise o asemenea pierdere. De asta îl așteptase pe Ethan la ieșirea din club. Avea nevoie de cineva cu care s-o împărtășească, cineva care să sufere la fel de mult sau poate chiar mai mult decât ea.

Își dorea să nu-l fi lăsat să doarmă pe canapea. Ar fi trebuit să-l invite în pat. Nu pentru sex. Doar ca să poată strânge în brațe pe cineva. Dacă ar fi făcut dragoste, n-ar fi fost nicio problemă. Orice, numai să-i distragă mintea.

S-a întors în cameră și a închis ușa ca să împiedice frigul să pătrundă în casă. S-a trântit pe canapea și s-a înfășurat în pătura lui Ethan.

Capitolul 38

Shark

28 de ore, 31 de minute rămase

Shark dormea sub cearșaful din mătase și o pătură plușată, dar o sonerie de mobil îl smulgea din visuri. A ridicat capul de pe pernă și a privit în jur. Anjelika, ultima lui păpușă sexuală, ședea în capul oaselor în pat. Cu telefonul în mână, tastând mesaje, uitându-se pe Facebook sau făcând cine știe ce. Era o prostituată rusoaică de 21 de ani, care îmbrățișase cu entuziasm propunerea de a se dezbrăca doar pentru clienți, în loc să facă sex cu ei. Shark o adusese acolo cu bani puțini, o pusese să lucreze, apoi o atrăsese în patul lui cu pastile de metamfetamină la preț redus. Ecranul telefonului îi lumina țâțele false pe care el i le plătise. Știuse că fata n-o să poată dormi. Idioata trăsese pe nas înainte să facă sex, cu toate că el o avertizase că nu e cazul.

Copiii din ziua de azi! N-au deloc spirit de prevedere.

— Oprește drăcia aia, a spus el, împungând-o cu degetul în coapsă, după care și-a pus din nou capul pe pernă. Dorm.

— Nu e de la mine, a răspuns ea. Telefonul tău sună întruna.

Soneria se oprise între timp, așa că Shark a hotărât să ignore apelul. Dar telefonul a început să sune iar după câteva secunde.

— Ce dracu?

S-a ridicat pe jumătate și s-a uitat în jur. Telefonul era pe noptieră, lângă punguța cu cristale de metamfetamină, care părea ceva mai ușoară decât atunci când îl furase somnul.

Pe ecran scria că apelul venea de la Blake.

— Ce vrei? l-a întrebat el răstit. Știi care-s regulile: la ora asta, dacă nu sunt la club, îl suni pe Stu.

— Cred că e încă în Black Rock cu Bruce, a răspuns Blake pe un ton spășit. Îmi intră direct pe mesageria vocală.

Era ceva în vocea lui Blake: da, vorbea de parcă-și cerea scuze, dar mai era și altceva. Teamă, poate. Sau durere. Vorbea de parcă avea gripă și vomitase toată noaptea.

— Aștept.

Blake a inspirat adânc, audibil.

— A venit Lockhart la hotel. M-a bătut de mi-a sunat apa-n cap. L-a cotonogit rău și pe Wayne. Și…

A șovăit, temându-se să-i dea și vestea cea mai rea.

— Nu-mi spune!

— A luat banii.

Shark a dat pătura la o parte și a sărit din pat. A început să se plimbe prin cameră.

Era în pielea goală, și Anjelika a încercat să fluiere la fel cum fluierau după ea bărbații de la club. Nu se pricepea deloc.

— Cred că glumești, a replicat Shark în telefon.

Anjelika și-a întors privirea spre ecranul ei.

Blake l-a asigurat că nu glumea, iar vocea îl trăda mai mult decât reușeau să transmită cuvintele. Avea durere în glas. Categoric durere.

Shark a gemut de frustrare, apoi a început să pună întrebări. Cât de rău era rănit Wayne? Puteau să plece de-acolo fără să cheme o ambulanță? Ce s-a întâmplat cu jucătorii? Unde credea că s-a dus Ethan?

Și, în sfârșit:

— De unde dracu a știut despre jocul de cărți?

— Eu i-am spus, a recunoscut Blake. Am crezut că vine să mai stăm de vorbă. Poate avea nevoie de un loc unde să doarmă peste noapte. Nici într-un milion de ani nu m-aș fi gândit că o să vină să arunce pumni în stânga și-n dreapta ca Liam Neeson.

Așezat pe marginea patului, Shark își trecea mâna prin păr. Anjelika și-a pus telefonul jos și a îngenuncheat în spatele lui. I-a aranjat lanțurile de aur, care se răsuciseră și îi atârnau pe spate, după care a început să-i maseze umerii.

— Scoate-l pe Wayne de acolo, i-a cerut Shark lui Blake. O să vin să fac curat.

Trebuia să ia legătura cu toți jucătorii și să le dea asigurări că-și vor primi banii înapoi. Și, în funcție de starea apartamentului, poate că era nevoie să lămurească lucrurile cu managerul hotelului.

— Îmi pare rău, Shark, a zis Blake.

Shark i-a închis telefonul în nas.

Anjelika și-a petrecut brațele pe după umerii lui.

— Dacă tot te-ai trezit, l-a ademenit ea, trecându-și degetele prin părul de pe piept și coborând spre stomac, vrei să facem și a doua repriză?

— Auzi, tu n-ai apartamentul tău? s-a răstit Shark, îndepărtându-i cu bruschețe brațele și ridicându-se în picioare.

Ea i-a zâmbit șăgalnic:

— Ești sigur că nu vrei...

El a plesnit-o dur și tânăra s-a rostogolit peste marginea patului, pe podea.

S-a ridicat în capul oaselor, cu ochii inundați de lacrimi. Și-a tamponat buza cu degetul și, când l-a îndepărtat, era murdar de sânge.

— Te duci la înmormântarea lui Abby Lockhart? a întrebat-o Shark.

— Da.

— Poate apuci să-l cunoști pe frate-su. Chiar înainte de înmormântarea *lui.*

Capitolul 39

Ethan

28 de ore, 4 minute rămase

Ethan se apropia de casa mortuară. Se răcorise după încăierare, iar cămașa îmbibată de sudoare era acum ca un prosop rece și ud pe piele. Tremura. Servieta i se zgâlțâia în mână. Și-a încleștat dinții ca să-i împiedice să clănțăne. Trecuse pe lângă o bancă în vitrina căreia se putea citi ora pe un afișaj digital. Era aproape 5 dimineața, în curând, lumea avea să se

trezească.

A ocolit prin spatele clădirii. S-a uitat lung la tastatura numerică, încercând să-și amintească succesiunea de taste folosită de angajatul pe care-l zărise mai devreme. A tastat patru cifre, cum credea că tastase individul, dar afișajul s-a înroșit. *Fir-ar să fie!* S-a întrebat dacă era riscant să introducă un cod greșit de prea multe ori. Va declanșa vreo alarmă, ceva? A închis ochii și și-a imaginat din nou tiparul. A decis să folosească altă variantă, cu doar o cifră schimbată. Și-a stabilizat cât de cât degetele care-i tremurau de la frig și a tastat codul. Pe afișaj a apărut o lumină verde și Ethan a deschis ușa. Înăuntru, s-a rezemat de zid și și-a luat un răgaz ca să se încălzească.

Era un singur bec în abajur de sârmă – cum erau și la închisoare – care lumina holul din BCA într-un gălbui sinistru. A pășit înăuntru și a tras cu ochiul în sala unde credea că se făcea pregătirea cadavrelor. A întins mâna după întrerupător și a dat peste un recipient de dezinfectant pentru mâini montat pe perete. Întrerupătorul era în partea cealaltă. În camera luminată a văzut o combinație de mobilier alburiu și echipamente din oțel inoxidabil. Era acolo și o instalație cu aspect ciudat, cu un rezervor cilindric înalt din sticlă, despre care a presupus că era aparatul de îmbălsămat.

A găsit sala de priveghi. A crescut strălucirea luminilor de la întrerupătorul cu variator și a început să se uite la pozele lui Abby, zăbovind pe îndelete asupra lor, așa cum îi fusese peste mână să o facă atunci când încăperea era plină de oameni. S-a uitat la fiecare fotografie, alegându-și preferatele și revenind iar și iar asupra lor.

În cele din urmă, s-a apropiat de sicriu. A pus servieta jos și a căutat zăvorul ca să deschidă capacele. A ridicat ambele secțiuni, cea de sus și cea de jos, astfel încât întreg interiorul era la vedere.

Acum erau acolo mai multe obiecte: cartonașe și bilețele, poze cu ea și prietenii. Totul era expus pe o pernă albă și plată, care acoperea fundul sicriului. A încercat să țină minte cum erau aranjate obiectele înăuntru, apoi le-a adunat pe toate și le-a pus pe podea. A pipăit marginile pernei și a desprins-o de fund.

S-a întors în sala de îmbălsămare, unde mirosea a antiseptic. Pe tejgheaua de lângă masa din oțel inoxidabil se afla o cutie mare cu mănuși din plastic. A luat două mănuși și le-a tras pe

mâini. Pe un suport metalic din apropiere se aflau mai multe instrumente și Ethan a luat două dintre ele: o foarfecă chirurgicală lungă și un cuțit de disecție de cel puțin 30 de centimetri.

A văzut și o foarfecă lungă din oțel, ca aceea folosită de Kicking Bird pentru a-i reteza degetul lui Anton. Specială pentru tăiat oasele. A lăsat-o în locul în care se afla.

Întors în sala de priveghi, a început să meșterească la încuietoarea servietei lui Shark. A fost nevoie de ceva efort, dar până la urmă a deschis-o.

Înăuntru erau teancuri peste teancuri de bancnote legate. Teancurile erau de diferite dimensiuni, cu bancnote de valori diferite, lucru explicabil pentru că banii proveneau din surse diferite – banii lui Shark și depozitele celor cinci jucători. Ethan a încercat câteva secunde să îi numere, dar a renunțat. Nu-l interesa suficient de mult ca să piardă timpul cu așa ceva.

A luat bancnotele și le-a așezat pe fundul sicriului, aranjându-le cât mai uniform cu putință. A pus perna la locul ei, apoi a luat obiectele de pe podea și le-a așezat și pe ele. A încercat să le pună mai mult sau mai puțin cum le găsise.

A închis capacele sicriului, iar clicurile s-au auzit puternic în încăperea tăcută.

În drum spre ieșire, a pus cuțitele în pozițiile în care se aflaseră, lângă masa din oțel inoxidabil.

Tomberonul de gunoi al casei mortuare era împrejmuit cu un gard încuiat, așa că Ethan a trecut mai departe cu servieta. A mers pe malul râului către apartamentul lui Whitney. Apa părea neagră și cenușie.

A aruncat în râu întâi mănușile de cauciuc, apoi servieta goală, care a aterizat pe suprafața apei cu un plescăit, apoi capacul s-a deschis. A mai plutit puțin luată de curent, care apoi a tras-o în adânc.

Capitolul 40

Ethan

26 de ore, 25 de minute rămase

Ethan a așteptat câteva minute lângă blocul lui Whitney, neputând să deschidă ușa încuiată. Cu o zi în urmă, când parcase mașina în garaj, nu văzuse codul de acces.

A stat în lumina răsăritului, care nu era caldă, dar era mai plăcută decât ce îndurase în cea mai mare parte a nopții. S-a gândit că o să apară cineva mai devreme sau mai târziu, ieșind sau intrând în clădire, și a avut dreptate. O femeie în pantaloni de pijama sub un trenci lung a ieșit însoțită de un corgi în lesă. I-a ținut ușa deschisă ca să intre, fără să se gândească o secundă măcar că poate nu locuia acolo.

În ascensor, a simțit povara epuizării. Reușise să-i facă față, dar acum, ajuns atât de aproape de apartamentul lui Whitney, corpul lui parcă simțea că se poate relaxa. Era treaz de 24 de ore și nici înainte de asta nu dormise bine.

A mizat pe faptul că Whitney era trează și a ciocănit ușor la ușă. A ieșit în prag înfășurată în pătura pe care o folosise el pe canapea.

— Ești bine? a întrebat ea cu o voce adormită.

— Scuze. N-am vrut să te trezesc.

— Nu-i nimic.

Întoarsă pe canapea, și-a tras genunchii la piept, și-a strâns pătura în jurul ei și i-a făcut și lui loc. Ethan s-a prăbușit pe perne. Pe măsuța din sticlă era o cană cu apă pe care i-o adusese ea înainte să se culce. Ethan a băut-o pe toată.

— Am fost îngrijorată din cauza ta, a spus Whitney, care părea trează de-a binelea acum.

— Scuze, a repetat el.

Și-a întors gâtul, trosnindu-și oasele.

Draperia de la balcon era deschisă, iar cerul devenea tot mai albastru cu fiecare secundă.

— Ai dormit vreun pic? l-a întrebat fata.

Ethan a clătinat din cap.

— Dar-ar dracii! Ce-i pățit la mână?

— M-am bătut cu cineva.

Nu s-a ostenit să-i explice că, de fapt, se tăiase când dăduse cu pumnul într-o oglindă.

— Cu cine?

— Cu Wayne. Ăla de la club.

— Oh, a spus ea ușor ursuză. Îmi place de el.

— Și mie îmi plăcea.

— Ești rănit? Mă rog, în afară de mână?
— Nu, a răspuns el, dar nu era întru totul adevărat.
Îl dureau coastele și, când a strâns pumnul, mâna îi zvâcnea.
— Da’ pe el l-ai rănit?
Ethan a tras aer în piept.
— Să sperăm că nu prea rău.
— Să sperăm?
— Nu era conștient când am plecat de-acolo.
Whitney și-a tras picioarele sub ea.
— Fir-ar al naibii să fie, Ethan, ce-ai făcut?
Instinctul îi spunea să n-o amestece pe Whitney mai mult decât era deja. Dar nu dormise toată noaptea încercând să pună lucrurile cap la cap fără ajutor și nu ajunsese prea departe. Poate că, la urma urmelor, nu putea să se descurce singur.
— Am aflat câte ceva, a zis el și apoi i-a povestit ce făcuse și ce știa.
I-a spus totul în afară de locul în care ascunsese banii lui Shark. Whitney a întrebat, dar n-a vrut să-i răspundă.
— E mai bine să nu știi.
Când a terminat, Whitney l-a luat de mână și l-a ridicat de pe canapea. Atingerea ei era electrică și, preț de o clipă, Ethan a crezut că o să-l ducă în dormitor. Dar ea s-a oprit la baie și a scos trusa de prim ajutor și o sticlă de peroxid dintr-un sertar de lângă chiuvetă. Ethan s-a gândit că nu era nevoie de așa ceva, dar a lăsat-o să se ocupe de tăietura de la mână. Whitney a spălat sângele uscat cu o cârpă umedă și călduță, apoi a turnat peroxid peste tăietură. Lichidul a făcut spumă în jurul rănii, dar nu l-a durut. Apoi i-a tamponat mâna și a lipit un plasture peste piele.
— Înainte să renunț la colegiu, am făcut cursuri de asistentă medicală.
Apoi i-a ridicat mâna și l-a pupat pe rană.
— E mult mai bine.
S-au privit unul pe celălalt un moment. Ethan ar fi vrut s-o tragă aproape de el și s-o sărute și era sigur că și ea voia același lucru.
Cum n-a făcut nimic, Whitney a zâmbit și l-a întrebat:
— Ți-e foame?
— De mor!

* * *

Au pregătit împreună micul-dejun. El s-a ocupat de bacon cât a făcut ea clătitele. Când a terminat, a folosit grăsimea de la bacon ca să prăjească ouăle. În timpul ăsta, au vorbit puțin. Dansau unul în jurul celuilalt în bucătăria mică, zâmbind, atingându-se fără să fie neapărat nevoie, ea cu mâna pe umărul lui, el atingând-o – scurt – pe mijloc.

Whitney era desculță și își pusese niște pantaloni de trening și un tricou Reno Aces. Nu purta sutien și materialul tricoului stătea întins pe sânii cu sfârcurile tari în aerul răcoros. Ethan a încercat să nu se uite.

Storurile erau ridicate și afară întunericul făcea loc luminii puternice a răsăritului de soare.

Când s-au așezat să mănânce, Whitney l-a întrebat ce avea de gând să facă în continuare.

— Trebuie să pun mâna cumva pe registrul ăla.

— Ce-ar fi dacă ti l-aș aduce eu?

— Nu. Mulțumesc, dar nu.

Simțea că o pune deja în primejdie prin simplul fapt că se află în apartamentul ei. Nu voia s-o implice mai mult.

— Dar e singura cale, a insistat ea.

— Găsesc eu alta.

Ethan a deschis gura să protesteze, dar Whitney s-a și lansat în descrierea planului. Shark o să vină probabil după el la înmormântare, așa că biroul lui de la club o să rămână nepăzit. Chiar și după tot ce făcuse Ethan noaptea trecută, la înmormântare ar trebui să fie în siguranță. Poate că Shark o să vrea să stea de vorbă cu el, dar n-o să încerce să-i facă vreun rău – pentru că știa că e posibil să-i urmărească poliția și FBI-ul. Ar putea fi prezenți sub acoperire sau măcar să spioneze ceremonia. Între timp, Whitney se putea duce la club și să intre pe furiș în birou. Era mai logic să încerce ea. Prezența ei acolo n-avea de ce să trezească suspiciuni.

— Dacă registrul e acolo, o să pun mâna pe el. Să sperăm că nu-l ține la el tot timpul.

Părea un plan rezonabil, dar lui Ethan nu-i plăcea ideea s-o pună în pericol.

— Nu mă duc la înmormântare acum, a anunțat Ethan. Nu am timp pentru așa ceva.

Ce nu i-a spus a fost că n-ar fi lipsit de la înmormântarea surorii sale pentru nimic în lume *dacă* ar fi simțit într-adevăr că

e vorba de o înmormântare. Dar nu vedea niciun rost să stea lângă un sicriu gol. Să afle ce se întâmplase cu ea era singura cale de a găsi o împăcare.

— Trebuie să te duci la înmormântare, a insistat Whitney. Asta-i singurul motiv pentru care te-au lăsat să ieși. Dacă lipsești, o să se declanșeze tot felul de alarme.

— Și absența ta o să trezească suspiciuni.

— Nu la fel de multe ca lipsa ta. Și nu poți să te duci la club și să ceri registrul. Chiar dacă Shark nu e acolo, Stu o să fie. Sau Bruce. Ori amândoi.

Ethan s-a rezemat de spătarul scaunului. Mare parte din mâncare rămăsese în farfurie. Pregătiseră cât pentru patru porții, dar lui îi pierise pofta de mâncare și a trebuit să se forțeze ca să înghită câte ceva.

— O să-ți fac rost de un telefon, i-a zis Whitney. Unul cu cartelă. Ca să putem comunica. Dacă mi se pare ceva dubios, renunț.

— Nu cred că-i o idee bună, Whitney.

— Abby a fost prietena mea cea mai bună, i-a amintit ea, punându-i mâna pe braț.

— Bine, a acceptat Ethan răsuflând și sperând că nu făcea o greșeală. Facem cum ai zis tu.

Capitolul 41

Taylor

26 de ore, 9 minute rămase

Taylor și-a oprit mașina fără însemne oficiale în rondul valeților de la Neptune.

— Domnule, i s-a adresat cu entuziasm valetul, vreți să-mi dați cheile mașinii?

Taylor i-a arătat legitimația.

— Las-o aici.

— Am înțeles, domnule, a răspuns tânărul. Dacă nu durează mult, puteți să…

— La naiba, chiar dac-o să stau toată ziua, a ripostat Taylor, nu-mi miști mașina.

Erau și avantaje când erai polițist.

Portarul l-a luat în primire de îndată ce a intrat în holul hotelului.

— Vă cazați aici? l-a întrebat.

Taylor i-a arătat și lui legitimația.

— Cu directorul hotelului, te rog.

— Desigur.

Polițistul a așteptat. Interiorul cazinoului era plin cu decorațiuni caraghioase pe o temă cu pești, dar holul hotelului era făcut să arate încântător. Podeaua din marmură lucioasă. Tavane înalte cu candelabre ridicol de mari.

Prima oară când pui piciorul în cazinou, e posibil să fii impresionat. Dar a suta oară? Totul arăta fals. O prefăcătorie opulentă.

Un bărbat în costum s-a apropiat și s-a prezentat ca Armando Garcia, managerul de noapte. Taylor i-a explicat că primise un raport din care reieșea că doi indivizi cotonogiți zdravăn au fost zăriți șchiopătând prin cazinou.

— Nu, a negat Garcia. Nu s-a întâmplat nimic de genul ăsta. Subalternii mei m-ar fi înștiințat.

— Am putea verifica înregistrările de la camerele de supraveghere, ca să fim siguri?

— Îmi pare rău. Încalcă politica noastră. Dacă nu aveți un mandat, nu vă pot arăta nicio înregistrare.

Taylor a încuviințat cu o mișcare din cap, încă străduindu-se să se poarte politicos. Cei de la Galaxia apelaseră la același pretext când poliția încercase să obțină înregistrarea cu Kicking Bird la bar în noaptea în care dispăruse Abby.

— În regulă, o să mă ocup să fac rost de-un mandat. Până atunci, pentru că în ultima vreme am primit tot felul de reclamații despre Neptune, o să trimit niște polițiști sub acoperire ca să cerceteze îndeaproape ce se-ntâmplă aici. O să luăm măsuri împotriva dealerilor care își vând marfa în perimetrul hotelului, a prostituatelor care lucrează ilegal în cazinou…

Garcia părea îngrozit.

— …și-o să trimit o înștiințare la Comisia pentru Jocuri de Noroc din Nevada, a adăugat Taylor, ca să știe și ei că am primit

rapoarte că la Neptune se trișează la mesele de blackjack, că roțile ruletelor sunt aranjate și că la aparatele cu păcănele nu se plătesc sumele complete.

— Stați să-l sun pe șefu', a intervenit Garcia. Poate că găsim o soluție să vă puteți uita la înregistrări.

— Du-te și sună-l. Între timp, dau și eu niște telefoane.

— Să… hai mai bine să mergem și să aruncăm o privire. N-avem nimic de-ascuns.

— Mulțumesc pentru cooperare.

* * *

Taylor și managerul de noapte stăteau în camera de securitate a cazinoului, uitându-se la un grup de ecrane de computer cu imagini din diferite zone ale hotelului și cazinoului. Pentru că erau foarte multe camere video, Taylor nu prea știa unde să se uite.

Garcia a început să deruleze înapoi filmările pe câteva dintre înregistrări. Oamenii mergeau cu spatele prin cazinou. La mesele de blackjack, cărțile de joc săreau înapoi în mâinile jucătorilor. Aparatele cu sloturi absorbeau monedele ca niște aspiratoare.

În mod normal, Taylor n-ar fi investigat un asemenea caz, în care doi indivizi bătuți măr umblau șchiopătând prin cazinou. Chestia asta se întâmpla, probabil, în fiecare seară. Dar cel care sunase zisese că l-a recunoscut pe unul dintre ei – un bodyguard corpolent de la Dark Secrets.

Fiind vorba de Dark Secrets, locotenentul de serviciu îl sunase pe Taylor acasă și îl întrebase dacă vrea să afle mai multe. În condiții normale, ar fi refuzat – în definitiv, Shark era problema FBI-ului –, dar intuiția i-a spus că ar face bine dacă ar verifica.

— Stop, a spus Taylor, arătând spre unul dintre monitoare. Ăla.

Garcia a apăsat un buton și imaginea a înghețat.

Doi bărbați ieșeau din liftul hotelului, cel mai mic susținându-l pe cel mai masiv, care avea fața și cămașa pline de sânge.

Imaginea nu era prea clară, dar lui Taylor i s-a părut că-i recunoaște pe amândoi. Blake Freeman și unul dintre gemenii care lucrau pentru Shark, Bruce sau Wayne Capullo.

— Cred c-ați avut dreptate, a recunoscut Garcia. Nu m-a anunțat niciun angajat. Oamenii sunt foarte discreți.

Taylor s-a abținut să nu râdă în hohote – ce putea fi discret la

un măgădău de un metru nouă’ș’cinci și aproape 140 de kile care șontâcăie printr-un cazinou, cu sângele șiroind din nas?

A cerut să vadă filmarea din interiorul liftului din care ieșiseră cei doi. Cadrul înghețat de pe ecran avea marcaj temporal, iar Garcia a derulat înregistrarea înapoi cu câteva secunde înainte de acel moment.

De data asta, imaginea era mult mai bună. Taylor avusese dreptate în privința ambelor identități. Iar Blake Freeman nu arăta nici el mult mai bine decât însoțitorul lui. Nu părea să sângereze, dar avea fața schimonosită, iar părul îi era ud și răvășit.

— Fă-mi un serviciu. Derulează înapoi un pic mai mult. Să vedem dacă a mai coborât cineva înaintea lor.

Și, după cum se așteptase, cu câteva minute mai devreme, o altă persoană ușor de recunoscut stătea în ascensor, cu ochii măriți de adrenalină și fața încărcată de ură.

— Aha, iată-te! a exclamat Taylor cu glas tare.

— Îl știi pe tipul ăsta?

— Nu l-aș fi cunoscut, a răspuns Taylor chicotind, dacă nu ar fi venit ieri la mine la birou.

Capitolul 42

Ethan

25 de ore, 35 de minute rămase

Ceremonia funerară începea abia la 11, iar Ethan s-a întrebat dacă mai avea timp să facă un duș. Transpirase rău în timpul bătăii, dar, mai mult de atât, pur și simplu se simțea murdar.

Și-a dat jos tricoul și s-a inspectat în oglindă. Nu se vedea nicio vânătaie în locul în care-l lovise Wayne, dar îl dureau coastele. Și-a pus pe deget puțină pastă de dinți și a încercat din răsputeri să-și curețe gura și să scape de gustul putrid al violenței.

În baie, a stat sub apa fierbinte a dușului, gândindu-se și lăsând jetul să-i maseze ceafa. Aburul se înălța în jurul lui, iar el

inhala aerul cald.

A auzit ușa deschizându-se și, prin perdea, a văzut-o pe Whitney intrând în baie. Prin perdea, imaginea ei era încețoșată, dar a zărit cum își trage tricoul peste cap și apoi își dă jos pantalonii. A dat perdeaua dușului într-o parte.

— Hai să nu ne mai împotrivim atâta, a spus ea și a intrat în duș.

A lăsat apa să-i ude părul. Șuvițele ciocolatiu-deschis au căpătat o nuanță de cafea neagră. Pârâiașe de apă îi brăzdau trupul. El era cu 30 de centimetri mai înalt decât ea, iar Whitney a ridicat mâinile și i-a tras capul în jos ca să se poată săruta. Ethan a sărutat-o aprig și stângaci, apoi a cuprins-o cu brațele și s-a lipit de ea. Deja întărit penisul lui o împungea în stomac. Ea i l-a mângâiat delicat, cu vârfurile degetelor, făcându-l să pulseze. Ethan s-a aplecat și a sărutat-o pe gât, apoi pe claviculă și mai jos. Apa caldă îi cădea în cascadă pe sâni, iar el și-a pus buzele pe un sfârc, care s-a întărit sub limba lui.

Whitney a scos un geamăt. S-a ținut de umerii lui ca să-și păstreze echilibrul și a pășit pe marginea căzii. El a prins-o cu palmele de șolduri, ca nu cumva să alunece. Acum era la fel de înaltă ca el. I-a luat erecția și i-a ghidat-o înăuntrul ei. Ethan a lipit-o de peretele cu faianță din spate. Whitney a gemut în timp ce el o penetra mai adânc, până când a intrat cu toată lungimea, cu trupul lipit de al ei. Se potriveau împreună ca și cum ar fi fost modelați ca o singură bucată. El a sărutat-o, ea i-a răspuns și au început să se împingă unul în celălalt, desincronizați la început, dar găsindu-și un ritm în cele din urmă. A ținut-o strâns în brațe, simțind o foame brutală de ea.

— N-am mai făcut sex de cinci ani, i-a șoptit Ethan. S-ar putea să nu rezist prea mult.

— Nu-i nimic, i-a răspuns Whitney. Sunt pregătită.

S-a apăsat în ea, cu mâinile pe fesele ei, ghidându-i mișcările. Ea l-a strâns și mai tare, trupul încordându-i-se, fiecare mușchi întărindu-se ca piatra. Și-a săltat picioarele și le-a înfășurat în jurul mijlocului lui. A scos un zgomot puternic – un icnet și un geamăt, apoi un țipăt ușor. Ethan a simțit cum se apropie de climax, urcând în interiorul unui munte, așteptându-se să atingă vârful dintr-o clipă-n alta, dar urcând tot mai sus până când, în sfârșit, o explozie vulcanică i-a zguduit tot corpul.

A ținut-o în brațe, cu gura pe îndoitura gâtului ei și cu părul ei

ud lipit de piele. Penisul lui continua să pulseze înăuntrul ei. Whitney și-a lăsat picioarele jos. El a sărutat-o și s-a lăsat în spate suficient ca să-i vadă ochii ca niște prisme albastre în care ar fi vrut să poată privi veșnic.

Whitney avea pe față un zâmbet larg și expresiv – o fericire care nu putea fi mimată. Ethan a simțit-o și el și, pentru o clipă, n-a mai existat nici tristețe, nici ură de sine.

— Uau! a exclamat ea și au început să râdă amândoi.

Ethan a luat-o în brațe. Nu mai voia să-i dea drumul.

Capitolul 43

Ethan

24 de ore, 41 de minute rămase

Ethan își făcea griji că i-ar putea zări cineva împreună și, cumva, ar fi ajuns la Shark vorba că Whitney îl ajuta. Ar fi vrut s-o lase să se ducă singură la cumpărături. Până la urmă, Whitney a reușit să-l convingă să o însoțească numai după ce i-a promis c-o să se ducă la Walmartul din nordul orașului, pe drumul spre Cold Springs, unde nu-i va recunoaște nimeni.

— Niciuna dintre colegele tale nu are vreo rulotă pe-acolo? a întrebat-o el.

Whitney a făcut un gest către apartamentul ei:

— Ți se pare că locuim în rulote?

— Știm amândoi că nu toate stripperițele trăiesc așa.

— Suntem dansatoare, te rog frumos.

— Scuze. Știm amândoi că nu toate celelalte *dansatoare* trăiesc așa.

Ethan știa din proprie experiență că unele dintre fete își risipeau banii pe droguri sau pe susținerea financiară a unor oameni de nimic, și șomeri pe deasupra. Sau aveau copii ori părinți de îngrijit. Puține erau ca Whitney – singure, responsabile, echilibrate. Și probabil că nici nu câștigau la fel de mult ca ea. Bănuia că se număra printre fetele care câștigau cel mai bine la club.

Dimineața era rece, iar traficul părea lejer. Pe drum, n-au vorbit. Ethan a surprins-o zâmbind.

— Ce e?

— Mă gândeam.

— La ce?

— Mă întrebam dac-o să avem timp să mai facem treaba aia o dată după ce ne-ntoarcem.

— Nu știu, a răspuns Ethan. Mi se pare aiurea să încercăm să înghesuim sexul înainte de înmormântare.

Replica a redus-o la tăcere pe Whitney. A privit la drumul din fața ei, fericirea care i se citise toată dimineața pe față risipindu-se.

— Te rog să mă ierți, a adăugat el.

— Nu, i-a răspuns ea. Eu îmi cer scuze. A fost o idee tâmpită.

Ethan aproape că nu spusese nimic, dar n-ar fi vrut ca situația să devină jenantă. A întins mâna și și-a sprijinit palma pe blugii ei.

— În dimineața asta a fost minunat. Cele mai bune cinci minute din viața mea. Doar că, mă rog, toate lucrurile s-au bulibășit în momentul ăsta. Sunt într-o permisie de weekend de la pușcărie, pentru numele lui Dumnezeu.

Whitney a rămas tăcută o secundă, apoi buzele ei țuguiate s-au întins într-un zâmbet larg pe care nu și-l putea opri.

— Cinci minute? Eu aș zice mai degrabă 60 de secunde.

— Nu te-am auzit plângându-te, a răspuns el râzând.

* * *

La Walmart, au mers pe culoarele puternic luminate, neștiind sigur cum să găsească produsele pe care le căutau. În sfârșit au ajuns la telefoanele cu cartelă și timp de câteva minute s-au ciondănit pe care să-l cumpere, înainte ca Whitney să pună mâna pe cel mai scump.

— Eu plătesc, a anunțat ea. Poți să-mi dai banii înapoi. Știu că ești solvabil.

Ethan nu a protestat. Și-ar fi dorit să fi păstrat un teanc din banii lui Shark. Măcar câteva bancnote. Așa ar fi fost înțelept.

Whitney a sugerat să se ducă să cumpere și o lopată.

— În cel mai rău caz, l-a asigurat ea, n-o să avem nevoie de ea.

Raionul cu articole pentru grădină era închis în timpul iernii, dar au găsit un rastel cu lopeți la raionul de unelte. Ethan a luat

una cu coadă lungă și lamă rotunjită de oțel. Whitney a insistat să cumpere două.

— Sunt alături de tine în treaba asta, a adăugat ea. Până la capăt.

Le-a fost dificil să înghesuie cele două lopeți în mașină, dar până la urmă au găsit o cale, cu cozile ițindu-se între scaunele din fată.

Pe drumul de întoarcere, Whitney i s-a adresat:

— Te superi dacă te întreb ceva?

— Zi.

— Abby n-a știut niciodată în detaliu ce s-a întâmplat când ai fost arestat. Am citit stenogramele de la tribunal, dar ni s-a părut că au rămas multe lucruri ascunse printre rânduri.

— N-am vrut să știe. Am încercat să n-o las să afle cine eram cu adevărat.

— Dar i-ai cerut lui Shark să aibă grijă de ea.

— Nicio clipă nu mi-a trecut prin cap c-o s-o angajeze ca dansatoare la club. Am crezut c-o să-i trimită câte-un plic cu bani. Chiar n-am gândit bine.

— Și ce s-a întâmplat de fapt? Când ai fost arestat.

Ethan i-a explicat că Shark fusese interesat să combine activitățile. În loc să fie doar tipul care ascunde bunurile furate sau care poate să spele bani, voia să fure și să câștige banii chiar el. Așa că s-a gândit că două persoane pot jefui cazinoul Silver Coin. Era un cazinou mic, fără hotel, un aranjament simplu cu cușca în centrul sălii. Cele mai multe cazinouri sunt ca niște labirinturi, dar în ăsta se putea intra ușor pe ușile amplasate în cele patru colțuri. Iar în timpul zilei nu era niciodată mai mult de un paznic de serviciu. Două persoane puteau să intre și să-i jefuiască în doi timpi și trei mișcări: unul se cățăra peste cușcă, celălalt stătea de pază și ținea la distanță pe oricine ar fi vrut să facă acte de eroism.

— Shark ne-a dat două pistoale automate MP5. Ne-a și zis: „Trebuie să le băgați frica-n oase. Șoc și groază – cum spunea George Bush”. Eu nici măcar nu mi-am încărcat arma. Încărcătorul era gol.

— Dar a lui Blake era încărcată?

Ethan a lăsat să-i iasă aerul din piept.

— A lui Blake era încărcată.

Când au intrat în cazinou, primul lor obiectiv a fost să-l scoată

din joc pe paznic. Dar niciunul dintre ei n-a reușit să-l găsească – probabil că se dusese la toaletă –, iar puținii rătăciți aflați la ora aia în cazinou făceau cât toate alea pentru că doi bărbați cu măști de schi și înarmați alergau de colo-colo. Așa că s-au dus la cușcă, iar Blake s-a cățărat peste ea, strigând la angajații dinăuntru. Ținea arma cu o mână, de parc-ar fi fost Rambo, și îi împingea zicându-le să umple sacii de gunoi cu toți banii disponibili. Ethan dădea ocol cuștii, îndreptând arma spre clienți și cerându-le să se culce pe podea. S-a tot uitat după paznic, dar acesta nu era pe nicăieri.

Blake a aruncat doi saci cu bani peste cușcă și s-a cățărat și el. A sărit jos și i-a dat lui Ethan unul dintre saci. Nu prea era cine știe ce în ei. Luaseră doar ce se afla în sertare. Nu spărseseră vreun seif sau ceva de genul ăsta. Ethan se întorsese cu spatele, iar Blake tocmai ridica sacul și atunci a apărut paznicul din spatele șirului de jocuri mecanice.

Avea în mână un pistolaș și le-a spus să stea nemișcați. Blake a ridicat arma și a început să tragă în el.

Ethan și Blake au fugit în direcții opuse, dar traseul de scăpare al lui Ethan era prin fața clădirii și chiar când ieșea, în parcare oprea o mașină de poliție. A rupt-o la fugă aruncând MP5-ul într-un rond de flori și îndesând sacul cu bani într-un tomberon.

A alergat în Victorian Square din Sparks și s-a descotorosit de mască, încercând să pară un simplu trecător care se plimbă și se uită la vitrine. Dar era îmbrăcat tot în negru și în acel moment era căutat de o mulțime de polițiști.

— Polițiștii și-au investit toată energia în urmărirea mea. Blake a plecat neobservat.

Mașina lui Whitney se apropia de centrul orașului. Străzile era aproape pustii, cu excepția câtorva persoane fără adăpost, care rătăceau pe-acolo înfășurate în pături și împingând cărucioare de cumpărături încărcate până la refuz, și a câtorva puști cu skateboarduri, care încercau să se dea pe balustrada din fața farmaciei Walgreens.

— Pe atunci, Shark nu era chiar ca acum, a adăugat Ethan. Spăla banii din droguri la club și uneori mai pitea și revindea bunuri furate. Dar în principal era doar un cămătar. Iar eu și Blake asta făceam – eram băieții cu mușchi care colectam ratele. Dar bănuiesc că Shark se visa mai mult de-atât. Am

crezut că o să se trezească puțin din visare după ce mi s-a întâmplat mie. Că poate-o să se lase cât timp era în avantaj. Se pare că s-a-ntâmplat exact pe dos.

Whitney a oprit mașina la poarta casei. A tastat codul care comanda ridicarea porții. De data asta, Ethan a memorat cifrele.

— Știu că ai luat parte la un jaf, dar ceea ce ai făcut tu nu sună *așa de* rău. Nu l-ai împușcat pe individ, a remarcat Whitney după ce a parcat.

— Am luat zece ani în plus din cauza MP5-ului. Legislativul tocmai adoptase legea cu un an în urmă. Shark și ideea lui nemaipomenită de a-i speria de moarte pe toți cu arme automate…

— Și cum a fost posibil, deși nu aveai arma încărcată?

— Procurorul a susținut că am aruncat muniția și că pur și simplu nu au reușit ei s-o găsească. Știau că nu eu îl împușcasem pe paznic. Gloanțele nu corespundeau cu arma. Dar m-au amenințat cu 20 de ani dacă nu cooperez. Și…

— N-ai cooperat, a încheiat Whitney fraza.

— Nu.

— Paznicul nu a murit, nu-i așa?

— Nu, a răspuns Ethan. L-a salvat vesta. Dar a rămas cu leziuni neurologice. Nu-și poate folosi bine un braț. Mâna i-a rămas înțepenită ca o gheară. A depus mărturie la tribunal și și-a ținut mâna ridicată, ca s-o vadă jurații.

Au lăsat lopețile în mașină, dar au luat cu ei sacoșa de la Walmart în care se afla telefonul cu cartelă.

— Dumnezeule, ce nemernici! N-au meritat loialitatea ta.

— Am meritat să fiu închis. Faptul că meritau și Shark și Blake nu schimbă situația. Dacă eu aș fi fost judecător la procesul ăsta, tot pedeapsa maximă mi-aș fi dat-o.

— Tu nu ești deloc ca Shark și Blake.

Ascensorul s-a urnit și a început să urce. Nu existau oglinzi în cabină, iar Ethan era recunoscător pentru asta.

— Ba sunt un pic ca ei. Suficient ca să nu merit să umblu liber pe străzi.

Whitney și-a pus mâna pe umărul lui ca să-l liniștească, dar el nu avea chef de așa ceva acum.

— Ești un om bun, a insistat ea. Nici măcar nu ți-ai încărcat arma.

— Motivul pentru care am lăsat încărcătorul gol nu e că n-aș fi

capabil să ucid pe cineva. Din contră. Nu am încărcat arma pentru că m-am gândit că, dacă o încărcam, aș fi folosit-o.

După o scurtă pauză, Whitney a spus:

— Nu cred că aș putea vreodată să ucid pe cineva.

— Probabil că oricine ar putea dacă ar fi nevoit. După ce am făcut în zilele alea, aproape c-aș fi vrut s-o fac.

Ușa ascensorului s-a deschis, iar Whitney a întins mâna după chei.

— Dar nu mai ești așa.

Ethan nu i-a răspuns, dar și-a spus: *Nu sunt atât de sigur.*

* * *

Whitney și-a călcat rochia pe care urma s-o îmbrace, alta decât cea cu care fusese în seara dinainte. A promis c-o să se grăbească să ajungă la înmormântare dacă termina repede ce avea de făcut la club. Ethan a întrebat-o dacă putea să-și calce din nou costumul, dar Whitney s-a oferit să i-l calce ea.

Pe sistemul audio era un ceas digital, iar Ethan se tot uita la el. O parte din el ar fi vrut să vadă timpul scurgându-se mai repede, ca să termine cu toate astea. O altă parte ar fi vrut să încetinească. Rămăseseră mai puțin de 24 de ore până când trebuia să se întoarcă la închisoare.

— Hai să mai recapitulăm o dată planul, i-a propus el.

Whitney a stropit pantalonii de ocazie ai lui Ethan și a trecut cu fierul peste ei, înainte și înapoi, apa sfârâind și evaporându-se.

— Nu-ți face griji pentru mine.

— Iar dacă Kicking Bird e la club…

— Stu? E inofensiv.

Ethan i-a pus mâna pe braț.

— Nu. Nici vorbă.

— Îl cunosc.

— Whitney, a replicat ferm Ethan. L-am văzut cum a tăiat beregata unui om fără să clipească, de parcă ar fi feliat curcanul de Ziua Recunoștinței. Stuart Kicking Bird nu este inofensiv.

Whitney a scos fierul de călcat din priză și s-a uitat la el. Expresia de pe chipul ei îi spunea lui Ethan că recepționase mesajul.

După ce vor fi plecat – el la înmormântare, ea la club –, totul avea să se schimbe. Se aflau în acel moment straniu de dinainte să apară starea de impas. Un moment scurt în care puteau să

încetinească timpul ce alerga nebunește și să pretindă că viețile lor nu scăpaseră de sub control. Ethan știa că era ultimul lui moment care să semene cât de cât cu normalitatea alături de Whitney.

S-a aplecat, a îmbrățișat-o și a ridicat-o în aer. Ea s-a lovit de masa de călcat și fierul s-a clătinat, dar a rămas în picioare.

— Oh, a exclamat ea surprinsă și și-a înfășurat picioarele pe după mijlocul lui.

Fețele lor erau foarte apropiate.

— S-ar părea că totuși mai avem ceva timp, a spus el și a dus-o în dormitor.

Capitolul 44

Abby

Cu 4 luni în urmă

Abby a comandat o bere. Părea să fie o seară potrivită pentru bere.

— Care-i treaba cu trandafirul? a întrebat-o barmanul.

Era un tip tânăr, de vârsta ei, cu brațe musculoase și un tatuaj cu un șarpe înfășurat pe antebraț.

— Ai o întâlnire pe nevăzute?

— Ceva de genul ăsta.

Și-a luat berea și trandafirul și s-a dus să-și găsească o masă. Era îmbrăcată în blugi, ghete și un pulover roșu. Voia să arate bine – nu în ținută de ocazie, ci doar ca să impresioneze.

Barul era în Carson City. Ea și Whitney se opriseră aici odată, când se întorceau de la snowboarding. Era popular, cu reclame și postere kitschoase pe pereți. De la un tonomat se auzeau piese clasice de rock. Abby voia un loc în care să fie puțin probabil s-o vadă vreuna dintre cunoștințele ei din Reno.

N-a așteptat mult.

— Trebuie să mă întâlnesc aici cu cineva care are un trandafir alb, a spus un bărbat chipeș îmbrăcat în costum.

Ea a ridicat trandafirul, examinându-l de parcă-l vedea pentru

prima oară.

— Ei, ce să vezi! Eu am unul.

— Sunt Brian Hughes, s-a prezentat el, întinzând mâna.

— Încântată să te cunosc, i-a răspuns ea, strângându-i mâna.

— Și tu ești?

— Stai jos.

— Și eu sunt încântat să te cunosc, Stai Jos.

Era tânăr pentru un agent FBI, poate ceva mai în vârstă decât fratele ei, dar nu cu mult, și chipeș în stilul ăla lustruit care l-ar fi scos din sărite pe Ethan. Emana un aer de membru în consiliul facultății, în frății studențești și cluburi exclusiviste. Vedea tipi ca el tot timpul când dansa la club, dar de obicei putea să zărească dincolo de fațada sclivisită și să constate că nu erau chiar atât de simpatici, nici atât de șarmanți și, probabil, nici atât de bogați pe cât lăsau să se înțeleagă.

S-a gândit că poate cel din fața ei are mai multe calități.

— Cu ce-ți pot fi de folos? a întrebat el.

— Te ocupi de ancheta legată de Stanley „Shark” D’Antonio?

— Da.

— Cât de aproape ești de arestarea lui?

— Asta nu pot să-ți spun.

— Deci nu ești aproape?

Hughes s-a arătat tulburat – o expresie care îi spunea lui Abby că lovise direct la țintă. El a sorbit din paharul ce conținea aparent suc fără alcool. Paiul a scos un gâlgâit când paharul s-a golit.

— Ce bei? l-a întrebat Abby.

— Nimic, a răspuns el punând paharul pe masă. Sunt în timpul serviciului. Aici e o chestie profesională.

Abby a sorbit îndelung din sticla de bere.

— Vreau să-ți fac rost de informații, a spus ea, ca să-ți poți definitiva ancheta.

— Și tu cine ești? Vreo fostă iubită părăsită?

— Lucrez la Dark Secrets.

Hughes s-a lăsat pe spătarul scaunului și n-a făcut niciun efort să-și ascundă zâmbetul ușor disprețuitor.

— Deci ești stripteuză?

— Dansatoare, da.

— Și ce anume știi care ar putea să mă ajute?

— Nu multe, a răspuns ea. Nu încă.

El a privit în jur, plictisit, iritat că venise cu mașina tocmai până aici pentru un fir care nu părea că avea să dea roade.

— Aș putea să aflu orice ai nevoie să știi, a continuat fata. Sunt apropiată de toți cei de la club. Blake Freeman. Anton Trujillo. Tipii cei noi, Bruce și Wayne. Cal Bumside. Sunt sigură că îi ții sub observație pe toți. Și pot să mă apropii mai mult de Shark.

— Nu l-ai pomenit pe Stuart Kicking Bird, a remarcat Hughes.

— Pe ăla e greu să ajungi să-l cunoști.

— Uite ce e, domnișoară, sunt sigur că ai cele mai bune intenții, dar nu mi se pare că ai prea multe de oferit. Nici măcar nu mi-ai spus cum te cheamă.

— Sunt Abby Lockhart.

Expresia de pe fața lui arăta că numele ei nu-i spunea nimic.

— Sora lui Ethan Lockhart.

Privirea lui s-a înviorat.

— Ethan Lockhart, care e la pușcărie pentru jaf armat?

Abby a încuviințat.

— Ethan Lockhart, care probabil că a comis infracțiunea când lucra pentru Shark?

Abby a arătat cu degetul spre ea:

— Abby Lockhart, care primește cu regularitate bani care cumpără tăcerea fratelui ei.

Din înviorată, privirea lui Hughes a devenit alertă.

— Fir-aș al naibii!

O picoliță a trecut prin preajmă, iar el i-a făcut semn cu mâna.

— Sam Adams, te rog. Și încă o bere pentru ea.

Hughes s-a aplecat în față, cu coatele pe masă.

— Poți să-l convingi pe fratele tău să depună mărturie?

— Nu asta îți propun eu. Îți propun să obții ce ai nevoie. *Eu* mă ofer să depun mărturie.

— Și ce vrei în schimb? a întrebat el.

— Vreau să-l scot pe fratele meu din pușcărie. Poți să faci asta?

— Nu știu.

Abby a pus berea pe masă și s-a ridicat.

— Atunci, adio.

— Stai! a zis el și a apucat-o de mână.

Abby a simțit imboldul de a-și smuci mâna și de a pleca, dar a fost ceva în atingerea lui – sau în expresia de pe chipul său –

care a oprit-o.

— Pot să găsesc o soluție.

Abby s-a așezat la loc. Agentul se entuziasmase și a început s-o bombardeze cu întrebări. Ea nu putea să-i spună aproape nimic din ce voia să audă, dar lui nu părea să-i pese. Multitudinea posibilităților îl îmbătase.

S-a simțit și ea prinsă în vârtej. Tânjise să-l ajute încă din ziua aceea, de la tribunal, când Ethan o îmbrățișase de rămas-bun. În cele din urmă își luase inima în dinți și sunase la biroul FBI local, cerând să discute cu persoana care coordona ancheta în legătură cu a lui Shark.

Mai erau multe de făcut, dar în sfârșit avea senzația că s-ar putea să fie în stare să-și realizeze scopul.

— Știi că treaba asta o să fie periculoasă? a întrebat-o Hughes. Pari să fii o fată de treabă. Știi în ce te bagi?

Abby s-a gândit la ziua în care sărise de pe stânca de la lacul Tahoe. Voia să fie neînfricată, ca Ethan.

De data asta, s-a gândit ea, *sar eu ca să te salvez, frățioare.*

Capitolul 45

Ethan

22 de ore, 20 de minute rămase

Taxiul l-a lăsat pe Ethan la casa mortuară. Vântul bătea cu putere și tentacule ca de gheață se furișau prin deschizăturile costumului. S-a grăbit pe alee, cu pantofii țăcănind pe betonul cenușiu. În iarba maronie se înălța un catarg, iar șnurul de întindere biciuia zgomotos stâlpul.

Mama lui aștepta înăuntru, lângă ușă. Părea palidă la față. Câțiva oameni – primii sosiți – stăteau în spatele ei în camera de priveghi.

— Rămâi lângă mine, i-a cerut ea, privindu-l încruntată, cu un dezgust palpabil.

Fără o vorbă, Ethan s-a întors și a rămas lângă ea, ca să aștepte sosirea celorlalți participanți la ceremonie. Nu era încă

dispusă să-l ierte, evident, dar avea nevoie de ajutorul lui ca să facă față formalităților impuse de situație. Ar fi făcut-o fără să crâcnească. Simplul fapt că mama lui îi ceruse să stea lângă ea era un pas.

Oamenii soseau, iar Ethan și mama lui îi întâmpinau cu îmbrățișări și strângeri de mână. Au spus „Mulțumim că ați venit” iar și iar. Ethan abia dacă îi cunoștea, dar ei îl priveau cu expresii de oameni care știau: el era fratele din pușcărie al lui Abby.

Ethan a fost atent să prindă sosirea agentului FBI, Hughes, dar acesta n-a apărut. Nici voyeurul pervers care locuia peste drum de Abby, nu că Ethan s-ar fi așteptat să-l vadă după ce-l bătuse de-i sunase apa-n cap.

Când aproape că se făcuse ora de începere a slujbei, Ethan a zărit un Cadillac Escalade mare intrând în parcare. Din mașină a coborât Shark, într-un costum de culoarea lavandei, care pentru el era aproape sobru, împreună cu trei fete de la club. Două dintre ele, foarte tinere, îi erau necunoscute, dar pe a treia Ethan a recunoscut-o de pe vremea lui. Vântul s-a năpustit în costumul lui Shark, scoțându-i afară cravata și fluturând-o ca pe o cârpă. Fetele își țineau fustele și-și trăgeau hăinuțele pe lângă corp. Una dintre ele avea o vânătaie în colțul gurii, pe care încercase s-o mascheze cu fond de ten.

Când au ajuns în prag, dansatoarele au încercat să-și îndrepte părul deranjat de vânt, iar Shark și-a aranjat cravata.

— Doamnă Lockhart, a spus Shark, sincerele mele condoleanțe.

Mama lui Ethan nu i-a răspuns. L-a fixat cu o uitătură care ar fi făcut să se simtă jenat aproape orice bărbat, dar Shark părea netulburat.

Dansatoarea pe care Ethan o cunoștea la îmbrățișat și i-a spus că îi pare bine că-l vede. Apoi Shark i-a întins mâna lui Ethan:

— Mă bucur să te văd, fiule.

Ethan i-a luat mâna. Shark i-a strâns-o îndelung. Mama lui Ethan s-a întors și s-a dus în salon.

— Crezi c-am putea găsi un moment să discutăm? a întrebat Shark.

— Nu acum, a răspuns Ethan, continuând să-i strângă mâna lui Shark. Așteaptă până când ajunge sicriul în pământ.

Shark nu i-a dat drumul. Era mai puternic decât părea.

— Arată puțin respect pentru moartă.

— Desigur. Sora ta a fost o persoană minunată, Ethan.

Un rânjet răuvoitor i-a străbătut fulgerător fața.

— Păcat de ce i s-a întâmplat. Oare i-au găsit cadavrul?

Lui Ethan îi venea să-l apuce de gât, să-l trântească la pământ și să-l strângă până îi zdrobea traheea. Dar nu putea face nimic. Și-a eliberat mâna din strânsoare și a pășit într-o parte. Cu un zâmbet, Shark s-a dus în salon, urmat de Ethan.

Mama lui îi păstrase un scaun.

Capitolul 46

Whitney

22 de ore, 5 minute rămase

Whitney a oprit la poarta parcării pentru angajați, a coborât geamul ca să tasteze codul și a așteptat până când s-a deschis. Vântul rostogolea pe asfalt o tufă de scaieți. Cadillac-ul lui Shark nu era în parcarea din spate, dar camioneta lui Stuart era acolo, ca și mașina lui Bruce, un Chevy Tahoe. S-a gândit că era mai bine dacă Ethan l-ar fi burdușit în bătaie pe el în locul fratelui său. Întotdeauna Bruce se uita pofticios la ea, ceea ce îi dădea fiori de silă.

A tras aer în piept, și-a pus pe umăr geanta sport și s-a dus către ușă. Dinspre cabaret se auzea o melodie country. Pe hol, a trecut pe lângă una dintre fete, care a întrebat-o de ce era îmbrăcată așa elegant.

— Pentru înmormântarea lui Abby, a răspuns ea. Acolo mă duc acum.

Femeia s-a schimbat la fată.

— Oh, îmi pare tare rău. Aș fi vrut să pot merge și eu.

Whitney a aruncat o privire în club printre draperii. Bruce stătea rezemat de bar, ca de obicei, iar Cal era în spatele lui. Două fete făceau onorurile în sală, dar localul era mort. Nu se vedea nici urmă de Stu.

S-a dus spre biroul lui Shark și a vârât capul înăuntru, ciocănind la ușă. S-a simțit recunoscătoare pentru mica ei prefăcătorie, pentru că Stu ședea la biroul lui Shark și frunzărea nu știu ce documente. A ridicat privirea spre ea.

— Unde-i Shark? a întrebat Whitney.

— La înmormântare, a răspuns Stu. Credeam că te duci și tu.

Ea a intrat în cadrul ușii, ca să-i arate ținuta.

— Chiar într-acolo mă duceam. Voiam doar să-i zic ceva înainte.

Stu n-a comentat nimic. Pe colțul biroului se vedea un jurnal legat în piele.

Whitney s-a dus în vestiar și s-a așezat la standul pe care-l folosea de obicei.

S-a prefăcut că își scotocește prin lucruri. Nu mai era nimeni acolo, dar avea senzația că este urmărită.

Capitolul 47

Ethan

22 de ore rămase

Preotul a mutat pupitrul lângă masa cu obiectele lui Abby. A început să citească din Biblie și era limpede că nu o cunoscuse pe Abby și nici nu se obosise să afle ceva despre ea.

— Ai de gând să spui ceva? a întrebat-o Ethan în șoaptă pe mama lui.

— N-aș fi în stare să termin ce-aș avea de spus.

S-a uitat apoi la Ethan cu ochi rugători.

— N-ai vrea tu să zici ceva despre ea?

Preotul le-a cerut tuturor să-și plece capetele, iar Ethan s-a ridicat. Murmurele s-au rostogolit ca niște valuri printre cei prezenți.

— Aș vrea să spun ceva, a anunțat Ethan, dominându-l cu statura lui pe preot.

— Oh, a replicat acesta făcând un pas în spate. Bine.

Ethan s-a întors cu fața la cei prezenți. Erau cam 30 de

oameni acolo. Fără îndoială că dacă Abby ar fi murit când era la liceu, publicul ar fi fost de cinci ori mai numeros. Dar întrucât își câștiga existența ca dansatoare într-un club – sau poate pentru că fratele ei era la pușcărie –, mulți dintre prietenii ei mai în vârstă, mai respectabili, se ținuseră deoparte.

— Sunt fratele lui Abby. Probabil că cei mai mulți dintre voi știți.

Publicul a rămas tăcut, cu ochii țintuiți asupra lui.

Ethan a ezitat, nefiind sigur ce ar fi trebuit să spună. Ce latură pozitivă ar putea să găsească acestei povești. A devenit brusc conștient de cât de obosit era. Îi venea greu să creadă că discuția lui cu Jack în închisoare avusese loc doar cu o zi în urmă – și că de-atunci nu dormise nici măcar o secundă.

— Dați-mi voie să vă vorbesc despre Abby, a început el. Ați cunoscut-o cu toții, dar niciunul dintre voi n-a cunoscut-o la fel de bine ca mine. Poate în afară de mama noastră. Când aveam șapte sau opt ani, îmi amintesc că o întrebam pe mama dacă pot s-o țin în brațe și după aia mă uitam în jos la fața surioarei mele. Avea pielea catifelată și mirosul ăla de bebeluș. Se uita și ea la mine. Chiar înainte să învețe să meargă în două picioare, a avut o personalitate uimitoare. Pentru mine, copil fiind, era incredibil să văd cât de independentă era încă de când era bebeluș. Râdea într-un fel nemaipomenit când o gâdilam pe tălpi. Cu mult înainte să învețe să meargă, îi plăcea să bolborosească vorbe la întâmplare, ca și cum ar fi știut exact ce zice. Știu că se spune că trebuie să treacă un timp înainte ca bebelușii să înceapă să zâmbească, dar eu nu așa-mi amintesc c-a fost. Mi-o amintesc zâmbind mereu. Chiar și când abia se născuse. Și așa mi-o amintesc de-a lungul întregii sale vieți – zâmbind. Avea acea expresie magică extraordinară, care îmi umplea inima de bucurie așa cum nimic altceva n-a reușit s-o facă. Chiar și când eram supărat pe ea, îmi arunca zâmbetul ăla și îmi topea inima. Îi făcea pe toți cei din jur să vrea să zâmbească.

Ethan a tăcut. S-a gândit să continue și spună o poveste sau două despre Abby. Dar cei mai mulți dintre cei prezenți plângeau deja. Poate că vorbise destul.

— Așa sper să o țineți minte pe Abby. Zâmbind.

Capitolul 48

Whitney

21 de ore, 45 de minute rămase

Whitney s-a uitat la telefon ca să vadă cât timp trecuse.

— Fir-ar să fie!

Una dintre fete, o nou-venită pe care o chema Janelle, a intrat în vestiar, doar într-o pereche de chiloței tanga, cizme și o pălărie de cowboy. Dansase pe scenă pe melodia lui Garth Brooks „Friends în Low Places”. Restul hainelor le ținea în brațe.

— Hei, a salutat-o ea, excesiv de prietenoasă.

Whitney s-a ridicat și a ieșit.

S-a uitat prin club, căutându-l pe Stu. Nu era acolo. A aruncat un ochi în bucătărie. Unul dintre bucătari stătea rezemat de masă și scria mesaje pe telefon. Pe grill nu era nimic la gătit. S-a dus în club. O altă fată nouă se urcase pe scenă, pășind țanțoș pe un cântec al lui Britney Spears.

Bruce a privit-o insistent în timp ce se apropia. Avea ochii mijiți și fața încrețită. Ochiul lui vătămat părea și mai încețoșat, dacă era cu putință așa ceva.

— Salut, băieți, li s-a adresat Whitney lui Bruce și Cal. Ești bine, Bruce? Arăți de parcă n-ai fi în apele tale.

— Nimic care să nu poată fi reparat de o muie sănătoasă, i-a răspuns el.

— Scârbos, a replicat Whitney, dându-și ochii peste cap.

S-a întors către Cal:

— Hei, am nevoie de un liber miercuri.

N-avea nevoie. Pierdea timpul. De fapt, nici nu credea că va mai pune vreodată piciorul în club. Chiar dacă registrul nu confirma bănuielile lui Ethan, venise vremea să facă și altceva cu viața ei, nu doar să-și legene fesele în fața unor necunoscuți înnebuniți după sex.

A început să discute cu Cal, dar în momentul ăla a apărut Stuart din spate.

— Hai că tre’ să plec, a spus ea.

A trecut pe lângă Stuart, care nu a privit-o în ochi. Whitney s-

a dus din nou în vestiar, și-a luat geanta și s-a îndreptat spre biroul lui Shark.

Inima îi bătea cu putere – repede, bătăi ample, care păreau să-i zguduie tot corpul. A împins ușa biroului și s-a uitat în jur, ca și cum ar fi putut fi cineva acolo, cu toate că știa unde sunt toți ceilalți.

A deschis la repezeală registrul. Majoritatea paginilor erau goale. Pe celelalte erau scrise șiruri de numere, într-un mic buzunar de la spate era un teanc de bilete de keno. Whitney trăise toată viața în Nevada și întotdeauna socotise că jocul – un gen de loterie oferit în aproape toate cazinourile – era unul dintre cele mai plictisitoare, abia cu o treaptă mai sus de bingo. Keno nu părea genul de joc care ar fi putut să-l intereseze pe Shark, dar aici era un teanc de chitanțe din care reieșea că era jocul lui preferat.

Oare ăsta era registrul corect?

S-a uitat în jur, dar n-a văzut nimic altceva care să corespundă descrierii. A vârât registrul în geantă și s-a grăbit să iasă din birou. A ajuns la ieșirea din spate când Stu a strigat-o și ea s-a oprit. Ușa era întredeschisă. S-a gândit să fugă.

Stu s-a apropiat fără să se grăbească. Aerul rece se furișa înăuntru.

A privit-o drept în ochi, iar Whitney simțea cum rămâne fără vlagă sub privirile lui intense. În lumina fluorescentă, ochii lui păreau negri.

— Vrei să-i transmit lui Shark mesajul ăla de care ziceai?

— Nu, a răspuns ea. Nu-i nevoie. Probabil c-o să-l văd la înmormântare.

— Condoleanțele mele, a adăugat Stu, dar cuvintele erau lipsite de orice sentiment.

— Mulțumesc, a mai zis ea și a împins ușa în afară.

La jumătatea drumului prin parcare, a întors capul și s-a uitat înapoi.

Stuart Kicking Bird o urmărea cu privirea.

Capitolul 49

Ethan

21 de ore, 15 minute rămase

Stăteau în cimitir, într-un semicerc în jurul sicriului, în bătaia vântului, când mașinile de poliție au oprit pe aleea cu pietriș. Prima mașină era fără însemne, un sedan negru asemănător cu cel al lui Brian Hughes. Cele două din spate erau vopsite în culorile obișnuite, alb și negru.

Ethan l-a văzut pe Calvin Taylor coborând din prima mașină, după care patru polițiști în uniformă i s-au alăturat. Nu s-au apropiat, dând dovadă de respect.

Shark stătea în cealaltă parte a gropii, cu haremul strâns ciopor în jurul lui, și-l privea cu o expresie care spunea: *Ăștia au venit aici din cauza ta, nemernicule!*

— Înăuntru e și o poză cu tine, a spus mama lui Ethan arătând spre coșciug. Am pus-o acolo azi-dimineață. Oi fi eu supărată, Ethan, dar știu cât de mult te-a iubit Abby.

— Mulțumesc, i-a răspuns el și a adăugat: Cum arătau toate cele înăuntru?

— Foarte frumos.

Cimitirul arăta sumbru. Iarba era uscată și avea o nuanță maronie, iar celelalte pietre funerare erau cenușii și aveau un aer gotic. Un copac fără frunze se întindea deasupra congregației, cu crengile scheletice contorsionate și văitându-se în vânt. Preotul a făcut câteva remarci de complezență; părea să-și fi dat seama că frigul îi chinuia pe toți.

Sicriul a început să coboare în groapă

Ethan nu-l pierdea din ochi pe Shark. Colțurile gurii acestuia s-au curbat în sus, ca și cum nu putea să se abțină.

Probabil că n-ai mai zâmbi așa, și-a zis Ethan, *dacă ai ști unde-ți sunt banii.*

Mama lui Ethan l-a strâns de braț.

— Vrei să mergem acasă?

— Sigur, a răspuns el.

Știa că nu poate să stea cu ea, dar cu o zi în urmă maică-sa nici nu voia să-i vorbească. Era important să facă și el un efort. Putea măcar să meargă cu ea până acasă și să-i spună lui Whitney să-l ia de acolo.

Asta cu condiția să nu-l aresteze Taylor.

Oamenii au început să plece. Ethan a văzut că Shark îl aștepta lângă un copac.

— Mamă, un minut, te rog. Ne vedem în mașină.

— Frumos discurs, a comentat Shark când Ethan s-a apropiat de el.

— Nu știu cum se face, dar cuvintele „lua-te-ar dracu” nu par suficiente.

Amândoi s-au uitat spre polițiști. Taylor și cei care-l însoțeau se țineau deoparte deocamdată. Știau că Ethan nu pleca nicăieri.

Cu rânjetul șters de pe față, Shark l-a privit intens pe Ethan, grav.

— Vreau banii.

— Vreau să știu ce s-a întâmplat cu sora mea.

— Nu știu de câte ori trebuie să-ți explic, Ethan. N-am omorât-o pe sora ta, dar-ar dracii.

— Prostii.

Shark a înaintat și s-a băgat în fața lui Ethan. Acesta era mai înalt, dar Shark părea cumva să fie însoțit de tot ce făcuse el vreodată, iar Ethan se simțea în inferioritate.

— Nu ești în postura de a negocia, a mârâit Shark. Există o singură variantă: tu îmi dai banii și te întorci viu în pușcărie. S-ar putea să nu ajungi acolo cu toate degetele, dar o să te las să te întorci viu.

— Dacă mă omori, n-o să-i primești niciodată. Nimeni nu știe unde sunt în afară de mine. Și sunt o mulțime de bani, Shark, că i-am văzut. Nu cred că vrei să-i pierzi.

— Nu trebuie să te omor pe tine, Ethan. Sunt alți oameni cărora le pot face rău.

Shark a făcut semn cu capul spre cimitir, iar Ethan i-a urmărit privirea fixată asupra maică-sii, care deschidea portiera mașinii.

Ethan l-a apucat pe Shark și l-a îmbrâncit în copac.

— Uită-te la mine, ticălosule, dacă-i faci ceva, toată lumea ta nenorocită o să ia foc.

— Păi, n-o să fii în pușcărie?

— O să ies până la urmă, s-a răstit Ethan. O să te găsesc. O să distrug tot ce-ai clădit. Și pe urmă o să te omor. Ce i-ai făcut tu lui Anton o să pară un amărât de masaj în comparație cu ce-o să-ți fac eu ție.

Shark a râs – furia lui Ethan părea să nu aibă niciun efect asupra sa. I-a împins cât colo mâinile și și-a îndreptat costumul.

— Dacă banii ăia nu ajung în mâinile mele până te întorci la

pârnaie, n-o să fii în stare să mă oprești de la nimic. Cam neplăcută senzația de neajutorare, nu-i așa? Să fii închis și să nu poți împiedica anumite lucruri?

Abby. Era asta o mărturisire?

Shark a făcut doi pași și apoi s-a întors din nou către Ethan.

— Te-ai băgat într-un joc pe care nici măcar nu știi cum să-l joci, Ethan.

— Ți-am luat banii. Cred că până acum mă descurc binișor.

— Acum cinci ani ai intrat în cazinoul ăla cu o armă descărcată. Nu ești un pericol pentru mine.

— Ai așteptat până am ieșit din închisoare ca să încerci să-l ucizi pe Jack. Aș zice că ai un anumit respect pentru ceea ce pot să fac. Știi că lovitura ta a dat greș, da?

— Nu contează. Amicul tău e mort. Crezi că doar pe pușcăriași îi am în buzunar?

Ethan a simțit un gol în stomac.

— Costă mai mult să plătești un gardian să facă treaba. Dar acum? (I-a făcut cu ochiul lui Ethan.) E clar că merită.

Shark s-a întors să plece, dar l-a văzut pe Taylor apropiindu-se și a așteptat. Taylor era singur, dar ceilalți polițiști păreau pregătiți să vină repede dacă s-ar fi întâmplat ceva.

— Se pare că o să te-ntorci la pușcărie mai devreme, Ethan, a comentat Shark, fără să facă vreun efort să-și ascundă suficiența din glas.

— Dacă mă arestează, n-o să-ți mai pot spune unde-ți sunt banii.

Taylor se apropiase între timp.

— Fix cei doi oameni cu care voiam să vorbesc.

— Voi doi vă cunoașteți? a întrebat Shark, uitându-se când la Ethan, când la Taylor. Foarte interesant.

— Ethan a trecut ieri pe la mine pe la birou.

Vântul îi biciuia pardesiul lui Taylor.

— Voia să-i spun ce știu despre cazul surorii sale.

— L-ai găsit pe ucigaș? a întrebat Ethan.

— Nu, dar tu?

Taylor s-a uitat lung la el câteva secunde. Ieri fusese prietenos, dar astăzi era cât se poate de serios.

Cu toate astea, Ethan tot îl plăcea.

— Nu am venit aici pentru sora ta. Am venit ca să aflu ce s-a-ntâmplat la Neptune azi-noapte.

Nici Ethan, nici Shark n-au răspuns.

— Ai fost acolo, a spus Taylor arătând spre Ethan.

Și apoi, adresându-i-se lui Shark:

— Și doi angajați de-ai tăi au fost acolo.

— Ce coincidență, a replicat Shark. Care dintre ei?

— Eu cred că știi.

— Nu știu ce fac angajații mei în zilele lor libere.

— În cazul ăsta, a continuat Taylor, fixându-l cu privirea pe Shark, tu poți să pleci.

Ethan își dădea seama că Shark nu voia să plece. Ar fi vrut să audă ce se spunea acolo. Shark s-a întors către Ethan:

— Să vii să mă vezi înainte să te duci înapoi, prietene. Mai avem multe amintiri de depănat.

Apoi, cu fața la Taylor:

— Și tu, Calvin, știi numărul de telefon al avocatului meu. Data viitoare când vrei să vorbești cu mine… folosește-l.

După plecarea lui Shark, Taylor i s-a adresat lui Ethan:

— Vreau să vii cu mine la secție, ca să-mi răspunzi la câteva întrebări.

— Mă arestezi?

— Dacă trebuie.

Ethan s-a uitat către locul unde fusese coborât în pământ sicriul surorii sale. Câțiva bărbați umpleau groapa cu pământ. A privit dincolo de mormânt, la șirurile de pietre funerare și la cartierul împrejmuit care se întindea mai departe. Putea să fugă, dar nu vedea cum ar fi putut să scape. Nu împotriva cvartetului de polițiști ai lui Taylor.

— Uite ce e, a început Ethan, încercând să readucă între ei atitudinea prietenoasă din ziua precedentă, sora mea tocmai a fost înmormântată. Urma să petrec ceva timp cu mama mea. Mâine, la ora asta, o să fiu înapoi în închisoare. N-ar fi mai bine să vii cu mașina în Carson City și acolo să discutăm pe îndelete? Îți spun tot ce vrei să știi.

— Lasă-mă să ghicesc. Dacă te duc acum la secție, chemi avocatul și nu-mi spui nimic.

— Ai ghicit.

— Și dacă nu te-ntorci la pușcărie? a întrebat Taylor. Dacă dispari fără urmă?

— Dacă nu mă întorc la închisoare până mâine la 9 dimineața, a răspuns Ethan și apoi a arătat din cap spre mormântul lui

Abby, mă îngroapă lângă sora mea.

— Să știi că suntem în aceeași tabără aici, Ethan.

— Ai zis că nici măcar nu te mai ocupi de uciderea lui Abby.

— Poate că e momentul să mă ocup din nou.

— Și n-o să ai necazuri cu FBI? a întrebat Ethan, fără nicio urmă de atitudine prietenoasă.

— Teoretic, lucrăm împreună, a răspuns Taylor cu diplomație.

— Ei bine, practic, Brian Hughes i-o trăgea surorii mele înainte ca ea să moară. Știai?

— Am avut o bănuială.

— Am terminat aici?

— Ethan, a spus Taylor, adoptând un ton de „să fim sinceri unul cu celălalt”, te-ai băgat într-un joc periculos aici.

— Pe care nimeni altcineva nu pare dispus să-l joace.

— Vreau să-l găsesc pe ucigașul surorii tale. Dar trebuie să lucrez ca la carte.

— Poate că tocmai aia e problema, a ripostat Ethan și a plecat.

A așteptat ca Taylor să le ceară oamenilor să-i să-l aresteze, dar polițistul n-a zis nimic.

În timp ce mergea spre mașina mamei sale, l-a sunat pe Daryl Maxwell.

— Hei, cred că Jack e tot în pericol.

Capitolul 50

Ethan

20 de ore, 59 de minute rămase

— Cum adică?

— Cineva tot va încerca să-l omoare, a continuat Ethan. Poate că un gardian. Cineva care poate totuși să ajungă la el.

— E ridicol, a replicat Daryl, dar Ethan îi putea auzi ezitarea din glas.

Poate că, până la urmă, nu era ceva așa de ridicol. Poate că în închisoare chiar se întâmplă lucruri de genul ăsta.

Ethan mergea spre mașina mamei sale în timp ce vorbea. Vântul șuiera în jurul lui.

— Vreau să faci ceva – orice, ca să-l protejezi pe Jack. Mută niște oameni. Schimbă turele gardienilor. Pe ăia care trebuie să-i ducă mâncarea la celulă. Trebuie să fie ceva pus în mâncare, așa-i? Cum altfel ar putea să-i facă de petrecanie și să scape neprinși?

— Eu sunt doar un asistent de caz, Ethan. N-am niciun cuvânt de spus asupra repartizării gardienilor. La naiba, nici măcar nu știu cum îi cheamă pe cei mai mulți dintre ei.

— Trage și tu niște sfori, a insistat Ethan, cu ton tot mai ridicat și mai agitat. Apelează la niște relații. Fă ceva!

— Stai, a replicat Daryl. Ia-o mai ușor.

Ethan i-a dat un răgaz de gândire. Ajunsese la mașină și stătea lângă ea. Maică-sa îl privea prin geam, iar Ethan a ridicat un deget, rugând-o să aștepte.

— Ce te face să crezi că o să-ncerce cineva să-l ucidă în carceră?

— Ultima oară am avut dreptate, da? Ai încredere în mine.

— Ai spus că ai avut o intuiție.

— Și acum e la fel.

— Nu, a replicat Daryl. Asta nu-i intuiție. Tu știi ceva! Te-ai băgat într-un bucluc. Dumnezeule, Ethan, ce-am vorbit noi doi?

Ethan a tăcut.

— Știi că pot să-ți revoc privilegiile de permisie cu un simplu telefon.

— Nu face asta! s-a răstit Ethan.

Un moment s-a lăsat tăcerea. Nu-i vorbise niciodată așa lui Daryl. De obicei, discutau pe un ton glumeț. Practic, Ethan îl auzea pe Daryl ajungând la o concluzie: Ethan nu era bărbatul plăcut, reabilitat care păruse întotdeauna a fi. Probabil că pentru prima oară Daryl înțelegea de ce ajunsese la închisoare.

Ethan a încercat să schimbe macazul.

— Daryl, a reluat el calm, apreciez tot ce-ai făcut pentru mine. Mă cunoști. Știi că nu mă aflu aici ca să fac ceva rău. Am avut dreptate prima oară. Dacă am dreptate și acum și tu nu faci nimic, va trebui să trăiești cu această vinovăție. Știu că majoritatea angajaților din pușcăria aia nu dau o ceapă degerată dacă trăim sau murim, dar tu ai o conștiință, Daryl. N-ai vrea să moară cineva dacă ai fi putut să faci ceva în privința

asta.

— Bine, a răspuns Daryl după o pauză lungă. O să văd ce pot să fac.

— Mulțumesc, Daryl.

— Nu închide, a adăugat Daryl, și Ethan s-a surprins cu degetul deasupra butonului care încheia apelul.

Spera să închidă înainte să-i mai pună Daryl vreo întrebare despre ce avea de gând.

— Ascultă-mă o secundă, Ethan. Mai devreme mă plimbam prin închisoare și mă gândeam la tine. Știi ce anume te diferențiază de toți indivizii ăia de-acolo?

— Că și eu am o conștiință.

— Cei mai mulți dintre ei au. Or mai fi niște psihopați, dar majoritatea sunt ca tine. Oameni normali, care au făcut lucruri rele. Iar acum sunt prizonieri într-o lume în care e greu să fii om bun. Dar diferența dintre ei și tine este că ei sunt prea proști și prea înclinați spre autodistrugere ca să se mai schimbe.

Chiar și în frigul acela, Ethan a simțit un fior rece pe șira spinării. Daryl avea dreptate. Pușcăriașii se pricepeau de minune să dea vina pe oricine, dar adevărul era că în majoritatea cazurilor, chiar ei erau cea mai gravă problemă a lor.

— Deținuții de-aici, dacă le oferi o șansă – orice fel de șansă – o să dea cu bâta-n baltă. Tu ești altfel, Ethan. Cel puțin, am crezut că ești. Nu știu ce faci tu acolo – și nici nu vreau să știu –, dar înainte să te afunzi și mai adânc în rahat, trebuie să te gândești la genul de persoană care vrei să fii. Ești Ethan pe care-l văd eu, un om pe care-l așteaptă un viitor normal? Sau o să dai și tu cu bâta-n baltă?

Ethan știa că Daryl are dreptate, că își periclita viitorul – ca să nu mai vorbim de viață. Dar ce nu pricepea Daryl era că există unele lucruri pentru care merită să riști totul.

Pentru Ethan, găsirea ucigașului lui Abby era unul dintre acele lucruri.

Poate că un om normal ar fi putut să treacă peste asta. Poate că omul de rând, supus legilor, și-ar fi dat seama că nu ar fi servit la nimic.

Dar Ethan nu era un astfel de om. Trebuia să știe și avea să afle cu orice preț. În această privință, poate că semăna cu ceilalți condamnați mai mult decât ar fi vrut să recunoască

vreodată.

— Am recepționat mesajul, a spus Ethan.

Daryl a pus capăt convorbirii.

Ethan a dat să deschidă ușa din dreapta a mașinii, dar s-a oprit. A ridicat degetul, rugând-o pe maică-sa să mai aștepte un minut. A sunat-o pe Whitney – care introdusese numărul ei în telefon – și a început să umble prin frig în timp ce telefonul suna.

— Hei, a răspuns ea, cu vocea plină de agitație.

— Unde ești?

— La mine, a răspuns ea. L-am luat. Sper că e cel care trebuie.

— Vreo problemă?

— Nu. Stu a fost acolo. Mi-a aruncat o privire mai ciudată, dar cred că suntem în siguranță.

Lui Ethan nu i-a plăcut ce auzise.

— Vin acum la tine. Strânge-ți lucrurile ca să putem pleca de îndată ce ajung.

A ocolit mașina spre partea cu volanul și a deschis portiera.

— Îmi pare rău, mamă, trebuie să conduc. Și n-am să pot să vin acasă.

Trebuia să ajungă la Whitney cât mai repede cu putință. Amândoi trebuiau să plece din apartamentul ei pentru eventualitatea în care ar fi venit să-i caute Kicking Bird.

— Dar tu ai voie să conduci? l-a întrebat maică-sa.

— Nu, a răspuns el așezându-se la volan, dar asta-i cea mai mică dintre grijile mele acum.

Capitolul 51

Whitney

20 de ore, 48 de minute rămase

Whitney se schimbase în blugi și pulover. Și-a luat din dulap mănușile și o haină groasă. Ar fi dorit să aibă și ceva care să-i vină lui Ethan: haină, mănuși, căciulă – orice. Nu se gândiseră

nici măcar să cumpere mănuși de la Walmart. Era nevoit să se mulțumească doar cu blugii, o bluză de trening și o geacă de piele, care stăteau împăturite și puse teanc pe o canapea lângă masa de călcat.

Un ciocănit a zgâlțâit ușa. Whitney a încremenit. Era prea devreme să se fi întors Ethan. Era la etajul al zecelea al complexului; agenții comerciali nu veneau niciodată până acolo, iar vecinii își vedeau toți de treaba lor.

A ridicat o pernă a canapelei și a ascuns registrul dedesubt, apoi s-a apropiat în liniște de ușă. S-a uitat prin vizor. În hol era Bruce, de la club.

În vârful picioarelor, s-a depărtat de ușă și l-a sunat pe Ethan.

Un nou ciocănit.

— Bruce e aici, a șoptit ea în telefon. E la ușa mea. Cred că Stu a văzut c-am luat registrul.

— Bruce știe că ești acolo?

— Nu cred.

— Stai liniștită și ascunde-te. Nu deschide ușa. Ajung cât de repede pot.

Capitolul 52

Ethan

20 de ore, 46 de minute rămase

Ethan gonea pe străzile care duceau la râu și la apartamentul lui Whitney. Motorul a scos un vaiet când a apăsat pedala și a accelerat, depășind o camionetă care abia se mișca.

— Ethan, ce naiba s-a-ntâmplat? l-a întrebat maică-sa.

— Mergem la Whitney, a răspuns el. E în pericol.

— Ce-ai mai făcut acum? l-a apostrofat femeia cu o voce încărcată de mânie. În ce fel de bucluc ai…

— Uite ce e, mamă. Eu cred că Shark a ucis-o pe Abby. O să aflu asta cu siguranță. Iar Whitney mă ajută.

— Trebuie să lași asta în seama poliției. A FBI-ului.

— Aia nu-s buni de nimic, a răspuns Ethan, intrând pe

contrasens ca să mai depășească o mașină, apoi a tras de volan la dreapta ca să evite furgoneta care se apropia claxonând de zor. Poate crezi că am înnebunit, dar vreau să-mi faci un favor.

Femeia n-a zis nimic. Cu o mână strângea tare mânerul ușii, iar pe cealaltă o ținea lipită de bord.

— Vreau să te duci undeva, într-un loc sigur. La un ho tel, undeva. Să nu stai acasă în noaptea asta.

— Nu mă duc la niciun hotel.

— Mamă, fir-ar al naibii să fie! Doar până mâine!

Capitolul 53

Whitney

20 de ore, 44 de minute rămase

Whitney stătea în dormitor, străduindu-se să-și controleze respirația. Asculta. Auzea motorul frigiderului și clănțănitul familiar al boilerului de apă. Dar dinspre hol nu se auzea nimic.

Când terminase de vorbit cu Ethan, Bruce strigase prin ușă:

— Whitney, a strigat el încercând să nu pară un nemernic, așa cum îl știa ea dintotdeauna. Treaba asta o să fie mult mai simplă dacă-mi dai registrul ăla înapoi. Știi că întotdeauna mi-a plăcut de tine. N-o să las să ți se-ntâmple nimic.

Dar de atunci, nu mai auzise niciun sunet. Oare plecase? De bună seamă că da.

S-a apropiat din nou de ușă, mișcându-se încet și având grijă să nu se lovească de nimic cu picioarele goale. S-a uitat din nou prin vizor.

Bruce era tot acolo. Se aștepta să-l vadă ridicând din nou mâna să bată, dar în loc de asta el s-a retras. Whitney și-a dat seama ce făcea o clipă prea târziu.

Individul s-a năpustit spre ușă ca un berbec de asalt

Capitolul 54

Ethan

20 de ore, 42 de minute rămase

Ethan a intrat pe strada lui Whitney și a oprit cu cauciucurile scrâșnind în fața blocului.

— Încă ceva, a spus el.

— Ce e?

— Să nu suni la poliție. Dă-mi un răgaz până mâine-dimineață, când o să ajung din nou la închisoare și, dacă vrei să raportezi toate astea, poți s-o faci atunci.

Maică-sa l-a privit lung, cu buzele strânse și cu fața palidă de frică.

Ethan n-a așteptat să-i răspundă. S-a aplecat și a pupat-o pe obraz, apoi a sărit din mașină și a alergat la ușa de intrare în bloc.

Era încuiată.

Ethan a ocolit clădirea ca să ajungă la poarta parcării interioare. A tastat codul pe care văzuse că-l folosise Whitney și ușa metalică a început să se ridice. A alergat, s-a rostogolit pe sub poartă și a luat-o la fugă spre ascensor. A apăsat pe săgeata „Sus" și a așteptat. S-a gândit să o ia pe scări, dar erau zece etaje. Cu liftul ajungea mai repede.

Chiar dacă trebuia să aștepte.

— Hai odată, a mormăit și a strâns pumnii, lovind în ușa metalică.

Capitolul 55

Whitney

20 de ore, 40 de minute rămase

Whitney stătea întinsă pe covor, clipind și încercând să se orienteze. Ușa se izbise de ea, lovind-o în frunte, și o împinsese cu spatele în perete. A simțit că a pierdut câteva secunde, dacă nu mai mult. Bruce se lupta cu ușa, încercând s-o dea la o parte. A întors-o pieziș și a aruncat-o pe hol.

Whitney și-a dus mâna la frunte și când a luat-o de-acolo, avea palma plină de sânge.

— Oh, Doamne, a spus ea, încercând să se târască mai încolo.

Bruce a înșfăcat-o de păr și a târât-o în apartament. Whitney a țipat, dar el a plesnit-o peste față.

Fata s-a prăbușit la podea. Fruntea îi zvâcnea. Buza – acum spartă și însângerată – parcă țipa la ea. Nu putea gândi limpede. Avea senzația că făcea toate mișcările cu încetinitorul, în vreme ce Bruce se învârtea în jurul ei cu viteză normală. S-a aplecat deasupra ei, i-a pus întrebări cu voce tunătoare, dar ea nu înțelegea ce-i spune. Toată atenția ei fusese acaparată de durere.

Bruce cerceta din priviri apartamentul, de parcă ar fi căutat ceva de închiriat. Ceva i-a atras atenția și s-a dus până la masa de călcat. S-a aplecat și a băgat ștecherul fierului de călcat în priză.

Whitney a încercat să se târască în spate spre bucătărie, dar Bruce a înșfăcat-o din nou de păr. Ea l-a zgâriat cu unghiile pe mâini, l-a lovit în picioare, dar fără niciun efect. A îmbrâncit-o de parcă n-ar fi cântărit nimic și ea s-a rostogolit pe podea lângă masa de călcat.

Bruce a țintuit-o cu un braț și a întins celălalt braț ca să apuce fierul.

— Spune-mi unde ți-e prietenul, altfel îți prăjesc fața cu fierul ăsta.

Capitolul 56

Ethan

20 de ore, 39 de minute rămase

Ethan a auzit-o țipând înainte să se deschidă ușa liftului.

A alergat pe hol, a văzut ușa căscată și s-a năpustit înăuntru.

Whitney zăcea pe podea, iar Bruce era ghemuit deasupra ei și-i ținea fierul de călcat la câțiva centimetri de față. Whitney încerca să-l zgârie și să-l împingă, dar parcă s-ar fi luptat cu un urs.

Ethan a făcut un salt peste canapea. Bruce a ridicat capul la timp ca pumnul să-l izbească drept în față, iar el a simțit o undă de șoc dureroasă pornind dinspre pumn și ajungând instantaneu la cot. Nasul lui Bruce a pârâit cu un zgomot foarte asemănător cu cel scos de nasul fratelui său în seara precedentă și bărbatul s-a rostogolit în spate, izbindu-se de masa de călcat. Fierul a căzut pe covor.

Durerea din mână era feroce. Ethan și-a deschis pumnul și noi fulgere dureroase i-au săgetat brațul până la umăr.

Whitney s-a răsucit suspinând, iar el a ajutat-o cu brațul nevătămat să se ridice în picioare.

— Ești bine?

Ea nu i-a răspuns. Avea o tăietură adâncă pe frunte și buza spartă, dar nu părea arsă.

Bruce s-a ridicat într-un genunchi. Sângele îi șiroia din ambele nări. Din găvanele ochilor îi țâșnea apă.

— Treci în spatele meu, i-a cerut Ethan lui Whitney, iar de data asta a părut să-l audă.

N-ar fi trebuit ca viteza înaintașului să-l surprindă – și Wayne se mișcase repede –, dar așa a fost. Bruce l-a cuprins cu brațele, l-a ridicat și l-a trântit peste măsuța de cafea a lui Whitney. Sticla s-a făcut țăndări, iar cadrul de fier a cedat. Bruce s-a lăsat peste Ethan, care a simțit cum îi țâșnește tot aerul din plămâni.

Bruce stătea călare pe el ca un huligan în curtea școlii și a început să-i care pumni în față. Ethan și-a ridicat brațele și a reușit să pareze cele mai multe dintre lovituri, dar câteva și-au atins ținta, fiecare trimițându-i câte un trăsnet dureros prin craniu.

— Frate-meu e în spital, lua-te-ar dracu!

Ethan s-a ridicat din mijloc, apucându-l pe Bruce de beregată cu mâna teafără, ca și cum ar fi încercat să-l stranguleze. Adversarul s-a lăsat pe spate, așa cum intenționase Ethan. A ridicat un picior și și-a petrecut gamba pe după ceafa lui. Și-a încordat și apoi și-a îndreptat piciorul puternic, împingând

matahala cât colo. Bruce s-a rostogolit în spate.

Ethan a sărit în picioare. Fierul rămăsese cu talpa pe covor. Dinspre muchia metalică se înălța fum. Ștecherul era încă în priză. Ethan l-a luat în mâna stângă. Bruce se ridicase în genunchi și Ethan l-a lovit cu talpa fierbinte a fierului, iar pielea a sfârâit la contactul cu metalul încins. Vrând să se ferească de lovitură, Bruce a căzut pe spate. Ethan s-a repezit deasupra lui, cu fierul deasupra capului.

— Nuu! a zbierat Bruce.

Ethan a coborât fierul ca pe un cuțit, înfigându-i vârful în ochiul teafăr al lui Bruce, care a început să sfârâie.

Bruce a urlat, cu trupul scuturat de convulsii, dar Ethan a apăsat și mai tare. Abia când a simțit mirosul de carne arsă și-a dat seama ce făcea. A tras fierul deoparte. Pielea lui Bruce se lipise de el ca brânza pe pizza.

Omul se rostogolea și zbiera, ținându-se cu mâinile de față. Țipetele erau asurzitoare și Ethan știa că trebuie să-l potolească. Așa că l-a izbit cu fierul în țeastă cât de tare a putut.

Bruce s-a prăbușit, fără vlagă, pe covor. Zăcea nemișcat, ca un urs în hibernare.

Ethan s-a orientat. Whitney stătea în pragul ușii dintre living și bucătărie, cu mâinile ridicate la fața pe care se citea oroarea.

— E mort? a întrebat ea.

Ethan s-a uitat atent. Bruce avea o bărbiță de sânge scurs din nas. Ochiul drept – cel care era deja orb – era deschis, iar irisul încețoșat privea în gol. Celălalt găvan era roșu și umflat, pleoapele topite și deschise ca și cum ar fi fost din ceară, ochiul din spatele lor fiind moale ca un albuș de ou fiert insuficient.

A văzut cum pieptul i s-a ridicat când a inspirat.

— Trăiește, a răspuns Ethan, dar n-o să mai vadă niciodată.

Aerul duhnea – carne pârlită și globul ocular ars –, iar Whitney a părut să simtă duhoarea cam în același timp ca Ethan. A început să icnească.

Capitolul 57

Ethan

20 de ore, 36 de minute rămase

Ethan a lăsat din mână fierul de călcat, care a căzut lângă triunghiul ars din covor de unde-l luase. A smuls ștecherul din priză cu o scânteie.

— E totul în regulă aici?

În ușă stătea un bărbat, un tânăr de 20 și ceva de ani într-o bluză de lână și ochelari cu rame negre. Când a văzut ce se întâmplase, s-a albit la față.

— Sună la 911, i-a cerut Ethan.

Bărbatul nu s-a mișcat.

— Hei! a strigat Ethan, scoțându-l din transă. Sună la 911!

Tânărul a băgat mâna în buzunar după telefon, iar Ethan a adăugat:

— Întoarce-te la tine în apartament până ajung ăia aici.

S-a dus la Whitney, i-a prins fața în palme și i-a examinat ochii. Nu avea pupilele dilatate. Ea l-a cuprins cu brațul după gât și s-a ținut strâns de el. Tot corpul îi tremura.

— Whitney, i-a zis el cât de calm a reușit să fie. Trebuie să plec. Tu rămâi aici. Să te vadă un doctor. Poți să le spui și polițiștilor ce s-a întâmplat. Îmi pare rău. Îmi pare rău pentru tot.

Ea s-a tras înapoi și l-a privit în ochi.

— Vin cu tine.

Ethan s-a gândit să o contrazică, dar nu aveau timp.

— Plecăm într-un minut. Ia tot ce ai nevoie. Haine. Telefon. Palton.

Ethan l-a întors pe Bruce pe o parte, ca să nu i se ducă sângele în gât și să-l sufoce. A simțit o umflătură în buzunarul hainei lui și i-a scos telefonul. L-a pus în buzunar.

Whitney – care acum părea să gândească limpede – a luat registrul de sub perna canapelei. L-a băgat în geanta sport, sub hainele lui Ethan. A dat fuga în baie și s-a întors cu trusa de prim ajutor și punga cu pastile luată de la vecinul lui Abby. Apoi au plecat din apartament.

Vecinul care apela 911 privea prin ușa crăpată. Așteptând liftul, Ethan s-a răstit la Whitney:

— Dacă faci tot ce-ți spun eu, o să te las să trăiești, panaramă ce ești!

Când ușile liftului s-au închis, i-a explicat:

— Scuze. Acum avem un martor care m-a auzit cum te-am

amenințat. O să le poți spune polițiștilor că te-am răpit.

— N-aș face niciodată așa ceva.

— S-ar putea să n-ai încotro.

* * *

Ethan conducea fără să știe unde să se ducă. Sacoul costumului se spintecase pe mijlocul spatelui, iar cusătura pantalonilor cedase la fese. Fața îi zvâcnea unde-l lovise Bruce, iar mâna dreaptă începuse deja să se umfle. Totuși, era mai îngrijorat pentru Whitney decât pentru el. Aveau nevoie de un loc unde să se liniștească. O toaletă de benzinărie. O parcare pentru odihnă. Ceva.

A întors în mijlocul drumului.

— Unde mergi?

— Ne trebuie un loc unde să ne regrupăm.

— Da, dar unde?

— Acolo unde n-o să ne caute nimeni.

Conducea spre apartamentul lui Abby.

Capitolul 58

Jack

20 de ore, 3 minute rămase

Jack stătea lungit pe prici, răsfoind un exemplar vechi al revistei *Range.* Dinspre coridor, a auzit un gardian împingând căruciorul cu mâncare prin blocul de celule. Jack știa că durează ceva până când căruciorul avea să parcurgă tot coridorul. Îi era foame; abia dacă se atinsese de micul-dejun. De-a lungul anilor, se obișnuise cu mâncarea din pușcărie, dar micul-dejun era cea mai scârboasă masă a zilei. De regulă, prânzul nu era așa de rău, deși nu se putea compara nici pe departe cu fripturile de vânat, cu vita crescută la *ranch*-ul părinților lui și legumele gătite în copilărie.

Celulele de la izolare nu erau mult diferite de cele pentru restul deținuților. Aici nu existau paturi suprapuse, dar în rest totul era la fel: toaletă metalică, oglindă metalică, chiuvetă

metalică. Aceeași vopsea cenușie pe pereții din bolțari.

Totuși, existau două diferențe importante. Una era că la izolare era mai multă liniște. Era pe un coridor cu celulele una lângă alta, dar separat de restul clădirii. În afară de momentele când cineva tușea, își sufla nasul sau trimitea un jet de urină în vasul de toaletă, coridorul era relativ liniștit.

Cealaltă diferență era că nu puteai să ieși de-acolo decât circa 45 de minute pe zi, ca să-ți dezmorțești picioarele într-o curticică izolată.

Putea fi obositor și claustrofobic, dar lui Jack nu-i păsa. În închisoarea precedentă, petrecuse mult timp în izolare. De fiecare dată când cineva încerca să-l omoare, conducerea penitenciarului îl separa de ceilalți deținuți timp de câteva săptămâni, ca să-l protejeze. Exceptând timpul limitat de ieșire în aer liber, prefera să fie acolo decât alături de restul deținuților. Cel puțin cât era plecat Ethan. Singura problemă reală era că, întrucât era singur, fără un tovarăș de celulă cu care să vorbească sau fără gălăgia și distragerea oferite de restul deținuților, nu exista nimic care să-i împiedice gândurile să alunece spre motivul pentru care ajunsese acolo. Ce se întâmplase cu fratele lui. Ce făcuse.

Fusese tânăr și prost. Crezuse că să împuști pe cineva e cam ca atunci când împuști un cerb sau un elan. Dar nu așa stăteau lucrurile. Împușcarea unui om era ceva cu totul aparte – mult mai rău decât își imaginase vreodată.

Gardianul cu căruciorul a ajuns la celula lui, însoțit de un altul care ținea mâna pe un pistol automat atârnat la piept. Jack și-a dat picioarele jos de pe prici ca să primească mâncarea.

— Cum îți merge azi? a întrebat gardianul cu căruciorul.

— Nu mă plâng, a răspuns Jack.

Jack nu l-a recunoscut. Era tânăr, cu o tunsoare scurtă la tâmple și părul ceva mai lung în creștet. Jack s-a gândit că fusese militar. Și el fusese în armată. Putea să recunoască stilul. Celălalt gardian, cel care stătea de pază ca să fie sigur că deținuții nu făceau vreo mișcare necugetată în timpul transferului, lucra de mult pe holul de la izolare.

Gardianul a deschis fanta cu balama, îndeajuns de mare ca să treacă tava prin ea.

— Stați așa!

Jack și cei doi gardieni s-au uitat în lungul coridorului și l-au

văzut pe Daryl Maxwell venind cu o pungă de hârtie într-o mână și cu altă pungă în mâna ridicată.

— O clipă, a spus el apropiindu-se. Trebuie să discut cu omul ăsta. O să ia masa la mine în birou.

Daryl a ținut punga ridicată și Jack a văzut imprimat pe hârtie numele și emblema de la Cracker Barrel. Nu s-a putut abține să nu zâmbească – ce naiba mai pusese acum la cale Ethan?

Gardianul care adusese mâncarea părea tulburat. Gardienilor de închisoare le place să facă lucrurile conform regulamentului, ceea ce nu se întâmpla în cazul de față.

— Nu-ți face griji, l-a liniștit Daryl, bătându-l ușor pe spate. O să-ți primești plata indiferent dacă omul ăsta mănâncă sau nu ce i-ai adus.

L-a fixat cu privirea, iar gardianul a părut să se înroșească. Vorbele lui Daryl avuseseră un subtext, pe care Jack l-a înțeles la fel de clar ca și gardianul.

Lui Jack i-a pierit cheful să mai zâmbească.

Și-a luat mâinile de pe tava cu mâncare și i-a spus gardianului:

— Mulțumesc frumos, dar prefer punga de la Cracker Barrel.

Capitolul 59

Ethan

19 de ore, 47 de minute rămase

Ethan a parcat mașina în parcarea pentru vizitatori a complexului de locuințe al lui Abby. Chiar dacă vecinul lovit de boala spionajului nu părea să fie acasă, a avut grijă să tragă toate storurile de la apartamentul surorii sale. A luat-o pe Whitney de mână și a dus-o în baie, ocolind la distanță sigură pata.

A găsit o cârpă sub chiuvetă și a ținut-o sub jetul de apă caldă. I-a tamponat fruntea și i-a șters sângele uscat. A pus-o să aplece capul în spate deasupra chiuvetei ca să poată turna peroxid pe tăietură. Pe fruntea tinerei creștea o umflătură, ca și

cum cineva luase o minge de golf, o tăiase în două și îi strecurase una dintre jumătăți sub piele. Buza de jos îi era și ea umflată.

A sărutat-o pe frunte.

— E mai bine acum, a îngăimat ea, dar avea lacrimi în ochi.

Ce se petrecuse era prea mult și pentru Ethan, darămite pentru cineva ca Whitney, care nu văzuse niciodată atâta violență.

Fata l-a ajutat să bandajeze din nou rana de la mână, care se deschisese în timpul bătăii, dar tăietura aceea era cea mai mică dintre grijile sale. Mâna dreaptă se umflase rău. Venele și tendoanele dispăruseră sub movila de carne pufoasă.

— E ruptă? a întrebat Whitney.

Ethan a încercat să strângă pumnul și s-a strâmbat.

— Ceva înăuntru trebuie să fie. Cred că nu-i doar o entorsă.

* * *

Whitney era la masa din bucătăria lui Abby. Ethan a umplut două pahare de apă, pe care le-a dus pe rând la masă, ca să nu-și folosească mâna ruptă. A deschis congelatorul și, ca Brian Hughes în seara precedentă, a găsit o pungă cu legume și a pus-o pe masă. Și-a așezat mâna pe tăblie, cu palma în jos, și a așezat deasupra, în echilibru, legumele congelate. Whitney a scotocit prin punga cu medicamente și a înghițit o pastilă, oferindu-i una și lui Ethan.

— Nu, mulțumesc, nu vreau să încalc condițiile eliberării.

Ea a scos un râset ciuntit.

— Cu *asta* ai încălca condițiile?

Ethan a început să numere pe degete:

— Atât timp cât nu iau droguri și nu părăsesc teritoriul statului, s-ar putea să mă trateze totuși cu îngăduință.

Whitney a râs, a râs și Ethan. Nu atât de gluma lui, ci de cât de ridicolă era situația lor. Era o mostră de umor negru – ce altceva puteai să faci decât să râzi, când aveai de înfruntat o situație ca asta?

Whitney s-a oprit din râs.

— Ce e? a întrebat-o el.

— Am o veste proastă. Nu cred c-am luat registrul care trebuia.

Ethan a pus pe masă registrul lui Shark și mobilul lui Bruce. În coperta din spate a registrului erau îndesate mai multe chitanțe

vechi de keno, pe care Whitney le-a scos și le-a întins pe masă. Erau și câteva plicuri împăturite, dar înăuntrul lor nu erau decât alte chitanțe de keno. Pe unul dintre plicuri scria SHARK, dar altfel nu scria nimic pe niciuna dintre chitanțe și niciunul dintre plicuri. Scrise erau doar numerele din registru. Whitney a deschis la paginile din față și i-a arătat lui Ethan cum fiecare intrare din jurnal era doar un șir de numere, spațiate în incremente de una sau două cifre, de la 1 la 80, exact ca intervalul de numere de pe un cartonaș de keno.

— Astea sunt doar niște numere de keno, i-a explicat Whitney. Nu știu de ce, ține evidența numerelor pe care le joacă.

Ethan și-a încleștat maxilarele.

— Blake, a spus el. Nemernicul ăla mi-a zis că nu e niciun cod.

— Crezi că asta e?

— Cine naiba ține evidența numerelor de keno pe care le joacă? Este exclus să facă Shark așa ceva, dacă nu ascunde altceva.

Înregistrările erau scrise cu cel puțin patru stiluri de scris de mână, diferite între ele. Ethan a presupus că scrisul îi aparținea celui care se descotorosea de cadavru în ziua aceea.

Au rămas tăcuți preț de câteva secunde. Ethan se gândea.

— Știi unde stă Blake?

Trebuia să-l găsească și să-l bată până când îi spunea codul.

— Are un apartament în Sparks, cred. Dar n-am fost niciodată acolo.

Însemna că mai rămăseseră doar Shark și Kicking Bird care să știe codul. Era posibil să-l știe și Cal, dar se îndoia. Iar dacă Ethan intra în Dark Secrets, probabil că ar fi ieșit de-acolo înfășurat în folie de plastic.

Însă îl sâcâia ceva.

A luat telefonul ca să-l sune pe Daryl Maxwell. A ezitat. Având în vedere cum decursese ultima lor conversație, era exclus să-l mai ajute. S-a gândit un moment, apoi a format numărul lui Brian Hughes, care a răspuns imediat.

— Am nevoie de un serviciu, l-a anunțat Ethan.

Capitolul 60

Daryl

19 de ore, 14 minute rămase

Daryl stătea în biroul lui, față în față cu Jack Fisher, care-și devora mâncarea de la Cracker Barrel. Daryl avea nervii întinși. Dacă avea dreptate în privința a ceea ce fusese cât pe ce să se-ntâmple, unul dintre gardienii închisorii tocmai fusese pe cale să otrăvească un deținut. Daryl fusese cumva angrenat într-o manevră cu Ethan Lockhart și nu-i plăcea asta. Trebuia să dea niște telefoane, începând cu directorul închisorii. Trebuia să obțină revocarea permisiei lui Ethan și să solicite poliției să intervină în ce naiba se-ntâmpla acolo.

După numai o secundă, intercomul a bâzâit și Valerie, centralista închisorii, l-a anunțat:

— Daryl, vezi că pe linia doi îl ai pe un oarecare Brian Hughes de la FBI.

— De la FBI?

— Da. Zice că e urgent.

— Alo? a spus Daryl după ce a ridicat receptorul.

— Daryl, s-a auzit vocea de la celălalt capăt al liniei. Tocmai ți-am trimis un e-mail. Vrei, te rog, să-l deschizi?

— Ce mama dracului se-ntâmplă aici?

— Ar merge mai repede dacă ai arunca o privire.

Vocea părea tânără și sigură pe sine. Daryl habar n-avea dacă era cine spunea că ar fi, dar avea computerul chiar în față, așa că a deschis căsuța poștală. Și, bineînțeles, primise un mesaj de la cineva pe nume Brian Hughes, de pe un cont care se termina cu extensia .gov. A dat clic pe mesaj. Care era gol, exceptând fotografia atașată.

— Hai, deschide poza, l-a îndemnat Hughes. Nu-ți face griji. Nu-i virusată.

Daryl a ridicat privirea spre Jack, care îl ignora complet. Arăta ca un om care nu mai mâncase ca lumea de ani buni – probabil pentru că așa și era.

A dat clic pe fișierul atașat și pe ecran i-a apărut o poză cu

patru bărbați pe un teren de golf.

— Presupun că i-ai recunoscut pe trei dintre ei, a continuat Hughes.

Daryl îi recunoscuse. Unul era șeful lui, directorul închisorii. Altul era procurorul general al statului Nevada. Al treilea era guvernatorul.

Singurul pe care nu-l recunoștea era un bărbat tânăr și chipeș, cu un zâmbet larg pe față. În locul cozorocului tradițional de golf, avea o șapcă de baseball cu steagul american brodat pe ea.

— Am relații sus-puse, a adăugat vocea din telefon. Am nevoie să-mi faci un serviciu. Ajută-mă și-o să te răsplătesc cândva. Refuză-mă și o să-ți fac viața un iad. Ai înțeles?

Daryl a simțit că i s-a uscat gura.

— De ce ai nevoie? a întrebat el cu glas răgușit.

— O să-l introduc pe Ethan Lockhart în convorbirea noastră.

Capitolul 61

Ethan

19 ore, 7 minute rămase

— Îl am pe amicul tău în birou la mine, din nou, a spus Daryl când Ethan a intrat pe linie. Chestia asta începe să devină obișnuință.

— E bine?

— Cred că ai avut dreptate. Din nou.

— Ce te face să spui asta?

— Privirea gardianului, când am apărut acolo cu pungile de mâncare. Nu-i exclus ca în prânzul amicului tău să fi fost adăugat ceva. Se poate să mă-nșel, dar am avut o intuiție.

— E bine să te-ncrezi în intuiție, a replicat Ethan.

Era surprins cât de nonșalant discuta Daryl despre lucrurile astea – tocmai aflase, sau măcar avea o bănuială, că unul dintre gardieni încercase să asasineze un deținut în schimbul unei sume de bani. Dar poate că se prefăcea de hatârul lui Hughes,

care asculta fără să se amestece.

Ethan a întrebat dacă putea să vorbească cu Jack.

— Ce mai faci, bărbate?

— M-am îndopat, a răspuns Jack. Prietenul ăsta al tău, Daryl, mi-a adus potolul.

Ethan a râs. Se simțea bine. Era ca și cum ar fi stat la ei în celulă făcând bancuri, în vremuri mai simple.

Momentul a fost scurt.

— E un agent FBI pe linie, l-a informat Ethan. Dar asta e cu titlu neoficial. Poți să spui ce simți nevoia să spui.

— În regulă, a spus Jack, deși avea un ton sceptic.

— Deci, tipul care a creat diversiunea de ieri, Miguel. Știi despre cine vorbesc?

— Mda, a lucrat pentru fostul tău patron.

— Mai ții minte că a pomenit ceva de genul că suntem amândoi tovarăși în clubul de keno?

— Parcă-mi amintesc ceva. Nici tu, nici eu n-am prea înțeles ce dracu voia să spună.

Ethan a ezitat. Chiar era bine să spună asta când putea să audă Hughes? Dar nu prea avea de ales.

— Am furat un registru de la Shark, însă nu-l putem citi. E cifrat ca să arate ca niște numere de la jocul de keno.

— OK.

— Când lucram eu acolo, Shark nu folosea codul ăsta, dar cred că Miguel nu și-a dat seama. A crezut că știu ce vrea să spună. Am nevoie să-mi spună cineva cum trebuie citit codul.

— Te-am înțeles.

Ethan s-a simțit ușurat. N-a trebuit să explice nimic – Jack știa ce îi cerea.

— Îmi pare rău, a adăugat el.

— O să fac tot ce pot, a zis Jack. Dar va trebui să-l convingi pe asistentul tău de caz să mă trimită înapoi printre deținuți.

Ethan și i-a imaginat în biroul lui Daryl: Jack arătând spre Daryl în timp ce spunea asta, fața asistentului de caz cu o strâmbătură de nedumerire.

Daryl a revenit pe linia telefonică.

— Ce mai e și asta? Mai întâi, îmi ceri să-l izolez de populația generală. Acum vrei să-l duc înapoi. La izolare e mai în siguranță, Ethan. Tot ce trebuie să facă este să nu mănânce ce i se aduce. Pot să-i aduc eu mâncarea.

— Nu e vorba de asta. Am nevoie de niște informații și singura cale prin care-aș putea să le obțin ar fi ca Jack să se întoarcă acolo.

Daryl a rămas tăcut. Încerca să pună lucrurile cap la cap în minte. În pofida atitudinii sale prietenoase, era totuși un funcționar al închisorii în care Ethan era deținut. Ethan n-ar fi trebuit să-i ceară un astfel de favor.

— De ce informații ai nevoie?

— Daryl, cu cât știi mai puțin, cu atât mai bine, nu crezi?

Daryl s-a înfuriat.

— La naiba, da, cu cât știu mai puține, cu atât mai bine. Deja știu prea multe. Știu că ai comis o încălcare directă a condițiilor permisiei, că te-ai băgat acolo în cine știe ce mișmașuri. Ar trebui să-ți revoc chiar acum permisia. Să dau un telefon și să te aduc înapoi. Dă-mi un singur motiv pentru care să nu fac asta.

Ethan nu i-a răspuns. A făcut-o Hughes:

— Ți-am dat deja motivul.

— Sfinte Sisoe, a ripostat Daryl. Simt că mi se face rău.

— O să-l găsesc pe ucigașul surorii mele, Daryl, a intervenit Ethan. Nimeni altcineva n-o să rezolve cazul ăsta. Eu trebuie să-l dezleg.

— Și pe tine nu te deranjează? a întrebat Daryl și toți știau că i se adresa lui Hughes.

— Nu mă deranjează. Și n-ar trebui să te deranjeze nici pe tine.

— Daryl, a adăugat Ethan, întotdeauna ai fost bun cu mine și apreciez. Dar trebuie să fac asta. Nu am încotro. Trebuie să-l lași pe Jack să se întoarcă printre ceilalți deținuți.

— Dumnezeule!

Daryl era un om bun și tocmai în asta consta problema lui. Pentru că închisoarea nu-i un loc pentru oameni buni, nici măcar pentru angajați. Majoritatea gardienilor și a asistenților de caz se lăsau mituiți. Unii luau bani cu regularitate, alții, din când în când.

Dar erau și anomalii, iar Daryl era una dintre ele.

— Bine, a zis Daryl. Jack are o oră la dispoziție. Pe urmă o să-l las să te sune pentru ultima dată. După aceea, o să mă duc acasă. O să-mi închid telefonul pentru restul zilei. Nu mai vreau să am de-a face cu nimic, orice s-ar întâmpla!

— Mulțumesc, i-a răspuns Ethan, sincer recunoscător.

Știa că obligase un om care ar fi preferat ca lumea să fie mai simplă, în alb și negru, să facă o alegere dificilă.

— O să fiu aici mâine-dimineață când o să te întorci la închisoare – și să faci bine să fii aici, l-a avertizat Daryl.

— O să fiu acolo.

— O să te ajut în faza de procesare, a continuat Daryl. Pe urmă, te transfer la un alt asistent. Nu mai vreau să lucrez cu tine.

Chestia asta a durut. Nu erau prea mulți oameni în lumea asta care să creadă în Ethan, iar Daryl fusese unul dintre ei. Fusese.

— Îmi pare rău că te-am pus în situația asta, a zis Ethan.

— Scutește-mă, a replicat Daryl, cu vocea încărcată de dezgust.

Înainte să apuce să închidă, Hughes a spus:

— Oh, Daryl?

— Da?

— Eu nu am luat niciodată parte la convorbirea asta. Ai înțeles?

— Cu cât te uit mai repede, cu atât mai bine.

După ce Daryl a închis, Hughes i s-a adresat lui Ethan:

— Lucrurile au ieșit bine. Facem o echipă bună, nu-i așa?

— Du-te dracului, i-a răspuns Ethan și a închis.

Hughes se folosea de el – și el se folosise de Hughes. Dar nici pomeneală să fie prieteni.

Ethan s-a uitat la Whitney, care îl privea cu o expresie neliniștită.

— Și acum, ce facem? a întrebat ea.

— Așteptăm.

Capitolul 62

Jack

18 ore, 40 de minute rămase

Jack s-a apropiat de intrarea în fabrica de plăcuțe de înmatriculare. L-a recunoscut pe gardian, un tip la 30 și ceva de

ani, roșcat și cu o droaie de pistrui. În pofida vârstei, arăta de parcă nu începuse încă să se bărbierească. Era cunoscut pentru că aducea droguri pentru deținuți. La un preț amețitor.

Pentru Jack și Ethan nu era de niciun folos, și nici ei lui. Așa că nu se avuseseră niciodată nici bine, nici rău. Dar întotdeauna fusese prietenos cu Ethan. Știa să recunoască un alfa dacă-l vedea.

Gardianul – îl chema Snyder – l-a salutat din cap pe Jack.

— Am auzit că ai scăpat la mustață azi-dimineață.

— Ei, n-a fost chiar așa, a răspuns Jack, încercând să facă pe durul.

În mod normal, nu subscria la prostia cu codul macho după care se ghidau deținuții, dar erau situații în care trebuia să adopți comportamentul majorității.

— Am nevoie de un serviciu, a spus Jack.

— Nu fac servicii.

— E pentru Lockhart. Știi că e om serios.

Snyder a stat să se gândească. Jack și Ethan nu erau genul de deținuți care în mod normal aveau nevoie de favoruri sau le datorau. Jack își dădea seama că gardianul se întreba ce beneficii ar fi putut să aibă dacă îi rămânea dator Ethan.

— Ce-ți trebuie?

Jack a arătat cu capul spre fabrică.

— Mai sunt gardieni înăuntru?

— Unul.

— Poți să-l chemi afară? Apoi, dacă auzi ceva agitație înăuntru, să nu vă grăbiți să intrați ca să vedeți despre ce e vorba.

Gardienii primeau din când în când astfel de solicitări importante – așa se întâmplau majoritatea asasinatelor –, dar de obicei erau însoțite de un preț consistent. Nu de o promisiune.

Iar cineva ca Jack, care își vedea de treaba lui, nu era genul de persoană care să ceară în mod normal așa ceva.

— Asta-i un fel de răzbunare pentru dimineața asta? a întrebat gardianul.

— Ceva de genul ăsta.

Gardianul a clătinat din cap.

— Îmi ceri prea mult. Și nu oferi destul în schimb.

— N-o să-l omor, l-a asigurat Jack. Trebuie doar să-i pun o întrebare.

— N-am nevoie să atrag atenția asupra mea.
— Ce vrei?
O clipă, Jack s-a temut că o să-i ceară o felație.
— Am pe cineva în Blocul A, care-mi datorează niște bani, i-a explicat Snyder. A zis că sor-sa o să-mi plătească, dar încă n-a plătit. Data viitoare când vine în vizită, vreau să-l vadă că nu arată prea bine. Ceva vânătăi. Poate vreo două degete rupte.
Jack îl auzise pe Ethan vorbind despre viața pe care o dusese înainte de pușcărie, de lucruri pe care le făcuse. N-ar fi vrut să se întoarcă la genul ăla de viață. Dar Jack mai știa și cât de mult își dorea Ethan informațiile pe care le ceruse. Ar fi consimțit la târgul încheiat de Jack, cu toate că, probabil, nu i-ar fi dat niciodată curs.
— O să se ocupe Lockhart, i-a răspuns gardianului.
— Ar face bine să se ocupe. Altfel, o să-ți iasă ție pe nas.
Cu asta, a băgat capul pe ușă și l-a strigat pe colegul său.
— Vino aici puțin. Vreau să te-ntreb ceva.
Câteva secunde mai târziu, a apărut gardianul. Un tip tânăr. Novice. Ar fi făcut orice i-ar fi cerut Snyder.
— Grăbește-te, i-a spus Snyder lui Jack.
Ajuns în prag, Jack a avut o ezitare. Era prima oară de când fusese arestat că intra într-o situație cu intenția de a comite un act de violență. Se apărase de multe ori, dar de fiecare dată intervenise instinctul de autoapărare. Chiar și când stătuse cel mai jos cu moralul, când se ura pentru ceea ce făcuse, când își dorea să fie mort, tot a ripostat când a încercat cineva să-l ucidă.
Dar de data asta el era cel care începea lupta.
Și cu toate că Ethan era singura persoană din închisoare la care ținea – și care ținea la el –, era supărat pe prietenul lui pentru că-i ceruse așa ceva. Nu era sigur dacă lucrurile vor putea să revină la normal după ce se întorcea Ethan.
Dar tot a intrat în fabrică.

Capitolul 63

Ethan

— Mă duc să mă schimb, i-a spus Ethan lui Whitney.

Întors în baie, și-a dat jos sacoul și cămașa. Singurul lui tricou era ud de transpirație. S-a dus jos, în garaj, și a scotocit prin cutia cu hainele lui. A găsit boxeri, ciorapi și un tricou și le-a îmbrăcat pe toate în garajul rece. Și-a pus altă pereche de blugi și a găsit o bluză de trening groasă care-i era strâmtă. A aruncat costumul distrus în cutia din care fusese scos. Cumva, în încăierarea cu Bruce, afișajul din sticlă al ceasului se spărsese și acum arăta niște cifre aiurea, așa că l-a aruncat și pe el odată cu hainele.

În timp ce urca scara, a auzit-o pe Whitney strigându-l.

— Vezi că sună telefonul.

— Păi, răspunde, a spus el grăbind pasul.

— Nu al tău. Al lui Bruce.

A ținut telefonul ridicat, cu ecranul îndreptat spre el. Pe afișaj scria simplu: „BOSS”.

Ethan l-a luat și a răspuns:

— Da.

A urmat o pauză, apoi l-a auzit pe Shark:

— Ethan?

— Parcă ziceai că nu sunt un pericol pentru tine? După ce-o să arunci o privire la ultimul lacheu pe care ți l-am scos din joc, s-ar putea să-ți schimbi părerea.

O nouă pauză lungă.

— Vezi că vorbești la un telefon mobil, Ethan. Ai face bine să fii atent la ce spui.

— Vorbesc despre echipa ta de fotbal fantezist, Shark.

— Fotbal fantezist?

— Da, a spus Ethan. Ai încă un înaintaș pe banca accidentaților. Asta înseamnă doi oameni scoși din joc. Nu ți-a mai rămas cine știe ce protecție pentru fundașul tău ofensiv.

Shark a râs în receptor, un râs copios, care lui Ethan i s-a părut cam fals. *Înseamnă că îl calc pe nervi.*

— Nu sunt speriat, Ethan. Fundașul meu defensiv e cel care trebuie să te îngrijoreze. Omul ăla o să-ți taie ofensiva în bucăți.

Shark a închis telefonul.

— Ce-a spus? a întrebat Whitney.

— A zis că Stuart Kicking Bird o să-mi taie degetele, a răspuns

Ethan. Sau o să mă omoare. Nu a fost clar.

Capitolul 64

Jack

18 ore, 38 de minute rămase

În fabrica de plăcuțe de înmatriculare, vreo 15 oameni lucrau la diferite posturi. O instalație care arăta ca o mică rotativă de tipărit ziare înfășură role imense de aluminiu printre cilindri, tipărind *NE VA DA* iar și iar peste o ilustrație cu munți. La altă stație se tăiau foile de aluminiu. Dincolo, se imprimau în relief cifrele și literele. În sfârșit, plăcile ajungeau pe o bandă transportoare la un bărbat care le stivuia pe un cărucior, de unde un altul le lua două câte două și le introducea în huse de hârtie.

Ultimul era Miguel, puștiul fără dinți din curtea închisorii. Tipul din clubul de keno.

Jack s-a uitat în jur, gândindu-se la ce avea să facă. Mâinile îi tremurau. Știa că trebuia să termine toată tărășenia înainte ca nervii să-i cedeze și totuși nu putea merge mai departe. Și n-avea mult timp – gardienii n-aveau să stea afară o veșnicie.

A studiat mașina care tăia plăcile. Operatorul fixa pe poziție o foaie mare de aluminiu și apoi ridica ambele mâini ca să apese două butoane. Un braț greu ca de macara se lăsa în jos și, cu un zgomot puternic, lame cu secțiunea transversală de 5 pe 10 centimetri coborau și tăiau tabla, decupând plăcuțele de înmatriculare individuale.

Lamele puteau să treacă prin mâna unui om ca o macetă printr-un calup de unt, dar mașina era reglată în așa fel încât aveai nevoie de ambele mâini ca să cobori lamele. Operatorul nu putea avea niciodată o mână pe placa de înmatriculare când declanșa tăierea.

Jack a avut impulsul să se întoarcă și să plece, să-i spună lui Snyder să o lase baltă. Da, investigația lui Ethan avea să stagneze fără ajutorul lui, dar poate că asta era varianta cea

mai bună. Dacă Ethan mergea mai departe, risca să sfârșească mort. Sau să strice lucrurile atât de tare, încât să nu mai obțină niciodată eliberarea condiționată. Plecând de-acolo, Jack poate că-i făcea un serviciu.

Dar îi dăduse lui Ethan cuvântul său. Iar acolo de unde venea, asta însemna ceva.

A făcut un pas și s-a apropiat de tânărul mexican pe la spate. În hală era suficient zgomot ca să nu-l audă venind. Jack a întins mâna pe lângă tânăr și a luat de pe cărucior un teanc de plăci de înmatriculare. Greutatea acestora l-a surprins. A ridicat cărămida de plăci deasupra capului, strângându-le ca să le dea greutatea unui singur obiect. Abia atunci Miguel a ridicat privirea și a făcut ochii mari.

Zobește-i fața, își zicea Jack. *Nu ezita! Nu ezita!*

Dar ezita.

Tânărul a sărit în picioare. Ținea o placă în mână și a îndreptat-o spre Jack ca pe un pumnal. Jack a lăsat să cadă teancul de plăci pe mâna tânărului. Toate plăcile – cea din mâna tânărului și teancul lui Jack – s-au împrăștiat pe pardoseală, zăngănind zgomotos.

Miguel s-a retras, adoptând o postură de luptă, ca de cuțitar, dar avea mâinile goale. Jack a ridicat brațele, încercând să-și aducă aminte ce învățase la o ședință de antrenament de bază la box. Pierduse elementul-surpriză, iar acum nu se putea ști ce-o să se întâmple.

Restul deținuților se opriseră din ceea ce făceau și erau atenți la Jack. Nimeni n-a încercat să intervină, iar gardienii stăteau afară. Dar Jack nu avea mult timp.

Miguel a zâmbit, arătându-și golul din dantură.

— Asta-i prea mișto, amigo. Îmi mai dai o șansă să-mi iau banii.

Jack și-a amintit cât de puțin lipsise să fie ucis cu o zi în urmă și s-a simțit inundat de furie. S-a repezit înainte, îndreptând pumnul stâng într-un arc de cerc larg spre coastele tipului. Tânărul a reacționat iute și și-a ridicat brațele ca să blocheze lovitura. Dar stânga lui Jack fusese doar o fentă. Atacul real a venit după aia, o directă de dreapta spre moalele capului lui Miguel. Tânărul a văzut pumnul venind și a încremenit ca o căprioară în lumina farurilor.

Pumnul lui Jack l-a izbit drept în față, o lovitură solidă, plină de

energie, care l-a umplut pe Jack de o satisfacție bolnăvicioasă. Tânărul a căzut în fund, apoi s-a rostogolit în spate, clipind ca să-și rețină lacrimile. Jack nu i-a dat timp să-și revină. L-a apucat de încheietura mâinii, a sucit-o așa cum învățase în armată și l-a forțat să meargă târâș spre mașina de ștanțat. Băiatul s-a opus, dar Jack i-a mai sucit puțin mâna, făcându-l să tragă brusc aer în piept, după care l-a izbit de mașina de ștanțat.

— Nu, a gemut tânărul, știind ce încerca să facă Jack, care i-a împins capul în spațiul în care se fixau foile de aluminiu.

Dacă lama cobora în acel moment, avea să-i taie tânărului capul de la gât și să-i transforme craniul în ceva de dimensiunile unei plăci de înmatriculare.

— O fracțiune de secundă îmi trebuie ca să-mi ridic mâinile la butoane, a mârâit Jack, cu vocea răgușită. N-o să ai timp să-ți scoți capul de-acolo.

Ceea ce era adevărat. De îndată ce i-ar fi dat drumul, tânărul putea să încerce să scape, dar cum Jack îl țintuia cu propriul său corp, nu avea de ce să se sprijine. Poate că ar fi reușit să se miște suficient cât să se aleagă doar cu partea de sus a craniului retezată. Dar Jack putea să-l ucidă, dacă voia – asta era clar pentru amândoi.

Jack intrase în hală cu gândul să joace la cacealma. Dar acum se înfuriase. Dacă puștiul nu-i spunea ce voia, Jack era hotărât să meargă până la capăt.

— Te rog, omule, te rog. Iartă-mă!

— Registrul lui Shark, a șuierat Jack printre dinții încleștați. Care e codul?

— Ce??

— Nu face pe prostul, a urlat Jack.

Nu-și mai recunoștea propria voce. Nu-i plăcea persoana care rostise acele cuvinte.

— Dacă nu-mi spui care-i codul de la registrul lui Shark, mori. Simplu ca bună ziua. Nu ești primul pe care-l omor. Să nu crezi că n-am s-o fac.

Miguel a avut o ezitare, iar Jack a slăbit puțin apăsarea mâinii, vrând să-i sugereze că se pregătea să apese butoanele.

Manevra a dat roade.

— OK, OK, a zbierat tânărul. Îți spun.

I-a luat doar câteva secunde ca să-i explice codul. Când a terminat, Jack l-a tras de pe platformă și l-a împins cât colo pe

podea. Miguel a alunecat pe plăcile căzute și s-a dezechilibrat, a încercat să rămână în picioare, a alunecat din nou și s-a îndepărtat târându-se. Când i s-a părut că a ajuns la o distanță sigură, s-a uitat în urmă la Jack. Obrazul începea să i se umfle, dar părea ușurat, bucuros că s-a ales doar cu o rană în loc de ce fusese cât pe ce să se-ntâmple.

Jack a plecat fără să mai spună un cuvânt. Când ieșea pe ușa fabricii, gardianul, Snyder, s-a uitat la el și a întrebat:

— Deținut, se întâmplă ceva înăuntru?

A rostit cuvintele cu un ton prefăcut, bine exersat. Știa al naibii de bine că înăuntru se întâmplase ceva. Dar dacă avea să pună cineva întrebări, nu trebuia să mintă în legătură cu discuția, iar gardianul cel tânăr putea să-l susțină.

— Cred că s-a împiedicat cineva, a răspuns Jack și a trecut mai departe.

Când a dat colțul și nu-l mai putea vedea nimeni din fabrică, s-a lăsat în genunchi și în mâini și a vomitat tot prânzul de la Cracker Barrel.

Capitolul 65

Ethan

18 ore, 3 minute rămase

Ethan s-a uitat la ceas. Daryl îi spusese o oră, dar el se aștepta să dureze mai mult. Telefonul a sunat, dar era Hughes și Ethan l-a ignorat.

— Cum te simți? a întrebat-o pe Whitney.

— Mă simt bine, a răspuns ea și a scuturat sticla cu pastile. Chestiile astea nu sunt nici pe departe la fel de amuzante când chiar ai dureri.

— Îmi pare rău că te-am băgat în povestea asta.

— Mie ar trebui să-mi pară rău. Când sora ta mi-a spus că vrea să-și ia un job la clubul lui Shark, ar fi trebuit să fac tot ce-mi stătea în puteri ca s-o conving să se răzgândească.

— Știm amândoi foarte bine că n-o putea convinge nimeni să

se răzgândească dacă lua o hotărâre.

Au auzit o sonerie de telefon. Ethan a fost ușurat să vadă că era telefonul lui cu cartelă, nu-l suna din nou Shark pe celălalt telefon.

— Daryl, a răspuns el. Te-ai mișcat repede.

— Nu e Daryl. Jack sunt.

Vocea lui era rece, distantă, cumva mai îngroșată.

— Salut, bărbate, ce s-a-ntâmplat? Ești bine?

— Am informația de care ai nevoie.

— Fantastic.

Cu aceeași voce distantă, Jack i-a explicat că fiecare intrare conținea o dată și coordonate de GPS. Primele două cifre ale anului erau eliminate cu totul, dar restul datei trebuia să fie ori la începutul, ori la finalul înregistrării. În felul ăsta, era mai greu să sesizezi un tipar repetitiv.

— Restul numerelor sunt coordonate GPS. Toate locațiile ar trebui să fie ori în lacul Tahoe, ori în deșertul Black Rock.

Ethan s-a uitat în registru și a înțeles imediat ce spunea Jack. Ca să citești numerele era nevoie de puțină interpretare, întrucât erau scrise în incremente de unu până la optzeci – toate pe un cartonaș de keno –, dar acum că știa ce trebuie să caute, era ușor să-și dea seama.

Spera ca Jack să nu fi intrat într-un bucluc prea mare ca să obțină informația.

— Cum l-ai făcut să vorbească?

— L-am întrebat și mi-a răspuns, a zis Jack, dar vocea îi suna în continuare dogită.

— Ești rănit? a întrebat Ethan, însă preț de o clipă în telefon nu s-a mai auzit nimic și apoi Daryl a preluat convorbirea.

— În regulă, a spus el. Îl transfer pe Jack înapoi pe timpul nopții. Dacă gardienii sunt croiți să-i facă felul, o să fie mai în siguranță în preajma unor martori. După asta, mă duc acasă. O să-mi închid telefonul. Mâine-dimineață voi fi aici la ora la care trebuie să te prezinți. Dacă întârzii fie și o secundă, voi participa personal la toate audierile de eliberare condiționată de acum până la sfârșitul timpului și-am să susțin să rămâi închis pentru tot restul vieții tale. Ai înțeles?

— Am înțeles.

— Mi-am pus obrazul pentru tine, Ethan. Să nu mă dezamăgești.

Cu asta, Daryl a închis.

Îi trădase încrederea lui Daryl, iar acum și Jack era supărat pe el. Și nu putea să-l învinovățească pe niciunul dintre ei.

— Ei bine? a întrebat Whitney.

— Vestea bună e că am codul.

— Și vestea proastă?

— Cred că am rămas fără singurul meu prieten și fără singura persoană care a fost vreodată de partea mea.

Whitney a zâmbit cu compasiune:

— Eu tot prietena ta sunt. Și tot de partea ta.

* * *

Whitney își amintea vag că Abby avea un GPS când mergeau împreună în excursii în Yosemite. L-au căutat în garaj. În afară de cutiile lui Ethan, nu erau prea multe containere de depozitare. Whitney l-a deschis pe cel ce conținea echipamentul de drumeție al lui Abby și a găsit ceea ce căutau.

Ethan nu prea știa cum să-l folosească, dar Whitney s-a prins repede. S-au așezat la masa lui Abby și au căutat în registru. Ethan era recunoscător pentru ajutor, pentru că ea reușea să se prindă cum trebuiau interpretate numerele mult mai iute decât el.

Whitney a arătat cu degetul cea mai recenta înregistrare. În lungul șir de cifre, i-a arătat ceea ce credea că era data, apoi coordonatele GPS.

— Vezi, asta a fost ieri.

— Anton. Noaptea trecută.

Whitney a introdus cifrele în GPS.

— Se pare că l-au îngropat în deșert.

— Bun, acum zi-mi dacă sunt cifre care să corespundă cu Abby.

Penultimul număr era o intrare cu doar o săptămână în urmă.

— Dumnezeule, a întrebat Ethan, câți oameni omoară Shark ăsta?

Iar coordonatele indicau lacul Tahoe. Antepenultima intrare era tot cu coordonate din desert – iar data era la două zile după dispariția lui Abby. Cu o zi înainte – ziua de după cea în care Abby fusese văzută ultima oară – era o altă înregistrare, dar care conținea doar o dată. Fără coordonate GPS.

— Ce înțelegi din asta? a întrebat Whitney.

Singurul lucru la care se putea gândi Ethan era că avuseseră

de gând să se descotorosească de un cadavru în ziua aceea, dar din cine știe ce motiv n-au reușit. Așa că a doua zi au scris o înregistrare nouă.

Whitney a fost de acord că asta era singura variantă logică.

— Dacă Abby e trecută aici, a zis ea, bătând cu degetul data cu coordonatele din Black Rock, asta trebuie să fie.

— Să mergem, a propus Ethan, brusc copleșit de povara a ceea ce se pregăteau să facă.

Urmau să dezgroape cadavrul surorii sale.

Capitolul 66

Jack

17 ore, 46 de minute rămase

Daryl și Jack se întorceau spre aripa închisorii unde se aflau celulele de izolare. Niciunul dintre ei n-a vorbit. Jack plutea într-un soi de zăpăceală confuză. Se tot gândea la felul cum îi împinsese capul lui Miguel în mașină, la cât de pregătit fusese să apese butoanele alea și să-i transforme capul într-un paralelipiped. Astăzi văzuse o latură a lui pe care nu voia s-o mai vadă niciodată.

Ethan fusese partea cea mai bună a vieții sale de pușcăriaș. Singurul lui prieten. Ethan îi salvase viața de mai multe ori, nu doar în cele două rânduri din ziua aceea. Dar în același timp, Ethan îi ceruse să comită un act de violență în slujba acelei prietenii, iar Jack nu putea să treacă peste asta. Întotdeauna știuse că prietenia lor avea să ia sfârșit. Probabil că Ethan o să fie eliberat condiționat în câțiva ani, în vreme ce Jack avea să îmbătrânească în pușcărie. Dar când își luase rămas-bun de la Ethan în dimineața aceea, nu-și dăduse seama că foarte probabil își luase rămas-bun de la felul cum fuseseră lucrurile.

— Știi, a început Daryl când au ajuns la poarta secțiunii generale, cred că în curând o să fie niște posturi libere în programul de îngrijire a cailor de la Centrul Corecțional Nevada de Nord.

Jack și-a arcuit sprâncenele. S-au oprit lângă poartă înainte de a trece mai departe.

— Am auzit că te pricepi la cai.

— Am copilărit printre cai, a răspuns Jack. Toată viața am lucrat cu ei. Mă rog, până când...

Nu era nevoie să termine – lucrase cu caii toată viața, până trăsese cu arma într-o casă plină cu drogați și fratele lui se alesese cu un glonț în cap, rămânând legumă pe viață.

— O să-ți trec numele pe listă. Nu garantez nimic.

— Apreciez.

În cadrul programului despre care vorbise Daryl, Biroul pentru Administrarea Terenurilor aduna caii sălbatici din tot statul Nevada și îi aducea ca să lucreze deținuții cu ei. După ce pușcăriașii îi îmblânzeau, statul îi scotea pe o listă publică pentru adopții. Nu era deloc ca și cum s-ar fi întors acasă în Montana, dar pentru cineva care făcuse ceea ce făcuse Jack, era cea mai frumoasă viață la care putea spera.

Daryl i-a întins mâna și Jack i-a strâns-o.

Între ei parcă se stabilise un fel de relație nouă, timidă, de rudenie. Amândoi îl plăcuseră pe Ethan și amândoi se simțeau acum trădați și folosiți de el. Jack știa că principalul motiv pentru care Daryl îi făcea acum această ofertă era că prin ea îl va răni puțin pe Ethan. Nu avea să meargă până-ntr-acolo încât să-i revoce permisia sau să facă aprecieri negative pentru eliberarea condiționată. Asta era o trădare mai mică, o împunsătură pasiv-agresivă care putea să ia forma unui favor.

Dar Jack și-a dat seama că, de fapt, Ethan va fi fericit pentru el. Nu se va simți rănit. Singurătatea din închisoare era un inconvenient minor la gândul că prietenul lui o să facă un lucru pe care-l îndrăgea.

Cu acest gând, s-a simțit din nou cuprins de neliniște în privința lui Ethan. Indiferent dacă Jack va putea să-l ierte sau nu, adevărul era că erau șanse mari ca prietenul lui să nu se mai întoarcă niciodată în închisoare.

Până a doua zi dimineață, era posibil să fie la fel de mort ca sora lui.

Capitolul 67

Ethan

17 ore, 31 de minute rămase

S-au gândit că Shark și polițiștii vor fi cu ochii pe mașina lui Whitney, așa că au luat camioneta. Ethan și-a scos vechea mașină din garaj, iar Abby și-a ascuns Priusul înăuntru. Atent să-și folosească mâna dreaptă cât mai puțin, Ethan a scos lopețile din mașină și le-a aruncat pe platforma camionetei.

Când au ajuns la autostrada interstatală, a coborât geamul și a aruncat pe asfalt telefonul lui Bruce. L-a urmărit în retrovizor când se rostogolea pe șosea.

— Nu sunt sigur dacă ne pot urmări chestiile astea, a zis el. Dar pentru orice eventualitate…

— Probabil că a fost o idee bună.

I se părea ciudat să conducă după cinci ani în care nu mai atinsese un volan de mașină. Dar camioneta era ca o mănușă veche care-ți venea bine oricând. Nu că și-ar fi putut pune acum vreo mănușă pe mână. Era umflată ca un balon. Lăsase punga cu legume congelate acasă la Abby, iar mâna îi frigea, zvâcnind. Durerea nu era așa groaznică decât când încerca să-și îndoaie degetele, moment în care cârcei dureroși își croiau drum ca niște ace ascuțite în susul brațului.

Hughes a sunat din nou pe telefonul lui Ethan, dar și de această dată l-au ignorat.

— Cum a fost la înmormântare? a întrebat Whitney.

— Ciudat.

— Aș fi vrut să fiu și eu acolo. Mă simt ca o prietenă de toată jena.

— Știi că Abby n-ar fi gândit așa.

Ethan îi înțelegea starea. S-a simțit ca un frate de toată jena pentru că a stat de vorbă cu Shark acolo. Nu tratase slujba cu solemnitatea pe care ar fi meritat-o. Era ca și cum înmormântarea nu ar fi fost reală, cu atâta prefăcătorie. Nu doar cea dintre el și Shark. Ci întreaga mascaradă cu prezența sicriului. Farsa prin care a fost îngropat ceva când nu era nimic

de îngropat.
Whitney stătea rezemată de portieră, cu brațele strânse în jurul corpului. Aeroterma veche a camionetei abia acum începea să încălzească interiorul cabinei.
— Poți să dormi un pic, dacă vrei, i-a propus Ethan. Mai avem cam 160 de kilometri până acolo.
— N-am să pot dormi.
— Chestiile alea nu te fac somnoroasă? a întrebat-o el, referindu-se la analgezice.
— Nu, dacă ai dureri cu adevărat. Se duc direct la receptorii durerii. Dacă nu e nimic în neregulă, abia atunci te adorm. Ești sigur că nu vrei și tu?
Pe Ethan îl durea tot corpul: pumnul, fața, coastele. Totuși, în principal se simțea epuizat. Era treaz de vreo 30 de ore. Și, în ciuda asigurărilor lui Whitney, îi era teamă că medicamentele l-ar putea ameți. Trebuia să rămână vigilent.
— Nu, a răspuns el. Sunt bine.
A ieșit de pe autostradă și a luat-o spre nord. În scurt timp, au trecut de suburbii și erau înconjurați doar de culmile brune și domoale ale dealurilor. Vântul se năpustea cu putere asupra camionetei.
Au pătruns în rezervația Paiute și au ajuns la lacul Pyramid, pe care l-au ocolit prin sud. Apa era cenușie, iar dealurile deșertice din jurul lui erau de un maroniu sumbru. Formațiunile de tuf în formă de piramidă se înălțau în depărtare ca niște tumori stranii într-un peisaj de deșert căruia nu-i aparțineau.
Lacul Tahoe era mai frumos, dar lui Ethan îi plăcuse mereu să vină la Pyramid când era copil. Bazinul lacului nu era la fel de aglomerat ca Tahoe și apa nu era la fel de rece.
— Când ai văzut-o ultima oară pe Abby?
— La muncă. N-a fost nimic ieșit din comun. Nici măcar nu-mi amintesc ce ne-am spus.
Autostrada a intrat în Nixon, comunitatea Paiute din estul lacului, iar limita de viteză a scăzut brusc la 40 de kilometri pe oră. Ethan știa că polițiștii se ocupau în mod serios de prinderea vitezomanilor, așa că a încetinit și a pornit funcția de cruise control în timp ce se deplasau lent prin oraș.
— Am vorbit cu ea la telefon în noaptea în care s-a întâmplat, poate doar cu câteva ore înainte, a adăugat Whitney.
— Nu mi-ai spus asta.

— Și trebuia să mă văd cu ea în dimineața aceea. Urma să mergem cu mașina la Mammoth, să facem snowboarding.

— Serios?

— M-am dus la ea și am bătut la ușă. Cred că era 3 dimineața.

— Cât?

— Mda. Durează mult până ajungi la Mammoth și avea planuri mari să petrecem o zi întreagă la snowboarding.

Whitney a rămas tăcută un minut.

— Am bătut tare la ușă, a continuat ea, cu voce spartă. Am sunat-o la telefon. Mi-am zis: „Ia uite la nebuna asta cum doarme dusă”. Nu luasem cheia de la apartament cu mine. Nici măcar nu mi-a trecut prin cap.

Whitney a început să plângă.

— Am strigat spre camera ei: „Mă duc să-mi iau cheia, nebuno”. Dar m-am dus acasă și m-am culcat. Era 3 dimineața. Și eu eram obosită, știi. Am zis că dacă ea doarme, de ce n-aș dormi și eu?

— Dumnezeule! Probabil că ucigașul era înăuntru.

— Știu, a răspuns Whitney, ștergându-și lacrimile cu palmele și apoi frecându-se la nas cu mâneca. Dacă m-aș fi întors, poate că puteam s-o salvez. Poate că ar fi încă în viață.

— De ce nu mi-ai povestit până acum?

— Pentru că sunt vinovată de moartea ei, a replicat Whitney începând să plângă. Mi-a fost prea lene ca să mă-ntorc.

Ethan a tras mașina pe dreapta, pe acostament. A scos din viteză și s-a aplecat spre ea. Whitney s-a rezemat de el și a început să plângă cu nasul în îndoitura gâtului lui.

— Șșș. Dacă te-ai fi întors, poate că și tu erai moartă acum.

— Și ce? Măcar aș fi încercat să fac ceva. Eu dormeam bine mersi acasă, în timp ce ucigașul îi căra cadavrul din apartament.

— *Șșș,* a încercat el s-o liniștească din nou, pentru că nu știa ce putea să-i mai spună.

În timp ce fata plângea, el a încercat să-și aducă aminte cum era Whitney în copilărie. N-o cunoscuse prea bine, dar întotdeauna i se păruse că e inteligentă și isteață. Și-a amintit că existaseră câteva prietene care intraseră și ieșiseră din viața lui Abby, dar fetele acelea au devenit neimportante cu timpul. Probabil că Abby – care avusese întotdeauna o personalitate dinamică, molipsitoare – se plictisise de ele. Dar Whitney păruse întotdeauna egala lui Abby. Nu-și amintea când o văzuse ultima

oară și a încercat să-și aducă aminte ce îi spusese Abby despre ea în timpul ultimei vizite la pușcărie. Era posibil ca sora lui să fi spus că o să-și ia un apartament împreună cu câțiva ani în urmă, dar asta era tot ce-și mai amintea. Dacă îi povestise că Whitney avea să lucreze cu ea la club, uitase. Vestea îl înfuriase atât de tare, încât nu mai fusese atent la celelalte lucruri pe care i le spusese.

A simțit că o frică vinovată, îngrețoșătoare îi răscolea stomacul.

— Știi ce s-a întâmplat ultima oară când am văzut-o eu?

— Știu.

— Știi?

— Era prietena mea cea mai bună, Ethan. Mi-a povestit.

Whitney s-a îndreptat în scaun. Avea ochii roșii de plâns.

— I-am zis să nu se mai obosească să vină dacă nu renunță. Iar când a venit data următoare, am refuzat s-o văd. Așa că nu s-a mai întors. Asta a fost acum doi ani.

— Îmi pare rău. Privind în urmă, aveai toate motivele să fii furios. N-ar fi trebuit să mergem niciodată să lucrăm la Dark Secrets.

— Tot nu-mi vine să cred că nemernicul ăla de la FBI a convins-o să-l dea în gât pe Shark. Dumnezeule, aș fi ieșit de-acolo în doi ani!

Totuși, chiar în timp ce rostea cuvintele, Ethan știa că doar încerca să arunce vina pe altcineva. Era numai greșeala lui. El fusese cel care se amestecase cu Shark din capul locului, cel care nu-l dăduse în gât când avusese ocazia, cel care negociase cu el să îi poarte de grijă lui Abby. Nu doar că îi arătase ușa spre lumea aceea, dar o mai și deschisese larg, ca ea să poată intra. Iar apoi se dusese la pușcărie, abandonând-o să trăiască fără el în lumea aceea.

Capitolul 68

Shark

17 ore, 5 minute rămase

Kicking Bird a tras Cadillac-ul Escalade al lui Shark în locul de parcare din fața complexului de apartamente al lui Blake. În mod normal, Shark nu ar fi venit pentru ceva de genul ăsta, dar voia să-l vadă pe Blake cu ochii lui.

Voia să se asigure că nu-l mințea.

El și Kicking Bird au coborât din mașină și au pornit cu pas vioi pe alee. Blake stătea la etaj, într-un apartament cu vedere la un teren de golf. Shark a încercat clanța ușii, dar era încuiat. A ciocănit ușor la ușă, intenționat, ca bătaia să pară sfioasă. Să-l facă pe Blake să creadă că ar fi altcineva.

Câteva secunde mai târziu, Blake a crăpat ușa și l-a văzut.

— Am trecut să văd ce mai faci, a spus Shark, prefăcându-și vocea atât de încărcată de preocupare, încât Blake să știe că era o minciună. Voiam să mă asigur că n-ai fost bumbăcit prea tare.

Shark i-a oferit zâmbetul cel mai nesincer. N-ar fi venit aici din alt motiv decât încurcătura enormă provocată de Blake. Iar acesta știa. Uneori lui Shark îi plăcea cum prefăcătoria îi făcea pe oameni să se agite mai mult decât o atitudine furioasă.

Ochii lui Blake au alunecat peste umărul lui Shark spre Stu și a trebuit să-și dreagă glasul înainte să vorbească.

— Sigur. Da, păi intrați.

Arăta ca și cum mai avea puțin și făcea pe el, dar s-a comportat de parcă vizita lor n-ar fi fost cine știe ce scofală. L-a invitat cu un gest să ia loc în living. Televizorul era oprit pe un știu ce serial cu zombi. Pe măsuța de cafea erau un bong, două sticle de bere goale și o scrumieră plină cu vârf de mucuri de țigară. Blake era îmbrăcat în pantaloni de trening și un tricou Nike pe care scria JUST DO IT.

Mai degrabă, *DOAR DĂ-0 DE GARD,* și-a zis Shark.

Blake s-a lăsat ușor pe canapea, iar Shark s-a așezat lângă el. Stu stătea în picioare, rezemat de tejgheaua care separa camera cu mochetă de bucătărie.

— Și ce mai face băiatul meu? a întrebat Shark.

— N-am să te mint, a răspuns Blake. Sunt șifonat rău.

A tresărit și s-a ținut de coaste – nu juca teatru.

— Vechiul tău prieten a început să mă calce pe bătături.

— Chiar m-a făcut zob. L-ai văzut pe Wayne?

Shark a confirmat cu o mișcare din cap.

— Testicul perforat și nasul spart.

— Au! a exclamat Blake.

I-a spus lui Shark că probabil are niște coaste rupte. Iar când făcea pipi, era sânge în urină. Nu mințea.

Shark a afișat o expresie de îngrijorare, dar voia ca Blake să vadă dincolo de ea și și-a dat seama că acesta vedea.

— Vechiul tău prieten l-a aranjat și pe Bruce, a spus Kicking Bird.

— Serios?

— E la spital. Acum nu mai vede cu niciunul dintre ochi.

— *Ce?*

Blake s-a uitat la Shark, care a încuviințat cu gravitate.

S-a lăsat pe spate. În stupefacția lui, părea aproape mândru. Ca și cum vechiul său prieten se dovedea un adversar potrivit pentru Shark. Apoi și-a amintit cine îl privea și expresia i s-a schimbat în furie.

— Ce cretin nemernic! Cred că în pușcăria aia a luat-o razna.

— Stu se duce să-i facă felul, l-a anunțat Shark. Vreau să mergi cu el.

— Tare mult mi-ar plăcea. Crede-mă. Chiar aș vrea să mă pot răzbuna. Dar, omule, sunt terminat. Îți spun, niciodată n-am avut dureri ca astea.

Shark s-a uitat în jur, prin apartament. Ce mizerie! Hainele lui Blake din noaptea precedentă erau împrăștiate pe covor. Cizmele erau răsturnate lângă ușă. Cele două pistoale – cel pe care-l ținea în hamul de umăr și celălalt, din cizmă – stăteau aruncate pe podea, ca niște jucării pe care nu le strânsese.

Apoi și-a întors privirea la Blake. Era mulțumit că nu mima suferința. Ethan chiar că-l bătuse măr. Dar avea impresia că mai era și altceva în această ezitare de a merge după el. Un fel de loialitate remanentă față de vechiul său prieten.

— N-aș face decât să-l încurc, a insistat Blake.

Shark s-a uitat la Kicking Bird și a făcut un semn scurt din cap. Fără un cuvânt, Kicking Bird s-a dus la ușă și a ieșit.

— Păi, atunci, sper c-o să te simți mai bine, i s-a adresat pe un ton indiferent, dar fără să se ridice să plece.

Au stat într-o liniște stânjenitoare timp de un minut, până când s-a auzit un zgomot la ușă și Kicking Bird s-a întors. A intrat în apartament cu un sul de polietilenă sub braț.

— Ce mama dracului faceți? a întrebat Blake.

Kicking Bird l-a ignorat și a îngenuncheat ca să deruleze

plasticul transparent.

— Hai că vin, a spus Blake, ridicându-se în picioare în pofida durerii. Sunt bine.

A arătat spre dormitor.

— Trebuie să mă schimb. Un minut durează. Ies imediat.

Shark a încuviințat cu o mișcare din cap.

Blake a intrat grăbit în dormitor. A închis ușa. A ieșit de-acolo îmbrăcat complet și a răsuflat ușurat când a văzut că Stu rulase la loc sulul de plastic.

Și-a luat pistoalele de pe podea. A ascuns unul în cizmă, apoi și-a înfășurat hamul de pistol în jurul corpului. Shark putea să-și dea seama că fiecare mișcare era chinuitoare pentru el și a rânjit, văzându-l cum suferă.

— Sunt gata, a anunțat Blake, deși arăta ca și cum locul lui ar fi fost pe un pat de spital.

Shark s-a ridicat și i-a pus o mână pe umăr. Blake primise mesajul cât se poate de clar și de puternic: o zbârcise. Iar acum, ca să îndrepte lucrurile, era ori capul lui, ori al lui Ethan.

— Mă bucur să văd că te simți mai bine.

Capitolul 69

Taylor

16 ore, 45 de minute rămase

Taylor se pregătea să plece de la birou. Fusese ziua lui liberă și uite că și-o petrecuse pe toată la muncă. Soția lui avea să-l strângă de gât. Când a plecat de-acasă de dimineață, i-a promis c-o să se întoarcă la timp pentru a face împreună un drum până la Home Depot, unde urmau să se uite la niște mostre de vopsea. Însă după ce discutase cu Ethan Lockhart și gangsterul Shark D’Antonio, venise la birou ca să se mai uite o dată în dosarul lui Abby Lockhart. Și uite-așa au trecut orele.

Era un caz neobișnuit. Sânge la locul faptei, dar cadavrul lipsea. Fusese sora unui infractor condamnat. Angajata unui boss din lumea gangsterilor. Iubita unui agent FBI.

În sinea lui, Taylor se simțise ușurat când agenții FBI preluaseră dosarul. Era genul de caz care avea să rămână nerezolvat ani întregi. Se bucurase că nu va mai fi problema lui. Dar acum se simțea vinovat pentru cât de dispus fusese să se dea la o parte. Chiar dacă fusese dansatoare de striptease, Abby Lockhart fusese totuși un om – avea o mamă care o jelea și un frate chinuit de vinovăție care își dorea cu disperare un deznodământ.

Nu descoperise nimic nou astăzi. Dar luase hotărârea să-l sune luni pe Brian Hughes și să vadă cum ar putea fi inclus din nou în anchetă.

A închis dosarul și s-a ridicat, moment în care Marquez, locotenentul de serviciu în weekend, a băgat capul pe ușă.

— N-o să-ți vină să crezi când o să auzi.

Marquez era cea mai bună sursă de la care puteai afla ce se întâmplă în tot departamentul. Tot timpul bârfea. Cele mai multe dintre informații erau inutile, dar dacă Taylor ar fi vrut să afle în ce stadiu se afla ancheta vreunui alt detectiv, întotdeauna apela la Marquez. Și Marquez fusese cel care știuse destule lucruri ca să-l sune de dimineață când primise raportul despre cei doi oameni ai lui Shark care fuseseră zăriți șchiopătând și plini de sânge în hotelul Neptune.

— Vreau să știu? Tocmai mă pregăteam să plec acasă.

— Îl știi pe bodyguardul care a fost internat la spital azi-noapte? a întrebat Marquez, care ținea în mână o hârtie. Cel care lucrează la Dark Secrets.

Taylor a confirmat cu o mișcare din cap.

— Ei bine, fratele lui geamăn a ajuns și el la spital. Ăsta-i rănit și mai rău.

— Nu mă-nnebuni! a exclamat Taylor, simțind că i se face rău de la stomac.

— Polițiștii au intervenit la un fel de agresiune într-un apartament din centru. Locuința e a unei fete care lucrează la Dark Secrets. A plecat cu bărbatul care e bănuit că ar fi agresorul. Poate-a fost răpită. Nu suntem siguri încă.

— Agresorul a fost identificat?

— Avem filmarea camerei de supraveghere din ascensor.

A întins foaia de hârtie pe care o ținea în mână. Era un print granular alb-negru al unei fotografii în care un bărbat stătea într-un ascensor cu o femeie a cărei fată nu se vedea din cauza

părului.

I s-a părut că știe cine era fata. Însă pe bărbat l-a recunoscut în mod sigur.

A văzut pe imagine ora când fusese surprins instantaneul.

— Fir-ai tu să fii de nemernic! Asta a fost imediat după ce-am vorbit cu el.

Și-a amintit că Ethan îi spusese că urma să-i facă o vizită mamei sale.

— Ce mincinos nenorocit, a adăugat el.

— Ar fi trebuit să-l aduci la secție, amigo.

— N-am să mai repet greșeala, l-a asigurat Taylor, scoțându-și telefonul ca să-și sune soția.

N-avea să ajungă acasă prea curând.

Capitolul 70

Ethan

16 ore, 11 minute rămase

Pe măsură ce Ethan și Whitney se apropiau de Black Rock, începeau să se vadă câmpurile alcaline în deșert, nisipul fin împrăștiindu-se pe șosea ca o pudră de zăpadă. Au trecut prin Gerlach, orășelul minuscul de la extremitatea sudică a deșertului, pe care riscai să nici nu-l observi. În oraș nu era aproape nimic, în afară de un vechi birt. Nu mâncaseră nimic de la micul-dejun, iar Ethan s-a gândit că ar fi bine să facă o haltă acolo. Dar voia să găsească mormântul înainte să apună soarele. Puteau să sape pe întuneric, dar aveau nevoie de lumină ca să găsească măcar locul.

A întrebat-o pe Whitney dacă mormântul mai recent era mai aproape, iar ea i-a spus că așa este. Înregistrarea ce corespundea dispariției lui Abby indica un loc la peste 30 de kilometri mai departe, în inima deșertului.

— Hai să ne oprim mai întâi la cel mai recent, a propus Ethan. E mai proaspăt și-o să fie mai ușor de găsit. O să vedem și cât de exacte sunt numerele alea.

A ieșit de pe autostradă și a intrat în deșert. Suprafața maro-deschis se întindea în fața lor cale de peste 100 de kilometri. Munții din depărtare dovedeau că deșertul era totuși finit, chiar dacă era uriaș. Nu se vedea niciun obstacol.

În această perioadă a anului, playa – cum i se spunea – putea deveni noroioasă, așa că Ethan a activat tracțiunea integrală. A accelerat. Un nor de praf s-a ridicat în urma mașinii ca siajul unei șalupe rapide pe apă. Nu vedeau nimic în spate, doar praful ridicat în aer. Iar în față, suprafața netedă.

Whitney i-a spus să încetinească și încotro să se îndrepte. Când s-au apropiat, l-a văzut, o cicatrice în suprafața deșertului cam de mărimea unei saltele duble. Cei care îngropaseră cadavrul avuseseră grijă să bătătorească bine pământul și părea că, pentru mai multă siguranță, trecuseră cu mașina încolo și încoace peste mormânt. Dar terenul arăta categoric diferit față de deșertul înconjurător, care părea neatins, exceptând rețeaua de crăpături naturale în solul alcalin uscat.

— E aiurea să te gândești că acolo e un cadavru, a zis Whitney.

Ethan și l-a imaginat pe Anton, înfășurat în plasticul însângerat.

— La drept vorbind, nici nu-i ascuns foarte bine, a remarcat ea.

Ethan a arătat spre deșertul din jur.

— E ascuns în toată pustietatea asta. Peste 2.500 de kilometri pătrați de nimic. Iar după ce-o să plouă ca lumea și solul o să se usuce din nou, nici n-o să se mai observe. Următorul s-ar putea să fie destul de bine ascuns.

Ethan conducea și Whitney se ocupa de navigație. După 40 de minute, au găsit mormântul. Era mai bine mascat decât primul, dar urmele nu dispăruseră complet.

Au coborât și s-au oprit lângă urma din deșert. Ethan simțea că-i clocotește sângele în vene. Oare acolo jos era?

A luat lopata și a încercat să strângă pumnul drept în jurul cozii. Durerea era sfâșietoare și i-a dat drumul.

— OK. O să iau acum o pastilă din alea.

Whitney a scos din flacon o pastilă și i-a întins-o.

— Asta încalcă altă condiție a permisiei, nu-i așa?

Ethan a înghițit pastila și a răspuns:

— Cel puțin încă n-am părăsit teritoriul statului.

— Nu încă, a comentat ea și i-a făcut cu ochiul.

Au început să sape. Analgezicul și-a făcut efectul aproape imediat. Durerea din mână nu i-a dispărut cu totul, dar o simțea ca pe ceva îndepărtat. Restul durerilor s-au risipit într-o dogoare care s-a împrăștiat prin corp precum căldura unei guri de whisky.

Era în amurg și vântul se domolise, iar acum era doar o briză. Se făcea tot mai frig și scoteau amândoi pe nări norișori albi înghețați. Continuau să sape de zor. Ethan nu avea mănuși și mâinile îi erau reci ca gheața.

În depărtare, se vedea din când în când câte un nor de praf ridicat de vreo mașină care gonea prin deșert. Era greu să-ți dai seama cât de departe erau. Zece kilometri. Poate 15.

Nori sporadici au apărut pe cer și apusul de soare îi scălda într-un amestec de nuanțe de roz, roșu și purpuriu. Culoarea se estompa un moment, apoi norii se revigorau cu o nuanță strălucitoare, schimbătoare. După ce soarele a dispărut, cerul s-a preschimbat din albastru-închis în negru, umplându-se cu mai multe stele decât văzuse oricare dintre ei vreodată.

Ethan se simțea mic și insignifiant sub puzderia de stele. Universul era atât de mare! Ai fi zis că o fată moartă nu avea cum să conteze. Dar pentru el conta. Chiar dacă nu conta pentru nimeni altcineva sau pentru nimic altceva de sub steaua lor sau de sub oricare altă stea, ea însemna pentru el mai mult decât a însemnat sau va însemna orice altceva.

Săpau pe întuneric fără să vorbească.

Luna s-a ridicat pe cer, mare și oranj, înălțându-se deasupra munților și plutind, aproape la fel de strălucitoare și tot atât de uluitoare precum fusese soarele de curând apus. În timp ce săpau, a părut să se micșoreze și să-și schimbe culoarea din oranj-aprins în alb imaculat. Se înălța repede, ca un balon, și nu după mult timp era sus pe cer, ascunzând stelele în strălucirea ei și aruncând o lumină puternică asupra deșertului. Razele se reflectau atât de strălucitor în playa, încât solul părea acoperit de zăpadă. Întregul deșert era un peisaj selenar, alb și palid.

Temperatura continua să scadă. Whitney a fost nevoită să ia o pauză și să stea în mașină, cu aeroterma pornită. Ethan a continuat să sape. Grămada de pământ creștea necontenit. Îl dureau mâinile. Erau bătătorite de la exercițiile de ridicare a greutăților, dar chiar și așa, i se formau bătături noi pe palme și

pe degete. Își simțea gura uscată ca solul deșertic.

Muncea cu o concentrare unică, o vedere îngustată stranie. Era epuizat – mai obosit decât fusese vreodată în viața lui –, dar nu a slăbit ritmul.

Abby, și-a spus el în gând, *am să te găsesc.*

Lama lopeții s-a lovit de ceva.

Capitolul 71

Ethan

12 ore, 2 minute rămase

Obiectul în care se poticnise lopata nu era dur. Era solid, dar flexibil. Ethan nu se îndoia că era un cadavru.

A îngenuncheat și a dat la o parte pământul cu mâinile. A scos la iveală o porțiune de material textil – un tricou sau o bluză – și a continuat să sape cu mâinile. Whitney i s-a alăturat. Erau amândoi în groapă, înnebuniți să găsească și restul cadavrului. A apărut un umăr și apoi au urcat spre cap. Ethan înfigea degetele în solul rece și pământul îi intra sub unghii.

Au scos la iveală un maxilar.

Pe el se vedea o barbă nerasă.

— Ce mama mă-sii? s-a mirat Ethan. Nu e Abby.

A luat o lopată – nu mai era grijuliu acum – și a înfipt-o sub locul în care ar fi trebuit să se afle. A ridicat craniul.

Cadavrul era al unui bărbat.

Ethan l-a apucat de guler și l-a tras în sus, scoțându-i de sub pământ capul și umerii, înainte de a se lăsa din nou pe vine, gâfâind.

Pielea bărbatului mort era albăstrie în lumina lunii și întinsă pe craniu, dar putrefacția nu începuse cu adevărat. Frigul îl conservase. Descompunerea avea să se instaleze la primăvară, când vor începe să-l mănânce viermii și insectele. Ochii erau înfundați în orbite, iar orificiile erau astupate cu pământ întărit. Se simțea o duhoare slabă amestecată cu mirosul solului, ca de la o halcă de carne alterată după ce a fost ținută prea mult în

frigider.

Whitney s-a îndepărtat câțiva pași și a icnit.

Ethan s-a dus la ea și i-a pus mâna pe spate.

— L-am cunoscut, a spus ea, ștergându-se la gură cu mâna. Lucra ceva pentru Shark. Era din Wisconsin sau de pe-acolo. Lumea vorbea că s-a întors acasă. Era un băiat de treabă.

— Sunt sigur că așa a fost, a răspuns Ethan fără prea multă convingere.

Era epuizat și confuz – nesigur ce să facă în continuare și, chiar dacă ar fi știut ce trebuia să facă, nu mai avea forța necesară.

— Eram sigur că o să fie Abby.

S-a întors și s-a uitat la cadavru. A observat ceva dedesubt. Ceva care reflecta lumina lunii.

Plastic.

— Ia stai așa, a zis și a luat o lopată.

A înfipt-o lângă cadavru și a început să desprindă din pământ mai întâi mijlocul, apoi picioarele. Când cadavrul a fost eliberat suficient, l-a apucat și l-a târât afară din mormânt. Whitney doar privea, palidă și oripilată.

Mai adânc în mormânt, sub cadavrul scos afară, era un alt cadavru, de data asta înfășurat în plastic, așa cum îl înfășuraseră Kicking Bird și Bruce pe Anton.

Ethan a săpat iar cu mâinile. Whitney i s-a alăturat. Au dezvelit locul unde trebuia să fie fața, trăsăturile fiind mascate de straturile multiple de plastic. Ethan a tăiat un strat, apoi pe al doilea. S-a oprit când mai era un singur strat.

Cadavrul era al unui bărbat negru cu barbișon.

Două cadavre. Niciunul dintre ele nu era al lui Abby.

* * *

Ethan și Whitney erau amândoi în groapă, rezemați de pereții acesteia. Lui Ethan îi tremurau brațele și picioarele. Îi era foame, se simțea epuizat și înfrigurat.

Era înfrânt.

— Și-acum ce facem? a întrebat Whitney.

— Doar pentru că n-am găsit-o, nu înseamnă că Shark n-a ucis-o, este?

— Cred că da.

— Adică, nu trec chiar toate cadavrele în registrul ăla nenorocit, nu?

— Nu știu, a răspuns fata.

Fusese o înregistrare incompletă în ziua de dinaintea acesteia. Doar o dată. Fără coordonate. Ce însemna asta?

Ethan s-a înfiorat. Săpatul îl încălzise, dar acum nu se mai mișca și sudoarea de pe corp se răcea.

— O să mă duc să vorbesc cu Shark, a decis Ethan. O să-i dau banii contrainformației. Chiar dacă mă ucide.

— Asta nu-i o idee bună, Eth…

— Sss. Liniște.

Auzise ceva. A scos capul din groapă. Se apropia o mașină. Avea farurile stinse, dar era vizibilă în lumina lunii. Era aproape – la numai cincizeci de metri – și venea repede.

Ethan s-a întrebat cum de n-o auzise mai devreme. Apoi și-a dat seama a cui era mașina.

Capitolul 72

Abby

Cu trei săptămâni în urmă

Abby se plimba prin apartament, se uita pe geam, apoi se îndepărta, doar ca să revină la fereastră câteva secunde mai târziu. Când în sfârșit a văzut mașina lui Brian intrând pe strada dintre case, n-a mai putut să se abțină și a coborât în goană scările ca să-l întâmpine la ușă.

Părea obosit, în ochi citindu-i-se osteneala unei zile lungi. Dar s-a înseninat la față când a văzut-o și a zâmbit în stilul lui fermecător, arătându-și dinții albi.

— Bună, frumoaso!

— Am ceva.

El n-a părut că o aude. S-a aplecat s-o sărute, dar ea s-a întors și a luat-o pe scară în sus.

— Vino!

Brian a urcat și s-a așezat pe canapeaua ei, rezemat de spătar și punând picior peste picior, ca și cum s-ar fi cuibărit acolo ca să vadă un film.

— Bun, ia să vedem, ce ai?

Ea i-a povestit fără să se așeze, plimbându-se când încolo, când încoace. Era prea agitată ca să stea jos. I-a explicat că ea și alte două fete se întorceau de la un spectacol privat de la Sandstorm, un party pentru burlaci într-un penthouse. Mergeau cu limuzina, așa cum făceau întotdeauna, iar bodyguardul cel mai nou al clubului, Lee, fusese șofer și le asigurase paza. Era un tânăr solid care crescuse la o fermă de undeva din Midwest, puternic, dar puțin cam prea zelos și prea inocent pentru ocupația pe care o avea. Mai plăcut totuși decât celelalte variante: Bruce, Wayne, Anton. Până și Blake, pe care-l știa de când era mică, o călca pe nervi în ultima vreme.

Lee băgase limuzina în depozit, iar fetele coborâseră cam reticente, nu foarte entuziasmate de faptul că se întorseseră. Abby a stat la cabine cam zece minute, pregătindu-se să revină la rotația de pe scenă, când și-a dat seama că-i lipsea un ciorap. S-a întors la limuzină ca să-l caute.

Era înăuntru, pipăind pe sub perne și în spatele acestora, când ușa dinspre club s-a deschis brusc. Au intrat Shark, Stu și tipul nou-angajat, Lee. Cu un gest reflex, a stins plafoniera, apoi a încercat să rămână nemișcată. Putea să-i vadă prin geamurile fumurii, dar s-a gândit că, dacă lumina de interior era stinsă, ei n-o vedeau. Shark era supărat, perorând despre un știu ce plată care întârzia.

Lee îi povestea că tipul care-i datora bani lui Shark nu-i dăduse destui.

— Da? a întrebat Shark. Păi uite c-a sunat și mi-a zis că ți-a dat tot bănetul, așa că *tu* trebuie să fi luat din ei.

— La naiba, o minciună sfruntată.

Ori era un actor bun, ori era sincer uimit că cineva ar fi putut să mintă în halul ăla. Părea bolnăvicios de naiv pentru un bărbat care se angajase cu bună știință în solda unui gangster.

— Data viitoare vreau plata completă, l-a atenționat Shark, cu restanțe cu tot.

— Și dacă nu…

— E datoria ta să-l faci să dea banii. De-aia te plătesc. Dacă spune că n-are destui, îl faci să înțeleagă că are.

Lee a încuviințat.

— Bine, o să-l conving să plătească.

Au tăcut câteva secunde și apoi Shark a zis:

— Ce mai aștepți acum?

— Ah, scuze, a răspuns Lee și a plecat.

Shark și Stu au rămas în depozit. Abby stătea ascunsă în mașină, bătăile puternice ale inimii făcându-i corpul să tresalte.

— Băiatul ăla are varză în loc de creier, a comentat Shark.

— Îl crezi?

— Da. Dar nu contează. Dacă nu e în stare să convingă pe cineva să-și plătească datoria, pentru mine nu valorează nici cât o ceapă degerată.

Au plecat spre club și Abby le-a auzit pașii îndepărtându-se. S-a mișcat astfel încât să-i vadă prin geamul mașinii. Stu a întors capul și s-a uitat în direcția ei. Abby a simțit că-i îngheață aerul în gât. Pentru o fracțiune de secundă terifiantă, i s-a părut că se uită fix la ea, apoi s-a întors în altă parte.

Înainte să iasă pe ușă, Shark a adăugat:

— Dacă următoarea plată e incompletă, tu îl perforezi. Ai înțeles?

— Pe care dintre ei? a întrebat Kicking Bird.

Apoi au ieșit pe ușă, iar Abby a rămas singură în depozit.

Acum, după ce-i povestise lui Brian, aștepta reacția lui.

— Ce-a vrut să spună cu „pe care dintre ei?” a întrebat Brian.

— Ori pe Lee, ori pe tipul care întârzia plățile. Stu nu era sigur pe care dintre ei trebuia să-l ucidă.

— Și n-ai auzit ce-a răspuns?

Abby a clătinat din cap.

— Sau măcar numele tipului care-i datorează bani lui Shark?

— Nu.

Brian a lăsat capul pe spate, a închis ochii și și-a prins cu degetele rădăcina nasului, ca și cum l-ar fi apucat o durere de cap. Nu părea nici pe departe atât de entuziasmat cum se așteptase Abby să fie.

— Ăia au de gând să omoare pe cineva, a insistat Abby. Trebuie să faci ceva.

— OK, a răspuns Brian, cu o voce ce părea aproape plictisită, dacă-l omoară pe tipul ăla, Lee, atunci această informație o să fie excelentă. Poți să depui mărturie. Dar vom avea nevoie și de alte dovezi. Cum ar fi un cadavru. Și până acum n-am găsit niciun cadavru al cuiva care l-a călcat pe bătături pe Shark. Dispar pur și simplu. Și nu știi cum îl cheamă pe celălalt, așa că, dacă dispare, nici măcar n-o să știm c-a avut vreo legătură cu

Shark. Nici asta n-o să ne fie de prea mare folos.

Abby s-a uitat lung la Brian. Părea să nu fi priceput nimic din tot ce-i povestise ea.

— Shark o să ucidă un om. Nu poți să-l arestezi?

— Pentru ce? Conspirație pentru comiterea unei crime? Shark o să spună că a folosit o figură de stil. N-o să țină niciodată la tribunal. Și pe urmă martorul – a arătat spre ea – o să dispară de pe fața planetei.

Abby a simțit că-i vine rău. S-a așezat pe cealaltă latură a canapelei în L, perpendicular față de Brian. Fusese entuziasmată – urma să facă un lucru important, să salveze viața cuiva. Acum se simțea penibil.

— Uite ce e, a adăugat Brian, informația e foarte bună. Facem ceva progrese. Dar avem nevoie de mult mai multe.

— Ăia o să-l ucidă, Brian.

— Nu pot să fac nimic.

Abby s-a ridicat și a pășit în mijlocul încăperii. S-a întors brusc spre el.

— Tu faci mișto de mine?

— Ei, haide, nu te supăra și tu așa.

— Să mă supăr? Ce motiv aș avea să mă supăr? Tocmai ți-am spus că un criminal o să omoare pe cineva și pe tine nici în cur nu te doare. De ce m-ar deranja așa ceva?

Brian s-a îndreptat de spate și a întins brațul, ca și cum asta ar fi calmat-o.

— Nu înțelegi cum funcționează justiția. Nu putem face nimic în situația asta.

— Justiția? Nu dau doi bani pe justiție. Eu vorbesc despre ceea ce e corect să facem. Trebuie să-l salvăm.

Brian s-a lăsat din nou pe spate pe canapea.

— Ești naivă.

Nervoasă, Abby a traversat camera și s-a oprit la fereastră. A privit afară în întuneric. Simțea că-i e greață. Deja trecuseră două luni de când se culca cu Brian. Era simpatic. Îl plăcea. Și crezuse că fac o echipă – ea urma să-l ajute să-l aresteze pe Shark. Acum se întreba dacă nu cumva fusese trasă pe sfoară tot timpul. Chiar credea că Abby ar putea să facă așa ceva pentru el? Sau doar o folosea pentru sex lejer, fără complicații?

Brian s-a ridicat și s-a dus lângă ea.

— O să-l avertizez chiar eu, a spus Abby.

Brian a scuturat din cap viguros.

— Nu! Să nu faci așa ceva, pentru că o să mori și tu!

— Dar nu pot să-l las pur și simplu să moară!

— Și-a făcut-o cu mâna lui când s-a dus să lucreze pentru Shark.

A cuprins-o cu brațele pe după talie și s-a aplecat s-o sărute în curbura gâtului. Ea s-a desprins, cuprinsă de un sentiment subit de repulsie față de el.

— Brian, a zis ea arătând spre scară, vreau să pleci.

— Exagerezi!

— Vreau să pleci imediat! a țipat Aby.

Ultima silabă a rostit-o cu glas spart.

Brian s-a întins spre ea.

— Nu țipa, iubito.

Ea i-a dat mâna la o parte cu un gest brusc. S-a uitat la el lung, răsuflând greu, ca și cum s-ar fi aflat într-o confruntare fizică. Știa că Brian avea dreptate – toată povestea asta era mai amplă decât ceea ce își închipuise ea când intrase în joc. Știuse că avea să fie periculos să-l calce pe bătături pe Shark, dar nu-și dăduse seama ce compromisuri morale presupunea asta.

— Uite, a început el cu voce blândă. N-am…

— Vreau să fiu singură, a ripostat Abby și, întorcându-se, s-a dus sus, în dormitor.

N-a alergat, dar a mers repede. A trântit ușa și a încuiat-o. Brian s-a dus și a ciocănit ușor, strigând-o pe nume. Ea s-a așezat pe pat și nu i-a răspuns.

— Abby, te rog, vorbește cu mine.

Abby a rămas tăcută, iar el a rămas în fața ușii. În cele din urmă, după câteva minute, a spus:

— Bine, Abby, o să plec. Dar o să te sun mâine. Găsim noi o soluție. Nu te pripi să faci ceva până atunci. Te rog.

Ea a așteptat până când i-a văzut mașina plecând și abia atunci a coborât la parter și a încuiat ușa de la intrare.

Apoi s-a așezat pe treapta cea mai de jos și și-a luat capul în mâini. Se simțea ca o fetiță caraghioasă, care nu era mai aproape de eliberarea fratelui ei decât înainte de a-l cunoaște pe Brian Hughes. Nu era mai aproape decât înainte de a se angaja să lucreze la Dark Secrets. Nu era mai aproape decât în ziua aceea când se aflase la tribunal, incapabilă să ia cuvântul în apărarea lui.

Rămăsese aceeași fetiță speriată și se detesta din pricina asta.

Capitolul 73

Ethan

10 ore, 9 minute rămase

Farurile s-au aprins, orbindu-l pe Ethan, iar mașina a oprit cu un derapaj în fața lor. Un nor de praf s-a înălțat în fasciculele farurilor.

Ușile BMW-ului s-au deschis brusc și doi bărbați au coborât. Era greu să vezi din pricina farurilor, dar Ethan și-a dat seama cine sunt numai după siluete. Blake stătea în partea șoferului, cu pistolul în mână. Kicking Bird stătea în cealaltă parte, cu o pușcă.

Ethan a ieșit din groapă și a pășit peste cadavru.

— Te-am avertizat, i-a amintit el lui Blake.

Kicking Bird a ridicat pușca.

— Rămâi pe loc.

Ethan s-a conformat. Arma era o pușcă cu țeavă dublă, cu patul tăiat în așa fel încât să aibă dimensiunile unui pat ca de pistol, iar țevile lungi fuseseră și ele retezate. Pentru distanțe mai mari, n-ar fi fost bună de nimic, dar distrugea tot ce se afla în apropiere.

Pușca avea cocoașe externe, ca la o armă de la 1800, și ambele erau trase înapoi.

— Vreau să vorbesc cu Shark, a spus Ethan. O să-i zic unde sunt banii, dar vouă, cretinilor, n-o să vă zic nimic. Lui Shark și numai lui Shark.

— Păi, e bine așa, pentru că și el vrea să te vadă, a replicat Kicking Bird, punându-i să-i arunce telefoanele mobile.

Ethan i l-a aruncat la picioare, dar Whitney a spus că al ei era în mașină. Blake a deschis portiera și s-a convins că era acolo.

Kicking Bird a lăsat arma pe lângă corp, a scos ceva din buzunar și l-a aruncat spre ei. Niște cătușe au aterizat în țărână.

— Pune-i fetei cătușele, i-a cerut lui Ethan, arătând din cap spre Whitney.

— Du-te dracului!

Kicking Bird a răsuflat nerăbdător.

— N-o să vă duc cu mașina de-aici fără cătușe la mâini. Shark te vrea *pe tine* viu, dar nu ne oprește nimic s-o lăsăm pe fată aici, în pustiu.

Ethan s-a aplecat și a luat de jos cătușele.

— Îmi pare rău, i s-a adresat el lui Whitney.

Farurile îi luminau fetei o parte a feței, lăsând complet în umbră cealaltă parte. Jumătatea albicioasă a feței părea îngrozită. Ar fi vrut să-i spună că o să găsească el o soluție ca să-i scoată pe amândoi din asta, dar nu voia ca Blake și Kicking Bird să-l audă. Și oricum nici el nu și-ar fi crezut propriile cuvinte – așa că de ce l-ar fi crezut ea?

I-a pus cătușele, blocând doar primii dinți, astfel încât inelele argintii atârnau lejer în jurul încheieturilor ei subțiri.

— Vino aici, Whitney, a chemat-o Kicking Bird.

Fata s-a apropiat și el i-a strâns pe încheieturi ambele inele.

— Au! a țipat ea.

— În regulă, i-a spus Kicking Bird lui Ethan. Acum o să umpli la loc groapa aia.

— Să crezi tu, a replicat Ethan.

Într-o clipită, Kicking Bird a lovit-o pe Whitney în cap cu pușca – nu îndeajuns de tare ca s-o facă knockout, dar suficient cât s-o doară. Fata s-a aplecat și a căzut în genunchi, iar Kicking Bird a îndreptat arma spre ceafa ei.

Ethan a făcut un pas înainte, dar l-a avertizat.

Să nu crezi că nu.

Iar Ethan l-a crezut.

— E simplu, a explicat Kicking Bird. Nu putem să plecăm de-aici și să lăsăm groapa așa. Va trebui s-o umpli la loc. O să te ajute Blake.

— Îmi bag picioarele, a replicat Blake. Am coastele rupte. Abia pot să merg.

— Ori îl ajuți să astupe groapa, ori te bag și pe tine în ea.

Blake s-a uitat urât la el.

— Bine, a zis el, înfigându-și pistolul în hamul petrecut peste umăr.

Apoi, arătând cu degetul către Ethan:

— Ești un nemernic.

Kicking Bird a continuat:

— Eu și Whitney o să mergem în mașină. Dacă încerci să faci vreo prostie, o ucid fără nicio secundă de ezitare.

— Haide, l-a îndemnat Ethan pe Blake. Să terminăm treaba asta.

S-au așezat de o parte și de alta a cadavrului întins pe sol. Ethan l-a apucat de subsuori, iar Blake de picioare, gemând de durere.

Au lăsat cadavrul în groapă și au început să dea la lopată.

* * *

Blake nu era bun de nimic. Se strâmba și gemea la fiecare lopată de pământ. După cinci minute, respira greoi și superficial. S-a oprit să-și aprindă o țigară, dar era clar că-l durea când trăgea fumul în piept. S-a rezemat de grilajul camionetei și și-a masat șalele, ca și cum în felul ăsta nu l-ar mai fi durut rinichii.

— Băi, dar tu chiar că ești prost, l-a apostrofat el pe Ethan. Nu ți-a trecut prin cap c-o să venim să vă căutăm?

— De unde-ați știut unde suntem?

Nu s-a oprit din a arunca pământul în groapă. Era mult mai ușor să astupe groapa decât fusese s-o sape, dar avea dureri, era obosit și îi era frig. Era dispus să stea într-o mașină încălzită și să se odihnească, chiar dacă era prizonier.

— Nu suntem proști, Ethan, a răspuns Blake, aruncând țigara și aprinzându-și alta, în loc să dea o mână de ajutor. Stu a știut că ai luat jurnalul. Și a știut că asta era singura înregistrare apropiată de data dispariției lui Abby.

— Deci aveți codurile scrise în altă parte?

— Nu, nătărăule, a replicat Blake, arătând cu degetul mare spre mașină. Cine crezi c-a săpat mormântul ăsta?

Ethan s-a oprit, s-a rezemat în coada lopeții și s-a uitat la Blake. Farurile BMW-ului erau tot aprinse, așa că Blake părea mai mult o siluetă.

— Care-i treaba cu cele două cadavre?

— Tânărul l-a ajutat pe Stu să sape groapa. Nu știa că Stu o să-l arunce și pe el acolo.

Blake a șontâcăit ca să-și ia lopata.

— Cine-i tipul înfășurat în plastic? a întrebat Ethan.

— Unul care-i datora bani lui Shark, a spus Blake. Tânărul era colectorul lui. Plățile au început să vină ciuntite. Individul a dat

vina pe tânăr. Tânărul a dat vina pe individ. Shark a ordonat să-i lichideze pe amândoi.

— Câți bani datora?

— Mult mai puțini decât tine.

S-a aplecat și a început să dea la lopată, ținând între buze ultimii doi centimetri din țigară. Gemea la fiecare mișcare. Ethan s-a gândit să-i spună că Whitney avea în camionetă o pungă plină cu analgezice, dar prefera să-l lase pe prietenul lui să sufere.

— Și de ce e o înregistrare incompletă în jurnal? a întrebat Ethan. Se potrivește cu dispariția lui Abby.

— Să mor dacă știu, a răspuns gâfâind Blake, aruncând o lopată de pământ în groapă.

Ținea țigara strâns între buze.

— Doar nu crezi că Shark face ședințe săptămânale ca să ne țină la curent cu toate detaliile.

— De ce n-ai făcut ce ți-am spus? De ce n-ai stat deoparte?

— Să te fut, a ripostat Blake, trântind lopata.

A aruncat țigara în groapă și s-a postat în fața lui Ethan.

— M-ai băgat într-un căcat mare de tot.

Ethan stătea în fața lui, dar avea grijă să nu facă mișcări agresive. Știa că, din mașină, Kicking Bird îi urmărea, cu arma îndreptată spre Whitney.

— Trebuie să fac tot ce pot ca să nu ajung cumva ca băiatul ăla de-acolo, de jos.

Blake a arătat spre mormânt, unde încă se mai vedea un pantof, ițindu-se din pământ.

— Știi că, dac-o să se ajungă la așa ceva, a spus Ethan, o să te ucid. Te-am avertizat.

Blake a început să râdă în timp ce se apleca să ridice lopata.

— Nu mai glumi așa. Când râd, am dureri mari.

— Crezi că glumesc?

— N-o să se ajungă la așa ceva. N-o să ai ocazia. O să fii mort înainte să răsară soarele. Îmi pare rău, prietene, dar asta-i situația.

— Dacă mor, Shark n-o să-și mai capete banii.

— Ei, lasă, c-o să-i spui tu unde-s banii. O să-i spui. *Pe urmă* o să te ucidă.

Capitolul 74

Ethan

8 ore, 30 de minute rămase

După ce au terminat de astupat groapa, Ethan și Blake au lovit movila de pământ cu lopețile ca să bătătorească solul. Pe Ethan îl dureau mușchii și nu avea cum să imprime o forță prea mare loviturilor. Luna se mutase departe pe cer.

Kicking Bird a pornit motorul BMW-ului și a venit cu mașina în față. Cei doi s-au dat la o parte și mașina a trecut peste movilă, a dat înapoi, și a repetat manevra de câteva ori, pentru a nivela terenul.

Când a terminat, Kicking Bird a dus mașina înapoi și a coborât.

I-a aruncat lui Ethan încă un rând de cătușe.

— Ascultă-mă, Stu, i-a zis Ethan. Știu că ați pus la cale să-l lichidați pe tovarășul meu de celulă. El și fratele lui au fost cei care au tras la laboratorul ăla de metamfetamină unde a fost ucisă sora ta.

Kicking Bird n-a părut să aibă vreo reacție.

— Planul vostru a dat greș. Am vorbit cu asistentul meu de caz. Jack e bine.

În continuare nicio reacție.

— Lasă-ne să plecăm și ți-l omor eu. O să-ți dau banii. Whitney o să trăiască într-o altă parte a țării, iar tu n-o să mai auzi niciodată de ea. Eu o să mă-ntorc la pușcărie. Spune-i lui Shark că nu ne-ai găsit și că mormântul era neatins.

Blake a izbucnit în râs.

— Ce-ai, mă? a întrebat Ethan.

— Minți ca o cizmă, a răspuns Blake. Jalnic ai fost. Ethan s-a întors din nou spre Kicking Bird.

— Aș face orice ca să-mi răzbun sora.

Și-a ridicat brațele ca și cum, prin acel gest, ar fi vrut să-i sugereze dovezile ample ale afirmației sale.

— Cred că am demonstrat asta. Tu n-ai face orice pentru sora ta?

Kicking Bird era o siluetă neagră în spatele farurilor, iar Ethan ar fi vrut să-i poată vedea fața.

— Nu i-ai spune lui Shark o mică minciună ca s-o răzbuni? a urmat Ethan. Ți-e chiar atât de frică de el?

— Nu mi-e frică de Shark, a răspuns în sfârșit Kicking Bird. Lucrez pentru Shark pentru un motiv.

— Și anume?

— Îmi cere să omor oameni, a zis Kicking Bird cu un ton indiferent.

Ethan a simțit un nod în gât. Cunoștea asemenea oameni în închisoare. Nu erau mulți – doar niște sociopați dispuși să ucidă pentru a obține ceea ce-și doreau. Erau cei care ucideau *din plăcere.*

— Într-o bună zi, o să-l omor pe ucigașul surorii mele, a continuat Kicking Bird. Chiar dacă va trebui să aștept până o să am optzeci de ani și amicul tău o să fie în sfârșit eliberat condiționat. De fapt, prefer asta decât să-mi rezolve un străin problema.

— Măcar tu știi ce s-a întâmplat cu sora ta, a continuat Ethan, încercând – în van, știa – să apeleze la compasiunea lui Kicking Bird.

Dacă ei doi aveau ceva în comun – orice, în afară de o seară pe un teren de fotbal american, cu peste un deceniu în urmă –, era faptul că amândurora le fuseseră ucise surorile.

Dar Kicking Bird n-a mușcat momeala. A îndreptat pușca spre interiorul BMW-ului, probabil spre locul în care stătea Whitney.

— Pune-ți cătușele, i-a cerut el lui Ethan.

Ethan le-a ridicat din țărână. A strâns primul inel în jurul încheieturii drepte. Umflătura se extinsese în josul antebrațului, astfel că brățara metalică era strânsă chiar dacă era blocată doar la primul dinte. Și-a pus al doilea inel pe mâna stângă, fiind atent să prindă la fel, doar primul dinte, astfel încât brățara era cât se poate de lejeră pe încheietură.

— Strânge-o mai tare, i-a cerut Kicking Bird.

Ethan a ridicat încheieturile:

— Vino și strânge-o tu.

Kicking Bird i-a ordonat lui Blake:

— Strânge-i cătușele.

Blake a făcut un pas în față, dar Ethan l-a avertizat:

— Cum ai pus mâna pe mine, cum ți-am luat maul. Nu-mi

pasă că am cătușe la mâini. O să-ți rup gâtul, să fiu al dracului!

— Și pe urmă, eu o împușc pe Whitney, a intervenit Kicking Bird.

— Și pe urmă mă reped la tine.

— Iar eu te împușc până să apuci să te apropii de mine.

— Și, a completat Ethan, banii lui Shark s-au dus pentru totdeauna.

Tăcere.

Remiză.

În cele din urmă, Kicking Bird a spus:

— Ține-l în bătaia pistolului, Blake.

Blake s-a conformat, scoțându-și pistolul și îndreptându-l spre Ethan. S-a dat înapoi câțiva pași, ca să nu mai poată fi dezarmat ca data trecută. Kicking Bird a băgat mâna în mașină și Ethan a auzit bufnetul scos de deschiderea portbagajului. I-a făcut semn să ocolească mașina, iar Ethan s-a supus.

Portbagajul, luminat de un singur bec, era mare și gol. Fără ulei de motor sau cabluri de alimentare de la baterie.

— Ce mai aștepți? l-a îndemnat Kicking Bird.

Ethan s-a urcat și s-a întins într-o parte. Portbagajul mirosea a nou, cu o urmă de iz de plastic și altceva. Poate sânge. Câte cadavre trecuseră oare prin acel spațiu?

Kicking Bird și Blake se uitau de sus la Ethan, cu armele îndreptate spre el.

Kicking Bird i-a spus lui Blake:

— Iei camioneta și vii după noi.

— Adică nici măcar să-mi conduc mașina n-am parte? a replicat Blake, văicărindu-se ca un adolescent.

— Nu discut.

Și n-a mai stat la discuții.

A trântit capacul fără să mai scoată vreun cuvânt.

Capitolul 75

Ethan

7 ore, 53 de minute rămase

În portbagaj era frig, dar cel puțin scăpase de vânt. La fel cum făcuse și în timpul transportului de la închisoare, în urmă cu o zi și jumătate, Ethan a încercat să-și strecoare mâna teafără prin cătușă. Le pusese cât de lejer fusese în stare, dar nici așa nu a reușit să-și treacă mâna prin inelul metalic. Poate-ar fi reușit cu ceva loțiune sau lubrifiant, dar în portbagaj nu era nimic de genul ăsta. A petrecut ceva timp încercând să ridice covorașul ca să ajungă la cric și – mai important – la levier. Dar nu avea suficient spațiu de manevră, așa că s-a potolit repede și s-a întins pe o parte.

Mașina a încetinit, s-a oprit pentru scurt timp, apoi a pornit din nou. Se aflau pe autostradă acum. Suspensiile vibrau altfel pe asfalt decât în deșert. A auzit vocea lui Kicking Bird și, chiar dacă nu deslușea toate cuvintele, și-a dat seama că nu vorbea cu Whitney. Dădea un telefon, acum, că ieșiseră din deșert și aveau semnal pe mobil, iar Ethan s-a gândit că-i dă raportul lui Shark și-i povestește ce s-a întâmplat.

După asta s-a așternut tăcerea. Kicking Bird n-a vorbit cu Whitney. N-a pornit radioul. Lui Ethan i s-a părut că fata plânge încetișor, dar se putea să fi fost doar imaginația lui.

S-a gândit la a doua oară când făcuseră dragoste. Prima oară a fost un act pasional, dar a doua oară a fost mai domol, mai intim. Au avut timp să se sărute, să se mângâie și, după aceea, să discute. A fost diferit de toate partidele de sex pe care le avusese vreodată. Motivul se poate să fi fost faptul că nu se mai apropiase – darămite s-o atingă – de o femeie de cinci ani. Însă nu credea că doar despre asta fusese vorba. Poate ce se întâmplase între ei doi era dragoste adevărată și era păcat că nu putuseră să o exploreze mai mult. Acum simțea o panică tot mai mare că avea să se întâmple ceva cu mult mai nedrept – că ea nu va supraviețui acelei nopți.

Și-a spus că trebuie să doarmă. Va avea nevoie de toată forța fizică și mintală. Dar nu putea. Drumul era accidentat și incomod. Portbagajul era spațios, dar nu era conceput pentru transportul unui om culcat pe o parte cale de peste 160 de kilometri. Totuși, mai presus de toate aceste motive, nu putea să doarmă pentru că nu-și putea întrerupe agitația din creier. În minte i se derulau tot felul de scenarii și toate arătau rău.

Știa – la nivel rațional, dacă încă nu și emoțional – că urma, probabil, să moară. Îl vor duce în depozit, vor întinde folia de

plastic pe pardoseală și îl vor omorî. Era exclus să poată negocia pentru propria-i viață. Fără îndoială că plănuiseră s-o ucidă și pe Whitney. Dar poate – dacă își juca corect cărțile – reușea s-o salveze. Doar el știa unde era servieta și suma care era în ea – undeva între 500.000 și un milion – era suficientă ca Shark să nu-l lase pe Ethan să moară fără să-i spună unde era. Iar Ethan avea să-i spună dacă o lăsa pe Whitney să plece.

Ăsta era târgul pe care trebuia să-l propună.

* * *

Și-a dat seama că se apropiau de oraș. Auzea traficul din jur. Mașina a început să oprească la semafoare. Nu mai era mult. A sesizat când au intrat din nou pe interstatală pentru că mașina se deplasa iar cu viteză. A anticipat ieșirea spre centrul orașului, dar, în loc de asta, a simțit cum mașina parcurge arcul de cerc al unei rampe și accelerează din nou. Kicking Bird o luase pe 395. Ethan era sigur de asta. Mașina accelera. Nu mai oprea la semafoare. S-a gândit că mergeau spre sud, dar nu putea fi sigur. Apoi a început să bănuiască încotro se duceau.

Și a știut sigur când mașina a ieșit de pe autostradă și a început să urce. Ethan a fost nevoit să-și schimbe poziția pentru că acum mașina mergea la deal, accelerând și încetinind de-a lungul autostrăzii Mount Rose.

Kicking Bird îi ducea la lacul Tahoe.

Ceea ce schimba totul.

Ethan știa că, după ce ajungeau pe barca lui Shark, nu mai exista cale de scăpare cu viață pentru niciunul dintre ei. Dacă exista o șansă s-o salveze pe Whitney, trebuia să-i convingă să-i dea drumul înainte ca barca să plece de la doc.

Dacă reușea, când ar fi ajuns în larg, pe barcă – el, Shark, Kicking Bird și Blake – va încerca să-i determine să spună ce s-a întâmplat cu Abby. Avea să moară. Era convins. Dar prefera să moară știind.

Asta își spunea în timp ce mașina ajungea pe culme și începea să coboare în bazinul lacului Tahoe. Voia s-o salveze pe Whitney și să afle adevărul despre Abby.

Dar în mintea lui a început să prindă contur o altă idee. Una cu bătaie lungă. Un gest disperat. Chiar și așa, avea să moară aproape sigur. Dar poate găsea o modalitate de a o răzbuna pe Abby. Să-i ia cu el și pe ucigașii ei.

Capitolul 76

Ethan

4 ore, 19 minute rămase

Când mașina s-a oprit în sfârșit, l-au lăsat înăuntru câteva minute. A auzit portierele mașinii deschizându-se. L-a auzit pe Blake apropiindu-se. L-a auzit pe Shark.

Când portbagajul s-a deschis, Kicking Bird ținea pușca ațintită spre fața lui Ethan. Găurile țevilor se căscau ca niște ochi mari și negri.

Kicking Bird o ținea pe Whitney și a întors arma spre ea, apăsând-o pe partea laterală, iar ea s-a zbătut la atingerea țevilor.

— Cum ai încercat ceva, l-a avertizat Kicking Bird, am și băgat nouă bile de oțel în burta iubitei tale. Asta înseamnă că rămân nouă pentru tine.

Ethan a coborât din portbagaj și s-a întins. Și-a îndoit gâtul într-o parte și-n alta. Aici, sus, aerul era chiar mai rece decât în vale, dar din fericire nu bătea vântul. Dealurile cu păduri de pini negri se înălțau în întuneric, zăpada de pe culmi fiind vizibilă în lumina lunii.

Blake l-a înșfăcat pe Ethan de braț și l-a ghidat. Se aflau la un doc de la marginea lacului. Shark aștepta pe una dintre bărci, îmbrăcat în același costum pe care-l avusese dimineață la înmormântarea lui Abby și stând rezemat de balustrada din inox care mărginea puntea. Zâmbea, cu gura lui plină de familiarele cioturi de dinți.

Blake îl împingea pe Ethan pe chei, iar Kicking Bird și Whitney veneau în urma lor. Nu mai era nimeni altcineva prin preajmă. Respirația lui Ethan se vedea ca un fum în întuneric.

— Shark, a strigat el oprindu-se în fața bărcii. O să-ți spun unde sunt banii dacă o lași pe Whitney să plece. Fără mișto!

— Bine, a răspuns Shark, cu brațele încrucișate la piept. Unde sunt?

— Vreau să-ți dai cuvântul, Shark. Cândva, cuvântul tău însemna ceva.

Shark a rămas tăcut un moment, apoi a vorbit:
— Ai cuvântul meu, Ethan.
Ethan nu l-a crezut.
— În regulă. Desfă-i cătușele. Las-o să se urce în mașina mea.
Shark a clătinat din cap:
— Tu să-mi spui primul.
— Nu te cred c-ai s-o lași să plece.
— Iar eu nu te cred c-o să-mi spui unde-mi sunt banii.
Au tăcut. Apoi Shark i-a făcut semn lui Blake să-l aducă pe barcă.
— Stai, a reluat Ethan. Ascultă-mă. Știu că o să mă omori.
Shark a răsuflat pe nas și arăta de parcă scotea aburi pe nări.
— Sunt ca și mort. Nu sunt prost. Dar tu nu ești atât de bogat încât să te poți dispensa de servieta aia. Știu că vrei banii. Singura cale să-i obții este să o lași pe Whitney în viață.
— În privința asta, mai vedem, a răspuns Shark.
Blake a înfipt pistolul în spinarea lui Ethan și i-a cerut să urce la bord.

* * *

Ambarcațiunea lui Shark era un iaht de mărime medie, prea mic pentru navigație pe ocean, dar mare pentru lacul Tahoe. Avea o cabină spațioasă, cu pereți din sticlă, astfel încât Shark, Blake și Kicking Bird erau protejați de vânt. În mijloc erau o canapea și câteva scaune – perfecte pentru petreceri, deși Ethan bănuia că Shark nu prea participa la astfel de evenimente. În pofida pozei de pe biroul lui, în care apărea împreună cu două fete pe barcă, Ethan presupunea că barca era folosită în majoritatea cazurilor pentru ceea ce făcea acum: aruncarea peste bord a cadavrelor. Lângă timonă era o tavă pe care pasagerii își puteau pune obiectele pe care voiau să nu le piardă: ochelari de soare, chei de mașină, portofele. Acum conținea ciocanul lui Shark și foarfecă pe care o folosiseră ca să-i taie degetul lui Anton, alături de arma cu țeavă dublă și pat de pistol a lui Kicking Bird.
I-au așezat pe Ethan și Whitney pe puntea spațioasă de la pupa, în două fotolii capitonate rotative, prinse în șuruburi de punte. Stăteau în bătaia vântului, iar stropii de apă de la motoare îi acopereau cu o ceață înghețată. Amândoi aveau în continuare cătușele la mâini, dar nu erau legați de scaune. Nici nu era nevoie – dacă ar fi sărit în apa rece, ar fi murit în câteva

minute, dacă nu chiar în câteva secunde.

Suprafața apei era neagră și reflecta razele lunii, ca niște solzi scânteietori pe spinarea unui șarpe a cărui piele se întindea în toate direcțiile. Apa de sub ei era adâncă de vreo 300 de metri, limpede ca sticla pe timpul zilei, dar opacă acum. Era ca un vid în univers, un abis fără fund. Moarte lichidă. Când oamenii se înecau în lacul Tahoe, cadavrele nu pluteau la suprafață. Apa era prea rece pentru ca leșurile să se umfle de gaze. Ethan și-a imaginat cum cadavrul lui și cel al lui Whitney rămâneau suspendate undeva în mijlocul purgatoriului glaciar, conservate de apa rece, cu părul plutind ca algele marine, ochii sticloși deschiși și brațele întinse ca și cum ar fi fost crucificați.

— Iartă-mă, i-a spus Ethan lui Whitney.

Fata tremura violent, iar el nu știa dacă de frig sau de frică. Se simțea amorțit. Epuizarea, frigul, durerile – toate păreau să contribuie la starea de amorțeală. Era conștient de ceea ce se întâmpla, dar se simțea straniu de detașat. Nu era speriat. Teama n-avea cum să-i fie de vreun folos, așa că nu îi îngăduia să pună stăpânire pe el.

— Or să ne omoare, așa-i? a întrebat Whitney.

— Da, i-a răspuns el.

Barca sălta în timp ce aluneca pe apă, zgâlțâindu-i. Shark, Blake și Kicking Bird erau la mai bine de trei metri de ei și, cu zgomotul motoarelor și plescăitul apei, Ethan nu auzea despre ce vorbeau. A presupus că nici ei nu puteau să-i audă vorbind pe el și pe Whitney.

— Mai întâi, or să ne tortureze, a adăugat Ethan. O să încerc să-i fac să se concentreze pe mine. O să-i întărât.

Fața lui Whitney era albă ca varul. Buzele, de un roșu atât de natural înainte, erau vineții și palide. Părul îi flutura în toate direcțiile. Ethan își dorea să fi existat o cale, un univers în care el să nu fi ajuns la închisoare, Abby să nu fi murit, iar el și Whitney să ajungă să fie împreună în alte circumstanțe.

— Am să le spun ce vor să știe. N-o să-i las să-ți facă vreun rău.

— Adică, înainte să mă omoare?

Ethan a privit spre Shark și ceilalți doi.

— Ar mai fi o șansă să scapi. O să încerc ceva.

— Ce?

Barca încetinea.

— Crezi că ai putea să-ți dai seama cum să aduci barca asta până la țărm? a întrebat Ethan.

Whitney s-a uitat lung la el.

— Adică există o posibilitate ca *eu* să scap?

Capitolul 77

Ethan

3 ore, 36 de minute rămase

Barca s-a oprit. Se înălța și cobora pe valurile create de propriul ei siaj. Frigul venea dinspre adânc ca respirația înghețată a unei creaturi primordiale uriașe.

Shark și ceilalți au ieșit din cabină.

— Suntem încă în Nevada? a întrebat Ethan. Sau am trecut în California?

— În Nevada, a răspuns Shark.

Ținea în mână ciocanul. Blake avea foarfeca de oase. Kicking Bird își lăsase pușcociul în tava de lângă timonă.

— E bine, a comentat Ethan zâmbind larg. Una dintre condițiile eliberării mele a fost să nu părăsesc statul.

Shark s-a uitat la el, surprins. Apoi a început să râdă. Blake a râs și el. Chiar și Kicking Bird a schițat un zâmbet superior.

Shark a pus o mână pe umărul lui Ethan.

— Mi-a fost dor de tine.

Lui Ethan i-a dispărut zâmbetul.

— Atunci, de ce-ai omorât-o pe sora mea?

— Iar începi?

— Știu că tu ai omorât-o, Shark. Nu mai minți.

Shark s-a îndepărtat, prefăcându-se exasperat, iar Blake a făcut un pas în față ca să continue el discuția. Probabil că încerca să reintre în grațiile patronului, după ce-l lăsase pe Ethan să strice jocul de poker și să plece cu banii. Voia să se asigure că nu va fi aruncat și el în apele lacului împreună cu Ethan și Whitney.

— Ethan, a zis el, zbierând, practic, pentru ultima oară, fir-ar

să fie, nu noi ți-am ucis sora.

— Minciuni. Vorbea cu agenții federali, așa că ați omorât-o așa cum ați făcut și cu amărâtul ăla de Anton.

Blake s-a holbat la el, rămânând cu gura căscată:

— Abby vorbea cu agenții federali?

— Ia mai du-te dracului! Ce te prefaci că nu știi?

Shark s-a tras într-o parte, rezemându-se de balustradă, ciudat de tăcut. Ethan era convins că Shark știa ceva de care Blake n-avea habar.

Ethan a scos un geamăt de frustrare:

— Uită-te în jur, Shark. Suntem în mijlocul lacului ăstuia nenorocit. Nu te mai preface, dar-ar dracii!

Blake se uita când la Ethan, când la Shark.

— Shark, a spus Ethan ridicându-se în picioare.

Blake l-a apucat de umăr și l-a forțat să se așeze la loc, dar el a continuat să vorbească.

— Știu că știai. Vorbea cu nemernicul ăla de Brian Hughes, cu care vorbea și Anton.

— Nu faci decât să repeți numele auzit de la Anton, a intervenit Blake.

— Tu știi cum arată Hughes? l-a întrebat Ethan.

— Da.

— Vezi că în buzunarul de la geacă am un plic. Aruncă o privire.

Detesta ideea de a le arăta pozele, dar, după ce l-ar fi ucis, oricum le-ar fi găsit.

Shark i-a făcut un semn lui Blake și acesta, ca un câine ascultător, s-a supus. I-a întins plicul șefului său. Shark s-a chinuit să deschidă plicul pentru că încă avea ciocanul în mână. L-a prins la subsuoară și a început să scoată fotografiile. La vederea lor, și-a ridicat sprâncenele.

— E mare păcat că n-am ajuns să i-o trag surorii tale, a zis, întorcând privirea spre Ethan. Aș fi făcut-o dacă nu era vorba despre tine. Tu crezi că sunt un om rău, dar întotdeauna am respectat-o.

Și-a îndreptat privirea spre Whitney.

— Și pe ea la fel. Aș fi făcut-o femeia mea, dar m-am gândit că intră în târgul referitor la Abby. Așa că mi-am ținut mâinile acasă.

— Să te duci în mă-ta, i-a aruncat Whitney cu obidă.

Ethan s-a lăsat pe spătarul scaunului, inundat de un val de greață. Nu ajungea nicăieri. Aveau să moară amândoi. Iar el urma să moară fără să știe ce se întâmplase cu Abby.

— Shark, a încercat el pe un ton blând, respectuos, știi ce s-a întâmplat cu sora mea?

Shark s-a uitat la el, mai întâi cu milă, dar apoi expresia i s-a schimbat în furie – ca și cum suportase destul jocurile lui Ethan.

— Nu tu pui întrebările aici, a răspuns el, apoi s-a lăsat pe vine și s-a apropiat de fața lui Ethan.

Scrâșnea din dinți și aproape că a mârâit cuvintele:

— Eu le pun!

Capitolul 78

Ethan

3 ore, 24 de minute rămase

Shark îl privea fix, suficient de aproape încât Ethan să-i simtă mirosul usturător, acid.

— Am o singură întrebare, a continuat Shark. Unde mama dracului sunt banii mei?

Ethan își dădea seama că nu se putea discuta rațional cu el. Era timpul pentru planul B – dacă exista vreo șansă să o salveze pe Whitney, trebuia să acționeze acum.

— Răspunde-mi, Ethan!

Ethan l-a scuipat în față.

Shark a ridicat ciocanul.

— Hai, dă-i înainte, l-a îndemnat Ethan, ridicând capul sfidător. Omoară-mă. Aruncă-mi cadavrul în lac. Banii tăi ar putea fi la fel de bine în adânc, cu mine.

Shark respira furios pe nas, cu buzele strânse. Și-a șters scuipatul de pe față cu mâneca hainei. S-a retras un pas în spate și i-a făcut un semn lui Blake.

— Taie-i un deget iubitei ăstuia. Să vedem după aia cât de obraznic o să mai fie.

Blake a pornit către Whitney. Încă părea ușor șocat de faptul

că Abby vorbise cu un agent FBI. El, cel puțin, nu luase parte la crimă. Dar n-avea să se întoarcă împotriva lui Shark. Ethan știa asta.

— Ești un amărât de papă-lapte, Blake, i-a aruncat Ethan ridicându-se în picioare.

Kicking Bird s-a desprins de balustradă, apăsând pe butonul pumnalului pentru a-i scoate lama.

— Te-am bătut de te-ai căcat pe tine, a continuat Ethan. Te-am băgat cu capul în budă. Și acum vrei să-i faci rău *lui Whitney?* Întotdeauna ai fost un laș nenorocit.

— Ethan, a replicat Blake, încetează…

— Ești jalnic, băiete. Știu și eu. Shark știe. Stu știe și el. Ai fost prietenul meu cel mai bun, dar acum ești un căcăcios de papă-lapte.

Blake a pus mâna pe pieptul lui Ethan ca să-l împingă înapoi în scaun, dar el i-a dat brațul la o parte cu mâinile încătușate. S-a proptit în fața lui Blake.

— Ai de gând să-i tai degetul unei fetițe? Dacă ai avea coaie, l-ai tăia pe al meu! l-a provocat el și a întins mâinile cu cătușe.

Blake a făcut un pas înapoi și s-a uitat la Shark, care avea pe chip o expresie amuzată.

— Să-mi bag picioarele, a spus Shark. Fă cum a zis omul.

Blake l-a împins iar pe Ethan, dar de data asta el s-a lăsat în scaun.

Kicking Bird a pornit către ei, pliindu-și cuțitul și băgându-l în buzunar, ca să-l țină pe Ethan.

— Nu te deranja, Stu, a zis Ethan. N-o să mă mișc. Să mor eu dac-o să clipesc măcar.

Kicking Bird s-a oprit, dar a rămas în apropiere.

Ethan și-a ridicat mâinile. A ținut-o pe cea umflată dedesubt, desfăcând larg degetele mâinii stângi, ca Blake să aibă de unde alege. Blake a pus lamele foarfecii în jurul degetului mic de la mâna stângă a lui Ethan.

— Ce papă-lapte jalnic! Să alegi cel mai mic deget. Cât de greu e să tai așa ceva? De ce nu vrei să faci o stricăciune adevărată și să-mi tai degetul mare, Blake?

Blake a dat la o parte foarfecă și și-a apropiat fața de cea a lui Ethan.

— Tu chiar vrei să-ți tai degetul mare?

— De parc-ai putea. Ăștia doi de-aici au făcut mișto de tine

când l-au omorât pe Anton. Au zis că n-ai avut sânge-n instalație și ai feștelit-o la maximum. Că n-ai putut să tai osul ăla.

Blake l-a apucat pe Ethan de încheietură și a petrecut lama foarfecii pe după a doua articulație a degetului mare.

— Să mor eu, dacă-l tai de-acolo, or să mi-l coasă la loc, a continuat Ethan.

Blake a coborât lama aproape de a treia articulație, în locul unde osul se unește cu încheietura, adânc în membrana de carne dintre degetul mare și arătător.

— Ia zi, bulangiule, așa îți place? a zbierat Blake.

Ethan putea să citească reticența din ochii lui și detesta că prietenia lor ajunsese aici.

Dar nu se mai putea opri acum.

— Da, acolo, a țipat el.

Și el plângea.

Blake a strâns foarfecă. Durerea era înfiorătoare, dar Ethan și-a ținut mâinile în sus. A urlat printre dinții încleștați și, ca și cum n-ar fi vrut să se răzgândească, a urlat și Blake.

Shark părea să se distreze de milioane, zâmbind ca unul care savura un spectacol de pe Broadway surprinzător de plăcut.

Sângele curgea din tăietură, dar Blake se blocase în os. Deși strângea mânerele cu ambele mâini, lama nu își termina cursa. Se înroșise la față și i se umflaseră venele de pe tâmple.

— Hai odată, papă-l…, a zbierat Ethan.

Lama a secționat osul cu un plesnet audibil.

Ethan a gemut, un zgomot care a sunat aproape orgasmic. Blake a suflat zgomotos, ca și cum își ținuse respirația în tot acest timp. A retras foarfecă.

Lamele tăiaseră adânc în membrana cărnoasă a mâinii lui Ethan, dar nu o secționaseră în întregime. Degetul lui Ethan atârna de o fâșie de piele. Din sânge ieșeau aburi în aerul înghețat.

Shark a chicotit.

— Ei bine, a comentat el, nu pot să zic că am mai văzut vreodată ceva de genul ăsta.

Ethan a căzut pe punte, ghemuindu-se într-o poziție fetală, cu capul pe lemn și brațele sub corp.

— Ia zi, cine-i papă-lapte acum, ai? a întrebat Blake aplecat deasupra lui Ethan.

Ethan a gemut și a încercat să-și scoată cătușele de pe mâna

stângă. A căutat să nu-și miște prea mult brațele, astfel încât să nu fie evident ce făcea. Sângele îi făcuse brațul alunecos, astfel că inelul a trecut cu ușurință, dar s-a prins în rana deschisă. Ethan simțea tsunamiuri de amețeală, fiecare dintre ele fiind exponențial mai puternic decât precedentul.

Nu leșina, și-a spus el. *Nu ai voie să mori încă.*

A petrecut cătușa pe după degetul care atârna și dintr-odată s-a trezit cu mâinile libere. Le-a ținut sub el, încercând să respire lent și adânc. Dacă leșina, se termina totul.

— Blake, a gemut el, te-am iubit ca pe un frate.

A încercat să clipească pentru a-și alunga lacrimile. Avea nevoie să vadă.

S-a apropiat de picioarele lui Blake și l-a apucat de cracul pantalonului. Își ținea mâinile împreună, ascunse în cea mai mare parte de corpul său.

— Aș fi făcut orice pentru tine, s-a jelit el, în timp ce ridica cracul pantalonului.

— Ethan, a răspuns Blake, fără suflu. Aș…

Părea că nu-și mai găsește cuvintele.

Ethan a pus degetele pe pistoletul ascuns în cizma lui Blake. Poate că-i era greu să îndoaie degetele mâinii umflate ca să prindă arma, dar toți receptorii săi de durere erau preocupați de altă zonă a corpului. A mai tras o dată aer în piept.

A scos brusc pistolul și s-a ridicat în picioare. A tras mai întâi în omul cel mai periculos. Glonțul l-a lovit pe Kicking Bird în piept, iar el s-a împleticit în spate, mai mult de surprindere decât din cauza forței proiectilului.

Ethan a îndreptat pistolul spre Shark, dar Blake i-a împins brațul în jos.

— Ce dracu faci, omule? a întrebat Blake, care părea sincer surprins.

Ethan s-a întors într-o parte și, ridicând brațul stâng, l-a lovit cu cotul drept în față. Degetul atârnat s-a sucit în zbor, iar durerea amenința să-i înmoaie genunchii.

Blake a căzut în fund și s-a lovit de marginea bărcii. A băgat mâna în sacou și și-a scos pistolul. A apăsat pe trăgaci și, odată cu zgomotul împușcăturii, Ethan a auzit șuieratul unui glonț trecându-i pe lângă ureche.

Ethan a ripostat – ultimul foc cu micul Derringer –, la rădăcina nasului lui Blake s-a deschis o a treia nară, iar trupul i s-a

prăbușit într-o grămadă flască.

Cu coada ochiului, Ethan l-a zărit pe Shark repezindu-se spre el. A ridicat brațul stâng ca să se apere, Iar Shark l-a izbit cu ciocanul în încheietura mâinii. Osul a pârâit și valuri proaspete de durere i-au inundat brațul. A căzut în genunchi, târându-se spre cadavrul lui Blake. Își ținea brațul stâng ridicat și s-a întins orbește după pistolul din mâna prietenului lui.

Shark a ridicat din nou ciocanul. Ethan a găsit pistolul și i l-a lipit de picior. A apăsat pe trăgaci și l-a împușcat în coapsă.

Shark a scos un țipăt și s-a îndepărtat țopăind într-un picior, un dans care, în alte împrejurări, ar fi arătat comic.

Ethan s-a ridicat din nou. Whitney se retrăsese la marginea bărcii și stătea ghemuită. Kicking Bird s-a ridicat în picioare, cu cuțitul în mână.

Ethan l-a împușcat din nou. Încă o lovitură în trunchi, dar de data asta cu un calibru mai mare. Apoi, înainte să apuce Kicking Bird să cadă, a îndreptat arma spre Shark, care a văzut pistolul și s-a tras șontâcăind în spate. Picioarele i s-au izbit de peretele lateral și s-a rostogolit peste bord. S-a auzit un plescăit, urmat de un urlet.

Ethan nu avusese de gând să-l împuște. Încă voia răspunsuri.

— Oh, Doamne, zbiera Shark din apă. Oh, Doamne.

Ethan s-a dus la marginea punții. Apa nu era agitată, dar barca se legăna ușor în sus și în jos. Vertijul îl făcea pe Ethan să simtă că fiecare pas pe punte era primejdios.

Shark se zbătea în apa neagră. S-a agățat cu degetele de marginea bărcii.

— Ajută-mă, s-a rugat el. Nu știu să înot.

Ethan îl ținea în bătaia pistolului.

— Știi ce s-a întâmplat cu sora mea?

— O să-ți spun ce știu, a răspuns Shark cu glas frânt.

Ethan s-a întors să caute un colac de salvare și l-a văzut pe Kicking Bird atacându-l. Și-a ridicat brațul stâng și Kicking Bird l-a tăiat cu cuțitul. Durerea era depărtată, ca și cum încărcătura excesivă îi dezactivase nervii brațului. Kicking Bird a lovit din nou cu cuțitul, iar Ethan a acceptat o nouă rană la braț. A rotit pistolul lui Blake, dar Kicking Bird l-a prins cu mâna liberă.

Ethan a încercat să se retragă, dar a călcat greșit și a căzut, iar Kicking Bird s-a aruncat asupra lui. Spatele lui Ethan era lipit de peretele lateral al bărcii. A încercat să smulgă pistolul din

strânsoarea lui Kicking Bird, dar nu mai avea putere. Kicking Bird a sucit pumnalul în mână – pregătindu-l pentru înjunghiere în loc de tăiere – și l-a coborât cu forță. Ethan a parat din nou cu antebrațul stâng. Lama a pătruns trei-patru centimetri, iar nervii amorțiți s-au trezit din nou la viață. Ethan a scos un urlet.

A sesizat o umbră de mișcare cu vederea sa îngustată, iar Kicking Bird a înghețat – avea țevile unei puști lipite de tâmplă. Whitney ținea arma cu mâinile încătușate. A armat ambele cocoașe cu degetele mari. Kicking Bird a întors încet capul spre cele două țevi.

Ethan a deschis gura ca să-i spună lui Whitney să tragă, dar ea i-a luat-o înainte.

A apăsat ambele trăgace.

Fața lui Ethan a fost împroșcată cu sânge fierbinte și așchii de os.

Capitolul 79

Ethan

2 ore, 59 de minute rămase

Whitney a lăsat pușca să cadă și s-a repezit la Ethan, aruncându-și brațele încătușate pe după gâtul lui. El a îmbrățișat-o cu brațul teafăr, fără să lase pistolul din mână. Ea îl ținea strâns ca într-un clește și plângea în hohote. Fumul împușcăturii stăruia în aer.

— Whitney, a spus Ethan, abia auzindu-și vocea prin țiuitul din urechi. Trebuie să mă ridic. Shark!

Whitney s-a ridicat și Ethan s-a desprins din brațele ei. S-a îndepărtat de cadavrul desfigurat al lui Kicking Bird și s-a uitat peste balustradă. Lumina lunii scânteia pe apa neagră. Shark nu era nicăieri. Șchiopătând, Ethan a făcut înconjurul bărcii.

— Shark! a strigat el.

Din nicio parte a bărcii nu se vedea nimic pe suprafața apei.

Ethan s-a întors împleticindu-se spre Blake, sperând ca măcar el să fi rămas în viață. Dar corpul prietenului său zăcea fără

vlagă, lipit de peretele lateral, cu picioarele întinse în față și bărbia proptită în piept. În lumina lunii, fire de sânge negru i se prelingeau din gura deschisă.

Toți erau morți – toți cei care ar fi putut să știe ceva.

Ethan a ridicat capul spre cer și a țipat:

— Abby! Unde ești?

Apoi s-a prăbușit pe punte.

Capitolul 80

Whitney

2 ore, 54 de minute rămase

Whitney s-a aplecat deasupra lui Ethan. Era conștient, dar nu știa pentru cât timp.

— Rămâi treaz!

Ethan privea în sus, spre cer, iar Whitney și-a dat seama că era singura reacție pe care avea s-o primească de la el. S-a dus până la cadavrul lui Kicking Bird. Stătea întins într-o rână, cu partea din spate a craniului deschisă și fragmente de os expuse ca niște felii de pepene. L-a căutat prin buzunare și a găsit un set de chei.

A bâjbâit cu ele câteva secunde, dar a reușit în sfârșit să-și scoată cătușele. A căutat o trusă de prim ajutor și a descoperit o trusă din prelată de mărimea unei serviete, prinsă cu arici sub consola timonei.

A găsit un flacon ce conținea ceva numit adeziv tisular, pe care l-a turnat tot pe rana de la degetul lui Ethan. El s-a zvârcolit pe punte, dar a ținut mâna nemișcată. Whitney a desfăcut o pungă vidată pe care scria „pansament pentru traumatisme”. A încercat să-l înfășoare în jurul degetului mare, dar era imposibil să acopere toată rana. Ethan a țipat și a bătut în punte cu mâna teafără. Sângele a îmbibat imediat bandajul. Whitney a găsit niște prosoape – de plajă și pentru mâini – și i-a înfășurat mâna în unul dintre cele mici.

Dar sângele țâșnea în continuare. Iar pe antebraț se vedeau

tot felul de răni de cuțit.

Mi-a salvat viața. Nu-l pot lăsa să moară, s-a gândit ea.

— Trebuie să-ți scot geaca, Ethan. Nu pot s-o ocolesc.

A slăbit presiunea de pe bandaje și i-a desfăcut fermoarul gecii. Mai întâi i-a scos celălalt braț, cel cu mâna umflată. Apoi, foarte delicat, i-a tras din mânecă brațul mutilat. Era greu, pentru că brațul era umflat și degetul atârnat se prindea de pielea gecii. Ethan scrâșnea din dinți și respira des și scurt.

Whitney și-a scos cureaua, o fâșie subțire de piele, și i-a petrecut-o pe la subraț. A strâns-o cât a putut și s-a uitat în jur. Cuțitul lui Kicking Bird era la îndemână, pe punte. L-a luat și a făcut o gaură nouă în curea. A strâns cureaua cât mai bine pe arteră. Apoi i-a înfășurat din nou mâna într-un prosop, pe care l-a fixat cu leucoplast. Ethan fusese la un pas de hiperventilație, dar după ce i-a înfășurat mâna, respirația i s-a liniștit.

Whitney a scotocit prin trusa de prim ajutor.

— E ziua ta norocoasă, i-a spus ea.

— Nu mă simt norocos.

— Am găsit o perfuzie.

A încercat să-și aducă aminte ce trebuie să facă de la cursul de asistente medicale pe care-l urmase înainte să renunțe la școală. A tăiat cu cuțitul lui Kicking Bird cusătura mânecii cămășii. Acum a putut să vadă că brațul era rupt, fără doar și poate. Își dădea seama după cât era de umflat, după vânătăi și după felul în care ulna – cel mai mic dintre cele două oase ale antebrațului – părea să fie îndoită spre interior. Măcar osul nu ieșea prin piele.

Whitney a înfipt acul în vena mare din îndoitura brațului drept al lui Ethan. A lăsat cateterul înfipt în piele și a derulat tubul perfuziei. L-a conectat la ac, apoi a prins cateterul cu o bucată de leucoplast și i-a vârât punga în gulerul cămășii.

— Ridică-te, l-a îndemnat ea.

— Glumești?

L-a apucat pe după gât și l-a ridicat în capul oaselor. Ethan a gemut, dar a rămas drept.

— Lasă brațul jos. Lichidul din pungă o să ți se scurgă în corp.

Whitney a bandajat rapid și celelalte răni, folosind pansamentele pentru traumatisme mari. Geaca din piele probabil că mai atenuase din gravitatea leziunilor, care și așa erau destule.

Nu știa ce era de făcut cu osul rupt, dar era mulțumită că măcar rezolvase toate rănile care sângerau.

Whitney la sărutat pe obraz.

— E mai bine acum?

— Sunt ca nou, a răspuns Ethan schițând un zâmbet.

Whitney a scos un râs stingher.

— Îmi place să văd că nu ți-ai pierdut simțul umorului.

Ethan arăta de parcă era pe cale să leșine.

Capitolul 81

Ethan

2 ore, 31 de minute rămase

Ethan simțea că riscă să-și piardă cunoștința și era foarte tentant. Ce ușurare ar fi să doarmă! Și ce dacă murea?

S-a împotrivit doar pentru că nu voia s-o lase pe Whitney să treacă printr-o astfel de situație. Ea încerca din răsputeri să-l țină în viață; nu putea s-o dezamăgească.

Whitney a găsit mobilul lui Blake, dar la distanța asta de țărm nu era nici urmă de semnal.

— E vreo stație radio pe drăcia asta? a întrebat ea.

S-a uitat în jur și a găsit ceva ce arăta a stație radio, dar nu știa cum s-o folosească.

— Ți-am zis că va trebui să te prinzi cum să conduci barca asta, i-a zis Ethan de pe punte.

Whitney l-a ajutat să se ridice, în pofida gemetelor lui de durere. Susținându-i cea mai mare parte a greutății, au ajuns șontâcăind în cabină. L-a întins pe canapeaua capitonată, a luat punga perfuziei și a proptit-o în mânerul de susținere de deasupra.

Cheia era în contact și a răsucit-o. Motoarele au pornit, dar s-au oprit repede.

— Aia-i accelerația, i-a atras atenția Ethan, arătându-i, de unde stătea întins, o pârghie de pe consolă.

Whitney a încercat din nou, de data asta ridicând ușor pârghia

în momentul în care au pornit motoarele. Nu s-au mai oprit și barca a început să înainteze lent. A ridicat și mai sus pârghia de accelerație și barca și-a mărit viteza, săltând și împrăștiind apa în jur. Whitney a accelerat și mai mult și curând lunecau lin pe suprafața apei.

A îndreptat barca spre luminile de pe țărm. Cerul începea să se lumineze. În locul întunecimii pline de stele, atmosfera era acum de un albastru-închis prin care răzbăteau doar câteva lumini. Luna parcursese toată bolta cerească de când o văzuseră răsărind deasupra deșertului Black Rock, iar acum plutea deasupra munților.

— Whitney? a strigat-o Ethan.

— Da.

— Vreau să mă duci înapoi la pușcărie.

— Nici să nu te gândești. Cum ajungem la țărm, o să chem o ambulanță.

— Sunt în rahat până-n gât, a insistat Ethan. E un tip acolo. Asistentul meu de caz. M-a susținut întotdeauna. Poate să mă apere de amestecul polițiștilor și al agenților federali. Dacă mă prezint la timp la închisoare, o să fie o dovadă solidă că sunt cooperant. N-am nevoie să adaug și „fuga de justiție” pe lista de acuzații care mi se aduc.

— Totuși, sunt șanse să-ți salveze degetul, Ethan.

— Nu mă interesează.

— Ești nebun.

— Știu. Dacă nu eram, acum am fi fost morți.

Ce-i spusese ei era doar parțial adevărat. De fapt, voia să se întoarcă în închisoare pentru că acolo era casa lui acum. Acolo se simțea în siguranță. Ieșise în lumea largă și uite ce se întâmplase. Știa că, în mod logic, nu avea să rămână în închisoare imediat. Cum o să-l vadă, o să-l ducă la spital. Dar *ideea* de închisoare era bine-venită. Să fie încarcerat, fie în celulă, fie într-un salon de spital. Cu gardieni care să-l apere. De lume, dar și de el însuși. Va fi din nou în siguranță.

Poate că nu va mai ieși niciodată, dar nu-i păsa.

— O să le spun că te-am luat ostatică, a continuat el.

— Nu.

— Nu cred că există altă posibilitate.

— Încetează, Ethan.

În spatele lor, elicele lăsau dâre albe de spumă. Cu fiecare

secundă, nuanța de albastru a cerului se deschidea tot mai mult.

— Ai fost ostatica mea, a insistat Ethan. Trebuie să ne punem de acord poveștile.

Whitney n-a spus nimic.

Ethan a închis ochii.

Stătea deasupra abisului. S-a gândit să se arunce în el. De ce nu? Abby era acolo jos, îl aștepta.

— Nu încă, a murmurat el.

A deschis ochii. Cerul părea mult mai luminos decât cu o secundă în urmă.

Capitolul 82

Ethan

1 oră, 56 de minute rămase

Whitney a găsit destul de ușor debarcaderul și, în loc să caute pontonul lui Shark sau un loc liber la orice chei, a îndreptat iahtul spre rampa de încărcare și a turat motorul. Barca a ajuns pe uscat cu un scrâșnet groaznic, scos de frecarea fibrei de sticlă de pavaj. Elicele au zăngănit oribil când s-au înfipt în beton. Ethan era cât pe ce să se rostogolească de pe banchetă, dar a reușit să se țină cu o mână. Din motorul calat ieșeau nori negri de fum. Acum, că nu mai plutea, barca s-a înclinat pe o parte.

Cadavrele erau țepene. Stropii și băltoacele de sânge împrăștiate pe punte înghețaseră. Jeleul de căpșuni scurs din caverna de pe fața lui Kicking Bird înghețase și îi lipise capul de punte. Din gura lui Blake atârnau țurțuri de sânge. Whitney l-a căutat prin buzunare și a găsit mobilul lui Ethan și cheile camionetei. Ethan era impresionat de tăria ei în împrejurările date și mândru de cât de stăpână pe ea era.

— Ia-le și pe-alea, i-a cerut Ethan arătând spre plicul cu fotografii înțepenit într-o băltoacă de sânge înghețat.

Whitney a desprins plicul și apoi a coborât o scară atașată de

marginea cea mai apropiată de pământ. S-a dat jos prima și l-a ajutat și pe el să coboare, apoi i-a susținut greutatea în timp ce mergeau pe rampă spre parcare. Ținea într-o mână trusa de prim ajutor.

A deschis portiera din dreapta a camionetei. El a căzut într-o parte pe banchetă, dar după ce a ajuns acolo, a reușit să se ridice în poziție verticală. Whitney a luat punga de perfuzie și a agățat-o de o curea de susținere prinsă de tavan în apropierea ușii.

S-a dus repede în cealaltă parte și a pornit motorul. Telefonul ei mobil era acolo unde-l lăsase, pe scaun. Ethan i-a citit gândurile și a rugat-o din nou să nu sune la ambulanță. Ea a dat aeroterma la maximum și a căutat în jur punga ei cu medicamente. Era pe podea, lângă picioarele lui Ethan. A pus două pastile de Oxicodonă în palma umflată a lui Ethan, s-a oprit o secundă, apoi a pus-o și pe a treia. El le-a aruncat în gură, dar s-a chinuit să le înghită.

— Mamă, ce n-aș da pentru un pahar cu apă, a zis el după ce pastilele i-au alunecat pe gât.

— Ne putem opri la un *drive-thru,* a glumit Whitney.

El a chicotit în timp ce ea apăsa pe accelerație și mașina a luat-o din loc.

Capitolul 83

Ethan

1 oră, 12 minute rămase

O vreme, Ethan a simțit furnicături în brațul stâng, dar acum nu mai simțea nimic.

— Trebuie să desfac garoul ăsta. Nu vreau să-mi pierd brațul cu totul.

N-a reușit să desprindă cureaua, iar Whitney a întins mâna să-l ajute. Un val de căldură i-a inundat brațul și Ethan spera ca sângele să se fi coagulat suficient ca să nu țâșnească un șuvoi proaspăt.

S-a rezemat de geam. În cabină stăruia mirosul țigărilor lui Blake. Camioneta gonea pe autostrada ce ocolea marginea lacului și Ethan a privit în larg. Apa avea o nuanță închisă de cobalt, licărind sub razele soarelui de dimineață. Netedă, ca sticla albastră. Shark era undeva în adânc, plutind la 50,100 sau 150 de metri dedesubt.

Autostrada s-a îndepărtat de lac, iar acum o pădure de pini îl împiedica să vadă apa. Vederea lui părea să se focalizeze incredibil de bine, ca și cum putea să vadă detaliile tuturor lucrurilor la care se uita: copacii, apa scânteietoare de dincolo de ei, un șoim ce plutea nemișcat în bătaia vântului.

Lui Ethan nu-i venea să creadă cum se petrecuseră lucrurile. Totul se întâmplase atât de repede, încât abia dacă-și mai amintea ordinea evenimentelor. Și totul fusese degeaba. Îi ucisese pe cei pentru protecția cărora ajunsese la închisoare și nu aflase ce se întâmplase cu Abby.

Și-a lăsat corpul să cadă într-o parte, pe banchetă. Cu capul cuibărit în brațul stâng, a început să plângă așa cum nu fusese în stare la înmormântarea lui Abby.

— Iartă-mă, Abby, a suspinat el. Iartă-mă.

Whitney i-a pus mâna pe umăr și a început să-i mângâie brațul cu blândețe.

— Șșș, i-a șoptit ea, așa cum îi șoptești unui copilaș care plânge înainte de culcare. Șșș.

După o vreme, Whitney a început să vorbească:

— Nu trebuie să mergem la închisoare. Ai putea să fugi. Aș putea să vin cu tine. Chiar dacă nu l-am găsit pe ucigașul lui Abby, din toată povestea asta ar putea să iasă ceva bun. Tu și cu mine – Abby n-ar avea nimic împotrivă.

Ethan s-a ridicat în scaun.

— Am nevoie de asistență medicală, a spus el cu voce joasă și serioasă. M-ai salvat, Whitney, dar o să am nevoie de îngrijire serioasă.

Whitney plângea în timp ce conducea mașina.

— Și să fii mereu pe fugă – asta nu e viață, a adăugat Ethan. Tu meriți ceva mai bun.

— Aș face-o pentru tine.

— Dar eu nu ți-aș face *ție* așa ceva.

Capitolul 84

Ethan

32 de minute rămase

Când au ieșit de pe autostrada șerpuitoare și au coborât în Garson City, Ethan a tras în jos parasolarul și s-a privit în oglindă. A încercat să șteargă sângele, dar era închegat.

S-a căutat prin buzunare cu mâna umflată, întâi în cel drept și apoi în stângul. A lăsat cărțile de vizită și plicul cu fotografii pe banchetă. Registrul lui Shark stătea pe podea, iar Ethan s-a aplecat să-l ia de jos. L-a aruncat peste teancul de hârtii – tot ce adunase în timpul investigației sale. Nimic din toate astea nu mai valora nimic.

Se apropiau de închisoare. Puține mașini circulau în dimineața friguroasă de duminică. Restaurantele fast-food și sălile de jocuri se înșirau de-a lungul șoselei, dar parcările erau aproape goale.

Ethan și-a luat telefonul de pe scaun și a văzut că avea cinci apeluri ratate, toate de la Hughes. S-a gândit să-l sune și să-i spună să se ducă la debarcader, acolo unde-și ținea Shark barca.

Ia mai dă-l dracului, și-a zis Ethan.

În schimb, a sunat-o pe mama lui. Dar n-a răspuns.

— Mamă, a spus el în mesageria vocală.

Respirația i se făcuse grea și vocea în tremura.

— Am încercat. Am încercat, dar n-am reușit. Îmi pare rău.

Vocea i s-a frânt și a tras adânc aer în piept.

— Mi-ar plăcea foarte mult dacă ai veni să mă vizitezi. Dacă te lasă sufletul să faci asta.

Nu mai avea nimic de zis, așa că a închis. A pus telefonul pe banchetă și s-a lăsat moale pe spate, clipind ca să alunge lacrimile.

Închisoarea era în față, cu zidurile ei din piatră înconjurate de gardul înalt din plasă de sârmă, cu colaci de sârmă în partea de sus.

Acasă.

Capitolul 85

Ethan

7 minute rămase

Punga de perfuzie se golise și Ethan a aruncat-o pe podea. A prins furtunul între dinți și a scos acul. Pe braț i s-a scurs un firicel de sânge.

Whitney a îndreptat camioneta spre intrarea pentru vehicule din parcarea cu pietriș a închisorii.

— Ethan, a început ea, mă tot frământă o întrebare.

— Care?

— Banii lui Shark. Până la urmă *ce-ai făcut* cu ei?

— I-am pus în sicriul lui Abby, a răspuns Ethan chicotind.

— Ce??

— Am vrut să-i pun într-un loc în care Shark să nu poată ajunge.

Whitney a rămas cu gura căscată. Chiar și după toate cele întâmplate, încă mai putea să se minuneze. Probabil că era un lucru bun.

— Ți i-aș fi dat ție, a continuat Ethan, dar mi-am zis că ar fi prea periculos dacă ar fi aflat Shark.

— Și-o să le spui polițiștilor unde i-ai ascuns?

— Nu. Nu vreau să-i strice mormântul ca să-i ia de acolo. O să le spun c-am aruncat geanta în râu. Ceea ce, la drept vorbind, nici nu e o minciună. Poate c-or să găsească servieta și o să creadă că banii au căzut din ea.

Whitney a oprit camioneta. A lăsat motorul pornit și s-au uitat amândoi la ceea ce se afla în fața lor.

O poartă înaltă de șase metri, deja deschisă. Daryl se afla în spatele gardului, așa cum era de așteptat. Erau trei gardieni jos și un altul cu o pușcă în foișorul de lângă poartă – la fel, conform așteptărilor. Neașteptată era prezența lui Calvin Taylor, însoțit de două mașini ale poliției și patru polițiști în uniformă.

Taylor vorbea cu Daryl, probabil stabilind cum să procedeze. Să-l ducă în închisoare și apoi să-l interogheze? Sau să-l aresteze pe loc?

Niciunul dintre ei nu se aștepta ca el să apară cu un deget lipsă și o droaie de răni de cuțit – aproape că se amuza când se gândea la cât vor avea de muncit ca să pună ordine în toată hârțogăria pe care urma să le-o predea.

— Ce-o să se-ntâmple acum? a întrebat Whitney.

— Nu știu, dar probabil că o să fiu aici – a arătat cu mâna spre închisoare – sau într-un alt loc asemănător pentru tot restul vieții.

— Nu vreau să te duci, a spus pe un ton liniștit Whitney.

A scos mașina din viteză și s-a repezit spre el – strângând de-a valma între ei registrul, plicul și cărțile de vizită – și l-a îmbrățișat pe după gât.

— Du-te și trăiește-ți viața cât de bine poți, Whitney. Fă-o pentru mine și pentru Abby.

Whitney a început să plângă lipită de gâtul lui.

— Nu avem prea mult timp, i-a atras el atenția. Uite, ia astea.

Ea s-a desprins și s-a îndepărtat câțiva centimetri. Ethan i-a dat plicul cu fotografii. La exterior, se vedeau picături de sânge uscat, iar cerneala cu care fusese scris *ABBY* era mânjită puțin de la umezeala din barcă.

— Oricât mi-aș dori să-l văd pe nemernicul ăla de Hughes concediat, nu vreau să vadă nimeni pozele alea.

Whitney și-a șters ochii.

Prin parbriz, îi vedeau pe Daryl și Taylor trecând prin poarta deschisă și apropiindu-se de camionetă. Ceasul de pe bord arăta 8:57.

— Și ăsta, a adăugat Ethan, întinzând mâna după registru.

L-a apucat cu mâna umflată, dar avea degetele amorțite și s-a chinuit încercând să i-l dea. Registrul a căzut pe podeaua mașinii, iar chitanțele de keno s-au împrăștiat pe covoraș.

— Dar-ar dracii! a bombănit el.

— Las că le iau eu, l-a liniștit Whitney, aplecându-se într-o parte.

Dar Ethan privea fix la grămada de hârtii dreptunghiulare. Printre chitanțe, erau și câteva plicuri – pe care le controlaseră mai devreme și constataseră că nu conțineau decât tot chitanțe. Cu toate acestea, unul dintre plicuri i-a atras atenția acum. Pe el scria *SHARK* cu litere mari de tipar. Înainte, nu dăduse atenție scrisului. A deschis plicul. Ora imprimată pe chitanța din interior arăta că fusese cumpărat devreme, în dimineața de după

dispariția lui Abby, la Carson Nugget, care se afla mult în sudul orașului Carson City – departe de lacul Tahoe sau de deșertul Black Rock.

Numerele care fuseseră jucate în ziua aceea erau pur și simplu 1 și 2, despre care Ethan știa că nu reprezentau coordonate nicăieri în Nevada. Era probabil un loc undeva în mijlocul oceanului. Ca să participi la jocul de keno, trebuia să alegi minimum două numere, dar se părea că persoana care cumpărase acel cartonaș procedase astfel doar pentru ca Shark să poată avea o chitanță. Ar fi cumpărat 0 și 0 dacă ar fi fost disponibilă varianta. Nu, astea nu erau coordonate. Dacă cineva fusese ucis, nu fusese îngropat nici în deșert, nici aruncat în lac.

Pur și simplu, dispăruse de pe fața pământului.

Whitney a terminat de adunat celelalte chitanțe și a întins mâna să ia hârtiile pe care le ținea Ethan, dar el nu le-a dat drumul. Se uita fix la plicul cu *SHARK.* Recunoscuse scrisul.

Cineva a bătut în geamul mașinii – Taylor, Daryl sau unul dintre oamenii lor –, dar Ethan n-a ridicat privirea.

— Ethan, ești bine? a întrebat Whitney.

— Știu ce s-a-ntâmplat cu Abby, a răspuns el, ridicând capul ca s-o privească în ochi. Știu unde este!

Capitolul 86

Abby

Cu 3 săptămâni în urmă

Abby s-a trezit cu gura uscată ca deșertul. Capul îi bubuia. Nu era sigură unde se afla. Avea impresia că făcuse o prostie – băuse prea mult sau, mai rău, se dusese acasă cu un client.

S-a uitat în jur și și-a dat seama repede că nu despre asta era vorba. Se afla într-o încăpere goală, cu ziduri de bolțari presărați cu găuri minuscule de burghiu. Îi amintea de izolația fonică din camera în care făcea repetiții cu trupa din liceu. Spațiul era luminat puternic de un singur bec din tavan, iar aerul era cald de la un radiator electric băgat în singura priză a camerei. Abby

a văzut toate astea din locul în care stătea întinsă, pe o saltea dublă așezată pe podea.

Camera avea o singură ușă, o chestie metalică mare, fără clanță pe dinăuntru. În fața ușii se afla o tavă din plastic cu mâncare pe ea, asemănătoare cu cele aduse de room-service. Un capac din cositor acoperea mâncarea și alături se vedea un pahar din plastic cu lichid în el. S-a târât până acolo și a luat paharul în care era apă. Avea gura insuportabil de uscată și nu voia decât să bea ceva. Apoi și-a dat seama ce dracu se întâmpla.

Și-a clătit gura. Avea un gust ciudat și nu era sigură dacă din cauza apei sau a papilelor ei gustative.

O amintire din noaptea trecută i-a năvălit în minte și a făcut-o să scuipe apa.

Venise Brian la ea. Se certaseră, iar el plecase. Era târziu și voia să meargă la culcare. Whitney urma să vină dimineața devreme, ca să meargă împreună la Mammoth să facă snowboarding. Se gândise să-i dea un mesaj ca să anuleze, dar a decis că, până la urmă, o zi în natură i-ar fi prins bine. Poate că sosise timpul să-i spună în sfârșit adevăratul motiv pentru care voise să lucreze la club.

S-a dus la fereastră să tragă storurile și l-a văzut pe Robert în balconul lui, făcându-i cu mâna.

— Hei, a strigat el când a văzut-o pe balcon. Am băgat de seamă că încă ești trează.

— Mă pregăteam să mă culc.

— Pot să vin până la tine?

— Sunt obosită.

— Sora mea a murit. Nu vreau să fiu singur.

Abby ar fi vrut să-l refuze – nu prea avea multe de-a face cu el, în afara faptului că din când în când mai cumpăra medicamente de la el –, dar n-a avut inimă s-o facă. Nu-și putea imagina cum e să-ți pierzi un frate sau o soră. Fusese distrusă când Ethan fusese condamnat. Dar dacă *ar fi murit?*

Și-apoi, nu era sigură c-o să poată dormi cu toate gândurile care o frământau: ce să facă în privința lui Lee, ce-avea să se întâmple cu Brian, ce putea să facă pentru Ethan – dacă putea face ceva.

La naiba, s-a gândit. *Poate că reușesc să stau trează până vine Whitney. O să dorm pe drum, cât conduce ea.*

Robert nu s-a grăbit deloc să vină și, cu fiecare secundă de așteptare, a regretat că acceptase. Dar el a apărut cu două pahare cu cafea, ceea ce explica întârzierea.

S-au așezat în living și Abby l-a întrebat ce se întâmplase.

— Un accident de mașină, a răspuns el, fără să pară însă trist.

Părea nervos. Aproape vioi. Agitat.

Imediat s-a simțit inundată de valuri de somnolentă. O clipă, s-a gândit că era doar epuizarea de după o zi lungă. Dar apoi și-a dat seama că ceva era în neregulă.

— Tu nu cumva m-ai drogat, fir-ai tu să fii?

Robert a început să râdă.

— E oleacă mai puternic decât Rohypnol.

Abby ar fi vrut să se scoale și să-i spună să plece dracului de-acolo. Dar n-a mai putut să se ridice de pe canapea. Era ultimul lucru de care-și aducea aminte.

Acum s-a ridicat și a început să bubuie în ușa metalică.

— Hei, nenorocitule! Deschide ușa asta, fir-ai al dracului să fii!

A simțit o înțepătură dureroasă într-un braț și a observat că la îndoitura cotului avea lipită o bucățică de leucoplast.

— Ce-o mai fi și asta?

A tras plasturele și a văzut un mic punct roșu, o gaură de ac, ca și cum i se injectase heroină sau i se luase sânge. S-a uitat la celălalt braț și a găsit încă un plasture și un semn de ac. Un fior rece i-a coborât pe șiră. A observat pentru prima oară – era încă amețită, în ciuda adrenalinei care-i năvălise în vene – că pe haine avea pete maro.

Sânge.

S-a examinat să vadă dacă nu erau și alte răni, dar n-a găsit nimic în afară de urmele de ace din brațe.

A lovit ușa cu palma. A țipat iar și iar. În sfârșit, a auzit o ușă deschizându-se undeva sus – deci se afla într-un subsol – și pași pe podeaua de beton.

— Abby, s-a auzit Robert de dincolo de ușă. Cum te simți?

— Cum mama dracului crezi că mă simt? Dă-mi drumul de-aici, că nu știu ce-ți fac.

— De ce nu te potolești? Ți-am pregătit ceva de mâncare.

Ea a ridicat capacul metalic de pe tava din apropierea ușii. Înăuntru era piept de pui, cu sparanghel și piure de cartofi dulci.

— Ce, îmi dai astea ca să leșin și să mă poți viola? Du-te-n mă-ta!

I-a trecut prin minte gândul oribil că poate o violase deja. S-a pipăit pe corp. Sânii. Între picioare. Era îmbrăcată în pantalonii și bluza de trening pe care le avusese noaptea trecută. Erau pătate cu sânge uscat, dar nu păreau să fi fost scoase de pe ea. Avea sutienul prins la spate, chiloții nu stăteau strâmb. Nu avea dureri pe nicăieri. În afară de brațe și cap.

— Va trebui să mănânci, Abby.

— Dacă-ncerci să mă atingi, o să-ți scot ochii cu unghiile. Îți rup boașele cu mâinile goale. Să nu crezi că n-am s-o fac.

— Nu pot sta de vorbă cu tine dacă te porți așa, a spus Robert și a plecat.

Abby a țipat la el să se întoarcă, dar pașii lui s-au auzit urcând treptele și apoi ușa s-a închis.

S-a întors cu spatele la ușă și a inspectat camera. A simțit un imbold puternic să plângă, să se lase pe podea, să se ghemuiască și să plângă.

Dar nu putea să se lase doborâtă.

Trebuie să găsesc o soluție.

S-a rezemat cu spatele de perete și și-a pus mâinile în păr. S-a ridicat și a început să umble prin celulă. În afară de saltea și tava cu mâncare, mai era doar o toaletă din porțelan. Nu exista chiuvetă și i-a trecut prin cap ideea ciudată că probabil celula lui Ethan era mai drăguță decât asta. Ceea ce a făcut-o să înțeleagă situația groaznică în care se afla și a simțit cum i se strecoară în vene un val de teroare.

A luat capacul metalic și a început să lovească ușa cu el – un clănțănit metalic asurzitor. Robert a coborât scara.

— Uite cum facem, a spus Abby. Îmi aduci mâncare în cutii de conserve. Alimente ambalate care n-au fost desfăcute. Și apă îmbuteliată – cu sigiliul intact. Nu mănânc nimic în care să-ți poți dizolva tu drogurile. Ai priceput?

— Nu tu faci regulile, Abby.

— Să mori tu că nu le fac. Fă bine și deschide trapa și ia-ți mâncarea de-aici.

Robert n-a luat-o.

Timp de cel puțin 24 de ore, i-a lăsat mâncare în celulă, iar Abby și-a impus să nu ia nici măcar o mușcătură, nici măcar o înghițitură de apă. A ridicat capacul rezervorului de toaletă și a luat cu palmele apă dinăuntru, leorpăind-o.

Avea crampe la stomac și tremura toată de slăbiciune.

În sfârșit, Robert a venit și i-a spus să se ducă într-un colț îndepărtat de ușă.

— Du-te dracului, i-a răspuns ea.

— Ți-am adus niște mâncare. Ambalată. Ai pierdut o grămadă de sânge, Abby. Trebuie să mănânci.

Abby s-a conformat și s-a dus să stea în cealaltă parte a celulei. El a deschis trapa și atunci i-a văzut chipul pe jumătate, uitându-se la ea. Expresia lui părea normală, ca și cum ar fi hrănit un animal de companie. A scos tava veche din cameră și a băgat alta nouă. Pe aceasta se afla o conservă de supă, cu cheiță de desfacere a capacului, alături de două pachete cu budincă. Și o sticlă de Gatorade.

După ce Robert a închis trapa, a examinat cu atenție maximă fiecare obiect, încercând să găsească locuri în care pachetul să fi fost subtil desfăcut sau găuri de ac prin care să se fi fost injectat ceva în interior. Abia după ce s-a declarat mulțumită, a desfăcut dopul sticlei de Gatorade. A băut jumătate din sticlă și și-a impus să se oprească. A desfăcut apoi conserva de supă și a turnat direct în gură o parte din conținut. Individul nu-i dăduse niciun tacâm.

A mâncat tot, dar și-a impus să mai lase două guri din băutură. Îi era tot foame și n-avea de unde să știe când avea să-i mai aducă ceva.

Trebuie să supraviețuiesc. Trebuie să rămân în viață până mă salvează cineva.

Iubitul ei lucra la FBI. Avea s-o caute. Dar în timp ce se gândea la asta, a înțeles un lucru groaznic. Brian o să creadă că Shark o ucisese. O avertizase în repetate rânduri despre cât era de periculos să-l tragă în piept. Fără îndoială că stătea acum și se gândea că temerile i se adeveriseră.

Era sigură că Brian se apucase să investigheze niște indicii greșite.

S-a gândit la Ethan.

Și-a amintit când fusese cât pe ce să se înece în adolescență. Ajunsese sub apă, incapabilă să respire, albastrul întunecat din jur devenind tot mai întunecat cu fiecare secundă. Se rugase în mintea ei – *Ethan, ajută-mă!* — și, ca prin telepatie, el a sărit în apă ca s-o salveze.

Ethan, și-a zis ea din nou, așa cum făcuse cu nouă ani în urmă, când se îneca. *Ajută-mă!*

Dar Ethan era la închisoare.

Abia gândul ăsta a făcut-o pe Abby să cedeze și să izbucnească în plâns.

Capitolul 87

Ethan

1 minut rămas

Ethan a coborât din mașină. Daryl și Taylor erau flancați de cei patru polițiști și de doi gardieni. Ethan și-a ridicat mâinile, nu în poziție de predare, ci într-un gest care le spunea să păstreze distanța.

— Trebuie să vorbesc cu Taylor, a spus el.

— Am venit aici ca să te arestez, Ethan. O să avem timp berechet să vorbim după…

A lăsat fraza neterminată când a văzut că Ethan era plin de sânge.

— Dumnezeule mare! a exclamat Daryl, rămas cu gura căscată.

Și-a dus involuntar mâna la gură.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Am nevoie de un minut, Daryl, a insistat Ethan, ridicând indexul mâinii umflate. Taylor, te rog.

Daryl a început să strige spre poartă.

— Sunați la 911. Și chemați pe cine-o fi la infirmerie să vină aici imediat.

Unul dintre gardieni a plecat ca să fie sigur că mesajul ajunge la destinație, dar toți ceilalți au rămas pe loc, neștiind sigur ce ar trebui să facă. Whitney a sărit din mașină și a venit să se alăture grupului.

Ethan a ignorat toate acestea și s-a concentrat pe fața lui Taylor. Omul părea furios. Nu așa plănuise să-și petreacă dimineața de duminică și fără îndoială că regreta că nu-l reținuse de ieri. Arăta ca și cum nu dormise deloc toată noaptea.

— Uită-te la astea, l-a îndemnat Ethan, ținând într-o mână plicul cu pozele lui Abby și plicul în care era chitanța de keno. Ai spune că scrisul de mână e același?

Taylor s-a uitat la ambele. Cuvintele *ABBY* și *SHARK* erau scrise cu litere mari, iar lui Ethan i se părea că fuseseră scrise de aceeași mână. *ABBY* era ușor mânjit, iar pe plic erau pete de sânge, dar cuvântul se putea citi cu ușurință.

— Nu sunt grafolog.

— Ei, haide!

— Dar, a adăugat Taylor, din câte-mi pot da seama, arată la fel. De unde le ai?

Ethan a explicat că *SHARK* provenea din registrul lui Shark, în care erau trecute codificat locurile unde se găseau persoanele pe care le ucisese. Plicul cel mare era de la vecinul lui Abby, care o fotografiase clandestin.

— Și uite, a adăugat Ethan, prinzând plicul mare la subsuoară ca să-l poată deschide pe cel mic și să-i arate lui Taylor chitanța de keno. Data. Corespunde exact cu dispariția lui Abby.

— Nu mă prind.

— Dar-ar dracii, a izbucnit Ethan cuprins de frustrare.

Nu știa cum să explice clar și succint ce gândea, cum să-l pună la curent pe Taylor în doar un minut sau două cu tot ce aflase în ultimele 48 de ore.

— Când Shark se descotorosește de cadavre, a început el, ține evidența lor într-un registru. Folosește un cod care pare să arate că e doar o înregistrare a numerelor de keno pe care le-a jucat. În felul ăsta, dacă tu sau agenții FBI puneți mâna pe registru, n-o să știți ce aveți.

— Și Abby e trecută acolo?

— Nu chiar.

Whitney a sărit să-l ajute ținând registrul deschis și arătând spre înregistrarea respectivă.

— Whitney și cu mine am crezut că n-au reușit să ascundă cadavrul ei în noaptea aceea și că au făcut-o în ziua următoare. Dar uite…

Whitney le-a arătat chitanța de keno cu numerele *1* și *2.*

— În mod normal, Shark îi punea pe oamenii lui – Kicking Bird, Blake sau cine-o fi fost – să scape de cadavre și să le scrie în registru. Însă, nu știu de ce, de data asta a folosit pe altcineva. Shark n-a înregistrat niciun fel de coordonate în

registru, pentru că 1 și 2 de pe chitanță nu au nicio semnificație. Nu cred că Shark știa unde-a fost dusă Abby.

Pe fața lui Taylor se citea scepticismul.

— O mulțime de supoziții pornite de la două cuvinte scrise cu litere mari, a spus Taylor.

— Mai e ceva.

A ridicat plicul pe care scria *SHARK* și nimic altceva în afară de o adresă a expeditorului tipărită. Nu era scris niciun nume, doar o adresă pe două rânduri a unui oraș din Alpine County, California, cam la 80-100 de kilometri de locul în care se aflau.

Ethan s-a dus la mașină și a adus de-acolo celălalt plic – cel pe care-l luase de la locuința lui Robert Winther ca să pună toate cartoanele și documentele în el – pe care l-a ținut lângă celălalt, ca să le vadă Taylor.

Pe ambele plicuri era imprimată aceeași adresă.

— Asta e din registrul cu omoruri al lui Shark și conține chitanța despre care vorbesc, a explicat Ethan. Celălalt e din locuința lui Robert, care stă peste drum de Abby.

Taylor s-a uitat pe rând la ambele plicuri, gândindu-se.

— E *vecinul* ei, a strigat Ethan, și are o cabană în Alpine County!

— Iisuse! a exclamat Taylor, expresia de mânie de pe față risipindu-i-se.

— Ascultă-mă, el e! Toate celelalte chitanțe sunt de la cazinouri din Reno. Sau Tahoe. Dar asta a fost cumpărată din Carson Nugget.

Ethan a arătat în direcția în care s-ar fi aflat cazinoul, probabil la doar trei-patru kilometri de-acolo.

— E în drumul lui spre cabană. Când a dat chitanța, a băgat-o într-unul din plicurile lui de-acasă și a scris *SHARK* pe el. Probabil că l-a lăsat la bar când Shark era plecat, gândindu-se că Shark o să arunce plicul și-o să păstreze doar chitanța.

— Dar Robert Winther a venit la noi cu o fotografie, și-a adus aminte Taylor. De ce ar fi făcut asta dacă nu încerca să ne ajute?

— Ți-a arătat poza lui Hughes, nu-i așa?

— Mda.

— Și tu ce-ai făcut?

— I-am dat-o lui Hughes.

— Și el ce-a făcut?

— A îngropat-o, cred, a răspuns Taylor, vorbind pe ton scăzut. Și-ar pierde jobul dacă ar ieși la iveală că s-a culcat cu un informator.

— Întocmai. Robert a dat de înțeles că nu știa cine e Hughes, dar era o minciună. Dumnezeu știe de cât timp îi spiona. Probabil că i-a văzut pistolul sau legitimația. Robert știa că fotografia îl va feri de priviri indiscrete. Sau, dacă Hughes n-o îngropa și intra în bucluc, ar fi deviat întreaga investigație. În ambele situații, e o diversiune. De îndată ce ți-a adus poza, nimeni nu i-a mai aruncat nici măcar o privire. Nu te-ai gândit nicio clipă la el ca la un suspect serios.

Ethan a tras aer în piept, apoi a adăugat cu regret:

— Și nici eu.

Capitolul 88

Abby

Cu 2 săptămâni în urmă

Robert i-a adus lui Abby mâncare aproape în fiecare zi, dar doar câte o conservă și o sticlă de apă. În două rânduri, a adus sticle care fuseseră deja deschise, iar ea și-a impus să nu le bea. De asemenea, a inclus și mâncare neambalată. Într-o zi, un măr. Altă dată, o brioșă. Un burrito rău mirositor de la Taco Bell. Abby și-a interzis să mănânce ceva suspect.

O durea tot timpul stomacul. Capul îi zvâcnea. Urechile începuseră să-i țiuie.

Și-a amintit de momentul când era cât pe ce să se înece. A fost oribil, dar cel puțin s-ar fi întâmplat repede. Câteva secunde de panică. Dar acum era chinuitor de lent.

— Hei, Abby, i-a strigat Robert din hol, în timp ce îngenunchea să deblocheze panoul de la baza ușii. Ți-am adus cina.

Detesta vizitele lui Robert. De multe ori era plecat zile în șir, iar în acele perioade, avea un sentiment copleșitor de ușurare. Când era aici și îi putea auzi pașii deasupra capului sau când cobora în subsol să stea de vorbă cu ea, i se strângea stomacul

de frică. Era atât de slăbită, încât știa că n-ar fi putut să i se împotrivească dacă ar fi deschis ușa. Făcea mereu pe dura, ca să-l țină la distanță, dar când era acasă, îi era frică în orice moment că o să-i dea pe față cacealmaua.

Îl considerase întotdeauna un ciudat inofensiv, dar acum înțelegea că, de fapt, nu-l văzuse cu adevărat niciodată. În trecut, când ochii lui – ca niște mărgeluțe negre îngropate în aluatul pufos al feței – zăboviseră asupra ei, crezuse doar că era un burlac pofticios, inadaptat social, așa cum erau mulți dintre clienții clubului. Dar acum, când privea în urmă și se gândea mai bine, își dădea seama că omul ăsta avusese întotdeauna ceva mai amenințător. Avusese tot timpul ceva în priviri și în felul său de a se purta, ceva care sugera că, dacă ar fi putut să se elibereze de restricțiile societății normale, era greu de prevăzut ce ar fi fost dispus să-i facă.

Își petrecuse ultimii doi ani în preajma unor bărbați periculoși. Acum reieșea că fusese oarbă în fața celui mai periculos din viața ei.

— Ce mama dracului e asta? a întrebat Abby, după ce Robert i-a băgat în celulă o tavă nouă: un hamburger cald, cartofi prăjiți și un fursec.

— Îmi pare rău, Abby, a răspuns el pe un ton aproape voios. S-a terminat cu alimentele ambalate. Și am închis și apa de la toaletă.

Aroma era o adevărată tortură. Saliva atât de rău, încât a trebuit să-și șteargă gura cu mâneca bluzei.

— De ce faci asta? a întrebat ea răgușită.

— Of, Abby, a zis el pe un ton jovial. Te doresc de mult timp. Doar că n-am știut ce să fac ca să se întâmple. Nu ești prima fată care stă cu mine în camera asta. E mai ușor când sunt în trecere. Din alea fără adăpost sau așa ceva. Dar am știut că oamenii or să te caute. Nu m-am temut că polițiștii or să-și dea seama, dar știam că erai specială pentru Shark și o să-și trimită oamenii ca să te găsească. Nu mă puteam atinge de tine. Și pe urmă, a adăugat el, te-ai apucat să ți-o tragi cu agentul ăla de la FBI.

După ce Robert și-a dat seama cu cine se culca Abby, a urzit un plan. I-a arătat pozele lui Shark – doar ea stând de vorbă cu agentul, nu când era cu el în pat.

— Chiar ar trebui să-mi fii recunoscătoare. Când i-am arătat

fotografiile, Shark a vrut foarte mult să te ucidă chiar el – a spus că are un loc perfect în deșert, cu numele tău scris pe el –, dar l-am convins să mă lase să te am.

Dat fiind că stătea de vorbă cu agenții federali și pentru că era sora lui Ethan Lockhart, Robert i-a băgat în cap lui Shark ideea că, dacă fata dispărea, o să fie agitație mare –, iar Shark ar face bine să stea cât mai departe de crimă. I-a spus în ce zi plănuia să-i facă de petrecanie, astfel încât el și oamenii lui să-și creeze alibiuri solide.

Robert i-a extras sânge din venă lui Abby și l-a împrăștiat pe podea, ca să pară că fusese omorâtă. Voia să-i păcălească și pe Shark, și pe polițiști – toată lumea trebuia să creadă că era moartă.

— L-am turnat pe toată podeaua și te-am rostogolit prin el. Aveam de gând să-l folosesc și ca să scriu pe pereți niște prostii sataniste, să creez și mai multă confuzie, dar amica ta Whitney m-a întrerupt înainte să pot adăuga tușele finale la locul crimei.

De îndată ce a dus-o pe Abby în mașină, i-a pus o perfuzie – de unde și gaura de ac din celălalt braț – ca să se asigure că nu va muri.

În timp ce Robert vorbea, Abby s-a ghemuit, strângându-și picioarele în brațe și legănându-se înainte și înapoi. Nu plângea. Zilele acelea trecuseră.

— Câți bani i-ai dat? a întrebat Abby, curioasă să afle cât valorase viața ei.

— Niciun sfanț, a răspuns Robert râzând. I-am oferit. Bani, droguri, favoruri. Dar a reieșit că nu voia decât un singur lucru. A vrut să cumpăr un bilet de keno de la un cazinou oarecare, chiar în seara aia, și să-i dau chitanța.

Shark i-a spus ce numere să joace și, când Robert a întrebat de ce, i-a explicat că n-o să-i spună niciunuia dintre oamenii săi despre târgul pe care-l încheiaseră, dar că voia un fel de trofeu care să-i aducă aminte de ea.

— Așa s-a exprimat. Nu înțeleg cum o chitanță de keno poate fi un trofeu, dar nici că-mi pasă. Am primit ce mi-am dorit. Am trofeul meu.

Capitolul 89

Ethan

12 minute după

Daryl îl ascultase pe Ethan vorbind cu Taylor, dar a intervenit cu prima ocazie:

— Ethan, e trecut de ora 9.

A arătat spre un medic care se apropia în fugă.

— Avem și un doctor aici.

— Lasă-mă un minut, fir-ar să fie!

Daryl s-a tras înapoi.

— Doar o clipă, i s-a adresat Taylor lui Daryl, păstrându-și vocea calmă ca să domolească toată confuzia din jur.

Niciunul dintre gardienii sau polițiștii pe care-i adusese nu părea să știe ce are de făcut.

— O să cercetez chestia asta, l-a asigurat Taylor pe Ethan. Îți promit.

— Poți să obții un mandat de percheziție pentru cabana asta? Cât o să dureze?

— Ăă, sunt niște probleme de jurisdicție.

— Cât durează, la naiba?

— Păi, azi e duminică. O să dau mâine niște telefoane. Dacă sunt suficiente dovezi circumstanțiale, poate săptămâna viitoare, dacă avem noroc.

— Dar dacă încă mai e în viață? a insistat Ethan. Chiar tu ai spus că n-ar fi trebuit să fie declarată moartă în absenta cadavrului.

— A pierdut foarte mult sânge, Ethan. Nu vreau să-ți faci prea mari speranțe.

Ethan s-a gândit la cât sânge pierduse el. Cel puțin un litru, probabil mai mult. Încă mai avea în el dorința de a lupta.

Abby era și ea o luptătoare.

Ethan și-a imaginat cum polițiștii l-ar aduce pe individ pentru interogatoriu, l-ar întreba unde se afla la data crimei și apoi l-ar lăsa să plece în timp ce ei încercau să obțină un mandat. Iar el ar fi distrus toate dovezile rămase. Și dacă Abby era încă în

viață, ar fi ucis-o și s-ar fi descotorosit de cadavru.

— Și dacă e în viață acum, dar până ajungi la ea, o găsești moartă? a întrebat Ethan.

Taylor a rămas tăcut. Toată lumea se uita lung la el: Whitney, Daryl, un doctor, gardienii și polițiștii.

— Trebuie să mergem chiar acum la cabană, a insistat Ethan, ținând plicul sus. Am adresa. Hai să-i dărâmăm ușa și s-o găsim!

Taylor a clătinat din cap.

— Nu pot nici măcar să trec granița statului fără să dau vreo cinci-șase telefoane.

— Ethan, a intervenit Daryl cu glas scăzut, pe vechiul lui ton prietenos. E timpul să vii cu noi, amice. O să avem grijă de toate. Ai nevoie de un doctor, prietene.

Ethan s-a uitat la Whitney. Avea ochii inundați de lacrimi. Pe fața ei se citea spaima, groaza și – sub toate astea – o dorință ascunsă. Oare exista vreo șansă ca Abby să fie salvată?

Unii dintre cei prezenți își puseseră deja mâinile pe pistoalele din tocuri, gata să le scoată dacă Ethan nu venea de bunăvoie.

— Ethan, a spus Taylor pe un ton relaxat, încercând probabil să-i calmeze pe polițiști și gardieni, în aceeași măsură ca și pe sine, trebuie să intri acum. Timpul a expirat.

Ethan s-a gândit să sară în camionetă și s-o rupă la sănătoasa. Dar poliția nu stătea pe gânduri când era vorba de pușcăriași evadați. Ar fi putut să încerce să-i deposedeze de pistol, dar asta i-ar fi adus moartea și mai repede. Putea s-o înșface pe Whitney, să pretindă că e ostatica lui. Poate că n-ar fi tras dacă o folosea drept scut. Dar oricât de mult o iubea el pe Abby – și oricât de mult și-ar fi dorit s-o salveze – n-o putea pune pe Whitney din nou în calea pericolului. N-o putea sacrifica pe Whitney ca s-o salveze pe Abby.

— Te rog, i-a spus Ethan lui Taylor, dar expresia detectivului îi spunea că nu exista alternativă.

Ethan nu mai avea timp. Simplu ca bună ziua.

Totul se terminase.

Apoi a zărit cu coada ochiului o mișcare și a ridicat privirea. Un sedan familiar tocmai oprea lângă camioneta sa. La volan era Brian Hughes.

— Stați așa, aproape că a strigat Ethan.

A ridicat mâna ca să-i țină pe polițiști la distanță și l-a privit fix pe Taylor.

— Ai spus că nu poți să treci granița fără să dai cinci-șase telefoane.

A arătat spre Hughes, care tocmai se dădea jos din mașină.

— Dar *el* poate!

Capitolul 90

Abby

Cu trei zile în urmă

Abby era flămândă.

După ce nu mâncase nimic multă vreme – i se păruseră zile întregi – și supraviețuise doar cu restul de apă rămasă în rezervorul toaletei, a simțit o speranță copleșitoare când Robert a deschis ușa celulei. Oare o să aducă ceva pe care să-l poată mânca de data asta? Dar când el a strecurat tava nouă pe sub ușă, lui Abby i-a venit să țipe când a văzut cotletul de porc, cu sos de mere și fasole verde. Și o cană de lapte.

Robert se ținuse de cuvânt și nu-i mai adusese alimente ambalate.

— Abby, a strigat Robert la ea din hol. Ghici ce!

A strecurat pe sub ușă un ziar.

— Ești moartă!

Funeralii organizate pentru dansatoarea dispărută. Abby a citit titlul cu mâini tremurânde. În articol se spunea că decesul fusese declarat *in absentia* și că înmormântarea era planificată în weekend. Reporterul relata ce se întâmplase, dar fără prea multe detalii. Era citat un polițist care declara că erau urmărite toate indiciile posibile, ceea ce ei i-a creat impresia că n-aveau niciunul. Abby a răsfoit și restul ziarului, căutând orice informații referitoare la ceea ce se întâmpla afară. A căutat un articol despre Lee – îl ucisese oare Shark? —, dar ziarul nu a lămurit-o în niciun fel. Pentru restul lumii, viața își urma cursul normal. Nimeni nu știa că ea era acolo.

Propria ei duhoare corporală o dezgusta. Toaleta putea de la fecalele și urina adunate de când nu se mai putea trage apa.

Mai târziu, Robert s-a întors și i-a strecurat în celulă și câteva conserve.

— Vezi cum faci să dureze cât mai mult. O să plec câteva zile și nu vreau să te găsesc moartă la întoarcere.

Îi era atât de foame, încât știa că o să devoreze totul în câteva minute, oricât și-ar fi spus că trebuie să raționalizeze mâncarea.

— Mă duc în oraș. O să iau parte la înmormântarea ta, a anunțat-o el.

Capitolul 91

Ethan

23 de minute după

Brian Hughes s-a năpustit prin mulțimea de polițiști și reprezentanți ai închisorii cu o aroganță care i-a făcut să se dea la o parte din calea lui.

— Am primit de veste că ar fi o adevărată baie de sânge la debarcaderul unde își ține Shark barca, a spus el. Tocmai mă duceam la lac, dar am făcut cale întoarsă. Dacă o să-mi explice cineva ce mama dracului se-ntâmplă, ăla ești tu.

L-a măsurat pe Ethan din cap până în picioare, observând sângele și bandajele.

— Cred că am făcut alegerea corectă. Ce dracu s-a-ntâmplat acolo, Ethan?

— O să-ți spun în drum spre California, i-a răspuns Ethan.

— Poftim? a pufnit Hughes cu un zâmbet disprețuitor.

— Nu, Ethan, a intervenit Daryl. Nu pleci nicăieri. În acest moment, te afli în mod oficial în custodia sistemului penitenciar al statului Nevada.

— Nu încă, a replicat Ethan, arătând spre poarta aflată la mică distanță de ei.

Încă nu trecuse pragul închisorii.

— Păi atunci ai întârziat. Ceea ce înseamnă că ești un evadat.

Gardienii s-au mișcat ca să-l preia în custodie pe Ethan, dar

polițiștii pe care-i adusese Taylor s-au zbârlit și s-au apropiat ca să-l aresteze ei. Hughes a ridicat brațele ca să-i oprească.

— Stați pe loc. Vreau să aud chestia asta.

— Doar tu și tu, a spus Ethan arătând spre Taylor și Hughes. Spune-le ălorlalți nemernici să ne lase un pic de spațiu.

Daryl nici n-a vrut să audă.

— Ești în custodia mea.

— Bine, a fost de acord Ethan, dar spune-le celorlalți să se dea înapoi.

Daryl și Taylor le-au cerut însoțitorilor lor să stea mai în spate, la vreo cinci metri distanță. Ethan a rugat-o pe Whitney să rămână și ea și s-au strâns laolaltă toți cinci – Ethan, Whitney, Taylor, Hughes și Daryl. Apoi Ethan a repetat tot ce-i spusese lui Taylor – scrisul de mână similar, adresa.

— Te agăți de un fir de păr, a remarcat Daryl.

— Nu te-a întrebat nimeni nimic, s-a răstit Ethan la el.

Dar Brian părea intrigat.

— Să fiu al naibii dacă scrisul de pe plicuri nu pare identic. Nu cumva ne minți? Ai luat toate astea din apartamentul lui Winther?

Whitney a sărit în apărarea lui Ethan, insistând că unul provenea din biroul lui Shark, iar celălalt de la Robert de-acasă.

— Dar Robert Winther îl cunoaște măcar pe Shark?

— Era client la Dark Secrets, a răspuns Whitney. Cred că-i vindea lui Shark medicamente pe rețetă.

Gardienii și polițiștii care se retrăseseră se apropiau încet în jurul lui Ethan.

— Problema este, a început Hughes uitându-se la Taylor pentru confirmare, că nimic din toate astea nu va fi admis ca probă la tribunal. Avem un infractor care a furat toate dovezile astea și a cărui mărturie n-o să valoreze nici cât negrul de sub unghie.

— Nu mă interesează să mergem la tribunal, s-a răstit Ethan. Trebuie să mergem imediat la casa lui din Alpine County.

— Să mergem? a întrebat Hughes. Poate că eu și Taylor putem să mergem împreună să vedem cum stă treaba, dar tu o să te întorci în spatele gratiilor, prietene. Sau la spital. Nu pot să fac nimic în privința asta.

Ethan simțea că nu mai are mult și explodează.

— Ascultă-mă, Brian, a spus el cu vocea aspră și de

nerecunoscut. M-ai scos din închisoare. Mi-ai dat drumul din lesă și ai spus: „Du-te și fă prăpăd”. Ceea ce am și făcut. Și am făcut toate lucrurile murdare pe care tu nu le-ai fi putut face. Nu poți să mă bagi la loc în cușcă. Nu acum.

Nici Hughes, nici Taylor n-au răspuns. Din momentul în care îl cunoscuse pe Hughes, Ethan știuse că era inconsecvent în respectarea regulilor și spera că un agent dispus să se culce cu o informatoare și să tragă sforile ca să elibereze un deținut nu s-ar codi să rescrie și de data asta regulile.

Ethan nu știa sigur cât să dezvăluie, dar a decis să nu aibă rețineri. Hughes mai avea nevoie de stimulente.

— Shark e mort. N-o să ai parte de marea arestare pentru care te-ai străduit atâta. Dacă vrei să ajungi la știri și să primești promovarea aia, va trebui să descoperi toate secretele pe care le-a ascuns. Mi-am petrecut noaptea trecută săpând un mormânt din deșertul Black Rock. Am văzut cu ochii mei cadavrele a doua dintre victimele lui Shark. Știu unde au fost îngropați zeci de alți amărâți, inclusiv informatorul tău, Anton. Dar n-o să cooperez decât dacă mă duci în momentul ăsta la cabana aia.

— Iar dac-o găsești pe Abby, o să ai încă un motiv de mândrie, a adăugat Whitney. Și dacă mai e încă în viață, o să fii un erou.

Mai era și chestiunea salvării unei persoane la care Hughes susținea că ținuse. Dacă Abby fusese specială pentru el, dacă fusese mai mult decât o bucățică bună și un mijloc pentru atingerea scopurilor, poate că avea să-și asume riscul. Ethan spera că sub costumul lui și în spatele legitimației se afla o ființă umană cumsecade.

Dar Hughes părea tot indecis.

— Uite ce e, a intervenit Whitney, luând plicul cu fotografii din mâna umflată a lui Ethan. Ce-ar fi să simplificăm lucrurile? Ori îl iei pe Ethan cu tine, ori mă duc cu plicul ăsta la *Reno Gazette Journal* și le arăt ce conține.

A scos o poză cu Abby călare pe agentul FBI, amândoi goi pușcă. Whitney i-a arătat-o lui Hughes, folosind plicul pe post de scut, astfel încât doar el – dar nu și Daryl sau Taylor – putea să vadă imaginea.

— În asta ți se vede foarte bine fata, cred.

— Bine, a spus Hughes răsuflând cu zgomot. Mi se pare că în

ambele variante e pielea mea în joc.

Capitolul 92

Abby

Ieri

În casă se așternuse liniștea de multă vreme. O zi? Două? Era greu să ții măsura timpului când nu făceai altceva decât să intri și să ieși din starea de conștiență, gândindu-te numai la mâncare când erai treaz și neavând parte decât de coșmaruri când dormeai.

Când în sfârșit ușa pivniței s-a deschis brusc, a fost luată prin surprindere în starea ei aproape cataleptică. Robert a coborât furios scara, a venit direct la ușa ei și a deschis trapa din partea de jos. Din cealaltă parte a celulei, Abby a putut să-i vadă fața apărând în dreptunghi.

— Târfă nenorocită! a urlat el.

Abby era întinsă pe jos și n-a ridicat capul. L-a privit lung, fără să spună nimic. Pe obraz avea o vânătaie.

— Vezi asta? a întrebat el arătând spre peticul de carne umflată și purpurie. E din vina ta. Și-o să plătești, târfă!

Abby n-avea nici cea mai mică idee despre ce vorbea.

— Nu mai primești de mâncare, a zbierat el, trântind trapa.

Abby s-a ridicat în capul oaselor.

— Vânătaia aia mică e nimic în comparație cu ce-am să-ți fac eu, a țipat ea. Dacă intri aici, o să-mi bag degetul în ochiul tău până la fund, nenorocitule!

— O să intru acolo! a urlat el în timp ce se îndepărta pe hol. O să aștept până o să fii atât de slăbită, încât n-o să te mai poți mișca.

Adevărul era că Abby ajunsese deja acolo. Își epuizase toată energia doar strigând la el. Un ultim bluf. Dacă ar fi intrat peste ea, n-ar fi fost capabilă să lupte. Nu-i mai rămăsese nici pic de vlagă, iar dacă el se ținea de cuvânt și nu mai aducea de mâncare, după încă o zi nici n-avea să-i mai pese de ce-o să-i

facă Robert.

Avea să fie moartă.

Capitolul 93

Ethan

31 de minute după

— O să intru în ditamai grămada de belele din cauza asta, a spus Daryl.

— Dacă te-ntreabă cineva, zi că avem nevoie de Ethan ca să ne ajute într-o investigație federală, a replicat Hughes.

— Putem să mergem cu mașina mea, a propus Taylor, care părea dornic să ia parte la această mică aventură, acum, că Hughes putea să-și asume vina dacă ceva mergea prost. O să-l încuiem pe Ethan în spate. Tot în custodie o să fie.

— Și dacă moare? a întrebat Daryl. După cum arată, ai zice că nu mai are zile.

— N-am să mor, a promis Ethan, cu glas răgușit de parcă cineva îi dăduse cu șmirghel pe corzile vocale.

Niciunul dintre ei nu știa ce se află sub bandaje. Prosopul era îmbibat cu sânge, dar măcar nu știau că degetul mare îi atârna de o bucățică subțire de piele.

Taylor i-a deschis portiera din spate, iar Ethan s-a întors să-și ia rămas-bun de la Whitney. Ea l-a îmbrățișat strâns și el a răspuns cât de bine a putut cu mâna dreaptă umflată și cu brațul stâng distrus.

— Să ai grijă mare de registru, i-a șoptit el. Și de poze. Ascunde-le undeva. O să-ți dau de veste dacă e în regulă să le arăți celor de la FBI sau de la poliție.

Ea l-a sărutat pe obraz.

— Du-te și găsește-o pe fata noastră. Vie sau moartă – adu-o acasă.

El a sărutat-o pe frunte, lăsându-și buzele să zăbovească pe pielea ei și știind că probabil n-avea s-o mai atingă niciodată.

* * *

Taylor era la volan, iar Hughes stătea în dreapta lui, pe post de agent de pază. Ethan era întins în spate. Inima îi pompa rapid și haotic, dar în același timp avea senzația că o să ațipească. Și-a amintit cum privea pe geamul dubei cu care plecase din închisoare – părea să fi trecut o viață de-atunci.

Polițistul a luat-o pe East Fifth către Carson Street, unde au trecut pe lângă cazinouri mici, dealeri auto și restaurante fast-food. În loc să cotească și să meargă spre lacul Tahoe, de unde veniseră Ethan și Whitney, a luat-o spre sud, pe US 395 și a intrat în Douglas County. Străzile urbane s-au transformat în teren agricol. Taylor a aprins girofarul, dar n-a pornit sirena, conducând repede, dar nu imprudent.

Peisajul rural era frumos, cu munți maiestuoși în dreapta, înălțându-se abrupt din dealurile de la poalele lor. Câmpiile pe care le străbăteau erau brune. Ethan a zărit doi vulturi pleșuvi cocoțați pe stâlpi de gard. Migrau aici ca să se ospăteze cu placentele rămase pe câmp după fătatul vacilor.

În timp ce Taylor conducea, Hughes vorbea la telefon, mai mult ascultând decât vorbind. În cele din urmă, a încheiat convorbirea.

— Două cadavre la debarcaderul de pe lacul Tahoe, a anunțat el, întorcând capul ca să se uite în spate la Ethan.

Îi separa plasa metalică.

— Cadavrele n-au fost identificate, dar barca era înregistrată pe numele Stanley D'Antonio. Spune tot, Ethan.

— Ne-au luat pe mine și pe Whitney în larg, ca să ne omoare, a început Ethan. În loc de asta, i-am omorât eu pe ei.

— Dumnezeule! a exclamat Hughes, râzând puțin. Mare bandit ești! Și nebun pe deasupra!

Hughes voia să afle mai multe, așa că Ethan a povestit cu glas monoton, ostenit și lipsit de emoție ce se întâmplase în timpul permisiei. Era cea mai mare parte a adevărului. A omis faptul că luase banii lui Shark. Și că Whitney trăsese glonțul care-l ucisese pe Kicking Bird.

În capătul de nord al orașului Minden, drumul se bifurca din autostrada 395 în 88, iar la scurt timp după aceea mașina s-a apropiat de linia de demarcație dintre state. Pe un indicator mic se putea citi „Bine ați venit în California”.

Ethan a început să râdă.

— Ce-o fi atât de amuzant? l-a întrebat Taylor.

— Mă gândeam la condițiile eliberării mele. N-ar trebui să trec de granița statului.

— Câte condiții n-ai încălcat? s-a interesat Hughes.

— Niciuna.

Afară, terenurile au devenit împădurite și deluroase. Altitudinea creștea în timp ce ocoleau prin sud bazinul lacului Tahoe. La început, au apărut petice de zăpadă presărate pe sol și curând tot peisajul era acoperit cu o pătură albă înghețată.

— Cum o să procedăm? a întrebat Taylor. Nu avem mandat de percheziție.

Înainte să plece, Taylor introdusese adresa în GPS-ul mașinii. Mai aveau de mers un sfert de oră.

— Dacă nu-i aici, a răspuns Hughes, am să declar sub jurământ că am auzit țipete de femeie și o să doborâm ușa ca să căutăm.

— Și dacă e acolo?

— Nu știu, a zis Hughes. Poate ne lasă să intrăm.

Ethan nu credea că ar fi probabil, dar știa că Hughes va încălca regulile ca să pătrundă în casa aia.

— Ia zi, Taylor, de ce ai fost de acord cu planul ăsta? a întrebat Hughes pe un ton familiar. Pari genul care respectă regulamentele.

Taylor s-a încruntat și i-a aruncat o privire.

— Cred că mă simt puțin vinovat că am acceptat atât de repede să predau cazul agenților federali. Trebuia să cercetez mai adânc.

Hughes n-a răspuns.

— Și, a adăugat Taylor, sunt detectiv specializat în omucideri. Rareori am o șansă – chiar și una mică – să salvez o persoană înainte de a fi ucisă.

Taylor a oprit girofarul. Conducea încet, anvelopele scrâșneau pe drumurile înghețate. Acum mergeau pe drumuri șerpuite din pământ bătătorit, pe unde nu ajunsese niciun plug de zăpadă. Dar polițistul știa ce face, conducând cu mare pricepere sedanul, iar în curând vocea GPS-ului i-a anunțat că sosiseră la destinație.

Capitolul 94

Ethan

1 oră, 17 minute după

Hughes și-a verificat telefonul.

— N-avem semnal aici.

Taylor a pornit stația radio, în care îl puteau auzi pe dispecerul local vorbind printre rafale de păcănituri.

— Dacă va trebui să chemăm întăriri, putem folosi stafia.

Cabana era drăguță, dar nu luxoasă. Pereții exteriori erau din bușteni de brad fasonați, iar jumătate din casă era înconjurată de o verandă din lemn. Taylor a intrat cu mașina pe alee, strecurând-o printr-un pâlc de arbori înalți, și s-a oprit direct lângă veranda din față.

— Ethan, ce-ar fi să stai pitit un minut? i-a sugerat Taylor. Poate că-i mai bine să nu te vadă.

Ethan a făcut cum i s-a cerut:

— Ar fi bine să-mi lăsați portiera întredeschisă. În eventualitatea în care ați avea nevoie de mine.

— Nu suntem proști, Ethan, a răspuns Hughes râzând. Și-așa o să-mi fie greu să explic chestia asta. Dacă nu te-aduc înapoi, haznaua în care-o să mă îngrop n-o să aibă fund.

Ethan ar fi vrut să-l contrazică, dar Taylor și Hughes coborau deja din mașină, iar ușa de la intrarea în cabană se deschidea. Și-a ținut capul jos, dar s-a așezat în așa fel încât să poată vedea. Robert Winther stătea în prag, zâmbind amabil.

— Vă salut, a strigat el.

— Domnule Winther, l-a salutat Taylor, mergând prin zăpadă spre verandă. Ne-am cunoscut deja. Sunt detectivul Calvin Taylor. Mă întrebam dacă ne-ați putea acorda un minut din timpul dumneavoastră.

Robert a avut o reacție întârziată când a văzut cine îl însoțea pe Taylor.

— Desigur, a răspuns el. Intrați. Tocmai făceam un ceai.

Taylor și Hughes au urcat treptele și au intrat în casă. Robert a închis ușa în urma lor, iar Ethan nu credea că-l zărise și pe el.

Ar fi vrut tare mult să fie înăuntru, să știe ce se întâmplă. Inima îi bătea de să-i spargă pieptul. Dacă ieșeau de-acolo la fel de nonșalanți cum intraseră și îi spuneau lui Ethan că se înșelase, nu știa ce era în stare să facă. Probabil că s-ar fi zbătut pe bancheta mașinii ca un animal în cușcă.

Minutele treceau. Taylor oprise motorul și în mașină se făcea frig, dar Ethan transpira pe sub cămașă.

— Ei haide, a mormăit el. Ce-o fi durând atât de...

Din casă s-au auzit focuri de armă. Împușcăturile nu erau zgomotoase, dar nu puteau fi confundate cu altceva. S-au auzit câteva pocnituri înăbușite, urmate de o rafală de explozii mai puternice.

Apoi s-a lăsat liniștea.

— Futu-i! a zis Ethan.

A presupus că primele împușcături au fost ale lui Winther, urmate de focurile de răspuns de la Taylor și Hughes. Dar din casă nu ieșea nimeni și Ethan nu auzea pe nimeni înăuntru.

A încercat portiera.

Nu se deschidea.

S-a întins pe spate și a început să dea cu piciorul în geamul lateral. Nu știa dacă putea măcar să-l spargă. Nu părea să găsească o poziție bună din care să poată lovi cu forță. Dar fiecare izbitură îi zdruncina corpul, trimițând valuri de durere în brațul stâng.

A scrâșnit din dinți și și-a ridicat brațul drept deasupra capului, împingând în portiera opusă. A scos un fel de mârâit când a izbit cu ambele picioare geamul, iar sticla s-a crăpat. A mai lovit de câteva ori ca să o spargă de-a binelea, apoi s-a târât cu capul în față prin deschizătură. A încercat să-și protejeze cât mai bine brațul, dar orice mișcare era dureroasă. Când s-a prăbușit în zăpadă, explozia de durere l-a lăsat fără suflu.

S-a ridicat cu greu în picioare și s-a împleticit pe cărarea acoperită de zăpadă de parcă ar fi fost beat. Toți mușchii păreau să aibă voință proprie, refuzând să se miște cât de repede voia el.

Ușa din față s-a deschis brusc, iar Ethan a tresărit, așteptându-se să-l vadă ieșind pe Robert Winther trăgând cu pușca. În locul lui însă a apărut Taylor, care abia se târa în genunchi. Avea pistolul într-o mână, iar cu cealaltă se ținea de

abdomen, din care curgea un sânge atât de negru, încât arăta ca uleiul de motor.

Taylor s-a arătat surprins să-l vadă pe Ethan urcând treptele.

— Trebuie să cer ajutoare, a gemut detectivul, incapabil să se ridice în picioare.

— Abby e înăuntru?

— Nu știu, a răspuns Taylor.

Ethan ar fi vrut să intre în casă, dar știa că fără el era posibil ca Taylor să nu poată ajunge la mașină. L-a prins și l-a ridicat cu greu în picioare. Susținându-i aproape toată greutatea, l-a cărat pe trepte în jos și prin zăpadă. A deschis portiera din față a mașinii și l-a împins pe polițist înăuntru.

— Cred că l-am nimerit, a gâfâit Taylor, în timp întindea mâna spre stația radio. În orice caz, l-am rănit.

— Și Hughes?

— E mort.

Taylor a început să urle în stația radio, spunându-i celui care asculta că avea un agent FBI doborât și că avea nevoie de întăriri imediat.

Ethan s-a întors la cabană și a mers după dâra de sânge lăsată de Taylor pe scări în sus.

— Nu te duce acolo! a strigat Taylor.

Ethan l-a ignorat.

Capitolul 95

Ethan

1 oră și 44 de minute după

Primul lucru pe care l-a văzut când a trecut pragul a fost Brian Hughes, așezat într-un fotoliu, cu capul rezemat de spătar, ca și cum ar fi tras un pui de somn. Sângele negricios, de consistența creierului, i se prelingea pe față din gaura unde se aflase unul dintre ochi.

Ethan a avut nevoie doar de o secundă ca să-și dea seama unde stătuse Taylor, urmărind dâra de sânge care venea de la

un scaun capitonat și ajungea la ușa din față. Pe latura opusă a încăperii, câteva gloanțe ciuruiseră gips-cartonul de la intrarea în hol, de unde probabil că Winther intrase în cameră cu un pistol în locul ceaiului pe care-l promisese. Una dintre găuri era înconjurată de un mic cerc de stropi stacojii, la doar o jumătate de metru de podea.

Ethan a cercetat dâra de sânge lăsată de Robert. Erau doar câțiva stropi – nu fusese grav rănit. S-a dus apoi la cadavrul lui Brian Hughes și i-a luat Glock-ul din tocul prins la umăr. A cercetat arma și s-a asigurat că are glonț în camera cartușului.

A mers mai departe, pe un coridor care ducea la bucătărie. Pe blat se afla un carton de ouă lângă un tocător cu grămăjoare de ciuperci și ardei tăiați felii și un cuțit lung de bucătărie. Se părea că Robert tocmai își pregătea o omletă când îl întrerupseseră Hughes și Taylor.

— Abby! Abby!

Avea senzația că se află undeva, sub apă – căci totul se mișca unduitor. Respirația îl asurzea, ca și cum ar fi avut dopuri în urechi. I s-a părut că deslușește un glas de femeie care țipă după ajutor, dar nu putea fi sigur că nu era doar imaginația sa. A mers după picăturile de sânge spre ușa din spate și a ieșit pe verandă. În fața lui se întindea o suprafață mare împădurită. Copacii desfrunziți aruncau umbre lungi pe zăpadă.

L-a văzut pe Winther, cu pistolul ridicat, ascunzându-se parțial în spatele unui copac. A văzut un flash luminos în capul țevii și a simțit o înțepătură usturătoare în partea de jos a pieptului.

Ethan a ridicat și el pistolul și a tras o rafală. Bucăți de scoarță au explodat din copac. Winther s-a ascuns în spatele trunchiului, făcându-se aproape nevăzut. Un umăr rămăsese vizibil pe după marginea scoarței și Ethan a încercat să-l nimerească. Glonțul a zburat în pădure, răscolind zăpada la șase metri mai încolo. Winther s-a mutat, ca să se ascundă și mai bine.

Gaura din cutia toracică îl ardea pe Ethan de parcă fusese împuns cu un vătrai înroșit în foc. Sângele îi curgea în jos pe abdomen, dar și-a impus să nu se uite, își ținea brațul ridicat, cu pistolul pregătit pentru orice mișcare din partea lui Winther. Se simțea amețit, în pragul leșinului.

Rămâi în viață. Mai stai puțin.

A început să coboare treptele, pe cărarea cu sângele lui Winther. S-a împleticit înainte, încercând să-și păstreze

echilibrul pe zăpadă. Niciodată nu se simțise atât de obosit; avea senzația că ar fi putut să închidă ochii și să adoarmă de-a-n picioarelea.

Copacul se afla la cinci metri distanță.

La patru metri.

La trei.

Winther s-a repezit la el cu pistolul ridicat.

Ethan a tras.

Capul lui Winther s-a smucit brusc pe spate și bărbatul a căzut în zăpadă, cu brațele întinse larg, ca și cum ar fi făcut un înger de zăpadă. Avea încă în mână pistolul, o armă mică de calibrul .38 cu șase gloanțe, îndreptat spre copaci. A apăsat trăgaciul. O împușcătură a răsunat în pădure. A apăsat din nou trăgaciul, incapabil să ridice brațul, și pistolul a scos un țăcănit a gol.

Ethan s-a apropiat, târându-și picioarele prin zăpadă. A rămas deasupra lui Robert, cu pistolul îndreptat spre fața lui.

Winther a clipit, încercând să se orienteze. Pe obraz avea vânătaia de la pumnul pe care i-l administrase Ethan cu două zile în urmă, dar aia era cea mai mică dintre grijile sale. Taylor îl nimerise în partea de sus a coapsei, dar nu era decât o zgârietură, de fapt, judecând după cât de lent curgea sângele. Însă glonțul lui Ethan îl nimerise în plină figură, pe partea dreaptă a maxilarului inferior. Nu părea să-i fi atins creierul sau craniul, dar obrazul i se umflase ca și cum era plin de vată și sângele îi curgea în gură ca într-un iaz. A scuipat tușind o parte din sânge și a mișcat din buze ca și cum încerca să spună ceva, dar nu s-au auzit decât gemete și gâlgâieli.

Ethan a ridicat pistolul ca să-l împuște în cap. A ezitat. Nu era sigur dacă lichidarea lui Winther ar fi fost un gest monstruos sau milostiv.

În timp ce se gândea la asta, a auzit un vaier de sirene în depărtare. A simțit că se clatină; brațul i-a căzut pe lângă corp, iar vederea a început să i se întunece, în ciuda luminii puternice reflectate de zăpadă. S-a uitat spre piept – din rană îi ieșise o halcă de ceva care semăna cu o bezea.

O bucată de plămân.

Poate că Winther o să supraviețuiască. Dar nu și eu.

Rana lui Ethan părea a fi localizată în partea de jos a plămânului, iar asta însemna, spera el, că sângele avea să curgă

în afara corpului, în loc să umple sacul de aer și să-l inunde din interior. Simțea o strânsoare în piept, iar din rană ieșea un sunet ca de ventuză când respira. A scuipat un strop vâscos de sânge roșu în zăpadă.

A ridicat pistolul și l-a îndreptat spre fața lui Winther. A pus degetul în garda trăgaciului. A ezitat din nou. Țipătul pe care-l auzise mai devreme s-a auzit din nou. Vocea de femeie. Venind dinăuntrul casei.

Ochii lui Winther priveau în gol spre coroanele golașe ale arborilor de deasupra lor. Din sângele care curgea se ridica abur, dar nici din gură, nici din nas nu ieșeau norișori de respirație.

Cred că m-am înșelat. N-o să scape niciunul dintre noi.

Și-a înfipt pistolul la centură și s-a întors spre cabană, croindu-și drum cu greu printre tentaculele întunecoase ce păreau să se prelingă din umbrele copacilor.

Capitolul 96

Ethan

2 ore după

Ethan a început să caute prin cabană, mergând împleticit. A găsit o ușă și a deschis-o ca să vadă că era un mic birou. Luminile erau aprinse și pereții erau plini cu fotografii de femei. Unele erau ca pozele cu Abby, imagini surprinse de la distanță de voyeur, dar cele mai multe erau ale unor femei adormite sau în stare de inconștiență. Toate culcate într-o cameră cu pereți din bolțari, cu saliva prelingându-li-se din gură, cu ochii – la cele care îi aveau deschiși – sticloși. Nu era sigur dacă unele dintre ele erau drogate sau moarte.

N-a văzut nicio poză a surorii sale.

— Abby! a zbierat el, revenind în camera din față, unde fusese ucis Hughes.

Ușa rămăsese deschisă și l-a zărit pe Taylor afară, lângă mașină. Detectivul căzuse și zăcea nemișcat în zăpadă.

Sirenele se auzeau tare acum, dar tot nu vedea luminile girofarurilor apropiindu-se pe drumul dintre copaci.

S-a întors în cabană. A văzut o ușă pe lângă care trecuse mai devreme și care arăta ca o ușă de cămară. Era încuiată. A făcut câțiva pași înapoi. Și-a adunat toate forțele care-i mai rămăseseră și a lovit-o cu umărul. Lemnul s-a spart și el a căzut în față, rostogolindu-se pe o scară până pe podeaua din beton a subsolului. Mâna stângă parcă urla la el, ca și cum l-ar fi certat.

S-a ridicat în capul oaselor. A tușit și stropi mari de sânge s-au împrăștiat pe zidul din bolțari. A examinat sângele și a văzut șuvițe minuscule de țesut pulmonar.

Coridorul avea probabil aproape cinci metri lungime și era luminat de un bec din tavan. În pofida luminii, vederea lui Ethan se întuneca tot mai mult, ca și cum s-ar fi scufundat tot mai adânc în apă, acolo unde lumina soarelui nu mai reușea să ajungă.

— Nu încă, și-a zis el cu glas tare.

A auzit un glas de femeie:

— Alo?

Nu era sigur de unde venea vocea. Totul se auzea înfundat, ca și cum avea capul sub apă. S-a uitat în susul scării, dar nu era nimeni acolo.

— Abby, a spus el.

A auzit o voce țipând:

— Ajutor! Ajută-mă!

Ethan s-a ridicat greoi în picioare și a luat-o pe hol spre singura ușă, de unde se auzea și vocea.

— Abby! a urlat el.

Îngropată sub țiuitul din urechile sale, a auzit o voce rostind încetișor:

— Ethan?

— Abby?

— Ethan!

Au început să se strige unul pe celălalt. Ethan a zgâlțâit clanța, dar ușa era încuiată. Ca s-o descuie, avea nevoie de o cheie. A lovit metalul cu mâna. Chiar și cu o mână teafără și tot n-ar fi reușit să doboare ușa.

S-a prăbușit în genunchi suspinând și apoi s-a întins pe podea. Dinăuntru o auzea pe Abby plângând. Ușa avea un fel de balama suplimentară, ca Winther să poată deschide partea de

jos, dar până și aceea era încuiată cu un mic lacăt.

Ethan și-a lipit fața de podea și s-a uitat pe sub ușă. Putea să vadă doar unul dintre ochii lui Abby – ușor de recunoscut, frumos și speriat – care-l privea. Și-a vârât degetele umflate pe sub ușă și Abby le-a atins cu degetele ei. Un vârtej de întuneric îi dădea târcoale din nou, iar el s-a gândit să se dea bătut. Abby avea să fie bine. Dar el nu se putea odihni până când n-o elibera pe sora lui din această închisoare. Până când nu-i vedea fața ultima oară și o strângea în brațe.

Și-a amintit de pistolul de la centură.

— Stai jos, a strigat el. O să trag cu pistolul în încuietoare.

A putut să vadă suficient pe sub ușă ca să știe că Abby închisese ochii și-și pusese mâinile pe cap. A țintit în sus, astfel încât gloanțele să zboare pe deasupra ei. A apăsat pe trăgaci și a tras în clanță iar și iar, iar aerul s-a umplut de miros de praf de pușcă. Când s-au terminat gloanțele, urechile îi țiuiau așa de tare, că n-a auzit clinchetul armei.

Abby a deschis brusc ușa. A căzut peste Ethan, îmbrățișându-l și plângând. Avea fața trasă, cu pielea întinsă pe oase, iar părul îi atârna soios și parcă lipsit de viață. Dar ochii ei erau ochii plini de viață, bine știuți ai surorii sale și s-a simțit inundat de senzația de ușurare, ca după o injecție cu morfină.

În regulă, și-a zis Ethan, *acum pot să mor.*

— O, Doamne! a exclamat Abby văzând rana de glonț din pieptul lui și observând apoi tot sângele și toate bandajele. Ajutor! a zbierat ea, întorcându-se spre scară. Cineva să…

Vocea i s-a transformat într-un țipăt.

Robert stătea în capul scării. Arăta ca un zombi, cu dâre roșii care i se prelingeau din gură. Pistoletul dispăruse, dar îl înlocuise cu un cuțit luat din bucătărie.

A început să coboare. Abby a fugit înapoi în celulă. Ethan a dat să se ridice – știa că *trebuia* să se ridice –, dar nu mai avea niciun pic de forță. Zăcea vlăguit, incapabil să se miște. Robert a ajuns la baza scării și a continuat să înainteze. Când s-a apropiat de Ethan, a început să se lase în genunchi și a ridicat cuțitul. Ethan ajunsese până aici și nu putea merge mai departe. Avea să moară și sora lui tot nu era în siguranță.

Abby a sărit din spatele ușii și a rotit capacul dreptunghiular greu al rezervorului de toaletă. L-a izbit pe Robert în frunte – s-a auzit ca un ciocan de cauciuc care lovește un clopot – și acesta

a zburat în spate, lovindu-se cu ceafa de treapta de jos. Cuțitul a căzut zăngănind pe beton. A rămas nemișcat, cu o adâncitură în frunte, care se învinețea deja.

Abby părea epuizată – ca un om bolnav de cancer –, dar încă mai avea în ea puterea de a lupta. Cu brațele ei subțiri, a ridicat blocul de porțelan deasupra capului, gata să-l trântească din nou în capul celui care o răpise.

— Ți-am spus c-am să te omor, nenorocitule!

A sesizat mișcare în preajma scării și a ezitat, ținând sus capacul.

— Nu mișca! a strigat o voce.

În capul scării, un polițist în uniformă stătea cu pistolul îndreptat spre ea. Abby l-a privit cu brațele tremurând. A lăsat capacul să cadă lângă șold. L-a aruncat într-o parte și porțelanul s-a izbit violent de podea, crăpând în două.

— Mă numesc Abby Lockhart, a strigat ea, cu răsuflarea tăiată. Am fost răpită și ținută captivă. Fratele meu m-a salvat. Aduceți paramedicii. A fost împușcat.

S-a întors cu spatele la polițist, s-a lăsat în genunchi și i-a prins capul lui Ethan în mâini. Deasupra ei, polițistul striga ceva în stația radio.

— Ai venit după mine, a spus Abby, plângând și zâmbind totodată.

Gura lui Ethan s-a arcuit într-o intenție de zâmbet.

— Bineînțeles că am venit, a răspuns el, cu glas abia șoptit.

Apoi întunericul a început să-i dea din nou târcoale. De data asta, nu mai avea cum să-l oprească.

A închis ochii și și-a imaginat chipul ei, așa cum îl văzuse la final – zâmbitor și liniștit. A păstrat imaginea în gând. Apoi întunecimea l-a înfășurat ca un giulgiu funerar.

Nu s-a aruncat în abis.

Abisul s-a înălțat și l-a înghițit.

EPILOG

Patru luni mai târziu

Întunericul a început să se îmblânzească, schimbându-se mai

întâi în albastru întunecat, apoi într-o nuanță glacială, ca și cum te-ai uita în crevasa apoasă a unui ghețar. Culorile schimbătoare ale ferestrei închisorii – blocul de sticlă dreptunghiular și brăzdat de bare de fier intersectate – anunțau venirea dimineții. Imaginea încețoșată a lumii de afară a căpătat o nuanță rozalie, ca sângele diluat în apă, apoi s-a schimbat într-un gălbui murdar.

Ethan privea lung din patul lui, pierdut în gânduri.

Nu dormise mult. Nu dormea mai deloc în ultima vreme. Se trezea adesea din coșmaruri, de obicei reconstituiri ale evenimentelor din permisie, care nu se desfășurau ca în viața reală. A trebuit să retrăiască retezarea degetului mare, doar că după aceea n-a mai reușit să-și scoată cătușele. Sau săpa mormântul din Black Rock, dar sub plastic apărea fața lui Abby.

Ethan încerca să oblige somnul să vină și să-l ia cu forța. Când se stingeau luminile, stătea întins în întunericul cenușiu cu ochii deschiși, care nu se supuneau niciodată fără împotrivire somnului. În unele nopți, stătea așa până-n zori, cu ochii larg deschiși, temându-se de ceea ce stătea la pândă în întuneric.

Dimineața era o ușurare. Dar tot nu se obișnuise să nu-l aibă pe Jack în celulă cu el. Jack nu fusese niciodată un tovarăș de celulă gălăgios, dar fără el, absența oricărui zgomot îl tulbura pe Ethan. Indiferent cât de zgomotoasă devenea închisoarea – și era cu adevărat gălăgioasă în cea mai mare parte a zilei –, se simțea demoralizat de tăcerea din celulă.

A coborât din patul suprapus, a aruncat o privire la salteaua goală unde dormea pe vremuri Jack și s-a dus la toaletă ca să-și ușureze vezica.

Jack primise ordinul de transfer pentru tabăra de conservare și plecase înainte să se externeze din spital Ethan. Daryl, celălalt aliat al său, fusese transferat la Centrul Corecțional din Warm Springs, închisoarea pentru femei din apropiere. Ethan nu știa dacă fusese alegerea lui sau era o pedeapsă, dar s-a gândit că Daryl ar putea face lucruri bune acolo, cu deținuți care chiar voiau să se îndrepte. Cât despre Jack, lucra cu caii în fiecare zi. Pentru un criminal ca el – care avea de executat o sentință pe viață și avea puține șanse să fie eliberat condiționat înainte de a îmbătrâni –, era lucrul cel mai apropiat de mântuire la care putea spera.

Ethan nu știa la ce fel de mântuire putea să se aștepte pentru

el însuși. Cine va fi când va ieși de-acolo? Mai putea fi el omul care sperase să devină?

Nu știa.

În timp ce urina, a ridicat mâna stângă, mișcând-o încolo și-ncoace. Fără degetul mare, aproape că arăta ca o aripă înotătoare. Ciotul unde fusese degetul era roșu, ca o arsură, dar durerea dispăruse în cea mai mare parte. Cel mai rău era când simțea mâncărimi în degetul-fantomă și se surprindea de câteva ori pe zi cum întindea mâna să se scarpine.

În primele două luni, avusese dureri mari – brațul rupt, rănile de cuțit, glonțul din plămân, fără a mai aminti de operațiile de reparare a dezastrului din cavitatea toracică –, dar se vindecase în cea mai mare parte.

Cel puțin fizic.

Nu era sigur dacă îi vor dispărea vreodată celelalte răni.

Se sacrificase în toate modurile posibile ca s-o salveze pe Abby. Corpul fizic. Starea psihică. Cine era, cine ar fi vrut să fie.

În final, își sacrificase chiar viața.

Timp de două minute.

Apoi paramedicii l-au resuscitat cu un defibrilator și l-au readus la viață. Abby i-a spus mai târziu că, dacă nu era ea, l-ar fi lăsat mort. La cabană ajunseseră în același timp două ambulanțe, iar doi paramedici săriseră să-l ajute pe Taylor în zăpadă. Ceilalți doi nu știau pe cine să încerce să salveze mai întâi. Pe Robert Winther, cu adâncitura din frunte și gaura de glonț din maxilar? Sau pe Ethan?

Nuu! strigase ea, când cei doi se duseseră lângă Winther. *Mai întâi pe fratele meu!*

Iar ei au ascultat-o.

Și acum iată-l, privindu-și reflecția încețoșată din oglinda metalică de deasupra toaletei. Palid. Cu ochii în fundul capului. Nouă degete în loc de zece. Dar viu.

De fapt, paramedicii au reușit să-i salveze pe toți cei trei răniți. Robert Winther a stat o lună în comă și, după toate aparențele, a rămas în stadiul de legumă, cu bale curgându-i pe piept și abia reușind să-și mestece mâncarea.

Ceea ce nu-l deranja deloc pe Ethan.

Taylor, după ultimele vești, încă nu revenise la serviciu, dar ieșise din spital și era de așteptat să se refacă. Brian Hughes nu scăpase cu viață, desigur. Dacă lucrurile ar fi avut un alt curs, ar

fi riscat să fie dat afară din FBI, căzut în dizgrație. În loc de asta, a murit ca erou. Moartea lui n-a făcut decât să adâncească trauma lui Abby. Ethan a susținut că omul nu era bun pentru ea, dar Abby simțise ceva pentru el și, insista ea, și el simțise ceva pentru ea – nu fuseseră doar doi oameni care se folosiseră unul de celălalt. Pe lângă asta, Brian murise încercând s-o salveze. I-ar fi putut păstra un gând bun pentru totdeauna.

Iar Ethan putea să se împace cu ideea asta. În definitiv, Hughes îl scosese din pușcărie. Lucrul cel mai mărunt pe care putea să-l facă era să nu-i întineze lui Abby amintirea despre el.

S-a îmbrăcat pentru ziua care începea, cu o uniformă din denim la fel cu cea purtată ieri și alaltăieri, și a așteptat ca gardienii să deschidă celulele pentru micul-dejun. După 15 minute, în timp ce mergea spre cantină, deținuții pe lângă care trecea îi vorbeau scurt sau măcar îl salutau respectuos cu mișcări din cap. De când se întorsese era o celebritate. Majoritatea deținuților din pușcărie se apropiaseră de el la un moment dat ca să-i strângă mâna sau să-l bată pe spate și să-i spună că se descurcase excelent. Gardienii, la fel. Toți erau mândri de el – unul dintre ei ieșise în lume și făcuse o faptă bună, ceva uluitor.

— Sal’tare, Lockhart, i s-a adresat unul dintre ei.

Era un condamnat pe termen lung, închis *„zi de vară până-n seară”.*

— Ai vreo veste despre extrădare?

Ethan a clătinat din cap.

— Nu, a răspuns el. Cred c-o să-l țină în California o vreme.

Poliția găsise îngropate pe proprietatea lui Robert Winther oasele altor patru femei. Întrucât două victime dispăruseră din Nevada și două din California, statele se tot ciorovăiau în legătură cu cine să-l judece primul. Lui Ethan nici că-i păsa. Avea un traumatism cranian – Abby avusese grijă de asta – și probabil că urma să-și petreacă restul zilelor într-un spital de psihiatrie, indiferent de câte verdicte de vinovăție ar fi primit.

— Mă rog, a continuat deținutul, un om cu care Ethan nu vorbise niciodată în primii cinci ani de detenție, să nu-ți faci griji. Dacă ticălosul ăla nenorocit apare vreodată în pușcăria asta, nu se mai trezește a doua zi.

În ultimele luni, cinci-șase inși îi spuseseră lucruri asemănătoare. Era înconjurat de tâlhari, pungași și criminali, dar

cu toții înțelegeau ce înseamnă iubirea unui frate pentru sora lui. Iar ceea ce făcuse Robert Winther depășise toate limitele, chiar și pentru acești oameni. Existau legi nescrise pe care nici măcar criminalilor nu le era îngăduit să le încalce.

Uneori, Ethan își dorea să fi tras glonțul acela în capul lui Robert Winther, doar ca să-i scutească pe toți de neplăcerea de a avea de-a face cu el acum.

Alteori era bucuros că n-o făcuse.

După micul-dejun, s-a dus la zona cu greutăți și a ridicat o ganteră cu mâna stângă. Îi venea peste mână să o prindă fără degetul mare, dar s-a străduit să-și înfășoare degetele în jurul mânerului și să le țină strâns. A încercat câteva flexiuni de braț. Forța brațului era o problemă mai mare decât degetul lipsă – fusese spintecat, înjunghiat și rupt și se atrofiase după cât stătuse imobilizat în ghips și bandaje.

Cu câteva zile în urmă, începuse să alerge prin curte. Nu ajunsese prea departe. Era evident că plămânii aveau să se refacă mai lent decât forța brațului. Oricum, azi nu voia să transpire și să gâfâie prea mult, așa că a făcut doar câteva ridicări de greutăți, apoi a rămas rezemat de un zid și a încercat să se bucure de razele soarelui în timp ce se pregătea pentru momentul pe care-l așteptase nerăbdător toată dimineața.

Orele de vizită.

* * *

S-a așezat pe taburetul din fața geamului gros de 30 de centimetri și a așteptat. A știut că veniseră cu mult înainte să le vadă pentru că bărbații de la coadă au început să fluiere și să chiuie cu toții.

— Băi, puțin respect se poate? a strigat cineva. E sora lui Lockhart.

Cu asta, zarva s-a stins până a devenit doar un murmur, dar bărbații continuau să șoptească „Mamă, mamă!” și „Ia uitați-vă la ele”, deși mulți dintre ei probabil că-și așteptau nevestele sau iubitele.

În cele din urmă, Abby și Whitney și-au făcut apariția, frumoase și zâmbitoare. Purtau pantaloni scurți și tricouri croite ca niște maiouri mai largi, care acopereau doar parțial costumele de baie de dedesubt. Aveau ochelari de soare prinși în păr și șlapi în picioare. Abby adusese un ziar pe care l-a pus cu fața în jos pe tăblie. Ethan nu era sigur de ce îl adusese, dar

și-a zis c-or să-i spună ele la timpul potrivit.

Deocamdată se concentra asupra lor. Abby pusese la loc kilogramele pierdute și arăta în formă și puternică. Whitney nu se schimbase deloc – cu un zâmbet care, ca întotdeauna, îți topea inima –, dar el știa că era chinuită de o traumă profundă. Era sigur că și ea avea coșmaruri.

Abby și Whitney s-au lipit una de alta ca să-i vorbească, dat fiind că aveau la dispoziție doar un singur telefon. El l-a ridicat pe al lui, folosindu-și mâna dreaptă, deși receptorul era pe partea stângă.

— Ia te uită, arătați ca o zi de vară, a spus Ethan. De parcă v-ați duce la plajă.

— Poate că ne ducem, a răspuns Whitney cu un zâmbet.

— Da nu-i cam rece apa?

— Ne-am luat costume de scufundări, l-a asigurat Abby.

Veneau des să-l viziteze, de regulă împreună, uneori și separat. Câteodată venea și mama lui Ethan. Când Whitney venea singură, se simțeau ușor stingheriți, căci nu discutau deschis despre ceea ce se întâmplase între ei și ce ar putea să se întâmple cu ei de-acum încolo. Ethan s-a gândit să o roage să nu mai vină – să-i spună că trebuia să-și găsească un băiat normal în lumea de afară. Dar dorea să o vadă. Poate că era egoism la mijloc; dar după toate prin câte trecuse, nu era pregătit să se despartă de unul dintre puținele lucruri bune din viața lui.

Și-apoi, erau ceva șanse să nu mai rămână în închisoare mult timp.

Abby se luptase neobosit pentru eliberarea lui – vorbea cu avocați și îi suna pe toți funcționarii guvernamentali pe care îi putea găsi. Ethan o salvase din celula ei de detenție. Acum era hotărâtă să facă același lucru pentru el. Poate că încălcase o lungă listă de legi în timpul permisiei sale de 48 de ore – nemaivorbind de toate cele șase condiții ale eliberării sale –, dar salvase o femeie dispărută și prinsese un criminal care deja ucisese cel puțin alte patru femei. Și ajutase poliția să rezolve numeroase cazuri de omucidere și dispariții, punându-i la dispoziție registrul lui Shark. Canalele de știri îi făceau praf pe cei de la poliție și de la FBI și îl lăudau pe Ethan Lockhart ca pe un nou tip de erou american. Până în acel moment nu fusese dispus să le spună celor din echipa lui juridică – avea o întreagă

echipă; stăteau la coadă ca să lucreze pentru el – să-i aranjeze interviuri cu televiziuni naționale sau cu reporteri de la *New York Times* sau *USA Today.* Dar putea s-o facă dacă era nevoie, iar politicienii și funcționarii știau asta. Lucrul de care se temeau și mai mult era ca Abby să apară la televizor. Presei nu-i place nimic mai mult decât o fată frumoasă în primejdie, iar dacă ea s-ar fi dus la Savannah Guthrie în emisiunea *Today Show* ca să susțină eliberarea lui Ethan, autoritățile ar fi apărut într-o postură și mai proastă.

Poate că Ethan va trebui să-și ducă la bun sfârșit fără zarvă cei doi ani pe care-i mai avea până devenea eligibil pentru eliberare condiționată în urma sentinței inițiale – pentru a permite întregului sistem juridic și forțelor de ordine să rămână cu prestigiul neștirbit –, dar dacă Abby reușea în demersurile ei, nu va fi nevoie să facă nici măcar atât.

— S-a implicat și biroul guvernatorului, l-a anunțat ea. Cred că devine posibilă o grațiere. Încearcă să găsească o modalitate de prezentare a lucrurilor. Vor să fie totul o poveste cu happy-end, nu un coșmar de PR.

Ethan a ridicat din umeri, ca și cum ar fi spus: *Poate că da, poate că nu.*

— Nu vor să transmită mesajul că-i încurajează pe justițiarii independenți, dar uite că pozele victimelor sunt publicate în toată presa, iar una dintre fetele alea este în viață datorită ție.

— Și dacă o să fiu nevoit să rămân aici până mor de moarte bună, tot a meritat.

— Dar eu te vreau *pe tine,* fratele meu drag. Vreau să te știu în lumea largă, să trăiești o viață frumoasă.

Ochii i s-au umplut de lacrimi.

— Vreau să trăiești pentru mine.

Ethan s-a încruntat, ca și cum ar fi spus: *Adică nu ți-am dat destul?*

— Nu se poate să mă salvezi și-apoi să mă faci să mă simt vinovată pentru că tu nu-ți trăiești viața.

Asta i-a atins o coardă sensibilă.

— Dac-o să ies, îți promit c-am să încerc să duc o viață cât mai fericită și normală cu putință.

— Păi e bine, i-a răspuns ea, pentru că asta încerc să fac.

Dispoziția li s-a schimbat și Ethan își dădea seama că ele ar fi vrut să-i vorbească despre ceva.

— Ne-am înscris la facultate, i-a zis Abby.

— Excelent, a răspuns Ethan, încântat că lăsaseră în urmă pentru totdeauna ideea de a face striptease în cluburi.

— În Arizona, a precizat Whitney, făcându-se mică în timp ce dădea vestea neașteptată.

— Oh! a exclamat Ethan, apoi și-a revenit și le-a spus că era fantastic.

Fetele i-au explicat că voiau să plece din Reno și să scape de toate insistențele presei și de amintirile neplăcute. Un loc nou putea fi ce le trebuia ca să depășească traumele suferite. Se înscriseseră la niște cursuri la Universitatea din Arizona și, în câteva săptămâni, aveau de gând să plece cu mașina până în Phoenix ca să-și găsească un apartament.

— Când o să ieși, a spus Abby, ai putea să vii și tu să stai acolo.

Whitney a încuviințat, dar Ethan nu era așa de sigur. Era îndoielnic că va fi eliberat fără anumite condiții. Ca și înainte, părăsirea statului s-ar putea afla pe lista de activități interzise. Totuși, nu le-a zis nimic. Voia să le vadă fericite mai mult decât își dorea să fie el fericit.

Ceasul de pe perete ticăia, arătând că timpul era pe sfârșite. Întotdeauna aveau impresia că timpul e prea scurt.

Whitney i-a spus lui Abby:

— Să-i spunem acum?

— Ia ghici ce s-a întâmplat? a spus Abby, nereușind să-și controleze zâmbetul lățit pe față.

— Ce?

— E chiar ciudat, dar…

Abby a ridicat ziarul și a lipit prima pagină pe geam, ca să poată citi și el. Ethan s-a dat mai aproape și a făcut ochii mari.

Un articol de pe prima pagină relata cum cineva intrase în cimitirul în care fusese îngropat sicriul lui Abby și îl dezgropase. Hoții furaseră suvenirurile din coșciug.

— Nu ți se pare ciudat că au venit unii *să-mi* dezgroape sicriul? De ce ar face cineva asta?

Ethan s-a lăsat pe spătarul scaunului și a izbucnit într-un râs sănătos. Era bucuros că Abby și Whitney vor avea banii. Îi meritau.

Puteau să-i zică plată compensatorie de la Dark Secrets.

De când ajunsese din nou în spatele gratiilor, își făcuse griji

pentru Abby – ca și pentru Whitney –, dar acum, când râdeau cu toții, a simțit că se calmează. Aveau bani pentru un nou început și planuri ca să-și refacă viețile într-un loc nou, departe de fantomele care le-ar fi bântuit aici.

Aveau să fie în regulă.

Și în timp ce râdea, Ethan s-a simțit liniștit de gândul că și el va fi în regulă – fie că avea să fie eliberat din pușcărie, fie că ar fi fost nevoit să mai petreacă un deceniu aici. Dacă Abby și Whitney erau bine oriunde ar fi fost, și el avea să fie în regulă oriunde s-ar fi aflat.

Mai târziu

Whitney conducea camioneta, iar Abby își scosese brațul pe geam, lăsându-l să se miște în bătaia vântului. Părul îi biciuia gâtul și umerii. Aerul era răcoros în munți, nu fierbinte cum fusese în vale, dar nu-i păsa. Era una dintre primele zile de la răpire în care se simțea bine. Cu adevărat fericită.

Au mers de-a lungul țărmului nord-estic al lacului, pe același traseu – doar că în sens invers – pe care-l parcurseseră Whitney și Ethan după ce scăpaseră de pe barca lui Shark. Când au ajuns la porțiunea de autostradă din apropierea plajelor East Shore, Whitney a parcat pe acostamentul care peste o lună avea să fie aglomerat, dar care astăzi era pustiu.

Au sărit din mașină, au luat două genți de voiaj de pe platformă și au coborât pe cărarea ce șerpuia prin pădurea de pini. Abby nu mai revenise aici de când fusese cât pe ce să se înece și întoarcerea o făcea să simtă un soi straniu de entuziasm – ca și cum se întorsese să-și învingă frica. Caracterul clandestin al planului lor le sporea entuziasmul, de parcă ar fi fost George Clooney și Brad Pitt în *Ocean’s Eleven* – doar că, în loc să fure bani, îi ascundeau.

De la salvarea lui Abby, ea și Whitney renunțaseră la apartamentele lor și închiriaseră împreună unul nou, fiind acum din nou colege de cameră. În mare parte, ultimele luni fuseseră dedicate vindecării: să se țină în brațe după ce una dintre ele se trezea țipând; să verifice și să răsverifice că ușile erau încuiate, ferestrele zăvorâte, alarma activată; să se îndemne una pe alta să mănânce când nu aveau poftă de mâncare; și să plângă cu

rândul, una dintre ele ascultând în timp ce cealaltă relata o porțiune din ceea ce se întâmplase.

Ideea de a dezgropa sicriul fusese a lui Whitney. Iar cea de a-i lăsa partea lui Ethan sub Coffin Rock, de unde putea să și-o ia când ieșea din închisoare, îi aparținuse lui Abby. Ar fi fost mai simplu să-i închirieze o casetă de valori – ori să-i țină la ele și să i-i dea apoi –, dar ce haz ar mai fi avut?

Abby a părăsit poteca, a pășit pe nisip și s-a delectat cu priveliștea lacului Tahoe, cu soarele după-amiezii reflectându-se pe suprafața albastră ca niște solzi aurii scânteietori. Whitney a apărut în spatele ei și au admirat împreună întinderea de albastru-cobalt și munții care o străjuiau, cu vârfurile încă acoperite de zăpadă. Peste încă o lună – când apa se încălzea suficient ca oamenii să prindă curaj ca să facă baie –, plaja avea să fie aglomerată, dar astăzi era numai a lor.

Și-au întins prosoapele și au rămas în costumele lor de baie, cum ar fi făcut într-o zi de plajă obișnuită. Dar apoi au scos din gențile de voiaj costume de scufundare complete și le-au îmbrăcat.

Plănuiseră să înoate de la țărm, dar Abby s-a uitat în sus la stâncă și a spus:

— Ce zici, te bagi?

Whitney i-a urmărit privirea. Peretele vertical de stâncă se înălța deasupra lor.

— Mă bag.

Abby a luat punga de plastic în care se aflau banii, care era cam cât două-trei cărți cu coperte tari puse una peste cealaltă. Folosiseră setarea inversă de la o pompă de umflat saltelele ca să scoată tot aerul din punga de gunoi, apoi o etanșaseră cu bandă adezivă.

S-au cățărat pe stâncă în picioarele goale și au ajuns în vârf cu respirația întretăiată. Priveliștea de acolo era spectaculoasă și au savurat vastitatea lacului – adâncimea și frumusețea acestuia. Lacul Tahoe era o minune a naturii. Avea 300 de metri adâncime și era vechi de două milioane de ani. Apa era atât de limpede, încât puteai să vezi la 20 de metri adâncime. Atât de rece, încât cadavrele nu se umflau și nu pluteau la suprafață.

— Știi, a spus Whitney, undeva, acolo, e cadavrul lui Shark.

— Nu m-am gândit la asta. Tot mai vrei să mergi până la capăt?

Whitney a încuviințat.

— Da. Să-l ia dracu. Fantoma lui poate să-i păzească banii lui Ethan.

Abby a chicotit și au râs amândouă.

— Ești gata? a întrebat Whitney.

— Nu, a răspuns în glumă Abby, pentru că de fapt era gata.

Vederea de pe Coffin Rock nu mai era la fel de înfricoșătoare cum părea cândva. Parcă nu mai era la fel de înaltă.

— Tu?

— Cred că da, a răspuns Whitney. Numărăm până la trei?

— Desigur.

Abby a privit în jos, acolo unde micile valuri se spărgeau de fața stâncii. Putea să vadă prin apa verde-albăstrie până la rocile de dedesubt. Mai fusese acolo jos, copleșită de durere și panică, și nu durase mult să-și piardă cunoștința.

S-a întrebat cât de bine vor putea să navigheze acum prin lumea din adâncuri, explorând pentru prima dată ceea ce se afla acolo. Vor putea măcar să găsească peștera lui Ethan?

Ar fi vrut ca fratele ei să fie acolo. Când era el prin preajmă, părțile înspăimântătoare ale vieții păreau mai sigure. Dar măcar ea și Whitney erau împreună. Dacă una intra în bucluc, cealaltă o putea ajuta. Și-apoi, făceau asta *pentru* Ethan.

Abby trecuse prin multe. Putea să facă față acestei provocări și fără el.

— Unu, au spus împreună.

Abby ținea strâns banii cu mâna stângă și a întins dreapta ca s-o prindă pe Whitney de mână.

— Doi.

Poți să faci asta, și-a spus Abby, dar și-a dat seama că nu prea avea nevoie de vorbe de încurajare. Chiar putea. Știa.

— Trei! au strigat amândouă și au sărit împreună.

S-au desprins de stâncă, scoțând țipete de bucurie – mai mult încântate decât speriate – în timp ce plonjau spre adâncuri și spre lumea necunoscută aflată în cealaltă parte.

CURSA DE 48 ORE

ANDREW BOURELLE

virtual-project.eu

